
Jude Deveraux
EDITURA MIRON
Inițiația
Odată
Rafe Martinez
o ținuse în brațe –
goală, sub clar de lună,
într-un miez de vară, și-i
jurase iubire eternă, dar apoi o
părăsise, fără s-o prevină măcar. Ceva
în ființa lui Jeannie Crane murise.

Jude Deveraux

Invitaţia

Traducere de Liliana Mihai.

The Invitation by Jude Deveraux

Editura Miron 1994
ISBN 973 – 95059 – 6 4

Coperta IV

Odată Rafe Martinez o ţinuse în braţe – goală, sub clar de lună, într-un miez de vară, şi-i jurase iubire eternă, dar apoi o părăsise, fără s-o prevină măcar. Ceva în fiinţa lui Jeannie Crane murise, în timp ce altceva, fiul ei, fiul lor, continua să existe. Amintirea trădării lui Rafe încă îi pârjolea sufletul, dar la fel de arzătoare îi era pasiunea pentru singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, singurul cu care făcuse dragoste…

CARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Jackie era în extaz. Doar când îşi pilota avionul era atât de fericită. Clipind des în soare, se avânta în înălţimi, prinzând curenţii de aer. Ea se întindea, avionul se întindea şi el. Ea se mişca, avionul se mişca şi el. Ca şi cum corpul avionului era o a doua piele a ei, Jackie putea să-l mişte tot atât de uşor, cum îşi mişca braţul sau piciorul. Zâmbind, se lăsă pe o aripă, pentru a admira splendoarea înălţimilor golaşe ale munţilor din Colorado.

Deodată, privi cu interes, neputând să-şi creadă ochilor. Aşezată în mijlocul pustiului, la kilometri de cea mai apropiată şosea, era o maşină. Crezând că vehiculul fusese abandonat, ea îşi întoarse avionul, aplecându-se şi se răsuci puţin înapoi, pentru a mai privi o dată. Ieri, maşina nu fusese acolo. Poate că cineva avea nevoie de ajutor.

Se năpusti în jos, atât cât să nu atingă cu vârfurile aripilor copacii care nu depăşeau cam şase metri înălţime. La a doua tură, ea văzu un bărbat ridicându-se de la umbra maşinii şi agitând mâna în semn de salut. Jackie zâmbi şi îşi întoarse avionul spre casă. Deci totul era în ordine. Imediat ce va ateriza pe pista din Eternity, îl va suna pe şerif şi-l va trimite să-l ajute pe călătorul rămas în pană. În sinea ei se amuza. Nu puţini erau cei ce rămâneau în pană, în Colorado. Priveau peisajul arid ce se întindea cât vedeai cu ochii, de-o parte şi de alta a drumului, şi erau tentaţi să se apropie cât mai mult de natură. Dar nu mai dădeau importanţă ghimpilor mari cât degetul mic al unui bărbat sau colţurilor de piatră al căror tăiş nu-l tociseră nici chiar puternicele viituri anuale.

Râzând, Jackie nu mai era atentă la ceea ce făcea. Aşa încât, nu văzu pasărea mare cât un miel care zbura direct spre elicea avionului. Îşi dădu seama că nu o mai poate evita, totuşi trebuia să încerce. Totul se petrecea cu rapiditate. Cu un minut în urmă, zbura către casă, pentru ca exact peste o clipă totul să se umple de pene şi sânge, iar avionul începuse să cadă.

Jackie era un pilot bun. Unul dintre cei mai buni din America. Se antrenase foarte mult. Brevetul îl luase la vârsta de optsprezece ani, iar acum, la cei treizeci şi opt de ani, avea destulă experienţă. Dar impactul cu această pasăre o făcu să uite brusc tot ceea ce ştia, toată măiestria. Motorul începu să se înece. Înţelese că se va prăbuşi. Rapid îşi şterse lacrimile, căutând un loc de aterizare, Avea nevoie de un spaţiu larg, neted, fără copaci şi stânci care ar fi putut smulge aripile avionului.

Singura posibilitate i-o oferea vechiul drum către fantomaticul oraş Eternity.

De foarte mulţi ani nu mai trecuse pe acel drum şi n-avea de unde şti dacă nu-l năpădiseră tufele, sau dacă nu era plin de bolovani. Dar nu avea de ales. Cât ai clipi din ochi, ea îndreptă botul avionului pe „pistă“ şi-l aşează la sol. Drumul era blocat de un bolovan rostogolit, probabil, de viiturile din primăvară, iar ea se ruga ca avionul să se oprească înainte de a se ciocni de stânca enormă. Norocul însă o părăsise. Se lovi cu putere de stâncă. În timp ce se prăbuşea cu zgomot, a mai putut auzi scrâşnetul terifiant al elicei ce se sfărâma. Nu mai era în stare să gândească. Capul îi fusese aruncat cu putere înainte, izbindu-se de manşă. Leşină.

Reveni la viaţă când nişte mâini puternice, bărbăteşti, se străduiau s-o scoată din ceea ce mai rămăsese din avion.

— Eşti îngerul meu salvator? întrebă ca prin vis. Simţea ceva

fierbinte alunecându-i pe faţă. Când îşi ridică mâna să se şteargă, i se păru că şi-a văzut propriul sânge, dar de fapt prin ochii strânşi nu pătrundea nicio rază de lumină.

— Sunt grav rănită? întrebă ea, ştiind însă că bărbatul de lângă ea nu-i va spune adevărul. Odată văzuse doi piloţi striviţi între resturile unui avion. În timp ce-şi trăiau ultimele clipe, toţi cei din jur îi asigurau că, până a doua zi, vor fi bine-sănătoşi.

— Nu cred, îi răspunse bărbatul. Se pare că te-ai lovit doar la cap şi ţi l-ai spart puţin.

— O, atunci e perfect! Nu cred să aibă cineva un cap mai tare ca al meu!

El o ridică, purtând-o pe braţe ca pe un fulg. Atât cât îi permitea starea în care se afla, Jackie îşi dădu capul pe spate, ca să-l privească. Îl zări ca prin ceaţă şi i se păru uriaş. Brusc, Jackie îşi aminti că tocmai şi-a zdrobit ţeasta de resturile avionului avariat. Acum avea în faţa ochilor un bărbat cu trei capete şi şase ochi. Şi cine putea fi mai norocos ca ea, ca după ce se prăbuşise undeva, pe pământul nimănui, să apară un bărbat bine, care s-o salveze?

— Tu cine eşti? întrebă ea abia auzit, căci deodată se simţi foarte slăbită.

— William Montgomery, îi răspunse el.

— Un Montgomery din Chandler? Când el încuviinţă, Jackie se ghemui la pieptul lui puternic, suspinând fericită. Cel puţin nu avea de ce să se teamă în legătură cu intenţiile lui. Dacă era un Montgomery din Chandler, atunci era onorabil, cinstit şi niciodată n-ar profita de situaţie. Cei din familia Montgomery erau oneşti şi de încredere, cât era ziua de lungă.

„Sunt mai miloşi decât e cazul”, se gândi ea. Când au ajuns la o oarecare distanţă de avion, aproape de maşina lui, pe care o

zărea ca prin ceaţă, el o aşează cu grijă pe pământ. Prinzând-o de bărbie, o privi în ochi.

— Te rog să mă aştepţi aici, nemişcată. Mă duc să aduc nişte pături din maşină, apoi am să fac focul. Spune-mi, când nu te mai arăţi pe cer, este cineva să te caute?

— Nu, şopti ea. Îi plăcea vocea lui, cu nota aceea de autoritate. O făcea să simtă că are totul în grijă, inclusiv pe ea.

— Şi eu îmi propusesem să-mi petrec noaptea aici, sub cerul liber, aşa încât, nici pe mine n-o să mă caute nimeni, spuse el. Cât lipsesc, te rog să nu adormi, mă auzi? Cu creierii zdruncinaţi, dacă mai şi adormi, s-ar putea să nu te mai trezeşti deloc. Ai înţeles?

Ca prin vis, Jackie încuviinţă printr-o mişcare slabă a capului, urmărindu-l cum se îndepărtează.

„E un bărbat foarte atrăgător”, se gândi ea în timp ce zăcea pe pământ şi, brusc, adormi. Dar numai pentru câteva secunde, căci se trezi la fel de brusc zgâlţâită cu încăpăţânare.

— Jackie! Jacqueline! Vocea o chema cu îndârjire, dar ea se împotrivea să deschidă ochii şi să-l privească.

— De unde ştii cum mă cheamă? îl întrebă. Ne-am mai întâlnit vreodată? Am cunoscut atâţia cu numele Montgomery, încât nici nu-i mai ţin minte. Parcă spuneai că te cheamă Bill?

— William, veni prompt răspunsul. Într-adevăr, ne-am mâi întâlnit, dar sunt sigur că nu-ţi mai aminteşti. N-a fost o întâlnire semnificativă.

— „Întâlnire semnificativă”, murmură şi îşi închise ochii din nou, dar William o ridică, îi înfăşură umerii cu o pătură, apoi îi şterse mâinile.

— Să n-adormi, Jackie! Ea îl recunoscu după tonul poruncitor al vocii. Rămâi trează şi vorbeşte-mi! Povesteşte-mi despre Charley.

La auzul numelui fostului soţ, ea încetă să mai zâmbească.

— Charley a murit acum doi ani.

În timpul ăsta, William se străduia să adune ceva vreascuri pentru foc. Nu o scăpa o clipă din ochi pe Jackie. Se întuneca repede şi îi era tot mai greu să găsească uscăturile împrăştiate pe pământ.

Îl întâlnise pe soţul ei de multe ori. Îl simpatiza pe acel bărbat voinic, robust, grizonat, care râdea mult, vorbea mult, bea mult şi era în stare să piloteze orice obiect cu care se putea zbura.

Privind-o cum moţăie, îşi dădu seama să trebuie s-o silească să mănânce ceva şi s-o protejeze de frigul care o îngheţase. Dar, mai presus de orice, trebuia s-o ţină trează. Pentru că, fiind în stare de şoc, în combinaţie cu traumatismul suferit, putea avea o nouă cădere.

— Jackie! spuse brusc. Care e cea mai gogonată minciună pe care ai spus-o?

— Eu nu mint, îi răspunse ea prin vis. Chiar nu pot să-mi amintesc. Deja am…

— Sigur minţi. Toţi minţim. Îi spui unei femei ce pălărie drăguţă poartă, când de fapt este hidoasă. Nu te-am întrebat dacă ai minţit sau nu; vreau să ştiu care a fost cea mai mare minciună pe care ai spus-o. În timp ce o chestiona pe un ton ridicat, mai tare decât ar fi fost necesar, continua să adune lemne pentru foc. Nu o putea lăsa să adoarmă.

— Obişnuiam s-o mint pe mama în legătură cu drumurile pe care le făceam.

— Şi altceva?

Vocea îi era atât de slabă, încât el abia o auzea.

— Îi spuneam lui Charley că-l iubesc.

— Şi nu l-ai iubit? William o tot îndemna să vorbească. Din

timp în timp, mai punea câte un lemn pe focul făcut lângă picioarele ei.

— La început, nu. Era mai bătrân ca mine cu douăzeci şi unu de ani şi la început îl priveam ca pe un tată. Chiuleam de la şcoală şi-mi petreceam după-amiezele cu el şi cu avioanele. Am îndrăgit avionul din prima clipă când l-am văzut.

— Înţeleg că te-ai măritat cu Charley ca să fii aproape de avioane.

— Da, îi răspunse ea cu o voce vinovată. Încercă să se ridice. Apoi îşi duse mâna la fruntea plină de sânge.

Dar William îi prinse mâna, i-o şterse din nou, apoi îi întoarse faţa către el, încercând să-i cureţe sângele cu o batistă. Apoi, după ce se convinse că rana de la cap nu era prea gravă, o îndemnă iar să vorbească.

— Continuă. Când ai înţeles că-l iubeşti?

— M-am gândit la asta abia după vreo cinci ani de căsătorie. Charley pierduse avionul în timpul unui viscol şi când mi-am dat seama că s-ar fi putut întâmpla să nu-l mai văd niciodată, am înţeles cât de mult îl iubeam.

Urmă o scurtă tăcere. Îl privea cum stătea aplecat deasupra lemnelor pe care se străduia să le aprindă.

— Dar tu?

— Eu nu i-am spus niciodată lui Charley că-l iubesc.

Jackie zâmbi.

— Ei, nu asta te-am întrebat. Care a fost cea mai mare minciună pe care ai spus-o vreodată?

— I-am spus tatălui meu că nu eu am îndoit aripa maşinii.

— Mmm, mormăi Jackie, devenind mai vioaie. Asta nu e o minciună prea grozavă. Nu găseşti altceva mai interesant?

— I-am spus mamei că nu eu am mâncat toată plăcinta cu

căpşuni, i-am spus fratelui meu că soră-mea i-a rupt praştia, i-am spus…

— Bine, bine, îl întrerupse Jackie râzând. Destul. Eşti un mincinos perfect. Foarte bine. Acum să te întreb eu ceva. Care e cel mai prost lucru pe care o femeie îl poate spune unui bărbat?

William nu ezită.

— Care e ornamentul de argint care-ţi place cel mai mult?

Jackie zâmbi. Începuse să-i placă acest bărbat. Apatia care o copleşise până atunci se risipea.

— Care este cel mai prost lucru pe care un bărbat îl poate spune unei femei? întrebă el.

Jackie îi răspunse la fel de repede.

— Când eşti la cumpărături şi bărbatul te întreabă: „De fapt, ce cauţi?”

Chicotind, el se îndreptă spre maşină. Deschise portiera şi-şi luă trusa de voiaj.

— Dar cel mai drăguţ lucru pe care un bărbat îl spune unei femei care e?

— Te iubesc, dar asta, doar dacă e adevărat. Dacă minte ar trebui cravaşat pentru ce-a spus. Dar pentru tine? Care e, pentru tine, cuvântul cel mai drăguţ?

— Da, răspunse el.

— Da, ce?

— „Da“, este cel mai bun cuvânt pe care femeia îl spune bărbatului.

Jackie râdea cu poftă.

— La orice rugăminte? N-are importanţă ce o întrebi? Vrei să auzi de la ea doar un „da“, cu orice preţ?

— Nimic nu e mai dulce decât un „da“ şoptit pe buzele unei femei, măcar din când în când.

— Ei, hai, lasă! Nu pot crede că un bărbat care arată ca tine nu-l aude pe „da” de la o femeie, orice i-ar cere!

El zâmbi de deasupra păturilor, bidoanelor, coşului cu mâncare, pe care de-abia le căra.

— De la una sau două, nu mai mult!

— E-n ordine. Acum e rândul meu. Care e lucrul cel mai drăguţ pe care l-ai făcut pentru cineva şi nu l-ai spus nimănui?

— M-am gândit că ar trebui să se mai construiască o aripă la spitalul din Denver. Le-am trimis banii fără să le spun de la cine sunt.

— Oh, Doamne! exclamă ea, amintindu-şi cât sunt de bogaţi cei din familia Montgomery.

— Dar tu?

Jackie începu să râdă.

— Charley şi cu mine eram căsătoriţi de aproape de patru ani. Cu el niciodată nu puteai sta mult în acelaşi loc. Nu aveai nici măcar timp să înveţi numele vecinilor, cu atât mai puţin să prinzi rădăcini. În anul acela, însă, cumpărasem o căsuţă care avea o bucătărie foarte drăguţă. Mă hotărâsem să-i pregătesc o masă grozavă de Ziua Recunoştinţei. Timp de trei săptămâni i-am vorbit numai de acea masă. Îmi făcusem planul, făcusem cumpărăturile şi, în ziua mult aşteptată, m-am sculat la patru dimineaţa ca să pregătesc curcanul. Charley a plecat de acasă pe la amiază, dar mi-a promis că se întoarce la cinci, când totul ar fi trebuit să fie gata. Intenţiona să vină cu câţiva prieteni, şi ei piloţi, cu care să petrecem. S-a făcut ora cinci şi Charley n-a apărut. S-a făcut şase, şapte… La miezul nopţii, am aţipit. Eram atât de supărată, încât am dormit tot restul nopţii, chircită în fotoliu. A doua zi dimineaţă, Charley al meu sforăia pe canapea. Se alesese praful de minunata mea petrecere de Ziua Recunoştinţei. Şi ştii ce am făcut?

— Mă surprinde că Charley a mai rămas în viaţă după cele întâmplate!

— Îmi venea să-l omor, dar i-am făcut ceva şi mai rău, nu l-am lăsat să mănânce nimic din ce pregătisem. Am îndesat totul în saci de hârtie şi am plecat la aeroport, i-am luat avionul şi am zburat spre munţi. Pe atunci locuiam în Virginia de Vest. Eram deasupra oraşului Pittsburg, când am văzut aninată de coasta unui deal o cocioabă dărăpănată. Pe coş, ieşea o şuviţă abia vizibilă de fum. Am coborât sacii chiar în faţa uşii.

Ea îşi strânse genunchii la piept şi oftă.

— Până acum, n-am povestit nimănui despre asta. Mai târziu, am auzit că familia aceea spunea că un înger le lăsase din ceruri mâncarea.

William reuşise să aprindă focul şi o privea acum zâmbind.

— Îmi place povestea. Ce-a zis Charley când n-a mai găsit curcanul?

Ea ridică din umeri.

— Lui Charley îi era indiferent dacă era curcan sau fasole. Când se punea problema de mâncare, pentru el conta cantitatea şi nu calitatea.

Ea îşi ridică privirea spre William.

— Acum povesteşte tu, care a fost cel mai rău lucru care ţi s-a întâmplat?

William răspunse imediat, fără să stea pe gânduri.

— M-am născut bogat.

Jackie fluieră uşor.

— Poate vrei să zici că ăsta a fost cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat.

— Aşa e. Este şi cel mai bun şi cel mai rău.

— Cred că încep să înţeleg.

În timp ce Jackie continua să cugete la cele spuse, William udă o batistă cu apă dintr-unul din bidoane. Cu o mână o prinse de bărbie şi cd cealaltă începu să-i şteargă sângele din jurul rănii de la cap.

— Care e cel mai tainic, mai ascuns secret al tău, pe care nu l-ai spus niciodată cuiva? o întrebă el.

— N-ar mai fi un secret, dacă ţi l-aş spune.

— Crezi că am să-l divulg?

Ea îşi întoarse capul şi-l privi. Pe chipul lui plăcut, se proiectau luminile şi umbrele de la foc. Avea păr negru, ochi negri, pielea măslinie şi nasul lung al celor din neamul Montgomery.

Poate era de vină şi împrejurarea mai puţin obişnuită în care se aflau, o noapte de smoală îi înconjura, în mijloc un foc arzând. Jackie se simţea atrasă de el.

— Am sărutat un alt bărbat decât pe soţul meu, şopti ea.

— Asta-i tot?

— E destul de rău pentru cartea mea de vizită. Dar tu?

— Am reziliat un contract.

— Şi asta a fost aşa de rău? Dacă te-ai răzgândit…

— Mi-am călcat promisiunea şi ea a considerat că a fost foarte rău.

— Ah, înţeleg, spuse Jackie zâmbind, în timp ce-şi trecea braţele în jurul genunchilor. Care e mâncarea ta preferată?

— Îngheţata.

Ea râse.

— Şi a mea! Culoarea preferată?

— Albastru. A ta?

Ea îl privi.

— Albastru. El se aşează lângă Jackie, scuturându-şi mâinile de praf. Aerul rece de munte o făcu pe Jackie să tremure. El îşi trecu

braţul pe după umerii ei. Era un gest la fel de natural ca respiraţia. O strânse aproape de el şi-i sprijini capul de pieptul lui.

— Te deranjează?

Jackie nu spuse nimic. Era atât de plăcută atingerea unei alte fiinţe omeneşti. Charley fusese întotdeauna atât de caid şi de afectuos cu ea. Adesea stătea ghemuită la pieptul lui, în timp ce el citea cu voce tare vreo revistă de aviatică.

Nu-şi dădu seama când era gata-gata să adoarmă. Vocea lui William o făcu însă să se trezească iar.

— Care e cel mai mare regret din viaţa ta? întrebă el tăios.

— Acela că n-am moştenit de la Mae West câteva din rotunjimile ei. Jackie obişnuia să i se plângă lui Charley că puştanii o tratau ca pe unul de-al lor pentru că arăta ca ei: o faţă colţuroasă, cu maxilare pătrate, umeri laţi, şolduri drepte şi picioare lungi.

— Cred că glumeşti, nu-i aşa? spuse William cu neîncredere în glas. Eşti una din cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată. Nu pot să-ţi spun de câte ori m-am oprit din drum că paralizat, ca să te urmăresc când treceai pe străzile din Chandler.

— Serios? întrebă ea, trezită de-a binelea. Eşti convins că ştii cine sunt?

— Eşti marea Jacqueline O’Neill. Ai câştigat aproape toate concursurile aviatice. Ai fost peste tot pe glob. Odată ai fost înzăpezită timp de trei zile în Montana, dar ai reuşit să scapi.

— Iar acum m-am prăbuşit la poalele unui munte. A fost un adevărat noroc că am aterizat pe terenul unor fermieri.

El ştia că nu aşa stăteau lucrurile, pentru că citise tot ceea ce se scria despre ea. După ce fusese prinsă în avalanşă, ea şi-a croit drum de ieşire, coborând creasta unui munte abrupt. Făcuse un calcul perfect, orientându-se în timpul zilei după lumina slabă a

soarelui, iar noaptea, după stele. Şi-a păstrat calmul în tot acest timp. Făcuse din crengi de copac, înfipte în zăpadă, nişte săgeţi enorme, pentru ca avioanele plecate în căutarea ei s-o poată zări. Zâmbind el îşi strânse braţul în jurul umerilor ei. A fost încântat când a simţit-o apropiindu-se de el.

— Ei, şi cum merg eu? întrebă ea nesigur. N-ar fi vrut să-i lase impresia că-i cere un compliment, când de fapt chiar asta îşi dorea.

— Cu paşi mari, care înghit distanţele. Bărbaţii în toată firea lasă baltă orice activitate, urmărindu-te când treci. Cu umerii traşi spre spate, cu capul ridicat semeţ, cu minunatul tău păr des, fluturând la orice adiere, cu…

Jackie începu să râdă.

— Unde ai stat ascuns până acum?

— Chiar aici, în Chandler, aşteptând ziua când ai să te întorci.

— Ai fi putut aştepta mult şi bine, pentru că niciodată nu m-am gândit că m-aş putea întoarce. Pe vremea aceea, eram atât de plină de neastâmpăr! Tot ce-mi doream era să plec din acest oraş minuscul, izolat. Voiam să mă mişc, să merg în alte locuri, să văd lucruri noi.

— Şi ai reuşit. A fost chiar aşa de bine, cum ai crezut tu, că ar putea fi?

— La început, da. Însă după şapte sau opt ani, am început să-mi doresc şi altceva, cum ar fi un ghiveci de flori. Voiam să pun seminţe şi să le urmăresc cum cresc. Voiam să am certitudinea că seara mă voi culca în acelaşi loc unde m-am trezit dimineaţa.

— Aşa că, după moartea lui Charley, te-ai întors în vechiul şi posacul Chandler.

— Da, spuse ea, zâmbind cuibărită la pieptul lui. Înapoi în vechiul şi plictisitorul Chandler, unde nu se întâmplă nimic şi fiecare cunoaşte treburile tuturor.

— Acum eşti fericită?

— Eu… ei, dar de ce trebuie să-ţi răspund la toate astea? Mai bine să vorbim despre tine. De ce nu te-am întâlnit până acum? Chiar dacă n-a fost o „întâlnire semnificativă”, eu tot nu cred că ne-am mai văzut. Mi-aş fi amintit oricum de tine.

— Mulţumesc, iau asta ca pe un compliment. El se îndepărtă puţin de ea, ca să mai întărească focul. Ce-ai zice să mâncăm ceva? Un sandviş? Murături?

— Sună apetisant. Era convinsă că el nu voia să vorbească despre prima lor întâlnire şi socoti că probabil îi era jenă. O dată, o invitase la dans un băiat care semăna cu o broască râioasă. Ea ar fi preferat să moară, decât să-i spună adevărul. L-a refuzat, motivându-i că nu-şi poate permite o rochie nouă.

Crescuse în Chandler. Avea doisprezece ani când îi murise tatăl. Mama, care se considerase o frumuseţe sudică, se abandonase pe patul de suferinţă, zăcând aşa următorii şase ani.

Avea o rentă, le mai trimitea şi fratele mamei ceva bani, dar de-abia se descurcau, îi fusese dat să vadă cum li se prăbuşeşte acoperişul în cap. Casa era veche şi putrezită, aşezată la marginea oraşului. Şi, astfel, în timp ce alte fete învăţau să folosească rujul, Jackie îşi petrecea tot timpul liber reparând cum se pricepea cocioaba. A cioplit scândurile, a refăcut gardul, a reparat intrarea, a construit o scară nouă, când cea veche s-a dărâmat. Învăţase să mânuiască fierăstrăul, dar habar n-avea cum se foloseşte o pilă de unghii.

Într-o zi, avea atunci optsprezece ani, Jackie văzu zburând pe deasupra capului un avion care avea legată de coadă o eşarfă lungă. Se anunţa pentru a doua zi o demonstraţie aviatică. Mama feţei, care eră la fel de sănătoasă ca o păpădie pe o pajişte bine îngrijită, hotărî să facă o criză, pentru că nu voia ca Jackie să

plece. Dar Jackie se duse la miting; şi acolo l-a cunoscut pe Charley. Trei zile mai târziu, Charley părăsea oraşul. Jackie era cu el. Săptămâna următoare, erau căsătoriţi.

Mamă-sa s-a întors în Georgia, unde fratele ei a refuzat să-i creadă ipohondriile, punând-o la muncă, să-i îngrijească pe cei şase copii ai lui. Judecând după scrisorile pe care Jackie le primise până la moartea mamei sale – survenită după câţiva ani această schimbare fusese cel mai bun lucru pentru ea. Fusese foarte fericită după ce plecase din Chandler, întorcându-se în Georgia, între ai ei.

— Douăzeci de ani, şopti Jackie.

— Ce-ai spus?

— Au trecut douăzeci de ani de când am plecat cu Charley. Uneori mi se pare că a fost ieri, alteori, că s-a petrecut acum trei vieţi. Ea privi în sus, către el.

— Ne-am întâlnit cumva atunci, înainte de a pleca cu Charley?

— Da, spuse el zâmbind. Atunci ne-am întâlnit. Te doream, dar niciodată nu te-ai uitat la mine.

Ea râse.

— Se poate. Eram aşa de plină de ifosele tinereţii.

— Şi încă mai eşti.

— Poate plină de ifose. Că din tinereţe, n-a mai rămas nimic!

În acea clipă, William o privi pe deasupra focului. Pentru un moment, Jackie crezu că e supărat pe ea. Era gata să-l întrebe ce greşise, când el ocoli grăbit focul, o luă în braţe şi o sărută apăsat pe gură.

Jackie sărutase doi bărbaţi în viaţa ei: pe Charley şi pe un alt pilot, care urma să fie închis şi care nu avea să se mai întoarcă. Însă niciunul din săruturi nu fusese ca acesta.

Sărutul lui William spunea: aş vrea să fac dragoste cu tine, să-

mi petrec nopţile cu tine, să te mângâi şi să te îmbrăţişez.

Când el îi dădu drumul, Jackie căzu pe spate bufnind de pământ.

— Cred că a mai rămas puţină tinereţe în tine, spuse William sarcastic, punând un vreasc pe foc.

Jackie rămase fără grai. Nu-şi putea lua ochii de la el. Cum Dumnezeu, de nu şi-l putea aminti? Erau cel puţin jumătate de duzină de Montgomery în clasă cu ea, la liceu. Dar nu-şi putea aminti pe niciunul numit William. Bineînţeles că toţi cei din neamul Montgomery aveau câte cinci sau şase nume înaintea celui de familie. Aşa încât era mai uşor să-i numeşti cu totul altfel: Scânteie, Rex sau chiar Minunatul.

După ce William a sărutat-o, între ei se lăsă o tăcere penibilă, pe care el o destrămă cu un „O.K.”! plin de entuziasm.

— Spune-mi trei dorinţe!

Ea deschise gura să-i răspundă, dar o închise la loc, privindu-l stânjenită.

— Ei, hai, spuse el. Nu pot fi chiar atât de rele, încât să nu le poţi spune! Care sunt?

— De fapt, niciuna din dorinţe nu e rea. Numai că sunt atât de… atât de banale.

— Jackie O’Neill, cea mai celebră femeie-pilot care a existat vreodată are o dorinţă care e banală? Nu e posibil!

Brusc, ea înţelese că nu vrea să-i spună dorinţa ca să nu-l dezamăgească. El părea că ştie totul despre ea. Şi când cineva cunoştea totul despre celălalt realitatea se banaliza devenind plicticoasă.

— Vreau să prind rădăcini, să mă stabilesc undeva, iar Chandler îmi este familiar. Acum, după ce am văzut tot restul lumii, am aflat că Chandler este un loc frumos. Dar nu pot trăi

nicăieri, dacă nu găsesc un mod de-a face bani. Ea ridică mâna când el încercă să-i spună ceva.

— Ştiu, ştiu, familia ta şi firma Taggert mă plătesc bine, când doresc ca eu să zbor undeva. Dar niciodată nu mă voi pune în slujba unui bărbat. Eu vreau să cooptez câţiva piloţi tineri, să pornim o mică afacere. Să fac ceva cu adevărat. Să transport pasageri şi mărfuri, poate colete, de aici la Denver. Dar am nevoie de o bază solidă pentru a putea porni o treabă ca asta.

— Dar… El nu reuşi să găsească vorbele potrivite care să-i exprime gândurile, astfel încât acestea să nu fie supărătoare.

Jackie însă îl intui.

— Jackie O’Neill, cea mai celebră femeie-pilot al secolului, a ajuns să facă doar curse între Colorado şi Coasta de Est. Regina acrobaţiilor aeriene transportă cărţi poştale ilustrate. Oh, e o adevărată ruşine. O tragedie! Aşa-i că la asta te gândeai?

William îşi feri privirea. Obrajii îi erau în flăcări, „iată un bărbat care roşeşte”, remarcă ea în gând.

— Toate chestiile astea de curaj nebunesc sunt pentru copii. Sunt sătulă de ele.

El se aşeză din nou lângă ea, privind-o cu seriozitate.

— Sunt sigur că ţi-ai putea găsi ceva pe măsură, numai să vrei. Ar fi destule posibilităţi.

„Când ai bani mulţi ca oricare Montgomery, poate”, se gândi ea.

— Chiar şi cel mai bun pilot trebuie să aibă un avion al lui. Eu mi l-am aranjat pe al meu. Tocmai i-am turtit botul de un bolovan de trei tone, adăugă ea cu amărăciune.

— Te înţeleg, spuse el, cuprinzând-o iar în braţe. Continua să-şi ferească privirea. Dorinţa numărul doi?

— Stop. Vreau să ştiu care o prima ta dorinţă.

— Eu am doar una singură. Aş vrea să pot realiza ceva, la rândul meu, ceva care nu se poate cumpăra cu banii familiei Montgomery. Acum e rândul tău. A doua dorinţă.

— Păr cârlionţat, ce zici? întrebarea ei îl făcu să zâmbească.

— Fii sinceră. Trebuie să mai fie ceva în viaţă să-ţi doreşti, în afară de afaceri. Părea că-l dezamăgise, pentru că nu visa la covorul fermecat sau la pacea mondială. Nu te-ai gândit să te recăsătoreşti?

Tonul lui era aşa de plin de speranţă, încât ea izbucni în râs.

— Te oferi voluntar?

— Mi-ai accepta oferta?

Simţindu-i nota pătimaşă, prea serioasă, din voce, Jackie încercă să se îndepărteze. Dar el o strânse şi mai puternic.

— Bine, bine, sunt cuminte!

— Acum spune-ţi tu cea de-a doua dorinţă, îl îndemnă ea.

— Cred că aş vrea să fiu un bărbat la fel de bun ca tatăl meu.

— După cum te porţi, nu prea pari cuminte, ca domnişoarele Beasley.

El începu să râdă. Tensiunea dintre ei doi se risipi.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui ce altceva îţi mai doreşti de la viaţă?

— Mi-e teamă să nu fiu ridicolă, dacă-ţi spun.

— Încearcă.

Era în comportarea lui ceva care-i inspiră încredere, siguranţă. Simţi că i se poate destăinui. Dacă ar fi fost cu prietenii lui Charley, discuţia ar fi fost doar ceva gen flecăreală. Acum însă era altfel. Voia să-i spună ce-şi dorea cu adevărat.

— Bine. Ceea ce-mi doresc cel mai mult e o viaţă obişnuită. În primii doisprezece ani, am avut un tată bolnăvicios şi o mamă invalidă. Aş fi vrut să merg şi eu să dansez la petrecerile de la

şcoală, sau în altă parte, dar nu era posibil. Întotdeauna unul din părinţi avea nevoie de mine. Au urmat apoi douăzeci de ani în care am călătorit, am zburat şi am avut o viaţă îngrozitor de agitată. Uneori aveam impresia că fiecare zi îmi aducea ceva nou, un eveniment tulburător. Charley era un vântură-lume, veşnic fără astâmpăr, pe cât era mama de statică. Am luat masa la Casa Albă, am fost în peste jumătate din ţările lumii, am cunoscut un număr enorm de personalităţi. După…

Ea îl privi cu greu. Cu câţiva ani în urmă, realizase o performanţă extraordinară pentru acel timp. Făcuse vâlvă în întreaga Americă.

— Am avut fotografia în ziare, încheie ea.

— O eroină americană, spuse el, cu ochi strălucitori.

— Probabil. În sfârşit, oricum îmi făcuse plăcere.

— Apoi Charley a murit, iar tu te-ai schimbat, spuse el aproape cu gelozie.

— Nu, schimbarea a fost înainte de moartea lui. Într-un fel, am înţeles că oamenii îmi cereau autograful ca să se fălească, nu de dragul meu. Să nu mă înţelegi greşit. Repet, îmi plăcea. Dar, într-o zi, după ce eu şi Charley ne petrecuserăm trei zile, fiecare în câte un avion, fără să dormim o secundă, zburând fără încetare pentru a stinge furia focului ce cuprinsese o pădure, mi-am zis: „Gata! M-am săturat”. Am fost chemată atunci de preşedinte, pentru felicitări. M-a primit într-un birou mic şi întunecos. Stând într-un scaun ţeapăn, mă gândeam: „Nu se va mai repeta”.

Zâmbi.

— Eu cred că atunci când ajungi în faza în care o primire la preşedintele Statelor Unite nu-ţi mai stârneşte decât plictiseală, trebuie să te apuci de altceva.

Pentru un moment, William rămase tăcut.

— Obişnuitul. Spuneai că vrei o viaţă obişnuită. Ce este o viaţă obişnuită?

Ea schijă un zâmbet.

— De unde vrei să ştiu? Nici măcar n-am văzut-o, iar de trăit, nici atât. Dar nu cred că felicitările preşedintelui, şampania în nacela baloanelor cu aer fierbinte, viaţa în hoteluri, când cu bani, când fără bani, ei bine, nu cred că toate astea sunt ceva obişnuit. E pasionant, dar şi obositor, în acelaşi timp.

El clătină din cap.

— E adevărat că vrem întotdeauna ceea ce nu avem. Eu avusesem cea mai obişnuită viaţă din lume. Am fost la şcoli pentru cei bogaţi, am studiat managementul şi, după terminarea facultăţii, m-am reîntors în Chandler, să conduc afacerile familiei. Lucrul cel mai pasionant care mi s-a întâmplat au fost trei zile petrecute în Mexic, cu unul din fraţii mei.

— Serios?

— Serios ce?

— Şi ce ai făcut tu, în Mexic, în timpul celor trei zile?

— Am mâncat. Am privit. Am pescuit puţin.

El se opri.

— De ce râzi?

— Doi tineri bine făcuţi, singuri într-un loc atât de decadent cum este Mexicul, merg să admire priveliştile! Nu cumva eraţi beţi?

— Nu. William zâmbi. Care e cel mai tulburător lucru pe care l-ai făcut?

— Ar fi greu să aleg. Looping-urile puternic răsucite erau destul de pasionante. Odată era alături un conte veneţian care încerca să-mi smulgă hainele de pe mine.

— Şi asta ţi s-a părut nemaipomenit? întrebă William cu

răceală.

— Era, dacă ţii cont că zburam la mai bine de cinci mii de metri înălţime, iar el se târa prin avion după mine. Câteva glisade l-au readus pe locul lui. Dar continua să zbiere că avionul e singurul loc unde nu făcuse încă dragoste cu o femeie!

William râdea cu poftă.

— Mai povesteşte-mi. Îmi place să te aud povestindu-ţi viaţa. O întrece pe a mea.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa. Odată am făcut o aterizare forjată fără un motor, cu un avion care nu avea roţi şi îi rămăsese doar o aripă şi jumătate. A fost mai pasionant decât mi-am dorit!

— Ce ţări îţi plac cel mai mult?

— Toate îmi plac. Vorbesc serios. Fiecare ţară are ceva specific, iar eu caut că nu-i văd părţile rele.

William rămase tăcut câteva minute, timp în care mai înteţi un pic focul.

— Charley a fost un bărbat foarte norocos să-şi împartă atâţia ani cu tine. Îl invidiez.

Ea îşi întoarse capul ca să-l privească, încruntându-se de atâta concentrare.

— Vorbeşti de parcă ai purtat toată viaţa un foc în inimă.

— Pentru tine? Ei bine, da. Te-am adorat de la distanţă.

— Mă simt flatată. Acum câtva timp, însă, puteai să-mi spui că mă iubeşti şi chiar să-mi oferi câteva din milioanele familiei şi tot n-aş fi rămas în Chandler.

Stăteau amândoi tăcuţi, îmbrăţişaţi, privind jocul flăcărilor. Într-un târziu el o întrebă:

— Cam de ce ai avea nevoie ca să-ţi deschizi afacerea cu transporturile?

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios.

Ea făcu o pauză înainte de a-i răspunde. Chiar dacă se lovise la cap, creierul îi era întreg. Charley o dădăcise tot timpul că un pilot fără bani trebuie să fie mereu în căutarea unui îndrăgostit de avioane care să aibă bani. El chiar spunea că acesta reprezintă cuplul ideal.

Dar Jackie n-ar fi vrut să profite de pe urma acestui bărbat. Dar dacă tot suferea de plictiseală şi n-avea ce face cu banii, poate că s-ar fi găsit ceva care să-l ajute să-şi umple timpul.

Respiră adânc, încercând să-şi alunge senzaţia de vinovăţie.

Dacă el chiar dorea s-o ajute, era pentru că o considera o eroină a Americii. În schimb, dacă Jackie ar fi luat bani de la el, ar fi făcut-o pentru ceva mult mai puţin altruist, mult mai primitiv. Cum ar fi: pâinea cea de toate zilele şi poate chiar „câteva rochii mai de soi.

— Două avioane uşoare de bună calitate, un mecanic angajat permanent, hangare, câteva avioane vechi pentru piese de schimb, bani pentru salarii, până i-aş putea plăti pe piloţi.

— Şi de ce altceva ai mai avea nevoie? Poate de un asociat?

Ştia din start că el se autopropunea. Nu era însă momentul să ia o asemenea hotărâre. Rana de la cap încă mai sângera, iar gândirea îi era confuză. Oricum, era excitant să se gândească la acest bărbat ca la asociatul ei. Se întoarse zâmbind spre el, încercând să-l descifreze.

— Cine sunt părinţii tăi?

— Jace şi Nellie.

— Aha, asta explică totul! Jumătate din locuitorii oraşului sunt copiii lor!

William zâmbi. Bancurile despre numărul mare de copii din familia sa circulau demult în oraş…

— Doisprezece, în total.

Fără să mai scoată un cuvânt, el goli coşul cu mâncare, care ar fi putut sătura cam o jumătate de duzină de nemâncaţi, apoi începu să-i facă un sandviş. Jackie urmărea cu surprindere, remarcând că procedează exact cum ar fi făcut şi ea: îngrămădea pe felia de pâine o bucată de carne de vită, cu mult, mult muştar şi roşii; apoi tăia în felii o murătură mai dulceagă şi o punea pe roşie. Totul era aranjat în frunze de salată, pentru ca plinea să nu se fărâmiţeze. Urmărindu-i figura, ea constată că face totul absent, preocupat doar de gândurile care îl frământau. Era însă ciudat că el îi pregătea sandvişul exact aşa cum ar fi făcut-o şi ea, cu atât mai mult, cu cât rezultatul era, oarecum, unic.

— Ia uite ce-am făcut! spuse William. Am avut de gând să-ţi pregătesc un sandviş şi uite ce a ieşit!… Tu, cum l-ai fi vrut?

— Exact aşa cum îl faci pentru tine.

Figura lui plăcută arătă, pentru un moment, cuprinsă de uimire. Apoi zâmbi.

— Adevărat? Toţi îmi detestă sandvişurile.

— Şi pe ale mele, spuse ea, întinzând mâna. Îl mâncăm jumătate-jumătate şi, pe următorul, îl prepar eu. Eu tai măslinele în loc de murături.

— Şi atunci toţi se vaită că le cad măslinele pe jos.

— Nişte idioţi. Habar n-au cum se ţine pâinea!

Se priveau unul pe celălalt zâmbind.

— Crezi că noi doi am fi în stare să punem pe pâine chiar şi prietenia noastră?

Au izbucnit în râs.

— Ce părere ai despre ketchup?

— Nu pot să-l sufăr…

— Ceapa?

— Prea puternică. Acoperă orice alte gusturi. Floricelele?

— Aş mânca în cantităţi industriale. Tu?

— La fel.

Lăsându-se pe o rână, el privi spre foc. Părea gata să spună ceva important.

— Dacă vin cu bani pentru câteva avioane şi ce mai trebuie, m-ai lua ca asociat?

— Ai mai zburat până acum? N-avea nicio importanţă dacă mai zburase. Ea pusese întrebarea doar ca să câştige timp. Chiar dacă n-ar fi fost înzestrat cu numele Montgomery şi cu tot ce decurgea din el, Jackie era generoasă în aprecierea celor din jur, acest bărbat era ca sarea pământului, solid ca o stâncă. Uneori, într-un aeroport se mai întâmplau şi lucruri neplăcute, poate chiar înspăimântătoare, când era vorba de o cădere.

Ea însă nu-şi făcea griji. Bărbatul acesta n-ar fi intrat în panică nici în craterul unui vulcan. În adâncul sufletului, Jackie ştia că era timpul să-şi lege din nou viaţa de cineva. Trecuseră doi ani de la moartea lui Charley şi un an de când revenise în Chandler. Şi era tot singură. Obosise de atâta singurătate. Mânca, dormea, îşi petrecea serile în singurătate, fără să aibă cu cine schimba o vorbă. Iar acest bărbat era foarte, foarte atrăgător, atât ca înfăţişare, cât şi ca fel de a fi.

— Am luat lecţii timp de doi ani, spuse el cu timiditate, privind-o cu nişte ochi aproape rugători.

— E-n ordine, zise ea la fel de încet, simţind cum o străbate un fior. Îl plăcea, îl plăcea chiar foarte mult. Îi plăcea seriozitatea cu care se angaja în orice, îi plăceau subiectele pe care le discuta, îi plăcea cum se mişcă, felul cum mănâncă. Îi plăcuse cum a sărutat-o, cum a făcut-o să se simtă când a sărutat-o. Cunoscuse în viaţa ei mulţi bărbaţi manieraţi, dar niciunul nu-i plăcuse atât de

mult ca William. Şi înainte îi plăceau bărbaţii, ar fi fost o ipocrită dacă ar fi negat, dar era o diferenţă între a fi atrasă sexual de un bărbat şi dorinţa de a fi îmbrăţişată de el, de a mânca floricele şi de a-şi spune unul altuia secretele.

Cu ani în urmă Charley angajase un pilot renumit ca să lucreze cu ei. Era atât de fascinant de frumos, încât ea nici nu putea să-i vorbească. Când l-a văzut prima dată, ea a scăpat cheia din mână direct în motor şi aproape că l-a lovit pe Charley la cap. Zile de-a rândul, când îl vedea, parcă i se încleia limba, nu putea scoate o vorbă. După câteva săptămâni începu să-şi ridice privirea spre el şi descoperi atunci că el o place, chiar mai mult decât ea. După şase luni petrecute lângă el, Jackie nici nu-şi mai amintea că-l considerase vreodată frumos. În lunga şi fericita căsnicie cu Charley, ea a învăţat că sentimentul cel mai important între un bărbat şi o femeie era prietenia.

— E-n ordine, spuse ea, ridicând mâna ca s-o strângă pe a lui. Dar cu o condiţie.

El îi luă mâna strângându-i-o cu fermitate.

— Oricare, oricare ar fi!

— Trebuie să-mi povesteşti care este cel mai ascuns şi mai înfricoşător secret al tău. Dar vreau adevărul, nu poveşti cu contracte desfăcute, pe care le ştie toată lumea.

William oftă greu.

— Eşti un afacerist oneros, Jackie O’Neil.

Ea nu-i eliberă mâna.

— Ori îmi spui ori nu vom lucra niciodată împreună.

— Bine, spuse el, fără tragere de inimă. În timp ce-mi faci un sandviş cu măsline, am să-ţi spun adevărul despre ce a fost în Mexic.

— Oho! exclamă ea, ridicându-şi o sprânceană.

Uneori, în viaţa cuiva pot fi clipe de vis. Această noapte era una din ele. Jackie cugeta că totul era perfect, începând cu episodul salvării ei din avionul avariat, până la tăietura romantică de la frunte şi la bărbatul chipeş care o îngrijea. Iar el chiar avea îngrijă. Să fie hrănită, să-i fie cald şi bine. O flatase, cunoscându-i fiecare picaj acrobatic reuşit, fiecare record obţinut, fiecare accident avut. Ca şi când ar fi fost împreună de mulţi ani.

Vorbea de parcă ar fi fost vechi prieteni, prieteni, nu amanţi. De multe ori Jackie era obosită de bărbaţii al căror unic interes era să aducă o femeie în patul lor, care urmăreau prin fiecare cuvânt, prin fiecare gest numai acest scop. Se lăudau cât sunt de bogaţi, câte proprietăţi au, cât sunt de grozavi faţă de alţi bărbaţi. William, însă, era la fel de plăcut, ca şi o prietenă.

La un moment dat, în timpul serii, el a întins-o pe aşternutul de pături, punându-i capul pe coapsa lui puternică. Îşi rezemă spatele de un copac şi, în timp ce-i mângâia părul, o îndemna să-şi povestească viaţa.

Se cunoşteau doar de câteva minute, iar ea se pomenise că-i povesteşte despre Charley, despre anii petrecuţi alături de el, despre greutăţi şi neîmpliniri, despre triumfuri şi căderi.

La rândul lui, William îi povestise despre viaţa lui perfectă, sau cel puţin aşa îşi imaginase Jackie, că ar trebui să aibă o situaţie ideală. Nimeni nu-i făcuse vreun rău, nu avea duşmani, nu avusese nicio dispută cu nimeni.

— Viaţa asta a mea mă face uneori să mă îndoiesc de mine. Oare dacă aş fi pus la încercare, aş reuşi? se, întrebă el, întărind focul. Aş fi capabil să fac ceva, fără banii tatălui meu şi fără renumele familiei?

— Sunt sigură că ai putea, răspunse Jackie. Te miri singur de câte poţi fi în stare, când, n-ai încotro.

— Cum ar fi o aterizare cu un avion care are elicea lovită de un vultur?

— Deci asta a fost?

— Ai adus avionul la sol tot atât de uşor, ca şi când te-ai fi ridicat de pe scaun. Nu ţi-a fost frică?

— N-aveam timp de frică, aveam prea multe de făcut, ia spune-mi! Ea îl privi în lumina slabă. De ce nu te-ai căsătorit? Cum de nu te-a înhăţat încă nicio femeie?

— N-am găsit femeia pe care mi-o doream. Vreau o femeie care să aibă capul pe umeri.

— Şi, bineînţeles, un cap frumos, spuse sarcastic Jackie.

— Mă interesează mai puţin cum arată, cât ceea ce are în el!

— Ştii ceva? îmi placi, chiar foarte mult.

— Şi tu mi-ai plăcut întotdeauna.

Ea tăcu.

— Aş vrea să-mi pot aminti de tine.

— E destul timp. Ţi-e frig? Ţi-e foame? Ţi-e sete?

— Nu, mă simt perfect.

— Aşa cum eşti şi tu!

Jackie era stânjenită de complimentul lui, în acelaşi timp, însă, îi făcea plăcere.

— Când vrei să începem… colaborarea noastră? De fapt, ar fi vrut să-l întrebe „când vrei să începem să ne petrecem împreună cantităţi enorme de timp?”

— Mâine trebuie să plec la Denver pentru câteva zile. Am să iau nişte bani de la banca de acolo. Cred că sâmbătă mă întorc. Ce-ai zice să te caut după-amiază? Poţi să-mi dai o listă cu ce ai nevoie să iau de la Denver?

La auzul acestei întrebări, ea începu să râdă.

— Ce-ai zice, pentru început, de câteva avioane noi?

— Ce tip ai vrea să fie?

Era tot atât de serios, pe cât era ea de neîncrezătoare. Brusc deveni şi ea serioasă.

— Pentru început, ce-ai zice de două avioane Wacos? Şi, se gândi ea, pentru mai târziu ar fi bune şi altele mai puternice, cu care să transporte vreo jumătate de duzină de pasageri bogaţi.

— E-n ordine. Să văd ce pot să fac.

— Numai atât? spuse ea. Pocnesc din degete şi apar două avioane noi?

— Nu apar singure. Eu voi veni cu ele. Va trebui să mă iei şi pe mine împreună cu avioanele!…

Asta nu prea părea a fi o pedeapsă.

— Cerşetorii nu pun condiţii.

Întinzându-se, ea căscă, aşezându-şi confortabil capul pe piciorul lui.

— Cred că ar fi bine dacă ai putea să dormi, spuse el învelind-o cu pătura.

— Şi tu? întrebă ea, adormită. Şi tu ai nevoie de somn.

— Nu, eu o să rămân treaz, ca să am grijă de foc.

— Şi de mine, murmură ea, în timp ce-şi închidea ochii. Nicio clipă nu şi-ar fi făcut griji în legătură cu onorabilitatea acestui bărbat. Adormi zâmbind. Se simţea la fel de sigură, ca şi când ar fi fost acasă, în patul ei, şi nu sub cerul liber, cu coioţii urlând în depărtare.

CAPITOLUL 2

— Bună dimineaţa!

Obosită, Jackie se ridică de pe pământul tare. Pentru un moment, nu înţelese unde se afla. Clipind des în lumina puternică a zilei, ea se holbă la femeia care stătea pe stânca din faţa ei.

— Vrei puţină cafea?

Frecându-şi ochii, îşi înăbuşi un căscat. Apoi luă cana de tablă care îi era oferită.

— Tu cine eşti?

— Sora lui William.

— Oh, spuse ea, încă mult prea ameţită pentru a mai pune vreo întrebare. Privi în jur. Maşina lui William nu mai era, în locul ei apăruse un camion cu macara.

Femeia drăguţă, cu păr negru, cam de treizeci de ani, zâmbea…

— Cred că eşti derutată, iată ce s-a întâmplat. Noaptea trecută mama a avut una din vedeniile ei, aşa le numeşte familia. Ea are adesea senzaţia că unul din copiii ei este accidentat, va fi accidentat sau este în primejdie. Multe din aceste presimţiri au fost corecte. Tata a auzit-o când spunea că fiul ei, William, e pierdut. Asta se întâmpla pe la trei dimineaţa. Din întâmplare nu dormeam, aşa că i-am spus că plec după el. Nu era greu să-l găsesc; lăsase o hartă pe care însemnase locul unde poate fi găsit. Ea îşi ridică sprâncenele într-un gest de ironie fraternă. William este o persoană plină de simţul răspunderii. Spusese aceste cuvinte cu un ton sarcastic, însoţindu-le de o expresie care însemna că William e puţin cam mototol.

Jackie deschise gura să-l apere, dar o închise la loc.

— Şi aşa, ne-ai găsit.

— Da. Bănuiesc că mama a simţit primejdia în care tu ai fost. Ea arătă spre avionul lui Jackie, zdrobit de stâncă.

— El unde este?

— William? Oh, a fost nevoit să plece. Spunea că trebuie să ajungă la Denver cât mai repede cu putinţă, pentru că are ceva foarte important de cumpărat. Nu ne-a spus nici mie, nici lui tati despre ce e vorba. Îşi privi ceaşca de cafea. Ai cumva vreo idee pentru ce s-a dus?

Jackie îşi strânse genunchii la piept şi nu răspunse. William era foarte corect, se gândea simţind un fior de tulburare care o străbătea. Era plăcut să fii în preajma unui bărbat care ştia ce înseamnă responsabilitatea. Charley fusese teribil de vesel. Oamenii îl iubeau, dar ei nu trebuiau să trăiască împreună cu el. Charley nu-şi amintea niciodată unde îşi punea lucrurile. Jackie obişnuia să spună că trebuie să-şi piardă jumătate din viaţă căutând ceea ce a pierdut Charley într-o oră. Când Charley promitea să ia masa în aceeaşi seară în două case diferite, Jackie era cea căreia îi revenea rolul ingrat de a contramanda unul din angajamente. Nu se punea problema câţi bani aduce Charley acasă, niciodată nu ajungea prea departe cu ei, oricâţi ar fi câştigat. Odată, au avut o săptămână demenţială, cu ocazia unei demonstraţii aviatice. Au zburat printr-un hambar în flăcări, pentru a convinge şi delecta câteva sute de fermieri şi pe familiile lor. Directorul spectacolului a făcut greşeala să-l plătească pe Charley, în timp ce acesta se afla într-un bar. Charley a ajuns acasă a doua zi, mult prea beat pentru a se mai ţine pe picioare şi fără niciun ban în buzunar; îi tratase pe toţi cu băutură. Nu, Jackie nu cunoştea ce este simţul răspunderii la un bărbat.

— Când eşti gata, tati şi cu mine o să te ducem la Chandler şi pe urmă trimitem pe cineva să ridice avionul.

— Mulţumesc, e perfect. Îşi bău restul de cafea, se ridică şi îşi întinse oasele. Privind în jurul ei, nu-şi putu reţine un zâmbet. Noaptea trecută, William îi spusese că va avea grijă de tot şi deja se vedea. Era nu numai un bărbat cu simţul răspunderii, ci şi unul de cuvânt.

Cu mulţi ani în urmă, Eternity era un orăşel înfloritor, legat de Denver, pe drumul spre San Francisco. Zăcămintele de argint descoperite acolo erau raţiunea existenţei oraşului şi mulţi ani locuitorii au prosperat. S-a construit relativ repede. Graţie unui dulgher român, care a şi făcut avere de altfel, clădirile erau solide şi bine executate. Erau lipsite de obişnuitele coşuri nerezistente, motiv pentru care majoritatea oraşelor decădeau repede.

După ce zăcămintele de argint s-au terminat, edilii au lăsat oraşul să moară, o moarte lentă, dar în 1880 a fost o scurtă revenire la viaţă. O tânără bogată, dintr-o familie extrem de înstărită, venită din Est, numită Montgomery, s-a stabilit în oraş şi a deschis un magazin de îmbrăcăminte, patronat de alţi bogătaşi, şi ei ajunşi aici de la sute de mile depărtare. Dar tânăra s-a îndrăgostit, s-a pus pe făcut copii, iar magazinul de îmbrăcăminte n-a mai interesat-o. Iar când interesul ei faţă de magazin a scăzut, a scăzut şi calitatea acestuia. Treptat au reînceput alunecările de teren şi mulţi oameni au părăsit oraşul Eternity. Cei care au rămas au făcut copii, care au plecat şi ei cât de repede au putut. Fiecare care a părăsit oraşul şi-a vândut casa şi terenul rudelor tinerei femei care încercase să învioreze Eternity. În final, fiecare casă, fiecare parcelă de pământ, a devenit proprietatea familiei Montgomery.

Pe la începutul secolului douăzeci, nu mai exista niciun locuitor în oraş. Construcţiile au rezistat bine peste ani, datorită străduinţei priceputului dulgher şi echipei sale. Toate erau însă

vacante.

Cam cu doi ani în urmă, la puţin timp după moartea lui Charley, Jackie primise o scrisoare de la un vlăstar al familiei Montgomery, în care se spunea că familia sa – care locuia acum în Colorado –, într-un oraş aflat în apropiere de Chandler, are nevoie de un serviciu de transport aerian de la Chandler la Denver şi Los Angeles. Dacă o interesează, ei îi pot oferi această slujbă. A acceptat oferta imediat. Au trebuit să treacă încă şase luni, până ca ea să poată fi în stare să-şi asume toate riscurile acestei oferte şi să plece la Chandler. După moartea lui Charley, a fost prea zdrobită de durere, ca s-o mai intereseze viitorul. Parcă luase cu el o parte din ambiţiile ei. Poate fuseseră momente când, însoţindu-l pe Charley, la complicatele acrobaţii, a trebuit să treacă prin clipe mult mai grele. Poate o făcuse doar pentru el. În orice caz, indiferent ce ar fi fost, mult timp ea n-a mai vrut să-şi petreacă viaţa călătorind în jurul lumii, în sus şi în jos într-un avion, în faţa unui public ce-şi ţinea respiraţia de spaimă.

Astfel încât, a acceptat propunerea, trimiţându-i domnului Montgomery o listă detaliată cu ce ar avea nevoie: un teren de aterizare, un hangar suficient de mare, cât pentru patru avioane – îşi pusese mari speranţe într-o dezvoltare viitoare – şi o casă confortabilă, pe care eventual s-o cumpere, căci era visul ei să aibă o casă proprie, un loc pe care nimeni să nu i-l poată lua.

După ce a luat decizia, trebui să se gândească la ce să facă cu Pete, mecanicul lui Charley. Îl ştia pe Pete de când era fată; îl cunoscuse în aceeaşi zi în care îl întâlnise şi pe Charley şi, de atunci, fuseseră mereu alături. Cu toate acestea, nu ştia nimic despre el. Pete nu vorbea, rar când scotea câte un cuvânt. La început, prezenţa lui permanentă, tăcută, i se păru destul de stranie. Pete era peste tot unde era şi Charley, fiindu-i absolut

devotat.

— Chiar nu vorbeşte niciodată? îl întrebase Jackie pe Charley, când erau în pat, în sfârşit singuri. Uneori, chiar se gândea că ar trebui să se uite sub pat, să se asigure că Pete nu e acolo! Charley râdea de ea.

— Nu-l mai supraestima pe Pete! Nu poate vorbi, dar vede şi aude totul. Şi este un mecanic strălucit.

— Mă sperie, spunea Jackie. Dar Charley râse din nou de ea, aşezând-o deasupra lui şi începând să o sărute. După aceea, rar l-au mai pomenit pe Pete. Era un ceva, care exista acolo, aproape ca şi avioanele.

După ani, ea începu să înţeleagă cât era de valoros Pete. Iar când omuleţul cel slab se convinsese că şi Jackie îi era credincioasă lui Charley, că nu aleargă după alţi bărbaţi, că nu-i creează probleme, începu să-i poarte şi ei de grijă. El se preocupa ca avioanele ei să fie bine pregătite, că nu aveau nicio defecţiune pe care un mecanic ar fi putut-o prevedea.

Treptat, odată cu trecerea anilor, Jackie începu să-l folosească tot mai mult, uneori să-i vorbească.

Constată că prezenţa lui era chiar liniştitoare.

Când ea îi vorbea, Pete nu comenta niciodată şi nu-i dădea sfaturi. O asculta doar şi o lăsa să-şi rezolve singură problemele.

După moartea lui Charley, era şi normal ca Pete să rămână alături de ea, în circuit. Dar când ea s-a hotărât să se mute la Chandler, nu putea anticipa cum va reacţiona el. I-a povestit ce are de gând să facă. Era aproape sigură că el o va lăsa, pentru a începe să lucreze cu unul din miile de bărbaţi, foşti prieteni cu Charley. Dar Pete o ascultase, fără ca faţa lui bătrână, brăzdată de vreme, să exprime ceva, apoi spuse:

— Când plecăm?

Aceste două cuvinte au lămurit-o că el îşi transferase devotamentul asupra ei, fiind cea mai înaltă preţuire. Charley spunea că Pete este snob; el lucra numai pentru cel mai bun. Nicio avere din lume nu l-ar fi putut determina să muncească pentru cineva pe care nu-l considera cel mai bun. Aşa că, în momentul când Pete spusese că merge cu ea, Jackie înţelesese că el îi aprecia talentul şi decizia luată. Cedând primului impuls, ea îl sărută pe obrazul aspru şi îmbătrânit. Atunci a avut marea plăcere să-l vadă roşind.

A zburat, aşadar, la Chandler. Pete a venit cu maşina ei, remorcând o rulotă plină cu tot ceea ce au considerat ei că le va fi necesar, adică scule şi piese de schimb pentru motor. Nici ea şi nici Pete nu şi-au luat mobilă sau prea multe lucruri personale.

Jackie n-avea nicio idee despre ce va găsi în oraşul fantomă Eternity, acum renovat. Era pregătită de tot ce era mai rău. Se aştepta să vadă case în ruină cu acoperişurile smulse de vânt. Soarta îi purtase paşii prin astfel de locuri. Când nu zburau, ea şi Charley locuiseră cu siguranţă într-o asemenea casă. Ce o aştepta însă acum în Eternity a uluit-o. Domnul Montgomery reno vase pentru ea hotelul din oraş şi era pur şi simplu încântător. Pereţii erau proaspăt acoperiţi cu tapet crem cu trandafiraşi roz. Toată lemnăria de stejar fusese lăcuită de curând. Fusese tras un cablu telefonic nou, aerian, din Chandler în Eternity, aşa încât avea şi telefon. Camera de baie plasată la primul etaj era placată cu marmură roz şi arăta splendid. Totul curat şi primitor.

Grajdurile de la marginea oraşului fuseseră transformate într-un hangar imens, cu plafon glisant. Puteau astfel să lucreze la avioane şi pe vreme rea. Întregul personal fusese mutat, pentru Pete. Charley s-ar fi amuzat grozav de acest lucru. Magazinul de fierărie fusese transformat în magazin de articole tehnice cu scule

atât de noi şi de precise, încât vederea lor a adus lacrimi în ochii apoşi a lui Pete.

În plus, domnul Montgomery a construit pentru Jackie cea mai bună pistă pe care o văzuse vreodată; nu economisise nimic, pentru a face totul cât mai confortabil şi mai bine. Pe câmpul de la marginea oraşului erau trei avioane avariate, care puteau fi folosite pentru piese de schimb.

De când se ştia, Jackie nu se simţise niciodată atât de binevenită ca acum. Era suficient de aproape de Chandler, ca să nu i se pară că este izolată, dar şi destul de departe, pentru a avea intimitate. Din prima clipă, a înţeles că venise acasă. Mai ştia că acolo va prinde rădăcini. Aşa încât, când sosi clipa să-l întâlnească, pe domnul Montgomery pentru negocierea salariului, era pregătită de luptă. Parcă-l auzea pe Charley când îi spunea: „Stai cu arma la picior, fetiţo! Nu-l lăsa să te păcălească. Fixează cea mai ridicată sumă care ţi-a venit în minte şi negociază de la ea în sus!“ Dar în clipa când îl văzu pe domnul Montgomery, pe care-l cunoştea de când lumea, simţi că i-au transpirat palmele de emoţie. Îşi imaginase ceva cu mult mai rău, iar realitatea îi întrecuse orice fantezie. Aproape că-i venea să-l plătească ea, pe domnul Montgomery, ca să o lase să locuiască acolo.

Treizeci de minute mai târziu, ieşi de la el, în extaz. Domnul Montgomery îi oferise o sumă de trei ori mai mare decât se gândise ea să-i ceară. În plus, îi semnase un contract pentru doi ani. Acum avea cu ce să-şi cumpere mobilă. Putea să-şi cumpere lucruri care aveau să fie ale ei.

Acum, după un an, îşi lua ceaiul în sufrageria cochetei sale case.

— Dumnezeule! Ce-ai păţit? o întrebă prietena ei Terri Pelman, în timp ce Jackie intra în cameră, cu tava cu cele necesare

pentru ceai. În ultimul an, ea îşi cheltuise fiecare bănuţ câştigat, pentru a-şi înfrumuseţa casa. Luase scaune cu spătar înalt, o canapea joasă acoperită cu pluş verde cu roz, un covoraş în dreptul ei, un birou de mahon şi multe antichităţi.

— Nimic grav, răspunse Jackie, punând tava pe măsuţa din faţa canapelei.

Pe tavă se răsfăţa o încântătoare cană de ceai, cu două ceşti. Nimeni din cei ce o cunoscuseră pe Jackie n-ar fi bănuit cât este de avidă de lucruri delicate. Cu Charley trăise mereu de azi pe mâine. El considera că averile îngraşă.

— Absolut nimic!

— Nu încerca să mă minţi, Jacqueline O'Neill. Eu nu sunt unul de la ziar, pe care să-l îmbrobodeşti tu! Ne cunoaştem de o viaţă. De la un timp, simt că se întâmpla ceva.

Zâmbind, Jackie se aşează pe un scaun acoperit cu o husă din bumbac imprimat cu flori şi frunze de ferigă. În timp ce-şi turna ceaiul, privea la prietena ei. Aveau aceeaşi vârstă, amândouă treizeci şi opt de ani, dar nimeni n-ar fi crezut, privindu-le. După ce au absolvit liceul, Jackie a plecat să-şi petreacă viaţa în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii.

Terri s-a măritat cu prietenul ei, chiar a doua zi, după absolvire. A făcut trei copii, care erau acum mari, ditamai flăcăii de nouăsprezece, optsprezece şi şaptesprezece ani. Cu fiecare copil, Terri a mai luat câteva kilograme în greutate, fără să le mai dea jos şi, într-un fel, ajunsese la concluzia că a îmbătrânit. Când Jackie o cicălea că nu se îngrijeşte deloc de ea, Terri îi spunea: „Copiii şi Ralph sunt atenţi doar la ce pun pe masă, nu la ce port pe mine. Aş putea să arăt ca Harlow, iar ei nici n-ar observa".

— Ei, hai, spune-mi, insistă Terri. Deodată ochii i se măriră şi şopti: Ai întâlnit un bărbat! Asta e, nu-i aşa? Noi, femeile, suntem

atât de nebune! Nici chiar căsnicia nu ne poate vindeca de dorul de a fi îndrăgostite. Şi dacă nici căsnicia nu poate vindeca pe cineva, atunci nimic n-o mai face! Cine e? Unde l-ai întâlnit?

Jackie intenţionase să-i povestească prietenei ei despre William, dar n-ar fi vrut să pară caraghioasă. Dacă pe William, noaptea petrecută împreună, nu-l afectase tot atât de mult ca pe ea? Dacă el n-o considerase decât o simplă întâlnire? Poate că deja a şi uitat-o, poate a şi uitat de asocierea lor. Charley ar fi uitat. Adesea, fostul ei soţ se îmbăta. Atunci îi făcea pe toţi pe care-i întâlnea să se simtă cei mai buni prieteni ai lui. Plănuia afaceri împreună cu ei, îi făcea să se entuziasmeze, dar, după douăzeci şi patru de ore, când îl căutau, gata să pună în aplicare planurile, el nu-şi mai amintea nimic. Bineînţeles că Jackie era cea care netezea penele ciufulite, scoţându-l din nou pe Charley din încurcătură.

— De fapt nu e vorba de un bărbat, încercă Jackie să mintă, folosindu-şi toată candoarea de care era capabilă. Adică este, dar nu cum crezi tu. Îţi aminteşti când avionul meu s-a prăbuşit, acum câteva nopţi?

Terri clatină capul cu neîncredere. Oricine ar fi fost recuperat dintr-un avion avariat, s-ar fi aflat apoi într-un spital, primind flori şi îngrijiri medicale. Jackie era însă foarte nepăsătoare, în legătură cu acea întâmplare nefericită. Vorbea despre avionul avariat ca şi cum ar fi spus că merge la un cabinet de cosmetică.

— Da, îmi amintesc, spuse Terri, mirându-se de curajul prietenei sale.

— Acolo era un bărbat şi…

— Cum? Ai întâlnit un bărbat în mijlocul pustiului? Cum îl cheamă? De unde vine? A încercat ceva?

Jackie râdea. Când erau în liceu, ea şi Terri se cunoscuseră puţin una pe alta. Terri avea o familie normală, în timp ce Jackie îi

avea pe ai ei ciudaţi şi excentrici. Abia după ce Jackie a plecat din Chandler, au început să se cunoască mai bine. Când aveau douăzeci de ani, Terri i-a trimis lui Jackie o scrisoare de felicitare deoarece câştigase prima ei cursă, spunându-i că i-a înţeles viaţa, deoarece şi a ei fusese la fel de excitantă. În ziua când Jackie a pierdut o cursă, băiatul lui Terri a prins o albină în gură. Aceasta a reuşit să-şi înfigă acul în limba lui, înainte de a fi înghiţită. Soţul ei şi-a scăpat un fier în picior, devenind indisponibil vreo lună de zile. Şi, peste toate acestea, descoperise că era gravidă cu al treilea copil. Ea îi scria: „Tot ce-mi mai doresc acum este o invazie de lăcuste şi viaţa mea va fi completă! Te rog, povesteşte-mi despre viaţa ta anostă, căci am nevoie de ceva care să contrasteze cu veselia şi înfiorarea pe care mi le dau existenţa mea”.

Scrisoarea fusese un apel pentru Jackie. Ea mai primise o mulţime, de la diverşi oameni care o cunoşteau demult. Dar o mare parte din aceste scrisori o făceau să se simtă vinovată, deoarece autorii lor spuneau de obicei că se îndoiesc de faptul că ea îşi mai aminteşte de ei acum, când este atât de renumită. Era ca şi când succesul într-o cursă, aşa cum era redat de ziare, i-ar fi şters instantaneu din memoria ei. Sau, ca şi cum fiecare celebritate cunoscută de ea acum ar fi înlocuit o persoană lipsită de importanţă din trecutul ei.

Din fericire, Jackie îi scrisese prietenei sale totul despre cursă, despre oamenii pe care i-a întâlnit, despre ceea ce înseamnă să se avânte în înaltul cerului, deasupra mulţimii, la spectacolele aviatice. La început, i-a scris despre aplauze, dar, pe măsură ce treceau anii, ea începuse să-i relateze despre înfrângeri şi necazuri. Îi scria despre oamenii pe care îi văzuse murind în accidente oribile, despre bărbaţii şi femeile care intraseră şi ieşiseră din viaţa ei. Îi scrisese despre Charley, despre lipsa lui de

responsabilitate care o ducea uneori la nebunie. Îi spusese lui Terri că o invidiază pentru viaţa ei calmă, liniştită, pentru soţul ei, care era mereu prezent pentru ea, care se interesa de casă şi de copii.

Terri nu lăsase niciodată să se înţeleagă cât de mult înseamnă corespondenţa aceasta pentru ea. De multe ori, scrisorile pe care le schimbau erau cea mai frumoasă parte a vieţii ei. Îşi folosea tot talentul pentru a le face cât mai interesante, amuzante şi mai ales luminoase. Era minunat să ai o prietenă faimoasă şi tulburătoare ca Jackie, căreia să-i scrii cu atâta încredere şi intimitate. Jackie începuse s-o considere pe Terri prea prudentă pentru vârsta ei. Era ca şi când avusese şansa să plece şi să vadă lumea, dar ea a decis, cu înţelepciune, să rămână acasă şi să-şi crească Liniştită copiii.

Terri nu-i scrisese niciodată nimic care să-i schimbe prietenei sale această părere. De multe ori era sarcastică, glumind pe seama lui Ralph şi a băieţilor. Ea prezenta însă o imagine a vieţii ca şi când ar fi fost atât de bună, de frumoasă, încât trebuia să glumească pe seama ei. Dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi sunat ca o lăudăroşenie.

De fapt, Terri se căsătorise cu primul bărbat care o ceruse de soţie, de spaima de-a nu sfârşi ca fată bătrână. Deşi n-ar fi vrut să aibă copii imediat, de teamă ca Ralph să n-o părăsească, a rămas însărcinată din noaptea nunţii, sau cu o săptămână înainte sau după, nu mai ştia sigur. Nu i-a scris niciodată lui Jackie adevărul despre viaţa ei, că soţul ei îşi petrece cea mai mare parte a timpului cu prietenii bând bere, iar când era acasă, dormea cu ziarul în mână. În locul acestor amărăciuni, ceea ce îi scria lui Jackie părea desprins dintr-un roman de Betty Crocker.

Îi vorbea despre grădina pe care o îngrijea împreună cu soţul, astfel încât să aibă permanent zarzavaturi proaspete. Realitatea era că soţul ei pierduse şi cea de a patra slujbă de mulţi ani, iar

tatăl ei plantase o mică grădină în curtea din spate, pentru a o ajuta să-şi hrănească familia. Băieţii, semănând bineînţeles cu tatăl lor, nici nu se uitau la zarzavaturi, aşa că Terri îi scria lui Jackie că Ralph îşi petrecea toate duminicile cu familia; de fapt ei dormea toată ziua, în continuarea nopţii de sâmbătă. Îi povestea lui Jackie ce linişte îi aducea existenţa unei familii. Ea îi înfăţişa un tablou idilic, cu mânuţe mititele şi scumpe care-i aduceau flori, cu guriţe care-i devorau preparatele delicioase. Terri îşi punea la bătaie toată imaginaţia, în povestirile sale despre o experienţă ideală.

Scriindu-i şi plănuind ce-i va mai povesti, Terri trecea de fapt prin cea mai grea perioadă. A vieţii. În timp ce băiatul cel mare, un adevărat zdrahon, bătea o fetiţă afară, iar cel de al doilea îşi arunca mâncarea pe pereţii bucătăriei, în timp ce Terri era în baie vomând din pricina celei de a treia sarcini, ea plănuia cum să-şi prezinte mai elogios viaţa, în scrisorile către Jackie.

Între timp, băieţii au crescut mari, iar ea nu i-a mai putut stăpâni. Atunci scrisorile pe care le schimba cu Jackie au devenit şi mai importante pentru viaţa ei. În legătură cu manifestările copiilor în creştere, soţul ei considera că vor deveni cu atât mai bărbaţi, cu cât sunt acum mai neascultători şi mai zburdalnici. Cu cât aveau mai des probleme la şcoală, cu atât era mai mândru de ei. Terri încercase să-i vorbească, să-i arate că de fapt acum el nu face altceva decât să le încurajeze delictele de mai târziu, dar răspunsul lui era invariabil; şi el fusese crescut în acelaşi mod şi se descurcase foarte bine. Terri ştia însă, din păcate, foarte bine, că din cauza felului lui de a fi nu-şi putuse păstra nicio slujbă mai mult de opt luni, intrând în conflict cu patronii. Băieţii erau daţi afară, ca şi el, din cauza obrăzniciilor faţă de profesori, directori, proprietari de magazine sau faţă de oricine se întâmpla să le iasă în drum.

Adevărata viaţă a lui Terri şi cea despre care îi scria lui Jackie menţineau mica relaţie dintre ele. Acum, când cei trei vlăjgani crescuseră şi rareori mai dădeau pe acasă, cel mai luminos punct al vieţii ei erau aceste vizite în vechiul oraş fantoma, pentru a-şi petrece timpul cu Jackie. Habar n-avea dacă Jackie cunoştea adevărul despre viaţa ei. Nu i-ar fi fost greu să afle, aşa cum fiecare din Chandler cunoştea toate problemele celorlalţi, dar totuşi Terri avea dubii în ceea ce o privea pe Jackie.

Pentru cei din Chandler, Jackie era o celebritate. Nimeni nu s-ar fi grăbit să-i povestească viaţa anostă a unei oarecare Terri Palman.

Aşa încât Terri o vizita pe Jackie cât de des putea.

Amândouă discutau despre viaţa splendidă a lui Terri, care avea totul: dragostea eternă a unui soţ bun, trei copii minunaţi care crescuseră, devenind bărbaţi în toată firea, şi o cadă încântătoare…

— N-a fost chiar aşa, spuse Jackie râzând. N-a fost o întâlnire romantică. Vreau să spun că, deşi m-a sărutat, totuşi…

— Ai avut un accident cu avionul, un bărbat splendid apare în toiul nopţii, te salvează, îşi ridică sprâncenele şi te sărută, iar tu spui: „N-a fost chiar aşa!” Ei, Jackie, pe cine vrei să păcăleşti?

— Terri, eşti incorijibilă! Nu cred că vei ajunge să fii fericită, până nu mă vezi măritată şi gravidă!

— Şi de ce, mă rog, să nu trăieşti şi tu la fel de mizerabil, ca şi noi, ăştilalţi?

— Uneori mă gândesc că tu chiar crezi ce spui. Dacă n-aş şti cât de mult îţi iubeşti familia, aş…

— Spune!

— În realitate, nu sunt multe de spus. De fapt, Jackie se gândea că era purul adevăr. Ceea ce se petrecuse între ea şi

William ar fi putut fi, la urma urmei, doar în sufletul ei. Nu dorea să-i povestească lui Terri ce simţise, pentru a nu părea caraghioasă. Dacă totul s-ar fi sfârşit în acea noapte? Şi, mai ales, nu voia să-i spună lui Terri că acel bărbat era unul din fiii lui Jace şi Nellie Montgomery. Din motive mai ciudate, Terri considera că niciun bărbat din Chandler nu merita atenţie. Credea, poate, că fusese unul singur mai interesant şi pe acela îl luase ea de soţ. Sau poate pentru că obişnuinţa generează dispreţ. Îi cunoştea pe toţi bărbaţii din Chandler de atâta timp, încât nu credea că poate inspira, vreunul dintre ei, pasiune sau chiar dragoste. Terri avea părerile ei despre bărbatul perfect: cu cât mai exotic, cu atât mai bun. Chiar o întrebase odată pe Jackie cum de nu se îndrăgostise de un francez, cât a stat la Paris? Jackie îi răspunsese râzând: „Sau de un egiptean! Sunt cei mai chipeşi bărbaţi din lume!”

— Este numai un aranjament de afaceri. Mi-am exprimat dorinţa de a înfiinţa o companie de transport, iar el s-a arătat amator să mă ajute. Aşa că acum este la Denver, să cumpere două avioane.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Terri nu spuse nimic. Îşi puse cana de ceai pe masă şi se lăsă pe spătarul scaunului, uitându-se lung la prietena sa.

— Nu plec de aici, până nu-mi spui totul. Pot să-l sun pe Ralph să-mi trimită hainele aici. Sper să nu te superi, dacă vor veni şi băieţii să stea cu noi. Nu-i las singuri, fără mama lor. N-or să te deranjeze!

La această ameninţare, Jackie aproape se cutremură. Se stăpâni, la timp însă. Terri era exemplificarea tipică a zicalei că dragostea e oarbă, pentru că acei haidamaci semianalfabeţi şi desfrânaţi, care erau fiii ei, nu puteau fi suportaţi de nimeni, cu

excepţia ei. Ultima dată, câte unul din ei venise la Eternity s-a ia pe Terri, o înghesuise pe Jackie într-un colţ al bucătăriei începând să-i spună că o femeie ca ea e „mortală pentru un bărbat şi că el e gata s-o scarpine unde o mănâncă”. Jackie i-a tras un picior zdravăn peste ţurloaie, în timp ce i-a trântit „ca din întâmplare” o tigaie peste mâna stângă. De atunci, Jackie se oferea voluntar s-o conducă acasă pe Terri, ori de câte ori aceasta nu era în stare să-şi închirieze o maşină.

— Îmi… îmi place cu el, spuse Jackie, dorind să relateze cuiva despre William, dar, în acelaşi timp, nevrând să povestească nimic.

Reacţia ei faţă de William nu avea niciun sens. Jackie fusese căsătorită aproape toată viaţa, dar adevărul era că nu fusese niciodată „îndrăgostită”. Se măritase cu Charley ca să poată pleca din Chandler. Charley ştia acest lucru, dar nu-i păsa că fusese „folosit”. El dorise doar să vândă câteva promisiuni de căsătorie, pentru a avea compania unei fete cu picioarele lungi ca de căprioară, cu o curiozitate nestăvilită şi o asemenea dorinţă de muncă, cum Charley nu mai întâlnise niciodată, până la ea. După douăzeci de ore de la întâlnire, Charley a ştiut că ea îi va purta de grijă. Şi n-a greşit. În toţi anii petrecuţi împreună, ea-l asigura că notele de plată erau achitate, că aveau un acoperiş deasupra capului, îi rezolva toate problemele, făcând ca viaţa lui, odată tumultuoasă, să devină una din cele mai paşnice posibil. El a răsplătit-o, arătându-i lumea.

— Îmi place de el, repetă Jackie. Asta-i tot. Era acolo, când am picat, a avut grijă de mine şi am stat de vorbă. Simplu, nu?

„Vorbeam de parcă ne cunoşteam dintotdeauna, se gândi ea. Vorbeam de parcă n-am fi vrut să ne mai oprim vreodată; vorbeam de parcă eram prieteni, prieteni vechi, prieteni noi, cei mai buni prieteni”.

— Cine e el?

— E… William şi nu mai ştiu cum, nu-mi mai amintesc.

— Locuieşte în Chandler?

— Nu sunt prea sigură. Vorbea repede, aşa ca Terri să nu apuce se întrebe cum de a acceptat să lucreze cu un bărbat al cărui nume de familie nu-l cunoştea.

— Terri, prea îţi faci multe probleme. N-a fost nimic. Am întâlnit o mie de bărbaţi în viaţa mea şi, câtorva sute, le-am dat lecţii de zbor. Şi cu el e acelaşi lucru.

— Poţi să te minţi pe tine, dar pe mine nu mă poţi minţi. Roşeşti ca o şcolăriţă. Aşadar, când mi-l prezinţi?

— Nu ştiu. Sora lui parcă mi-a spus că ar putea fi înapoi sâmbătă. Ziua era un eveniment în mintea ei. Sâmbătă seara, târziu, îi spusese el. La ora trei după-amiază, Jackie îşi propuse să-şi pună un şorţuleţ drăguţ, galben cu alb, ceva cu volănaşe în jurul unui cordon lat şi o bluză albă pe dedesubt. Trebuia, de asemenea, să împrăştie parfum în câteva locuri strategice şi să aibă pâine la cuptor. El o văzuse în costum de piele pentru zbor, cu părul strâns sub casca de piele căptuşită cu bumbac, aşa că, a doua oară, se gândea ea, ar fi bine să-i arate o altă latură a ei, aceea de posibilă soţie care are grija casei.

Jackie tresări auzind râsul prietenei.

— Oh, iubito, ai încurcat-o rău de tot! îmi aduci aminte cum eram eu la optsprezece ani! Tonul lui Terri spunea clar că felul în care Jackie se purta era de înţeles la optsprezece ani, dar puţin cam caraghios la treizeci şi opt!

La auzul unui corn, Jackie sări îşi întoarse capul spre fereastră, provocând din nou râsul lui Terri.

— E cel mare al meu, zise ea.

— Cheamă-l înăuntru, ta, o cană cu lapte şi prăjituri, spuse

Jackie, dar spera că nu va trebui să îndure rânjetele obscene ale „băiatului”.

— Nu, trebuie să plec, hotărî Terri cu curaj, încercând să-şi alunge suferinţa din glas.

Cei trei fii şi soţul se considerau întotdeauna neglijaţi când ea îndrăznea să plece în câte o după-amiază, în loc să stea în casă, la ordinele lor. Aşa încât, drept pedeapsă, făcea tot posibilul să distrugă casă, în lipsa ei. Ea ştia să vă găsi mâncarea aruncată pe jos, uşile de la dulap deschise în calea a mii de muşte, iar pe bărbaţi furioşi, văitându-se că nu au fost hrăniţi de ceasuri întregi.

— Te sun sâmbătă, să-mi povesteşti totul, promise Terri în timp ce pleca în fugă, pentru că fiul său sufla într-un corn, făcând un zgomot asurzitor.

CAPITOLUL 3

Jackie încercase în zadar să fie rezonabilă în următoarele zile. Încercase să-şi vorbească, să-şi spună că era o femeie în toată firea, nu o fetişcană frivolă, cu ochi strălucitori, dar nu-şi asculta sfaturile. Îşi blestema clipa când se născuse femeie. De ce erau aşa de proaste femeile? Era suficient să întâlnească un bărbat amabil cu ele şi, în câteva minute, visau la căsătorie. Îşi spunea că fusese o întâlnire extraordinară, fusese lovită puternic la cap. De fapt, dacă ar fi avut mai multă minte, nu s-ar mai fi gândit la incident.

Îşi reaminti de numeroşii bărbaţi pe care îi întâlnise de-a lungul anilor. Odată, fusese cu Charley pe un vas. Acolo era un bărbat foarte drăguţ care... de fapt era mai mult decât... drăguţ. Era de-a dreptul încântător: înalt, cu păr de un blond-închis, cu ochii albaştri, clari, ca de cristal. Îşi petrecuse optsprezece ani prin diferite universităţi, studiind o mulţime de probleme, astfel încât era fascinant să discuţi cu el. Era scânteietor, educat, teribil de prezentabil, tot ce poate dori o femeie, dar, deşi îşi petrecuseră împreună toate cele patru zile ale călătoriei, în timp ce Charley era chinuit de rău de mare, Jackie nu se îndrăgostise de acel bărbat.

Sigur, îşi spunea în sinea ei, atunci era căsătorită şi poate din cauza asta nu o mai interesa altcineva. Poate că William fusese primul bărbat interesant, plăcut, pe care-l cunoscuse, de când era singură.

Îi veni să zâmbească. După moartea lui Charley, fusese uluită de numărul mare de bărbaţi care veniseră să-i prezinte condoleanţe. Era atât de speriată la gândul că nu-l mai are pe Charley care s-o ocrotească. Se întreba ce va face ea singură. Şi, deodată, descoperi că erau o mulţime de bărbaţi dornici să-i ofere tot ce-şi dorea. Era şi flatată, dar şi ofensată, în acelaşi timp.

Şase luni după moartea lui Charley fusese distrusă, nu atât pentru că nu ieşise cu niciun bărbat, cât pentru amestecul de singurătate şi invitaţiile insistente pe care le primea. După luni de zile, începu să iasă în oraş pentru câte un picnic. Nici nu deschidea bine gura şi compania îi era asigurată.

Dar, la fiecare, întrebările erau acelaşi: „Mai ai fraţi sau surori?”, „Unde ţi-ai petrecut copilăria?”, „Unde ai urmat şcoala?”, „Câte curse ai câştigat?”, „Cum a fost când ai luat masa la Casa Albă?”

După şase luni de întrebări stereotipe, se gândi că poate ar fi bine să tipărească nişte cărţi de vizită, cu toate informaţiile, pentru a scăpa de mereu aceleaşi conversaţii plictisitoare. Chiar nimeni nu avea nimic interesant de spus? Ceva în sensul: „Care este cea mai gogonată minciună pe care ai spus-o vreodată?” Nu se putu abţine să nu-şi amintească. Asta o întrebase William. Şi îi făcuse un sandviş aşa cum şi-l dorea ea, nu unul convenţional, cu brânză sau carne cu muştar, ci unul zdravăn, un adevărat sandviş.

La un an după moartea lui Charley, se mutase în Chandler, pentru că obosise de veşnicele deplasări, obosise de oamenii pe care îi văzuse de atâtea ori, care erau atât de sfârşiţi, încât mureau de plictiseală, de la treizeci de ani. Îi era teamă că dacă va mai sta mult cu ei, va ajunge la fel. Îşi dorea să fie cu cei care aveau uimirea în glas, când vorbeau despre avioane. „Nu pot să înţeleg cum stau în aer obiectele astea”, spuneau ei. Aceste vorbe care o plictisiseră până la lacrimi, o enervaseră prin stupiditatea lor, acum îi făceau plăcere, pentru că erau atât de simple. Iubea oraşul Chandler, îi iubea oamenii, oameni care au făcut puţin în viaţa lor şi, totuşi, aşa puţin cât au făcut, au dus lumea mai departe.

Iar acum, în acest orăşel adormit, a întâlnit un bărbat care a făcut ceea ce, cu excepţia lui Charley, niciun altul nu fusese

capabil să facă: să-i stârnească interesul.

Joi, a făcut curăţenie în toată casa. Vineri, a plecat după cumpărături şi a cheltuit de două ori bugetul pe trei luni, afectat pentru îmbrăcăminte. Când a venit acasă, a constatat că nu-i place nimic din ce cumpărase. Şi-a răscolit toate hainele din dulap, nefolosite de ani. Le-a scos pe cele care i s-au părut mai potrivite. Nu se putea decide: să se îmbrace ca o soţie dulce şi calmă, sau ca o oarecare femeie senzuală. Sau poate ar fi trebuit să pară ca o stea de cinema în intimitatea casei, cu pantaloni făcuţi la croitor şi cu o bluză de mătase.

Sâmbătă dimineaţa, era convinsă că toată viaţa ei depindea de această după-amiază. Mai ştia că, orice ar fi ales, era rău. Se sculase de dimineaţă bosumflată, înciudată pe ea, că se comportă ca o fetişcană flămândă de dragoste, care face ceva, doar ca să se afle în treabă. Poate că el nici n-o să apară. Şi chiar dacă vine, ar putea fi stânjenit, văzând-o împopoţonată ca pentru şcoala de dans. Ce-ar fi, dacă el ar veni îmbrăcat în haine de lucru, gata să demonteze un motor de avion? Ce-ar fi, dacă n-ar veni deloc?

Jackie se duse la grajdul transformat în hangar, se căţără pe o scară de funie şi încercă să demonteze elicea de la avionul său avariat. Dar primul lucru pe care a reuşit să-l facă a fost să scape cheia mecanică, să-şi rupă jumătate dintr-o unghie şi să-şi cojească oja, de un roşu puternic, de pe celelalte unghii. Cu mâinile ridicate spre lumină, se strâmbă. Adio, mâini frumoase, se gândi ea, ridicând din umeri. Poate era chiar mai bine să nu încerce să-l impresioneze.

* * *

Sus, pe scara de funie, îmbrăcată cu o salopetă unsuroasă,

care fusese odată gri-deschis, acum de o culoare nedefinită, Jackie demonta cu o cheie mecanică elicea contorsionată.

Dându-şi la o parte o şuviţă de păr rebelă care-i tot intra în ochi, îşi trasă o dâră de unsoare pe obraz. În timp ce căuta cu privirea axul, văzu nişte picioare, încălţate cu pantofi scumpi. Îşi şterse faţa cu mâneca salopetei, mânjindu-se şi mai tare cu unsoare.

Privi în jos, la tânărul arătos, care se holba la ea. Era înalt, cu părul şi ochii de culoare închisă. O privea cu seriozitate, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva.

— Îţi aminteşti de mine? întrebă el, cu o voce foarte plăcută.

Ea se opri din lucru, încercând să dezlege misterul şi-l privi cu luare aminte. Acum, că o făcuse atentă, i se păru ceva cunoscut la el, dar nu reuşea să-l localizeze. Fără îndoială că lucra în Chandler şi fuseseră la aceeaşi şcoală.

— Îmi pare rău, spuse ea, nu ştiu de unde să te iau.

Zâmbind, el ridică mâna, cu palma strânsă.

— Îţi aminteşti de asta? în palmă ţinea ceva. Curioasă, ea sări de pe scară. Deşi era considerată o femeie înaltă, el o depăşea cu mult. Stând în faţa lui, foarte aproape, i se părea destul de cunoscut. Luă obiectul din palma lui, care era o insignă şcolară. CHS, – era imprimat în auriu, pe fondul culorilor şcolii, albastru şi auriu. La început, insigna nu-i spusese nimic, apoi, însă, privind mai cu atenţie în ochii negri şi serioşi ai bărbatului din faţa ei, începu să râdă:

— Eşti micul Billy Montgomery, nu-i aşa? Nu te-aş fi recunoscut. Ai crescut mare. Se dădu câţiva paşi înapoi. Şi te-ai făcut foarte arătos. Cred că ai sute de iubite. Ce-ţi fac părinţii? Cu ce te ocupi acum? Oh, am o mie de întrebări să-ţi pun! De ce n-ai venit să mă vezi, până acum?

Plăcerea de a fi întâmpinat cu atâtea entuziasm era trădată doar de un zâmbet abia schiţat, pe faţa lui.

— Nu am nicio iubită. Tu ai fost singura fată pe care am iubit-o vreodată.

Ea râse din nou.

— Nu te-ai schimbat prea mult. Ai rămas la fel de sobru, de serios, ca un om bătrân.

Îl luă de braţ cu dezinvoltură.

— Ce-ar fi să intrăm şi să bem o ceaşcă de ceai? în timpul ăsta ai să-mi povesteşti despre tine. Îmi amintesc cât de severă eram cu tine.

Îl privea, în timp ce se îndreptau spre casă.

— E greu de crezut că-ţi schimbam scutecele!

Zâmbind, au intrat în casă, ţinându-se de braţ. Billy nu fusese niciodată prea vorbăreţ. Acum, tăcerea lui, îi dădea lui Jackie răgazul să-şi amintească. El, împreună cu fraţii şi surorile, au fost prima ei slujbă ca baby-sitter. El reprezentase prima experienţă în ceea ce înseamnă copil mic şi scutece murdare. După prima zi, Jackie s-a dus acasă şi i-a spus mamei că niciodată, niciodată nu va face copii. Aceştia ar trebui închişi într-un hambar de paie, mai înainte de a distruge casa.

Îi plăcuse întotdeauna Billy. Era atât de liniştit şi de ascultător, gata oricând să facă tot ce-i cerea Jackie.

Dacă ea le propunea să le citească, toţi, până la unul, doreau să se joace de-a maimuţele în copac. Dacă Jackie voia să se joace dându-se de-a rostogolul pe deal, atunci micuţii ar fi dorit să stea liniştiţi în casă şi să se joace cu păpuşile sau cu trenuleţele.

Billy fusese altfel. El voia ce voia şi când voia Jackie. La început, credea că vrea să fie doar agreabil. De multe ori, însă, mama lui Billy o întreba ce avea de gând să facă cu copiii, în acea

zi. Când Jackie îi spunea, mama remarca râzând: „Este exact ce mi-a spus Billy că şi-ar dori“.

Jackie se simţea bine cu băieţelul liniştit, dar nu era prea încântată, când, deşi nu mai era baby-sitter, el se ţinea după ea, peste tot. Dacă era în oraş cu familia şi o zărea pe Jackie, îi părăsea pe ai lui şi alerga la ea. Bineînţeles că uneori trebuia să traverseze câte o stradă lată şi o făcea prin faţa cailor uriaşi, iar automobiliştii erau nevoiţi să pună frâne nebuneşti. Dar lui puţin îi păsa, voia numai să fie tot timpul cu Jackie. Mama ei începuse s-o necăjească, spunându-i că Billy s-a îndrăgostit de ea. Jackie se gândea că puştiul mai are puţin şi. Îi va apărea seara în prag. Devenise sâcâitor. Îi devenise frăţiorul sâcâitor, tot n-avea ea fraţi şi nici nu şi-ar fi dorit vreodată.

Mama ei şi mama lui Billy aranjaseră ca Jackie să aibă grijă de băiat trei după-amieze pe săptămână. Când a auzit Jackie, s-a înfuriat, dar maică-sa nici n-a vrut să audă, aşa că fata s-a decis să scape de puşti şi s-a gândit să-i sperie de moarte. La cincisprezece ani, ea era un adevărat băieţoi, iar Billy, la cei cinci ani ai lui, arăta mare pentru vârsta lui şi foarte voinic. Jackie s-a căţărat într-un copac, lăsându-l jos singur, ore întregi. Spera că se va plânge mamei sale, dar el n-a făcut-o niciodată. Răbdarea lui era fără limită şi părea că posedă un al şaselea simţ, ştiind precis ce trebuia şi ce nu trebuia să facă. La cinci ani, nu s-ar fi balansat pe funia legată de crengile unui copac care atârnau peste apa râului. Nici la şase ani n-ar fi făcut-o. Dar când avea şapte ani, el se agăţă de funie şi se balansă. Jackie l-a putut vedea că era terifiat, dar şi-a strâns buzele şi a făcut-o, aruncându-se apoi cu curaj în apă, lângă ea. Jackie fusese tentată să nu-i spună niciun cuvânt de felicitare, apoi îi zâmbi totuşi şi îi făcu cu ochiul. A fost răsplătită cu unul din rarele zâmbete ale lui Billy.

După întâmplarea asta, au fost prieteni mai buni. Jackie îl învăţă să înoate şi îl lăsă s-o ajute la mici treburi ale casei. Billy, care vorbea numai când avea ceva de spus, remarcă faptul că Jackie locuia într-o casă mai interesantă decât a lui. Acasă la el, servitorii făceau totul, pe când la ea, fiecare era dator să muncească.

— E un fel de a vedea lucrurile, spusese ea.

Mama lui Billy a fost cea care i-a sugerat băiatului s-o invite pe Jackie la film. Aceasta, care nu avea bani pentru asemenea frivolităţi, a fost tulburată, mai ales când l-a văzut pe cel mai drăguţ băiat din clasa ei, în faţa sălii de cinema. S-a oprit să-l salute, dar Billy s-a aşezat între ei doi, spunându-i adolescentului înalt de un metru optzeci că Jackie este prietena lui şi că ar trebui s-o lase în pace, dacă nu vrea s-o păţească. Şase luni, povestea a făcut hazul şcolii. Ceilalţi copii o necăjeau fără cruţare, în legătură cu bodyguard-ul său înalt de aproape un metru, care le-ar fi putut învineţi genunchii cu pumnii săi.

— Îl sui pe scăunel ca să-l săruţi, când îi spui „noapte bună”? o batjocoreau ei.

La vremea când Billy avea şapte ani, i se spunea în oraş „umbra lui Jackie”. Era peste tot cu ea. Indiferent ce i-ar fi făcut, nu-l putea determina să nu se mai ţină după ea. Ţipa la el, îi spunea ce gândeşte despre el, chiar i-a spus că-l urăşte, el era în continuare după ea.

Într-o zi, Jackie avea pe atunci şaptesprezece ani, se întorcea de la şcoală însoţită de un coleg. S-au oprit, pentru o clipă, lângă cutia poştală şi, în timp ce băiatul culegea o frunză căzută în părul ei, dintr-un boschet, ţâşni micul Billy de şapte ani, sălbatic ca o pisică turbată, aruncându-se asupra băiatului care nu bănuia nimic. Bineînţeles că Jackie a vrut să-l potolească. L-a îndepărtat

pe Billy de băiat, cerându-şi scuze. Dar era speriat, căci Billy îl izbise, lăsându-l lat în mijlocul noroiului din drum. A doua zi, la şcoală, toţi au reînceput s-o ironizeze cu mare plăcere pe Jackie, în legătură cu iubitul ei cel pitic, pe care îl ţinea ascuns în tufiş.

Mama lui Billy, o femeie plăcută, a auzit despre tărăboi şi a venit la Jackie să-şi ceară scuze, motivând purtările fiului ei cel mai mic: „Te iubeşte atât de mult, Jackie!”

Nu asta ar fi vrut ea să audă la cei şaptesprezece ani. I-ar fi plăcut să ştie că o iubeşte căpitanul echipei de fotbal, nu un puşti care era jumătate cât ea.

După episodul ăsta, nu i-a vorbit lui Billy trei săptămâni. S-a îmbunat, totuşi, când l-a găsit într-o dimineaţă adormit, în balansoarul de la intrare. În timpul nopţii, el sărise afară pe fereastra de la dormitor şi aşteptase să apară camionul cu lapte. S-a ascuns printre bidoane, iar când şoferul a oprit acasă la Jackie, s-a rostogolit ca o minge până la balansoar, s-a ghemuit acolo şi adormit. Când l-a văzut Jackie l-a numit blestemul căpeteniei ciumaţilor din Egipt, dar maică-sa l-a considerat spiritual.

În ziua când Jackie l-a întâlnit pe Charley şi s-a îndrăgostit de avioane, Billy a încremenit.

— Iubeşti avioanele mai mult decât pe mine? a întrebat-o el.

— Iubesc muşcăturile de ţânţar mai mult decât pe tine!

Îi răspunsese ea.

Ca de obicei Billy n-a spus nimic. Jackie ar fi preferat să-l audă ţipând, văitându-se sau plângând, cum făceau ceilalţi copii. Dar Billy era un băieţel ciudat, ca un bătrân, într-un trup de copil.

Când a fugit de acasă cu Charley, Jackie i-a lăsat mamei un bilet. Îi era prea frică să dea ochii cu ea.

Dar, pe la jumătatea drumului spre aeroport, nu mai rezistă impulsului şi alergă înapoi. Încălecă pe calul unui cunoscut şi dădu

o fugă acasă la Billy. Aici era în plină desfăşurare o petrecere ocazionată de o aniversare. Cei unsprezece fraţi şi surori ai lui Billy, împreună cu o mulţime de copii din Chandler, se hârjoneau, făcând un zgomot infernal, suficient pentru a produce un cutremur de pământ, dar nu era nici urmă de Billy. Mama lui, calmă în mijlocul haosului, o văzu pe Jackie şi-i arătă spre intrare.

Billy era acolo, singur, citind o carte despre avioane. Privindu-l, Jackie simţi că parcă îl iubeşte puţin. Când o văzu venind spre el, micul Billy, de obicei serios, îşi înălţă faţa inundată de bucurie spre ea. El, care râdea foarte rar.

— Niciodată n-ai venit să mă vezi, spuse el, iar Jelui în care o făcuse i-a dat o senzaţie de vinovăţie. Poate fusese mult prea dură cu el.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Pleci cu el, nu-i aşa? întrebă el cu lacrimi în glas, privindu-i bagajul.

— Da, plec. Tu eşti singurul căruia îi spun. Mamei i-am lăsat un bilet.

Billy dădu din cap ca un om mare.

— Nu te-ar fi lăsat să pleci.

— Ar fi făcut orice să mă oprească.

— Da, aşa el Era obişnuită cu felul lui bătrânicios de a fi, acum, însă, îi putea vedea toată tristeţea.

Într-o pornire de afecţiune, îi ciufuli părul întunecat.

— Ne vom mai vedea, copile! spuse ea şi se întoarse să plece. Billy îşi încolăci braţele în jurul taliei ei, strângând-o puternic.

— Te iubesc, Jackie. Te voi iubi cât voi trăi şi după.

Jackie îngenunche, îmbrăţişându-l. Apoi îl îndepărtă puţin de ea şi îi netezi părul.

— Să ştii că şi eu, poate, te iubesc un pic.

— Te căsătoreşti cu mine?

Jackie râse.

— Mă voi căsători cu un bărbat bătrân şi gras şi am să plec, să văd lumea.

— Nu, nu se poate, şopti el. Eu te-am văzut primul!

Jackie se ridică, privind în jos la el, la lacrimile care-i alunecau pe obrazul angelic.

— Acum trebuie să plec. Dar ne vom revedea într-o zi, copile. Sunt sigură.

De fapt, nu credea în ceea ce spusese, doar plănuise să părăsească pentru totdeauna acest orăşel prăpădit. Pleca să vadă lumea! Sub un impuls de moment, aşa cum i se întâmpla de multe ori, îşi desprinse emblema şcolii, o mică insignă albastră cu auriu, de pe bluză şi i-o întinse. Ce nevoie mai avea de emblema unei şcoli necunoscute, dintr-un orăşel necunoscut?

— Sigur, copile, îi strigă peste umăr. Sigur îţi voi scrie!

Bineînţeles că n-a făcut-o niciodată. De fapt, în următorii ani, abia şi-a amintit de Billy de vreo câteva ori şi asta doar când era într-un grup şi făceau haz, comparând orăşelele mici. Pentru a spori veselia celor din jur, ea le spunea povestea micului Billy Montgomery, ore o exasperase de când avea doisprezece ani, până când a scăpat de el, apoi, când înţelese că era un Montgomery cu bani şi relaţii, care putea face orice-i plăcea, îl dădu uitării.

— Probabil că e căsătorit acum şi are o jumătate de duzină de copii, sugerase odată un individ.

— Nu se poate, spuse Jackie, Billy e doar un copil. Eu îi schimbam scutecele.

— Jackie, cred că ar trebui să mai înveţi puţină aritmetică.

Atunci, înţelese că „micul” Billy Montgomery avea acum douăzeci şi cinci de ani şi o cuprinse spaima.

— Mă faci să mă simt bătrână, remarcă ea, râzând forţat. Nu poate fi vorba decât de vreo trei ani, de când am părăsit oraşul Chandler. Oftă adânc, când Charley îi reaminti că erau căsătoriţi de şaptesprezece ani.

Şi iată că acum, mulţi ani după ce părăsise oraşul Chandler, se găsea faţă în faţă cu băieţaşul care o sufoca cu prezenţa lui şi care jurase că o va iubi veşnic. Atâta doar, că nu prea mai semăna cu băieţelul pe care şi-l amintea ea. Acum avea cel puţin un metru optzeci, umeri laţi, şolduri înguste, foarte arătos.

— Hai înăuntru, să bei o ciocolată fierbinte, spuse ea, şi nişte prăjituri. Îşi repeta mereu în sinea ei că, în comparaţie cu ea, Billy era doar un copil. Dar privindu-l, era cam greu să te gândeşti că fusese şi el puşti.

— Aş prefera o cafea, zise el, invitând-o cu un gest s-o ia înainte.

Odată intraţi în casă, Jackie se simţea. Stânjenită, mişcându-se cu stângăcie.

— Ce-ţi face familia?

— Sunt bine, toţi. Dar mama ta?

— A murit cu câţiva ani în urmă, îi răspunse ea peste umăr, intrând în bucătărie.

Billy se afla exact în spatele ei.

— Îmi pare rău. Stai, lasă-mă să te ajut, spuse el, întinzând mâna peste capul ei, după cutia cu cafea boabe.

Jackie se răsuci, pomenindu-se cu ochii fixaţi pe gâtul bronzat de soare al lui Billy, apoi, pe măsură ce-şi ridica privirea, îi întâlni bărbia, o bărbie pătrată, de parcă ar fi fost lucrată cu rindeaua, de un dulgher. Îşi ţinu respiraţia pentru un moment. Brusc, se opri din studiu, încercând să-l ocolească, pe sub braţul lui.

— Dumnezeule, dar semeni grozav cu tatăl tău! Apropo, ce

mai face?

— Exact la fel ca acum câteva zile, atunci când v-aţi întâlnit.

— Da, desigur, eu…

Billy zâmbi la ceva ştiut numai de el, scoase apoi un scaun de sub masa din colţul cochetei bucătării şi o invită să ia loc.

— Fac eu cafeaua, spuse el.

— Te pricepi? încă din şcoală, Jackie era convinsă că bărbaţii nu sunt în stare să facă nimic, cu excepţia a ceea ce erau plătiţi sau li se impunea să facă. Puteau să lupte în războaie, să conducă afaceri de mari dimensiuni, dar nu se puteau hrăni singuri şi nici nu-şi puteau alege singuri hainele, fără să aibă vreo femeie alături de ei.

Billy puse în râşniţă cantitatea corectă de boabe de cafea, apoi începu să învârtească de mâner, urmărind-o permanent cu un zâmbet uşor.

— Ei şi acum, povesteşte-mi despre tine, spuse ea, zâmbindu-i. Se străduia să-şi amintească dacă acestui bărbat îi schimbase ea, odată, demult, scutecele.

— Am mers la şcoală, am absolvit, iar acum îmi ajut tatăl, de câte ori are nevoie.

— Deci, administrezi milioanele familiei Montgomery, nu-i aşa?

— Mai mult sau mai puţin.

— N-ai soţie, copii? I se părea imposibil să creadă că un copil, pe care-l îngrijise, ar putea fi suficient de matur pentru a avea o soţie, fără a mai vorbi de câţiva copii.

— Ţi-am spus că tu ai fost singura femeie pe care am iubit-o. Ţi-am spus asta, în ziua în care ai plecat.

La auzul acestor cuvinte, Jackie izbucni în râs.

— În ziua când am plecat, tu aveai opt ani şi abia ajungeai cu

nasul la catarama de la cordonul meu!

— De atunci, am crescut. Spunând acestea, el se întoarse şi puse cafeaua în ceşti, iar Jackie nu se putu abţine să nu observe că într-adevăr crescuse şi încă foarte, foarte bine.

— Ei, şi ce mai face familia ta? întrebă ea, cel puţin, pentru a treia oară.

Billy se întoarse, îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate, extrase un teanc de fotografii şi i le întinse.

— Nepoatele şi nepoţii mei, spuse el, sau o parte din ei.

În timp ce se făcea cafeaua, el se aplecă deasupra ei, arătându-i pozele copiilor. Unele erau de grup, altele, individuale. Lui Jackie îi făcea plăcere faptul că acest bărbat era atât de sentimental, încât să poarte la el fotografiile copiilor, cât şi faptul că le ştia vârstele şi câte ceva despre personalitatea fiecăruia din ei. Ea şi-i reamintea pe părinţii acestor copii, ca şi pe copii. De pildă, era o fetiţă cu părul negru, care avea acum aceeaşi vârstă cu mama ei, când Jackie o văzuse ultima dată.

— Cred că am îmbătrânit, murmură Jackie. În sinea ei, nu adăugase nicio zi, la vârsta pe care o avea când plecase din Chandler. Se simţea încă de optsprezece ani, considerând că mai trebuie să facă multe până să crească şi să acţioneze ca un adult. Încă nu ştia ce vrea să facă precis cu viaţa ei.

Zburând cu diverse avioane, în demonstraţii şi curse, făcând acrobaţii şi folosind trucuri, pentru a lua ochii publicului, ea avusese o adolescenţă prelungită. Acum era însă hotărâtă să se potolească şi să devină adult. Se gândea că ar fi gata să ia în căsătorie un bărbat ca toţi bărbaţii, care să aibă serviciu de la nouă la cinci, care să vină seara acasă şi să citească ziarul. Se gândea chiar că acum ar fi timpul să-şi facă o familie. Terri îi spunea că ar fi totuşi caraghios, din moment ce una din cele două foste colege

de liceu era aproape bunică…

— N-ai să îmbătrâneşti niciodată, Jackie, îi spuse încet Billy, la ureche.

Simţindu-i respiraţia pe piele, tresări. În sinea ei, trebui să-şi dea un ghiont, ca să-şi revină. Ce se întâmplase cu ea, de îşi putea îngădui să fie afectată de simpla apropiere de un copil, ca Billy?

— Ce… începu ea, dar se opri, auzind zgomotul unui avion. Parcă venea la aterizare.

Lăsând jos ceaşca de cafea, ea alergă prin sufragerie, spre uşa din faţă, către aeroport. Billy o urmă îndeaproape. Jackie îşi micşoră ochii de soarele puternic. Avionul zbura către pista de aterizare. Jackie remarcă faptul că pilotul nu era prea îndemânatic: avionul cobora prea repede.

Pilotul conducea avionul la aterizare aproape la mustaţă, iar Jackie plănui să-i ţină o lecţie. Ar fi putut să ia jos acoperişul vechii case de pe deal, iar impactul putea distruge avionul.

Alergând peste câmp, Billy o întrecu, pentru a ajunge primul la avion. Îşi ridică braţele, când pilotul se opri. Jackie realiză cu întârziere că pilotul era o femeie. Numai o femeie putea fi atât de suplă, cu rotunjimi atât de delicate şi numai o femeie frumoasă putea accepta atât de uşor ca un bărbat s-o dirijeze la coborâre, prin ridicarea braţelor. Îşi roti privirea făcând un gest de salut cu cascheta de piele. Un torent de păr negru ca noaptea i se revărsă pe umeri. Se întoarse spre Jackie, cu o expresie de vinovăţie înciudată, întipărită pe faţa drăgălaşă.

— Voiam aşa de tare să te impresionez, spuse ea, dar n-am reuşit decât să fiu la un pas de moarte, să mă izbesc de copaci şi… îl privi pe Billy. Acela, pe care aproape l-am atins, era un acoperiş?

— Nimic altceva, îi răspunse el, Cuvintele de mustrare muriră pe buzele lui Jackie. Îşi amintea de vremea când, dorind să-l

impresioneze pe Charley cu măiestria ei de pilot, reuşea doar cele mai proaste zboruri, când era el prin preajmă. Îi zâmbi feţei, în loc să-i mai dea lecţii.

— Ţi-o aminteşti pe verişoara mea, Reynata, nu-i aşa?

În primul moment, Jackie nu-şi aminti de ea, apoi o privi uluită.

— Rey? Tu eşti micuţa Rey?

Când o cunoscuse, Reynata era o fetiţă durdulie de cinci ani, cu rochiţele veşnic murdare şi genunchii juliţi. Încerca să se ţină după copiii mai mari, veşnic cădea şi se lovea. Acum era înaltă, frumoasă şi distinsă.

— Cum să nu te ţin minte? spuse Jackie, încercând să pară binevoitoare. În sinea ei, se întreba dacă şi părul ei va deveni gri, ca al tuturor „adulţilor" pe care-i cunoscuse. După ce a dat mâna cu tânăra, Jackie a invitat-o în casă, la o cafea.

— Cu mare plăcere, dar aştept camionul care trebuie să apară şi… A! Uite-l! A şi sosiţi Jackie fusese ca şi Rey, plină de energie, veşnic în mişcare. Alerga spre drumul care ducea în Eternity, ori de câte ori apărea câte un camion ca acum.

— Cred că trebuie să te ajut, spuse Billy urmându-şi verişoara.

Contrariată, Jackie venea agale în urma lor. Oare ce se petrecea? Avionul cu care venise Rey era un Wacos nou-nouţ, parcă ieşise ieri din fabrică. Era exact tipul de avion despre care îi vorbise salvatorul ei, William, pe care şi-l dorea atât. Era doar o coincidenţă sau îl trimisese chiar William?

Ajunse şi ea lângă camion. Deja începuse descărcarea. Lucrurile erau dirijate în hotelul vechi, pe care ea îl închiriase de la tatăl lui Billy – un pat, lenjerie, un scaun, câteva măsuţe joase încât Jackie rămase minute în şir, fără să scoată o vorbă.

— Eşti atât de amabil să mă lămureşti şi pe mine ce se petrece aici? îl întrebă pe Billy, trăgându-l deoparte. Şi te mai rog, fii atât de bun şi spune-i omului aceluia să înceteze să mai care lucrurile în casa mea. Eu am destule.

Billy o privi surprins.

— Etajul de deasupra este gol, nu? Nu ai închiriat şi etajul, nu-i aşa?

— Nu, nu l-am închiriat. Tatăl tău…

— Oh, am cumpărat hotelul de la tati. Mi-a cerut cinci dolari pe el. Am încercat să-l fac să-l dea cu un dolar, dar nici n-a vrut să audă. Ticălosul, îmi ceruse zece, la început. Eu nu dau doi bani pe afaceri, aşa că treaba asta nu m-a amuzat. Nu-mi place să fiu trişat, nici măcar de propriul meu tată.

Jackie era sigură că povestea era foarte nostimă, dar în clipa aceea nu avea chef de amuzament.

— Şi ce urmează?

— Cred că ar fi trebuit mai întâi să-ţi ceri voie. Vreau să spun că, de fapt, este casa ta, aşa că şi celelalte trei etaje de deasupra sunt tot ale tale, dar n-am avut timp să te întreb, crede-mă. Am avut de rezolvat nişte treburi cât se poate de urgente, ca să ne rămână destul timp să fim gata, pe cât posibil, pentru INVITAŢIE. M-am gândit că ar fi mult mai practic, dacă aş locui pe aproape, în loc să fac zilnic drumul de la Chandler şi-napoi. Aşa că am cumpărat hotelul de la tata şi am angajat câţiva oameni să cureţe etajul de deasupra. Mama mi-a găsit cele necesare, într-o mansardă, şi…

— Stai puţin! Jackie aproape că striga. Ce treabă ai tu cu INVITAŢIA? Ce legătură am eu cu această familie? De ce vorbeşti despre noi? Dar în clipa în care pronunţa aceste vorbe, Jackie îşi dădu seama de răspuns, în picioare, în faţa ei, umbrind-o de razele

arzătoare ale soarelui, nu era micul Billy Montgomery, ci William, prinţul ei salvator, bărbatul care o scosese dintre resturile avionului avariat, cel care o intrigase cu felul său de a vorbi, care îi trezise interesul pentru viaţă şi chiar o făcuse să se gândească din nou la dragoste. El era bărbatul la care visase, pe care şi-l imaginase, conturându-şi viitorul. Bărbatul de care începuse să creadă că s-a îndrăgostit era, de fapt, un băieţaş, un băieţaş foarte înalt.

Prima reacţie a lui Jackie a fost de jenă.

— Cred că e la mijloc o greşeală. Tu îţi vei încărca boarfele şi te vei întoarce în Chandler!

Cu capul în jos, ca să nu-i observe faţă împurpurată, ea porni către hotel. Acolo nişte oameni duceau o măsuţă, pe uşa din faţă. William o prinse de braţ.

— Jackie… începu el.

— N-ai învăţat că trebuie să te adresezi celor mai în vârstă decât tine, cu numele de familie? Pentru tine, ea sunt domnişoara O’Neill!

El nu-i eliberă braţul.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Nu cred că avem ce vorbi! Hei! strigă ea spre unul din hamalii care ieşea din hotel, îndreptându-se spre camion. Nu mai duceţi nimic înăuntru. Micul Billy nu va rămâne aici.

Hamalii chicotiră, privind când la Jackie, când la William, şovăitori. El era cu mult mai înalt şi mai voinic decât ea şi era greu să crezi că poate fi numit „micul Billy”.

William le dădu un ordin scurt, însoţit de o înclinare a capului.

— Luaţi o pauză.

Apoi, ţinând-o ferm de braţ, o conduse de-a lungul străzii

neîngrijite, pe o alee năpădită de buruieni. Fără un cuvânt, o împinse într-o clădire părăsită, care fusese odată una din cârciumile din Eternity. Înăuntru, zăceau cam şase-şapte scaune desfăcute şi câteva mese murdare. O aşează pe singurul scaun care avea toate cele patru picioare.

— Ei, şi acum, Jackie…

Ca un copil râzgâiat, ea se ridică imediat de pe scaun.

— Nu încerca să-mi explici ceva. A fost o greşeală grosolană, asta-i tot. Acum, vreau să-ţi iei lucrurile şi să pleci din casa mea. Ezită. Sau, dacă acum îţi aparţine, am să plec eu!

— La gândul acesta, inima începu să-i bată cu putere, închiriase pentru nouăzeci şi nouă de ani primele două nivele ale hotelului, plănuind să mai închirieze câte un nivel pe an, până când va fi în întregime al ei. Când i-a sugerat pentru prima dată ideea închirierii hotelului, Jace Montgomery i-a cerut mai mult decât putea ea să plătească, aşa că-l întrebase cam cât o costă un etaj. Abia stăpânindu-şi un zâmbet, el împărţi suma în cinci părţi egale. Apoi Jackie îi solicitase o reducere, pentru închirierea a doua nivele. Cu o reducere de zece la sută, ea îşi putea permite să închirieze două nivele şi, după şase luni, îl putea adăuga şi pe al treilea, cu reducere de doisprezece şi jumătate la sută. Actul de închiriere pe durata a nouăzeci şi nouă de ani îi dădea suficientă siguranţă, aşa că îşi cheltuia toţi banii pentru aranjarea casei. Şi, dintr-odată, acum, se vedea nevoită să-şi părăsească imediat cuibul, realizat cu trudă.

— Voi pleca chiar acum!

— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă William, aşezându-se între ea şi uşă. Crezi că intenţionez să am aventuri amoroase cu tine? Am avut impresia că ne-am înţeles clar că vom colabora împreună, într-o afacere. A mai existat între noi doi şi altceva?

Ceva despre care eu nu ştiu?

Jackie se aşează înapoi, pe scaun, rugându-se în gând să poată fi în stare să supravieţuiască acestei zile grele. Bineînţeles că el avea dreptate. Ea reacţionase prosteşte. Între ei, nu fusese nimic. Totul se derulase şi căpătase dimensiuni, doar în mintea ei. El ştiuse tot timpul în acea noapte cine e Jackie, ştiuse că era destul de bătrână, încât îi putea fi… oh, îi putea fi sora mai mare, ştiuse că-i fusese prima guvernantă!

Asta însemna că tot, dar absolut tot ce-şi imaginase ea că simte fusese unilateral. E drept că o sărutase, dar, ca să fie cinstită cu ea însăşi, nu fusese un sărut care să aprindă pământul. Atunci poate l-a considerat un sărut tandru, când, în realitate, nu fusese decât unul amical.

Iar în legătură cu conversaţia lor? Şi asta fusese normală. Pentru că voia s-o ţină trează, el nu i-a pus întrebări plictisitoare, cum ar fi, „ce părere ai despre profesorii de la liceu?”

— De ce mă priveşti astfel? întrebă el.

În timp ce-l privea, se gândea că, de fapt, nu mergea să locuiască amândoi sub acelaşi acoperiş, într-un loc izolat, cum era oraşul fantomă, i-ar fi plăcut să creadă că bârfele din oraş ar fi fost în floare, dar adevărul era că nimeni n-ar fi crezut că între ea şi William ar putea fi altfel de relaţii, decât ca între profesoară şi elev, fără nicio posibilitate de scandal.

Jackie era convinsă că şi William gândea la fel. Ea era mentorul lui, eroul lui, profesorul lui, cea care-l învăţase cum să prindă ploşniţe, cum să-şi ţină echilibrul pe o frânghie, cum să-şi ţină respiraţia câteva minute. Da, acum era sigură că n-ar fi avut probleme cu William.

Problema ar fi cu ea însăşi. Pentru că, pentru nimic în lume, nu l-ar fi putut privi pe acest bărbat tânăr fără să-şi amintească

permanent că era un copil, în comparaţie cu ea, care era o femeie bătrână. Când te simţi ca la optsprezece ani, e greu să te convingi că nu-i mai ai. Uneori, e un adevărat şoc să priveşti în oglindă şi să-ţi vezi faţa îmbătrânită care se uită la tine. Niciun bărbat nu-i spusese: „Când te vei scula, vei arăta ca o puştoaică”. Acum, nu mai arăta ca o puştoaică, nici după ce se machia o oră. Oh, desigur, ştia bine că încă era atrăgătoare, dar nu ca la optsprezece ani, pe care nu-i va mai avea niciodată.

— Mă gândesc că ar fi mai bine dacă ai locui în Chandler, spuse ea, cu cea mai potrivită voce de adult. Ar fi mai bine pentru… Pur şi simplu, ar fi mai bine, asta e! Se străduia să-şi păstreze vocea neutră. Dacă locuieşti cu un bărbat care e cu zece ani mai tânăr şi căruia i-ai fost şi dădacă, se cheamă că săvârşeşti un incest…

— Bine, dar legat de afacerea pe care o începem va fi nevoie să fim împreună multe ore şi mă gândeam că ar fi caraghios să fac zilnic cu maşina patruzeci de mile dus-întors la Chandler. Dacă e nevoie să discutăm ceva seara?

— Telefonezi.

— Dacă ai nevoie de ajutor, în legătură cu avioanele?

— M-am descurcat singură destul de bine, până acum, fără tine. Cred că voi putea şi de aici înainte.

— Dacă eu am o problemă ce nu suferă amânare?

— Aştepţi până dimineaţa. Aşa cum făceai când trebuia să aştepţi să-ţi desfaci cadourile de Crăciun.

El se depărtă, punându-şi un picior pe marginea barului, cotul pe tejghea şi capul în palmă. „I-ar mai fi trebuit nişte ochi înroşiţi de curent şi un pistol cu şase gloanţe la şold şi ar fi arătat ca un pistolar întârziat. Afară, trebuie să-l scoată afară din Eternity şi cât mai departe de ea, dacă se poate”, se gândi Jackie.

După un timp, el îşi întoarse spre ea faţa serioasă, iar Jackie îşi aminti cât de sobru fusese în copilărie.

— Nu! spuse el, întinzându-i mâna, ca pentru a o ajuta să se ridice.

Jackie nu se simţea chiar aşa de bătrână, încât să aibă nevoie de ajutor.

— Ce vrea să însemne acest „nu“?

— Înseamnă că voi locui în Eternity, cât va fi necesar. M-am hotărât.

— Te-ai… spuse ea, înghiţindu-şi cuvintele. Pentru o clipă se simţi ca atunci când era guvernanta lui şi el n-o asculta. Dar, când se ridică în faţa lui, trebui să-şi înalţe capul, ca să-l privească în ochi şi atunci descoperi că privea în ochii unui bărbat, nu în cei ai unui copil. Se răsuci pe un călcâi şi părăsi localul. I se simţea mânia în fiecare pas făcut.

Se plimbă un timp, departe, în pustiul care înconjura Eternity, încercând să se gândească la ce are de făcut. O irita foarte tare că simţise nişte… nişte porniri atât de puternice pentru acest tânăr, în acea primă noapte. De ce nu i-a spus cel de-al şaselea simţ că ştie mai multe despre viaţă decât el? De ce n-a fost ridicată de nişte sfori, ca să nu mai aibă de-a face cu un copil mare, nu unul crescut mare? Şi sigur că acolo fuseseră nişte sfori. Fuseseră. Ei, da, fuseseră… Cu cât se gândea mai profund, cu atât nu-şi putea aminti nimic altceva, decât că el era cu mult mai tânăr decât ea.

Poate că, în acea noapte, el avusese mult umor. Oare de ce, cu cât îmbătrâneşti, cu atât scade şi cheful de râs? În mod normal, ar trebui să fie invers. Vârstnicii au nevoie de râs ca să se menţină. Când eşti tânăr, sari din pat dimineaţa la sculare; pe măsură ce îmbătrâneşti, începi să te dai jos mai încet, renunţând la sărituri… Râsul te-ar putea ajuta să suporţi boli şi dureri, să compenseze

faptul că muşchii nu te mai ascultă. Şi, totuşi, oamenii, cu cât îmbătrânesc, cu atât râd mai puţin. Poate că ar fi chiar o metodă să le ghiceşti vârsta. Dacă râd de cincizeci de ori pe zi, sunt copii. De douăzeci de ori pe zi, înseamnă că-şi numără anii, cu douăzeci. De zece ori pe zi, iată-i la mijlocul vârstei de treizeci de ani. Iar când încep să numere patruzeci, nimic nu-i mai face să râdă.

Cam cu un an în urmă, Jackie ieşise să ia masa cu un bărbat foarte drăguţ. Acolo, s-au întâlnit cu alte trei perechi. În tot timpul mesei, nimeni n-a schiţat un zâmbet, s-a vorbit doar despre bani şi ipoteci, despre care afacere ar fi putut fi cea mai rentabilă. Mai târziu, când însoţitorul o întrebase dacă s-a distrat bine, Jackie îi răspunsese că acel oameni îl păruseră puţin cam bătrâni. La aceasta, bărbatul îi replicase dur că prietenii lui erau mai tineri decât ea. „Doar ca număr de ani”, răspunsese sarcastic Jackie. Din seara aceea, n-a mai auzit de el.

Iar acum, problema ei era un tânăr, un bărbat foarte tânăr, numit William Montgomery. Trebuia să scape de el, să şi-l scoată din suflet. Nu credea că ţine la el. Se simţise atrasă de el în noaptea aceea, când a scos-o din avionul avariat; s-a simţit atrasă din nou, în această dimineaţă. Poate că era vorba doar de absenţa atât de îndelungată a unei companii masculine, mai ales că îşi petrecuse ani mulţi, aproape în exclusivitate, alături de bărbaţi. Însă nici chiar ea nu credea în această explicaţie. La Billy îi plăcea seriozitatea, felul în care proceda, când promitea ceva. „Fir-ar să fie, se gândi ea, după anii petrecuţi împreună cu Charley, să mă îndrăgostesc de un maimuţoi, numai pentru că această creatură îşi urmăreşte până la capăt ideile, pentru că realizează ce şi-a pus în gând!”

CAPITOLUL 4

Chiar dacă Jackie gonea spre oraşul fantomă, care reprezenta pentru ea, „acasă”, nu-i prea tresălta inima de bucurie. Casa era scăldată într-o lumină caldă, încă de la intrare. Cineva înăuntru o aştepta. Nu era o locuinţă goală, ci una însufleţită de existenţa cuiva.

Se mustră în gând, încercând să-şi oprească imaginaţia. Bărbatul care o aştepta era un puşti, era doar partenerul ei de afaceri, şi nimic mai mult. Încet, ca el să nu ştie că a sosit, închise portiera maşinii şi intră în casă. Se simţea o aromă îmbietoare de mâncare. Caldă, luminoasă, mirosind plăcut, căsuţa ei nu fusese niciodată mai primitoare.

El era în bucătărie întors cu spatele şi curăţa chiuveta. Mânecile suflecate până sus lăsau să i se vadă braţele puternice, bronzate. Chiuveta era plină cu vase murdare, iar el le freca de zor. Jackie rămase în uşă tăcută, urmărindu-l. Deşi era bancher, om al cifrelor, care îşi petrecuse o mare parte din viaţă cu nasul în cărţi, avea un corp de atlet. Crescută în Chandler, ea ştia că toţi din familia Montgomery îndrăgeau orice formă de sport: vâsleau, înotau, călăreau, escaladau coastele stâncoase până în vârful munţilor, mergeau pe jos, când nu puteau călări. Trupul lui William oglindea aceste preocupări sportive. Pe sub tricoul subţire de bumbac, spatele său bronzat părea o îngrămădire după alta de muşchi, dealuri şi văi, carei dădeau un aspect de o rară frumuseţe. Pantalonul i se mula pe coapsele puternice, iar fesele încordate în curbe strânse întindeau ţesătura. Jackie fu nevoită să-şi întindă braţele de-a lungul trupului. Îşi strânse tare, până la durere, degetele în pumni, pentru a-şi stăpâni dorinţa de a-l atinge. Ar fi vrut să-şi încolăcească braţele în jurul taliei, să-şi lipească obrazul

de spatele lui, apoi să simtă cum se întoarce spre ea şi îi sărută faţa ridicată.

— Vrei puţină cafea? întrebă el încet, încă întors cu spatele. Cuvintele lui au făcut-o să tresară puternic. Cât trecuse, de când îi simţise prezenţa, în spatele lui? Oare îi observase chipul reflectat în fereastra întunecată a bucătăriei?

— Nu, reuşi să şoptească, în timp ce se întoarse să părăsească încăperea. Bineînţeles că ar fi vrut o cafea în compania lui, apoi să se aşeze amândoi şi să discute. Stătuse astfel la taifas serile cu mulţi, foarte mulţi bărbaţi, depăşeau poate o sută, vorbind despre avioane sau despre cunoscuţi comuni, despre politică sau despre orice le trecea prin minte.

Dar rar fusese atrasă de vreunul dintre ei. Şi bineînţeles că niciodată nu încercase senzaţiile de acum. Care era oare cauza acestei atracţii? se întreba. Ce anume te determină să stai şi să discuţi confortabil cu unii şi cu alţii nu? Văzuse adesea femei care erau înnebunite după un tip sau altul, bărbaţi care pe ea o lăsau indiferentă. Acum era ea cea care căzuse în plasă, ea era cea ale cărei palme transpirau în prezenţa unui bărbat, care era incapabilă să vorbească şi chiar să gândească în mod coerent, când el era în preajmă.

Dar, îşi reaminti că acest bărbat era tabu, indiferent ce ar fi simţit pentru el. Îşi ridică semeaţă capul şi, cu un zâmbet superior de adult, îl întrebă:

— Nu era timpul să mergi la culcare? Voia să-l jignească, să-l pună la punct, cum obişnuia când îl avea în grijă, dar el nu părea deloc să se simtă insultat. Mai mult, îi adresă un zâmbet cu subînţeles, care o făcu să ia foc.

— N-am chef de somn, tu ai?

Spre consternarea ei, Jackie simţi că roşeşte ca o virgină de

optsprezece ani. Şi, ceea ce era şi mai rău, nu-i veni în minte nimic cu care să-l pună la punct, să-i reamintească faptul că el era un băieţaş, în timp ce ea era o femeie matură şi plină de complicaţii.

El începu să râdă, privindu-i starea de confuzie, apoi spuse:

— Hai afară, vreau să-ţi arăt ceva.

Prietenos, îi trecu braţul pe sub al său şi o conduse afară.

— Ţi-am simţit lipsa, în seara asta, îi spuse şoptit, prinzându-i mâna, în timp ce ea încerca să-l îndepărteze.

— Bine, am înţeles, zise el amuzat. Sunt cuminte. Mă gândeam la relaţiile dintre noi.

— Relaţii? Cum poţi vorbi despre ceva care nu există? Când eşti aşa de tânăr, ai impresia că totul e posibil. Când ai să îmbătrâneşti.ai să înveţi că există şi limite. „Asta el se gândi ea, l-am pus la punct!” Chiar dacă trupul ei suspina după el, mintea îi era mult mai prudentă ca a lui…

William nu părea să observe mica lecţie de înţelepciune pe care i-o oferise.

— Când eşti bogat ca mine, foarte multe lucruri îţi sunt la îndemână.

„Asta da, înţelepciune”, se gândi ea. Din păcate, când trebuie să alegi între bani şi minte, de obicei au câştig de cauză banii. Îşi spunea că ar fi trebuit să fie ofensată de aluzia stridenta la averea lui, dar, pe de altă parte, îi şi plăcea puţin. Îi dispreţuise întotdeauna pe oamenii care declarau că duc o viaţă grea, în ciuda faptului că aveau servitori, oricând, la dispoziţie.

În orice caz, indiferent ce ar fi spus ei, Jackie nu scăpa niciun prilej de a-i aminti diferenţa de vârstă.

— Cred că, pe măsură ce ai să mai creşti, vei afla că există unele lucruri în viaţă, care cântăresc mai mult decât banii.

— Care sunt acelea?

— Inteligenţa, înţelepciunea, fericirea. Ah… ah.

Pentru o clipă se opri, cugetând. Apoi, privi în ochii lui surâzători şi privi lumina lunii care îi arginta părul. El îi ţinea mâna strâns. Cu un oftat de om învins, ea îl întrebă:

— Ce planuri ai? Era o femeie de acţiune, iar această discuţie cu iz filosofic o plictisea.

William începu să râdă, acel chicotit dominator care începuse s-o enerveze, o sărută pe frunte, – ca pe un copil, apoi îi arătă cu un gest câmpurile goale din sudul oraşului Eternity.

— Am putea construi un alt aeroport acolo, de unde să poată decola două avioane mari. Poate de tipul Bellanca. Parcă aşa se cheamă, nu?

— Da, spuse ea încet, aşa se cheamă.

— Am putea iniţia o linie de transport între Denver şi Los Angeles.

— Aici e Chandler, nu Denver.

— Deschidem un aeroport la marginea oraşului Denver, dar conducem afacerea de aici, transportând produse ale firmelor Montgomery la Denver, le descărcăm acolo, încărcăm la Denver pasageri şi mărfuri, apoi zburăm la Los Angeles.

El se prefăcea că nu observă cât de calmă devenise Jackie.

— Şi cine va pilota aceste avioane?

— Ai putea antrena piloţi. Am câţiva veri oare ar fi încântaţi să zboare. Şi când vei deveni prima femeie care câştigă premiul Taggie, vei atrage multe femei care vor dori să înveţe să piloteze. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

Jackie era sigură că el încerca s-o îmbuneze, spunându-i că vrea să înfiinţeze o companie, unde toţi piloţii să fie femei. În alte condiţii, ar fi fost încântată. Acum însă nu-i suna în urechi decât cuvântul Taggie. Brusc se depărtă de el.

— Să câştig Taggie? Ţi-ai pierdut minţile? N-am de gând să particip la această cursă şi cu atât mai puţin să câştig!

— De ce? întrebă el cu simplitate. Eşti cel mai bun pilot din lume, mai bună decât orice bărbat şi în mod sigur mai bună decât oricare femeie. Dai clasă oricui. Anul trecut, bărbatul care a câştigat Taggie nu avea nici pe jumătate din experienţa şi îndemânarea ta. Era un nimeni, în comparaţie cu tine.

Doamne, ce plăcut era să fii lăudat într-un mod atât de elocvenţi Mai ales când ştia că el are dreptate. Jackie zburase odată cu câştigătorul premiului Taggie de anul trecut şi, în tot timpul călătoriei, ea se gândea că acest pilot n-ar fi trebuit să primească autorizaţia, nici măcar pentru a zbura cu o jucărie pentru copii, darmite cu un avion. Câştigase datorită norocului, nu priceperii.

— N-am de gând să particip nici la acea cursă, nici la alta, spuse ea, răsucindu-se pe un călcâi. Apoi se îndepărtă agale.

El o prinse de braţ.

— Dar de ce, Jackie? Eşti cel mai bun pilot din America, poate din lume. Şi, cu toate astea, n-ai participat la niciuna din marile curse. Ai obţinut recorduri de durată şi viteză, dar, de câţiva ani, ai renunţat să mai participi la curse. Oricine ar fi mers mai departe, numai tu te-ai oprit. Am crezut că te-ai pierdut curajul, dar nu e adevărat. Am văzut că nu curajul ţi l-ai pierdut. Şi atunci de ce nu vrei să participi la cursă şi s-o câştigi?

— Pentru că sunt prea bătrână, răspunse ea repede, dorind să spună orice, numai să-l facă să nu mai vorbească despre asta. Reflexele mele nu mai sunt atât de rapide ca ale piloţilor mai tineri. Am activat în această meserie mult, mult timp şi…

William rosti un cuvânt foarte vulgar, dar care definea perfect şi aproape corect ceea ce încerca ea să-l facă să creadă.

— Mă minţi, de ce?

Ea detesta să nu fie crezută de cei din jur. De ce nu puteau oamenii să accepte ceea ce le spuneau ceilalţi? De ce William nu putea accepta că era prea bătrână, pentru a zbura în cursa aceea distrugătoare? De ce n-o lăsa în pace?

— Nu-mi plac cursele, spuse ea. Duc la un consum inutil de combustibil, tocmai acum, când ţara noastră, are probleme. În timp ce sunt oameni care mor de foame, piloţii se angajează în cheltuieli fără rost. Când ai să mai creşti, ai să înţelegi că banii pot fi cheltuiţi mult mai raţional decât pe curse şi alte chestii îndoielnice.

La auzul acestei scurte dizertaţii, William pufni în bătaie de joc:

— Ceea ce duce de râpă economia americană acum este tocmai absenţa circulaţiei banilor. Oamenii îşi capitalizează veniturile, prea speriaţi ca să le cheltuiască. Această ţară are nevoie de mai multe cheltuieli, nu de mai puţine. Iar cursele, cum este Taggie, oferă satisfacţie populaţiei surmenate.

Se opri privind-o intens, vrând parcă să-i citească în suflet. Jackie îşi întoarse capul, ferindu-şi ochii. El îi prinse bărbia cu vârfurile degetelor şi îi ridică faţa spre el.

— Îmi ascunzi ceva. De ce nu-mi spui adevărul?

Furioasă, se smulse de lângă el. Se afundă în întunericul nopţii, ascunzându-şi privirea. Se oprise în dreptul vechiului magazin de îmbrăcăminte, care lăsa o umbră compactă.

Ce prostie, se gândi ea, ce prostie să se simtă atât de rău, numai pentru că îl dezamăgise. Foarte mulii considerau că ar trebui să participe la curse şi întreceri, iar ea îşi bătea joc de părerile lor. Lui William, însă, avea dorinţa iraţională de a-i fi pe plac. Rămase şi ea uimită, când pe buze i-au venit alte cuvinte, decât cele pe care le gândise.

— De ce? Ce importanţă are dacă câştigi sau nu o cursă? îşi simţi în voce o notă de înfumurare, care o dezgustă. De fapt, părea să spună „De ce nu mă accepţi aşa cum sunt?”

— Vreau să rămâi în memoria tuturor, îi răspunse el cu simplitate şi nu trebuia să fii un geniu, ca să pricepi ce voia să spună. Cărţile de istorie îi păstrau doar pe cei care au reuşit cel mai bine, care au zburat cel mai sus, cel mai repede, cel mai mult etc. Dacă Jackie îşi înceta seria recordurilor, a succeselor, tot ce realizase până atunci, avea să moară odată cu ea. Deşi se gândise la asta de nenumărate ori, Jackie n-ar fi spus-o cu voce tare, pentru nimic în lume. Uneori se simţea înciudată şi poate puţin invidioasă, când citea că un oarecare pilot smintit; care avea în cap tot atâtea cunoştinţe câte avea ea la degetul mic, a intrat în istoria aviaţiei, realizând câteva recorduri.

— Mai gândeşte-te, spuse William, mai mult pentru sine. Când ea se îndepărtă din nou, el şopti cu un oftat:

— Bine, am încheiat. Pentru seara asta, nu pentru totdeauna. Poate ai să-mi spui adevărul, dacă cu…

— Tu… ce? întrebă ea, încercând să schimbe vorba cu asprime, dar vocea o trăda, era tristă şi obosită.

— Am să te provoc la un duci! Chiar şi în întuneric, ea îi putea vedea ochii scânteind.

— Am dreptul să aleg armele?

— Desigur, răspunse el pe acelaşi ton. Orice doreşti. Săbii, pistoale. Îşi ridică sprâncenele. O luptă corp la corp…

— Avioane, răspunse ea. Ne vom duela cu avioane, Izbucni în râs, văzându-l pe William că geme ca un om în agonie.

Râdea în hohote. Ce putea fi însă mai primejdios decât acţiunea râsului? Râsul era mult mai puternic, decât toate sărutările din lume. Poţi rezista să nu te îndrăgosteşti de un bărbat

care te atrage doar sexual, dar cum ai putea să nu faci o pasiune pentru cel care-ţi aduce râsul de buze? Râzând cu un bărbat, ajungi să visezi la viaţa cu acel bărbat, care poate vedea latura ei luminoasă, un bărbat care ar putea zâmbi chiar şi când îi este mai greu.

— Ei, să lăsăm! spuse ea încet, îndepărtându-se de el. Se întorcea agale spre casă.

William rămase nemişcat, urmărind-o cum se îndepărtează.

CAPITOLUL 5

Două zile mai târziu, după încă vreo câteva nopţi nedormite, Jackie ajunsese la concluzia că trebuie să facă neapărat ceva. Noapte de noapte, se perpelea, se răsucea de pe o parte pe alta la nesfârşit şi, de fiecare dată, se ridica din pat, ascultând să prindă măcar un zgomot de la William. Ştia bine că, locuind cu două etaje mai sus, nu era posibil să audă, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Ştia că este acolo; îi putea simţi prezenţa.

În dimineaţa celei de a treia zile, cam pe la ora trei, se sculă din pat şi îşi ţinu un adevărat rechizitoriu. În concluzie, ori pleca el, ori ea avea să înnebunească. Când era mai tânără, îi plăcea să analizeze motivul pentru care a procedat copilăreşte, din cauza geloziei sau a invidiei, încercând să-şi domine sentimentele. Cu vârsta, însă, a devenit mai înţeleaptă, înţelegând că toţi erau oameni. Indiferent de motiv, trebuia să se elibereze de el, să-l îndepărteze. Ce-ar fi spus Terri, dacă venea în vizită şi o găsea locuind împreună cu William, în aceeaşi casă? În câteva ore, oraşul ar fi vuit de tot felul de lucruri drăguţe, precum: „furat din leagăn” sau „cu caşul la gură”.

Dacă ar fi fost la Paris, ar fi putut sta liniştită, căci nimeni nu s-ar fi gândit să o urmărească la fiecare trezire sau culcare. Dar aici era vorba de Chandler din Colorado, un orăşel la marginea pădurii, modest, unde nu-i era permis unei femei de treizeci şi opt de ani să locuiască împreună cu un bărbat cu zece ani mai tânăr.

Şi, pe deasupra, ca şi cum diferenţa de vârstă n-ar fi fost destul, mai era acum şi povestea cu premiul Taggie. Trebuia să termine cu toate astea, chiar acum.

William avea ochi de fanatic binefăcător. Ţinea cu orice preţ s-o determine să câştige cursa, pentru a intra în analele aviaţiei.

Cu scânteieri ciudate în priviri, părea că are de gând să facă un lucru nesăbuit, cum ar fi anunţul că ea urmează să participe la cursă, sperând în felul acesta s-o oblige să se răzgândească.

În timp ce se îmbrăca, Jackie continua să fie amărâtă. Deşi ştia bine că tot ceea ce făcea era poate cel mai nebunesc lucru din viaţa ei, nu se putea opri. A avea alături un bărbat cu bani şi renume, ca William Montgomery, era un vânat la care visa orice pilot cu glorie prost plătită. William nu încerca să-i răpească aureola lui Jackie, nici nu dorea s-o înlăture de la conducerea companiei. Voia doar să stea în umbră şi să se ocupe de munca plicticoasă de administrare a banilor. El ceda de fiecare dată în faţa ei, spunând: „Sunt sigur că tu ştii cel mai bine”.

Se înfurie. Cel mai tare o enerva însă faptul că îi era bine lângă el, cu felul lui de a fi, încet, dar gândit. Nu mai ştia ce explicaţii să-şi dea. William o făcea să se simtă în siguranţă.

În prima zi, el a întrebat-o unde-şi ţine cărţile. Au trecut atunci printr-un moment de stânjeneală, căci ea îşi avea singurul dulap de cărţi, în dormitor. Jackie a socotit atunci că nu poate fi vorba de vreo intenţie obscură de a-i pătrunde în dormitor.

El îi ceruse registrele ca să vadă cine, ce şi cât îi datora.

— O, asta era, spusese ea, apoi începu să turuie câţi oameni din oraş, de diferite categorii, îi erau îndatoraţi pentru folosirea aerodromului, pentru transportul de mărfuri la Denver, pentru că zburaseră cu ea la Trinidad. Ţinea minte cine îi plătise şi cât mâi avea de dat. Ţinea minte datele zborurilor şi durata lor. Îşi amintea cine a plătit-o în produse şi cine i-a dat bani numerar.

William asculta fascinat expunerea legată de partea materială a vieţii ei. Clipi de câteva ori, apoi îi spuse că va cumpăra nişte cataloage şi va întocmi o colecţie adevărată, de cărţi. Străduindu-se să fie cât mai obraznică, Jackie îi aruncă peste umăr, în timp ce-i

întorcea spatele în grabă, părăsind camera:

— Sper că nu te aştepţi să-mi cheltuieşti fiecare bănuţ câştigat, pe cărţi!

Planul ei era să-l determine pe William să spună el că pleacă; de asemenea, intenţiona să fie foarte clar, şi pentru el şi pentru oricine i-ar fi vizitat, că nu era nimic altceva între ei doi, decât o relaţie de afaceri. Aşa că, în încercarea ei de a ajunge la acest final, poate că nu era un partener de afaceri prea agreabil. Şi, deşi părea de-a dreptul stupid să se autosaboteze, constata, pe zi ce trece, că-l plăcea tot mai mult pe William.

Pe el, însă, nu-l supăra nimic din tot ce-i spunea. Sufletul lui era de un calm infinit. Într-o zi, au sunat, trei indivizi pentru a anula zborurile planificate spre Denver. Ea a dat vina pe cea mai apropiată persoană, care, bineînţeles, era William. Tot restul zilei, l-a ironizat: „Ei bine, ce ar putea şti un puşti ca tine, despre dezamăgire? Eşti prea mic să poţi pricepe cât de grea poate fi viaţa uneori”. William n-a scos o vorbă. Îşi ridicase doar o sprânceană într-un fel care o făcu să simtă că-i vine să latre sub masă.

Ar fi fost mai uşor de crezut că William era un puşti, dacă ar fi reacţionat ca atare.

Cu fiecare minut care trecea, Jackie simţea cum creşte primejdia de a se afla prea aproape de acest tânăr. De aceea, se străduia să-l îndepărteze cât mai repede. În prima seară, el îi folosise bucătăria. Cât lipsise ea, dar, în seara următoare, a întrebat-o dacă-i permite să coboare de la etaj, unde locuia, şi să-i folosească bucătăria, deoarece el avea doar o farfurie, şi aceea de căpătat.

N-a putut să-l refuze şi, pentru un lung şi încântător minut, s-a visat stând la masă cu un bărbat, în faţa unei sticle de vin, amândoi bine dispuşi: Se scutură, să gonească imaginea. La prânz,

ea invocă un drum urgent la Chandler, pentru a ridica un colet cu pânzeturi.

În timp ce se afla într-un local, pentru a lua masa, cu o farfurie pe care se afla specialitatea zilei, Reynata se aşează în faţa ei.

— Îmi permiţi? o întrebă tânăra, care era la fel de frumoasă ca în acea dimineaţă când o revăzuse prima dată.

Fata se aşează, comandă o Coca, apoi, privind la Jackie, o întrebă:

— Intenţionezi să fii prima femeie câştigătoare a cursei Taggie?

Întrebarea o scoase pi Jackie din melancolie.

— Unde ai auzit asta?

— Aşa se zice.

Jackie zâmbi.

— Parcă-mi amintesc că William a pomenit ceva. Suferă de mania idolatrizării. După cum ştii, mulţi tineri au astfel de sentimente faţă de femeile mai în vârstă.

— Nu sunt sigură că este ceea ce simte William, în legătură cu tine. Rey zâmbea, agitându-şi paiul.

La aceasta, Jackie sări ca arsă:

— La ascultă, nu e nimic între mine şi Billy Montgomery, cu excepţia unui angajament de afaceri. Cine spune că ar fi ceva e un mincinos ordinar! Pentru mine, el este un puşti şi nimic mai mult. Nu uita că-i schimbam Scutecele! Mi-e greu să-i privesc fără să mi-l imaginez cu mustăţi de lapte pe faţa bucălată de copil. Şi acum sunt tentată să-l mângâi pe creştet şi să-i cânt cântece de leagăn. Vreau să… Se opri brusc, pentru că toţi din sală o priveau…

„Ei bravo! se gândi Jackie. Dacă până acum nu fusese nicio suspiciune, acum este sigur!”

— Trebuie să plec, murmură către Rey, apoi ieşi în fugă.

Aşa că acum, după trei zile în care avusese parte de calmul, disciplina, ochii lui William, care adesea îi dădeau fiori, înţelesese că trebuie să-l îndepărteze. Dar cum? Insultele nu păreau să-l afecteze – niciodată, de altfel, nu l-au atins. Când era copil, Jackie îi adresa o mulţime de grosolănii, pentru a-l alunga, dar degeaba! Şi, culmea, chiar începuse să-i placă prezenţa lui tăcută. Era o stâncă solidă, ceva de care depindea viaţa ei. Fără el, părea că-şi pierde echilibrul”.

Aşa că acum, în ce mod să-l alunge? Să-l gonească, mai înainte ca întregul oraş să înceapă bârfele pe seama lor.

CAPITOLUL 6

— Ai vrea să zbori cu mine, Billy? îl întrebă Jackie, cu cea mai suavă voce. Mi-ar plăcea să văd cât te pricepi la avioane. Zâmbetul pe care i-l adresă era făcut din miere otrăvită. Stătuse puţin în cumpănă, dar îşi amintise cât era de precaut, cât iubea siguranţa. Copil fiind, singura dată când a reuşit să-l alunge a fost într-o zi când l-a pus să traverseze pe un buştean întins peste un torent rece şi vijelios. El a mers pe buştean, dar, după aceea, i-a spus: „Nu te mai iubesc”. Iar Jackie nu l-a mai văzut mai mult de o săptămână. Bineînţeles că n-ar fi recunoscut, dar, în sinea ei, simţea că îi lipseşte. În final, s-a oprit ca din întâmplare în faţa casei lui şi i-a făcut o vizită. Mama lui i l-a arătat pe Billy afară, iar Jackie s-a trezit alergând spre el. Nu şi-au spus nimic, nici ironii, nici scuze, dar, când a plecat, William era ca o codiţă după ea şi au trecut patru zile întregi până când Jackie să-i spună că o plictiseşte.

Azi, gândi ea, acest avion urma să fie un alt buştean aşezat de-a curmezişul torentului. Numai că, de data asta, ea nu s-ar mai duce după William, să-l aducă înapoi.

Unul din avioanele de tipul Wacos, pe care le achiziţionase William, era echipat cu sistem de dublă comandă, pentru instructor şi elev, putând fi pilotat de ambii. William era în faţă, Jackie în spate. Pete, mecanicul, învârti elicea, iar Jackie îi făcu un semn lui William cu degetele mari ridicate, pentru a porni rulajul pe pistă.

Îi zâmbi din nou. El părea atât de calm, de sigur pe el, fiecare gest pe care-l făcea demonstrându-i cât de mult dorea s-o impresioneze cu îndemânarea lui la pilotaj. Era atât de metodic, încât ea se întreba dacă nu cumva William luase lecţii de zbor, numai pentru că eroina lui, Jackie, ştia să piloteze.

Jackie ştia însă că şi zborul, ca orice în viaţă, era un talent, iar talentul nu se învaţă. Dibăcia poate fi deprinsă; se poate învăţa arta zborului din manuale, dar cu talentul te naşti, aşa că, unii îl au, alţii nu.

Cu câţiva ani în urmă, un fabricant realizase o bijuterie de avion monoplan.

Visa să revoluţioneze aviaţia şi, cu mari speranţe, începuse probele de zbor. Avionul era mai bun decât se aşteptase, dar, după câteva ore de zbor, aparent fără niciun motiv, pilotul se zdrobi de munte.

Proiectantul încercase să explice că accidentul se datora unei erori de pilotaj, dar piloţii, cam superstiţioşi de felul lor, spuneau că avionul era blestemat. De pe linia de montaj, ieşi alt prototip. Un alt pilot îl testă. Dar s-a petrecut exact acelaşi lucru. După cel deal doilea accident, nimeni din lumea aviatică n-ar fi trecut pe lângă avion fără să-şi facă semnul crucii, sau fără să râdă, sau amândouă.

Disperat, proiectantul ajunse la Jackie. Îi oferise o sumă mare de bani, ca să încerce un nou zbor. Jackie ştia că, dacă ţi-e scris, sfârşeşti oriunde te-ai afla, pe pământ sau în aer. Îi acceptă oferta, căci dacă tot era să-şi încheie socotelile cu această lume, evident că prefera să sfârşească în aer. Toţi au sfătuit-o să nu se angajeze, ea însă nu şi-a schimbat hotărârea.

În aer, micul avion era o minune. Se manevra atât de uşor, încât Jackie avea impresia că ar putea şi dormi în timpul zborului, dorindu-şi să stea cât mai mult, acolo sus.

Pe neaşteptate, primul rezervor de combustibil se blocă, după treizeci de minute. Motorul se înecă şi muri în aer. Fără să stea prea mult pe gânduri, Jackie învârti comutatorul celui de al doilea rezervor şi reporni motorul. Nimic. Fie că al doilea rezervor fusese

goi, fie că era undeva o blocare, iar combustibilul nu mai ajungea la motor.

„Asta e!“ îşi spuse Jackie, întrebându-se cum să le explice celor de la sol că piloţii dinaintea ei fuseseră omorâţi de o eroare la conducta de combustibil. Era însă remarcabil faptul că, aflată faţă în faţă cu moartea, Jackie îşi păstrase luciditatea de a mai căuta butonul rezervorului de combustibil. Pe etichetă scria: „Cuplat” şi „Decuplat”. Sau citise ea greşit, poate era „Decuplat” şi „Cuplat”? Răsuci în celălalt sens, încercă motorul şi porni.

Râzând fericită, aduse avionul la sol. Apoi, avu marea plăcere să-l informeze pe proiectant că singura eroare la avionul lui era că montase cineva invers comutatorul de combustibil. În mod sigur, ceilalţi doi piloţi îl închiseseră. Nimeni, în afară de Jackie, nu s-ar fi gândit, în acele momente, să răsucească butonul în sens opus. Talent? Instinct? Orice. Jackie a supravieţuit pentru că nu a pilotat ca la carte.

După zece minute de zbor alături de William, Jackie îşi dădu seama că el nu s-ar fi gândit niciodată să răsucească butonul în alt sens. Era cu adevărat un zburător desăvârşit. Fiecare mişcare pe care o făcea era conform unei reguli. Nu lăsa loc şansei, era absolut sigur.

După treizeci de minute* Jackie se simţea plictisită până la lacrimi. Oare el nu putea pricepe că şi zborul este o artă, o creaţie? Avioanele n-au nimic de-a face cu cărţile. Avioanele evoluează în aer. Ce ar putea lăsa mai multă libertate unui spirit creativ?

Până acum, William zburase de parcă ar fi avut semne de circulaţie înfipte în nori. Se aştepta să-l vadă întinzând mâna, pentru a semnaliza un viraj la dreapta!

După patruzeci şi cinci de minute, nu mai rezista. Motivând că vrea să încheie zborul, Jackie preluă comanda.

Erau două feluri de zbor: cu pasageri şi fără. De obicei, Jackie încerca să se controleze când avea un pasager, dar acum voia să-l facă pe William să spună că nu mai vrea să-i fie asociat şi, de asemenea, dorea, probabil, să-i dea un mic spectacol.

Prima mişcare: curăţarea camerei. Piloţii temerari obişnuiau să se laude că-şi ţin cabinele foarte curate. Şi iată cum făceau: îşi întorceau avioanele cu susul în jos şi vibrau puţin aripile. Simplu. Bineînţeles că trebuia să te asiguri că centura de siguranţă era bine strânsă. Se întâmplase ca unii pasageri să mai şi cadă!

Jackie întoarse avionul cu fundul în sus şi îi dădu o mişcare de şerpuire. Apoi, repetă figura. Rapid, îşi reluă poziţia de mers înainte, apoi se repezi din nou cu capul în jos. Nu voia să lase niciun fel de resturi în cabină! Praf şi murdărie, câteva ambalaje de gumă de mestecat îi zburaseră pe lângă obraz. În faţa ei, mâinile puternice ale lui William erau încleştate pe marginea cabinei, să nu cadă.

Jackie îşi făcuse un trai bun şi un renume, cu spectacolele ambulante care înfiorau mulţimea de privitori. Cu cât era mai riscant, cu atât era mai bine plătită, iar ea era foarte bine plătită!

Faza următoare erau răsucirile. Se înclină scurt, când pe o aripă, când pe alta şi iar şi iar, apoi intră brusc într-un looping, răsucindu-se într-un cerc vertical complet. A urmat apoi o figură specială, creaţia ei, pe care cineva a numit-o looping răsucit în adâncime, în care ea executa looping-ul şi răsucirea, în acelaşi timp. După ce termină, motorul se opri, iar avionul începu să piardă din viteză. În jur era o tăcere sfâşietoare. Porni din nou motorul.

Cu ani în urmă, pe când învăţa să zboare, Charley se convinsese că Jackie ştie cum să se descurce în orice situaţie neprevăzută. O pusese să decoleze de pe plajă, şosele, stadioane,

hipodromuri. Învăţase să zboare vertical, cu capul în jos, fără vânt. O învăţase cum să înlăture un incendiu la bord şi gheaţa de pe aripi. Când era ceaţă groasă între ea şi sol, el îi arătase cum să se orienteze, practicând o spărtură în ceaţă cu ajutorul căldurii de la motor. O învăţase cum să amerizeze şi ce să facă dacă era luată de valurile mării.

Se hotărâse să-i arate lui William aproape tot ce ştia. Zbură printre copacii înalţi, calculând în centimetri distanţa dintre ei. O greşeală cât de mică şi aripile ar fi fost smulse. În momentul când era printre copaci, ea făcu brusc o serie de înşurubări. Fixând botul avionului la linia orizontului, ea execută câteva rotiri laterale, la trei sute şaizeci de grade, uha după alta, sfârşind exact când era la un pas de a se izbi de munte.

Cam la o săptămână după ce fugise cu Charley, timp în care el o lăsase foarte puţin să părăsească avionul, îi spusese: „Fetiţo, tu ai un giroscop în cap. Pentru tine e totuna dacă zbori normal sau cu capul în jos. Ştii precis încotro mergi”. Acum, Jackie zbura cu capul în jos, manevrând avionul printre copaci.

Îşi dădu seama că rezerva de combustibil era pe sfârşite, aşa că îndreptă avionul spre Eternity, scriindu-şi numele pe cer, în timpul zborului. Scrisul pe cer era mai puţin spectaculos fără fumigenele ataşate de coada avionului, dar mişcarea era aceeaşi.

În clipa când atinse pista de la Eternity, motorul se opri din lipsă de combustibil. Perfect, se gândi ea. Calculase perfect. Charley ar fi putut fi mândru de ea.

Şi, după ce avionul aterizase, William era pe locul lui, cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, iar ea îl observă cum se străduia din răsputeri să nu i se facă rău. Erau puţini cei care ar fi putut trece prin ceea ce tocmai experimentase William, fără să vomite. Dar el reuşise să-şi controleze stomacul. Ridicându-se în

picioare, Jackie îi întinse mâna. El deschise ochii pentru o fracţiune de secundă şi o privi, apoi clătină slab din cap. Nu avea de gând să-i accepte mâna întinsă cu insistenţă, pentru a putea coborî.

La sol, Jackie, politicoasă privi în altă parte, în timp ce el sărea jos din avion, cu chiu cu vai, fără ajutorul cuiva. Când se întoarse şi-l privi, faţa lui era albă, pielea părea lipicioasă şi de-abia se ţinea pe picioare.

— E-n ordine, Jackie, spuse el grav, în timp ce respira adânc. Lupta din greu să-şi stăpânească greaţa. Ai câştigat. Îmi fac bagajul şi te părăsesc. Voi pleca în câteva ore.

Deşi îi reuşise planul, Jackie se simţea prost. Nu voia să-i piardă prietenia, doar să-l vadă afară din casa ei şi din viaţa ei, cu tabieturi zilnice.

— William, eu…

Când se întoarse s-o privească, avea ochii plini de ură, iar pielea i se colorase. Scânteia de furie. De fapt, era mai mult decât furie în privirea lui, era turbat de mânie. Dar bunele lui maniere au pus capăt enervării paroxistice.

Când îi vorbi, vocea lui era foarte blândă şi calmă.

— Bănuiesc că acum vrei să-mi ceri să rămânem prieteni. Că ai avut întotdeauna un puternic respect pentru mine şi că îmi vei preţui întotdeauna prietenia. Făcu un pas spre ea. Nu-ţi vreau prietenia, Jackie. Niciodată n-am vrut prietenia ta. Încă de când eram copil, am dorit dragostea ta.

În acel moment, ea făcu greşeala să-i zâmbească dispreţuitor, Acest zâmbet prăbuşi ceva în sufletul lui William. În copilărie, fusese blând, temperat. Acum însă devenise violent, chiar primejdios. Când făcu un pas spre ea, Jackie se dădu înapoi.

— Te distrează că-mi doresc iubirea ta? Ce te face să râzi? Prostuţul Billy Montgomery care se ţine după marea, excentrica

Jackie O’Neill. Da, da, ai fost mereu o excentrică. Şi copil fiind, erai diferită de ceilalţi. Toţi copiii se străduiau să se copieze unul pe celălalt, tu, nu. O, ştiu că te gândeşti că tot ce-ai dorit era să porţi haine demodate şi să faci parte dintr-un grup, dar adevărul era altul. Ţi-ar fi plăcut să ieşi prin acoperişul casei mamei tale şi să-i baţi apoi la loc ţiglele. Ţi-a plăcut să ai o scuză că ţi-ai părăsit colegii de clasă, ca să poţi face tot ce vrei tu. La şaisprezece ani, când nicio fată nu şi-ar fi primejduit viaţa sărind din copaci şi balansându-se pe frânghie, tu făceai aceste lucruri. Ai făcut întotdeauna ce ai vrut, iar restul lumii, fie blestemat!

Portretul pe care i-l creionase William nu era prea plăcut. O făcea să pară ciudată şi egoistă. Deschise gura să spună ceva, dar el se aplecă spre ea, până când o făcu să-şi îndoaie spatele.

— Te-am iubit pentru curajul de a fi tu însăţi. N-ai încercat să te iei după alţii. În acest oraş, unde fiecare îl cunoaşte pe celălalt, tu ţi-ai găsit propriul fel de a fi. Acela de a face doar ce vrei tu. Şi, când s-a Ivit ocazia, ai plecat fără a ezita, ai prins momentul. Fără frică, fără să stai pe gânduri, fără să priveşti înapoi. Ţi-ai găsit ce ai vrut şi ai plecat. Asta am iubit la tine, Jackie. Deşi eram copil, am ştiut precis ce gânduri aveai şi pentru asta te-am iubit. Acum sunt bărbat şi ştiu sigur că tot ce-am simţit n-a fost o dragoste de căţeluş. N-am cum să-ţi explic. Atunci te-am iubit ca un bărbat şi te iubesc la fel şi acum.

— Acum? şopti ea, privindu-l în ochi. În momentul acela, era imposibil să-i mai considere un copil.

— Da, acum! Probabil că noi doi suntem la fel, dar la poli opuşi. Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut. Aveam doar cinci ani, când mama ţi-a deschis uşa, prima dată. Stăteai în prag, o fată de cincisprezece ani, prea înaltă, prea slabă, cu părul ce-ţi intra în ochi, pentru că fuseseşi prea grăbită ca să-l mai strângi la

spate. Erai drăguţă, într-un fel aparte, nu la modul să iei respiraţia unui bărbat. Pe mine, însă, m-ai blocat. Te-am privit, de la înălţimea mea de copil şi m-am îndrăgostit de tine. De atunci şi până în clipa asta, n-am încetat să te iubesc…

Părea şi mai înalt, continuând să se aplece asupra ei.

— Eu am fost acela care l-a convins pe tata să instituie premiul Taggie, în speranţa că asta te va determina să te întorci la Chandler. Eu am fost cel care l-a îndemnat pe tata să-ţi scrie, după moartea lui Charley, şi să-ţi propună să formezi o companie aviatică pentru familia noastră. Eu am fost sponsorul anonim pentru şase demonstraţii de zbor, pentru tine şi Charley, căci ştiam că pe atunci el îţi bea ultimul bănuţ. Unchiul meu i-a vorbit preşedintelui despre fapta voastră eroică de a salva victimele incendiului. Ea îl privea uluită.

— Tu? Atât a putut şopti.

— Da, eu. Te-am iubit întotdeauna. Întotdeauna, neîncetat. Aşa cum tu, privind un avion, ştii sigur că este visul vieţii tale, la fel şi eu am ştiut din prima clipă, că suntem făcuţi unul pentru altul. Am cunoscut foarte puţine femei. Nu m-am culcat cu niciuna, fiindcă mi se părea că te-aş fi trădat. Te-am aşteptat şi în timpul ăsta ţi-am purtat de grijă, folosindu-mi întreaga abilitate.

Brusc, el se îndreptă, privind-o cu mânie.

— Iar tu, iată ce faci!

Felul în care spuse „tu“ o făcu să i se zbârcească pielea.

— Te-am judecat greşit. Am crezut că ai caracter. Am crezut că ai curajul propriilor tale convingeri. Ai avut tăria să fugi cu un bărbat de două ori mai vârstnic decât tine şi te-a durut în cot de părerea celor din jur. Ai învăţat să pilotezi mai bine decât orice bărbat şi te apucă râsul la ideea că un bărbat ar putea fi egalul tău. Tu făceai acrobaţii pe crengile copacilor, pe când altor fete le era

frică să nu-şi ude părul. Poţi face în viaţă orice, orice vrei. Îţi trăieşti viaţa aşa cum vrei tu, fără să te gândeşti ce-ar spune restul lumii, dar, când e vorba de dragoste, devii laşă. Eşti gata să mă arunci bucuroasă la gunoi, numai pentru că certificatele noastre de naştere spun că avem vârste diferite.

Jackie încercă să se apere, dar el n-o lăsă.

— Nu mai încerca să mă minţi şi să te minţi. Singura opreliştе dintre noi este părerea ta stupidă că nu putem fi împreună din cauza vârstelor noastre. Tu nu-ţi permiţi să mă cunoşti. Ţi-e teamă să stai de vorbă cu mine, ca nu cumva să descoperi că aş putea avea şi eu un cap de bărbat, ce-i drept, pe umeri. Aşa cum tu eşti un adult, nici eu nu mai sunt un copil. Eu m-am născut bătrân, iar tu, Jackie, te-ai născut copil şi vei rămâne veşnic copil. Niciodată n-ai să creşti mare, sau, mai bine-zis, niciodată n-ai să îmbătrâneşti. Ştii care este unul din motivele pentru care te iubesc atât de mult?

— Nu, şopti ea.

— Pentru că mă menţii tânăr. Nu contează câţi ani ai, întotdeauna vei avea prospeţimea unui copil. Nu te preocupă problemele celor din jur. Pe noi, bieţii muritori, ne apasă gândul bolilor şi al durerilor de şale, dar tu nu ştii ce înseamnă. Nu le ai şi nu le vei avea niciodată. Tot timpul te gândeşti să faci numai ce vrei şi când vrei tu. Dacă vrei să zbori, zbori, chiar dacă alţii îţi spun să n-o faci. Am fost turbat de gelozie pe Charley. Ştia exact cum eşti şi a simţit cum trebuie să procedeze, ca să te înhaţe. Tu i-ai fost recunoscătoare, dar el ştia că ar fi trebuit în genunchi să sărute pământul, pentru că a avut prilejul de a te întâlni. Ştia că-i vei purta de grijă şi se amuza când o făceai. Îţi cunoştea valoarea foarte bine.

William oftă.

— Înainte de a pleca, Charley şi-a trecut mâna prin părul meu

şi mi-a spus: „Mai mult noroc, data viitoare, puştiule!” Pentru el ai fost un premiu şi acum eşti nepreţuită.

Figura lui nobilă era schimonosită de un zâmbet plin de dispreţ. Felul în care o privea de sus în jos o făcu să-i fie ruşine de ea însăşi.

— De fapt, ai fost nepreţuită. N-aş fi crezut niciodată că s-ar putea întâmpla, dar ai îmbătrânit, Jackie. Ai devenit o femeie bătrână.

El rămase în faţa ei un moment, de parcă ar fi aşteptat ceva. Poate se gândea că ea îşi va înlănţui braţele în jurul lui, spunându-i că n-a îmbătrânit, iar ca dovadă era dorinţa ei de a trăi cu un bărbat cu zece ani mai tânăr ca ea. Dar Jackie n-ar fi fost în stare să facă aşa ceva. Pur şi simplu nu putea. Nu conta ce i-a spus. Când îl privea, îl vedea pe micul Billy Montgomery fi, până nu scăpa de această imagine, n-ar fi fost capabilă să vadă în el altceva decât un copil.

După un lung moment de tăcere, el spuse în sfârşit:

— Bine, Jackie, ai câştigat! Sau poate am pierdut amândoi? oftă din adâncul sufletului. Îmi împachetez şi plec de aici, imediat.

Ea rămase neclintită. Pe de o parte, era tristă, dar, pe de altă parte, uşurată. Nu va mai avea îndoieli, nu se va mai chinui. Nu-i va mai urmări prin casă trupul tânăr, puternic, nu va mai zace trează, în pat, pentru a-i asculta orice zgomot.

Când plecase de acasă, Jackie voia să se plimbe, o plimbare lungă, în timp şi spaţiu. N-ar fi putut să-l vadă părăsind casa. Simţea că trebuie să prelungească, pe cât posibil, momentul când se va întoarce şi va intra în apartamentul goi.

Deşi nu plângea şi ar fi putut să vadă încotro merge, Jackie părea că nu se uită pe unde calcă. Poate că era mult prea adâncită în gânduri. Indiferent d*e cauză, însă, nu sesiză în faţa ei un

povârniş abrupt, adânc, săpat în stâncă de cursul unei ape, ca o groapă, în care se adunaseră, în timp, resturi ruginite de fier vechi. Agilă de felul ei, încercă să se agaţe de ceva, dar piciorul călcă pe un bolovan ce se rostogoli în prăpastie, iar ea căzu. Nu alunecase prea jos. Se oprise în mijlocul unei grămezi de fiare ruginite, care fuseseră odată un Ford.

Buimacă, îşi scuturã capul, apoi verifică mental dacă n-are vreun os rupt. Era întreagă nu păţise nimic. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet de uşurare. Încă zâmbind, îşi trecu mâna peste frunte şi simţi ceva fierbinte şi lipicios, care nu putea fi altceva decât sânge.

Îşi trase repede mâna şi văzu că era de asemenea plină de sânge. În palma dreaptă, avea o rană adâncă. În jurul ei numai margini ascuţite de metal ruginit. Se tăiase într-una din ele. „Tetanos”, îi trecu imediat prin minte.

— Jackie!

Nu o surprinse vocea lui William, strigând-o cu îngrijorare. Ca şi în copilărie, el simţea când Jackie avea nevoie de ajutor. Indiferent unde s-ar fi aflat, el o găsea întotdeauna.

— Aici, strigă ea, în sus, către marginea gropii, dar vocea îi era stinsă, mai mult o şoaptă. Suna slab şi fără putere, ca şi când Jackie era o umbră, nu o fiinţă reală.

Din fericire, William o auzi, însă, şi apăru la marginea gropii, cam deasupra capului ei, cu spatele spre soarele care apunea, privind în jos, spre ea.

Până a-i vedea figura lui William, Jackie nu-şi imaginase cam cât de rău arăta. El era palid. Privindu-se, ea descoperi că era plină de sânge, pe bluză, pe pantaloni, probabil şi pe faţă, iar rana de la mână continua să sângereze. Din palmă, i se scurgea permanent un pârâiaş de sânge roşu şi fierbinte.

Jackie închise ochii pentru o clipă, destul însă să-l facă pe

William să sară jos peste firul de apă care vâjâia pe fundul prăpastiei. Lui Jackie i se părea că e foarte departe. Îl auzi cum îşi dă drumul de pe marginea prăpastiei, cum sare peste stâncă. Ca prin vis, ea zâmbi, întrebându-se dacă stâncile nu s-au dat la o parte din drumul lui.

— Jackie, spuse el încet, trezeşte-te! Mă auzi? Trezeşte-te!

— Nu dorm, răspunse ea, dar se simţea ciudat, ca şi când s-ar fi aflat în afara trupului ei. Parcă mi s-a mai întâmplat odată ceva asemănător, spuse ea zâmbind. Ai de gând să mă salvezi, din nou?

— Îhm, fetiţo. Întinde-mi mâna, să te scot de aici.

Ea zâmbi, auzindu-l că-i spune „fetiţo”. Charley obişnuia s-o strige aşa. De fapt, cei mai mulţi dintre bărbaţii pe care-i cunoştea foarte bine îi spuneau, câteodată, „fetiţo”. Vag, îşi dădea seama că William vine spre ea. Când îi auzi foşnetul hainelor, îşi deschise ochii larg, pe cât putea. William era cu pieptul său lat, musculos, dezgolit. Pielea netedă, fierbinte, lipsită de păr, arăta minunat.

— Ascultă-mă Jackie, spuse el. Ai pierdut mult sânge şi s-ar putea să leşini. Aş vrea să-ţi aduni puterile şi să încerci să faci ce-ţi spun. Mă înţelegi?

Ea dădu afirmativ din cap, zâmbind uşor. Se sperie, însă, când îl văzu că îi leagă încheietura mâinii folosind o fâşie ruptă din cămaşa lui. Până atunci nu simţise nicio durere, dar manevra asta îi aminti că e rănită.

— Te doare? întrebă el.

— Da, veni răspunsul, deşi ea încerca să braveze.

— E bine. Durerea o să te ţină trează. Acum, am să încerc să te ridic şi să te duc la un doctor care să te coasă.

— N-am nevoie de nicio cusătură. Pe cuvânt. E doar o zgârietură mai adâncă. O mică tăietură. E suficient un plasture.

— Fricoaso! îi spuse, în timp ce o urca pe umărul gol şi începu

să urce malul.

Jackie se gândi că tot corpul ei era cât un umăr de-al lui. Era pe punctul de a leşina, iar mâna începuse s-o doară rău.

— Dacă tatăl tău te concediază, ţi-ai putea găsi de lucru, salvând cuconiţele distrate. Mai rău ar fi de garderoba ta. William, nu-i aşa că sunt al naibii de grea?

Aproape că murmură ultima remarcă, sperând ca el să-i spună că nu este grea deloc.

— Da, eşti. Arăţi destul de subţire, încât s-ar putea crede că eşti uşoară, dar nu eşti deloc. Eşti foarte grea.

La ce putea să se aştepte de la un bărbat, care-i aşezase totul, după dimensiuni, în dulapurile ei din bucătărie? Să aibă fantezie?

— Ştii ceva, pot să merg şi singură! Mi-am tăiat mâna, nu piciorul, iar acum mă simt chiar mai bine. Dacă sunt prea grea pentru tine, pot merge şi singură.

— Nici gând! îi răspunse scurt William.

Când ajunseră la albia râului, se aştepta ca el s-o lase jos, dar se înşelase. O ridică în braţe şi porni cu ea spre casă.

Se simţea mai bine, cu excepţia durerii din mână care era fot mai puternică şi începuse să se întindă în tot corpul. Braţele îi atârnau la spatele lui William, iar mâna îi era atât de plină de sânge, încât nu reuşea să vadă tăietura. Se îmbărbăta, însă, spunându-şi că nu putea fi prea adâncă. De fapt, nici n-avea nevoie de un doctor. Puţin săpun, un bandaj bine strâns şi gata!

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, William îi spuse:

— Nu discut! Te coase!

Cu o grimasă, ea îşi lăsă mâna să-i cadă fără s-o mai privească.

Trei ore mai târziu, cusută, bandajată ca într-un costum din Hong Kong, după expresia ei, aşezată pe pat, Jackie se simţea ca

ultimul prost. Cum reuşise să fie atât de năroadă, încât să alunece de pe marginea unei prăpăstii?

În timp ce-şi contempla prostia, uşa de la dormitor se deschise, iar William intră ducând o tavă cu mâncare, pe care i-o aşeză pe genunchi.

— Supă de pui, crutoane, salată, limonadă şi budincă de ciocolată, ca desert. Mănâncă, să te faci. Bine.

— Zău, Billy, pot să mă hrănesc şi singură. Te porţi cu mine, de parcă am şi făcut febră tifoidă. Am să mă dau jos din pat şi…

În timp ce William o privea cu o expresie îngăduitoare, ea încercă să se ridice. Imediat, simţi însă că o ia ameţeala. Îşi duse dosul palmei la frunte, cu un nobil gest victorian, şi căzu înapoi în pat.

— Ce spuneai? Nu-i aşa că nu-ţi este rău? E doar o mică tăietură, ceva mai mult de douăzeci şi şase de copci, iar cu sângele pe care l-ai pierdut ai fi îngrăşat trei vampiri o lună de zile! Ce mai stai în pat? Urcă-te în avion şi fă nişte viraje!

Jackie îşi dădu seama că merita din plin sarcasmul lui. Şi, pe deasupra, se mai purtase şi ca un bebeluş, în timp ce era cusută. Tânărul Blair sosise acasă, la volanul maşinii mari cât un avion, a domnului Montgomery.

În clipa în care-l văzu, Jackie începu să ţipe s-o lase în pace, cu acele lui cu tot.

Tânărul Blair – numit aşa de mama sa, pentru a face distincţie între el şi tatăl său, tot doctor – clipi la ea de câteva ori, apoi se întoarse către William, nedumerit.

— Coase-o! O ţin eu!

Şi chiar aşa au şi făcut. William o ţinea bine în braţele sale puternice şi o alinta ca pe un copil, în timp ce tânărul Blair îi punea copcile. William îi mângâia părul şi îi punea tot felul de întrebări

absurde despre avioane. Căuta să-i distragă atenţia, enervând-o sau stârnindu-i râsul. Până la a douăzecea copcă, a mers cum a mers. După aceea, însă, întrebările sâcâitoare ale lui William s-au adăugat la durerea tot mai accentuată, aducând-o în stare să-i spună:

— William Montgomery, habar n-ai de avioane! După tot ce ştii despre zbor, ar trebui să rămâi la faza de avioane de hârtie. N-ai nicio chemare pentru maşinile zburătoare…

— De ce nu participi la cursa Taggie? îi ripostă imediat, încercând să nu piardă ocazia de a scoate de la ea taina pe care i-o ascundea.

— Pentru că… A! Ce parşiv eşti! Eşti mai rău decât un ac chirurgical! Bine că mi-am dat seama care era scopul flecărelii tale!

Tânărul Blair nu-i dădea atenţie, continuând să-i coasă mâna. Aproape terminase.

— E o rană foarte urâtă, Jackie, şi te sfătuiesc să-ţi foloseşti cât mai puţin mâna, măcar câteva zile. Trebuie lăsată să se vindece. Asta înseamnă că nu vei mai zbura un timp.

— Dar…

William o întrerupse.

— Am eu grijă de ea.

— Şi de un puştan ca tine, cine are grijă? şopti ea printre dinţi. Durerile erau aşa de mari, încât nu mai ţinea cont de ce vorbeşte sau pe cine jigneşte.

William nu părea să se sinchisească de remarca răutăcioasă.

— Am angajat o virgină de optsprezece ani să-mi schimbe scutecele. Ai ceva împotrivă?

Jackie simţi că roşeşte. Prefera să-l privească pe tânărul Blair cum îi coase mâna. El nu-şi ridica privirea, dar îl simţi că

zâmbeşte. William insinua că ar fi geloasă şi că ei doi sunt amanţi, ceea ce, bineînţeles, era departe de adevăr. Ar fi putut să-i explice asta doctorului, dar nu-şi găsea cuvintele.

După ce operaţia luă sfârşit, iar Jackie îşi putea lăsa, în fine, mâna pe pătură, simţi că o cuprinde furia, văzându-l pe doctor că-l ia deoparte pe William şi că îi vorbeşte, de parcă i-ar fi fost soţ sau chiar tată.

— Ai grijă să stea liniştită. O să se simtă mai bine peste o zi sau două, dar trebuie să se menajeze, în continuare.

— Desigur, îl auzi pe William spunând, ca şi când era de la sine înţeles că acest tânăr, acest foarte tânăr bărbat, o va îngriji.

Luându-şi foarte în serios atribuţiile, William îi pregătise masa şi insista să mănânce.

— Nu mi-e foame! spuse ea, realizând că se poartă ca un copil râzgâiat.

William stătea în picioare lângă patul ei, privind-o de sus.

— Bine, spuse încet. Faci cum crezi. Pentru următoarele zile, voi angaja atunci o asistentă care să te îngrijească. Nu te pot obliga să mă asculţi.

— Dar pot să-mi port şi singură de grijă, zise ea sfidător.

— Chiar aşa să fie? întrebă el, arcuindu-şi o sprânceană. Cum ai de gând să-ţi speli părul, doar cu o mână? Bănuiesc că n-ai să-l laşi aşa, plin de sânge uscat? S-ar putea să te năpădească muştele. Dar ce mai contează? Eşti puternică, le poţi goni. Cum te hrăneşti cu o mână? În casa asta nu există mâncare nici pentru un peştişor, cu atât mai puţin pentru o femeia flămândă. Cred că mai bine ar fi să chem o asistentă. Mi se pare că am auzit pe cineva că domnişoara Norton e liberă.

La acest nume, Jackie păli. Domnişoara Norton era coşmarul oricărui copil: mare, puternică, cumplit de severă şi ursuză. Se

născuse bătrână. Avea părul gri-argintiu, se îmbrăca complet în alb şi părea de cincizeci de ani, încă din ziua naşterii, care se pare că fusese cam cu un secol înainte de venirea pe lume a lui Jackie.

— Eu… Oh! N-ai putea să chemi pe altcineva? De pildă, pe drăgălaşa domnişoară Patterson?

— Câteva mămici din oraş au descoperit că siropul pe care-l dădea copiilor era de fapt whisky curat. Atunci, i-au sugerat să-şi găsească fericirea în alt oraş. De un lucru, însă, să fii sigură. Fie că o voi chema pe domnişoara Norton, fie că-ţi vei găsi tu singură o asistentă, eu voi continua să-ţi port de grijă. În niciun caz n-am să te las aici, să te descurci tu, de capul tău. Chiar dacă nu meriţi să te îngrijesc, după tot ce mi-ai făcut azi, nu te pot lăsa singură.

El îşi lăsă capul într-o parte.

— De fapt, ce ai tu împotriva mea, Jackie? Am avut vreo comportare necuviincioasă faţă de tine? Ţi-am spus vreodată ceva care să te ducă cu gândul la intenţii obscene, în legătură cu tine?

— Nuuu, zise ea, folosindu-şi întreaga voinţă de care era capabilă, ca să nu roşească. Ţinând cont că pierduse atât de mult sânge, era de mirare că mai putea roşi.

— Atunci, ce am greşit? Poate crezi că ţi-am făcut avansuri? După câte înţeleg, mă consideri permanent un copil – mereu îmi aminteşti acest lucru. Atunci, cum ar putea copilul care sunt să facă toate lucrurile de care tu mă crezi capabil? Mai mult, tu eşti o femeie bătrână, nu-i aşa?

— Da, spune ea cu îndoială. Aşa cred. Adică, desigur, ai dreptate.

— Ei bine, Jackie, voi fi sincer cu tine. Sunt un Montgomery, să nu uiţi niciodată. Chiar ai lipsit atât de mult din oraş, încât ai uitat renumele familiei mele? Crezi că sunt în stare să-i fac ceva unei femei, când e limpede ca lumina zilei că nu-mi suportă decât

cu greu prezenţa? Azi ai păţită urât, încercând să-mi arăţi că nu mă vrei. Mi-ai demonstrat că preferi să pui capăt unei prietenii de o viaţă, decât să mă ştii în preajma ta. Ştii cum m-ai făcut să mă simt în după-amiaza asta?

— Ai fost destul de explicit în privinţa asta, spuse ea, încercând să nu-şi mai amintească tot ce-i spusese el. Nu se simţise niciodată atât de neînsemnată, de meschină.

— Ei bine, tu te-ai purtat urât, iar eu ţi-am ripostat cu armele mele. M-ai făcut să înţeleg clar că nu mă vrei, nici acum, nici mai târziu, pentru că veşnic eu voi fi pentru tine doar un copil. Asta el Ea încercă să-i citească expresia feţei, dar nu reuşi. De mic copil, Billy era de nepătruns. Deşi era permanent după ea, Jackie nu ştiuse niciodată dacă el o plăcea sau se gândea la ea doar ca la o ciudăţenie.

— Uite şi acum ai nevoie de ajutor, Iar pentru mine e foarte uşor să ţi-l dau. Tânărul Blair a spus că poţi să-ţi mişti mâna abia peste o săptămână. Am să fac tot ce vrei tu. Rămân aici, sau plec şi plătesc pe cineva care să te îngrijească, dacă vrei tu. În caz că rămân, vom fi în relaţii de…

El zâmbi.

— Îţi aminteşti de vremurile când îmi erai guvernantă? Poate că acum pot să-ţi întorc favoarea. Am să fiu guvernanta ta. Nu crezi că e un schimb cinstit?

— Eu… nu ştiu, încercă ea să răspundă. Toată partea dreaptă a trupului o durea, fusese lovită şi rănită, părul îi era plin de praf şi de sânge închegat şi îi dădea mâncărimi enervante, iar, pe deasupra, era foarte, foarte obosită. Nu voia să ia acum nicio hotărâre. Tot ce-şi dorea era să se spele şi să doarmă…

— Hai, vino, spuse el, prinzând-o de mâna sănătoasă şi ridicând-o din pat. Nu te poţi gândi, acum. E cazul să faci o baie,

trebuie să-ţi spăl părul şi după aceea să dormi.

— Nu mă gândesc să…

— Rareori o faci! Tu întâi acţionezi şi după aceea gândeşti…

Când reuşi să se ridice în picioare, în faţa lui, el o. Privi în ochi.

— Jackie, tu chiar crezi că sunt genul de băiat care să profite de o femeie atunci când e rănită şi are dureri mari?

Ceva, din modul lui de exprimare, o făcu să se încrunte. Poate erau de vină cele două cuvinte, „băiat” şi „femeie”, puse alături. Dar, indiferent ce o deranjase, ştia sigur că el n-ar fi profitat de ea. Nu era genul de bărbat care să înfricoşeze o femeie.

— Nu poţi tu să-mi speli părul. Mă spăl şi singură.

— Nu cred să reuşeşti cu o singură mână.

Tot ce spunea şi făcea avea darul s-o deruteze. Poate n-ar fi trebuit să-l compare mereu cu Charley, dar el fusese singurul bărbat pe care-l cunoscuse cu adevărat.

Charley avea o figură viguroasă, de tată, dădea ordine, lua decizii, spunea „nu” mai des decât „da”, dar, ca mamă, era cel mai rău. Mulţumită Celui de Sus, Jackie avea o sănătate de fier. În puţinele cazuri când fusese bolnavă, Charley se plictisise şi plecase de acasă, mai înainte ca ea să se fi însănătoşit. Îşi amintea că odată, avea febră mare, era şi foarte slăbită. Cu toate acestea, a fost nevoită să meargă la bucătărie să-şi desfacă singură o conservă de supă.

Poate că bărbatul pe care-l cunoşti cel mai bine în viaţă îţi formează părerea despre cum ar trebui şi, cum n-ar trebui să fie un bărbat, iată de ce acum ea se întreba dacă se cădea ca un bărbat să spele părul unei femei. Ceea ce, desigur, era absurd. Dacă bărbatul face treburi „rezervate femeilor”, îşi pierde părţile trupului care reprezintă bărbăţia? Sau i se usucă şi devin inutile?

Bineînţeles că nu. Era foarte adevărat că singurii bărbaţi din viaţa ei, tatăl şi soţul, îşi petrecuseră viaţa stând în fotoliu, pretinzându-i ei să-i servească tot timpul cu diferite treburi. Şi probabil că asta aştepta ea de la bărbaţi, femeia trebuia să dea, iar bărbatul, să primească; iar când bărbatul era cel care dădea, era cam… nu era bine, sau nu era pe de-a-ntregul bărbat.

William îşi ţinea braţul în jurul umerilor ei, într-un fel camaraderesc, nesexual şi, de aceea, atingerea lui o deruta. Azi-dimineaţă, ţipase în gura mare că o iubea, că a iubit-o, dar acum, părea că nici n-o mai place, măcar. Totuşi voia s-o ducă în baie să… să ce?

— Hai, nu te mai gândi atâta, zise William, în timp ce deschidea uşa băii. O lăsase puţin singură, cât să ia un pahar de apă şi o pastilă dintr-un flacon. Puse apoi paharul pe marginea chiuvetei.

— Uite, ia asta.

— Ce este?

— Ar putea fi un medicament făcut dintr-o iarbă foarte veche, găsită într-un mormânt din America de Sud şi care o face pe femeie să execute orice-i cere bărbatul. Sau, ar putea fi un analgezic, care te poate face să simţi mai puţin durerea din mână. Tu ce crezi?

Jackie luă pastila fără nicio umbră de zâmbet şi o înghiţi cu puţină apă.

— Ei, bravo! Acum scoate-ţi bluza asta, pătată de sânge.

Jackie deschise gura să spună ceva, dar renunţă. Purta sutien care-i mai acoperea puţin partea de sus a corpului. Şi, de fapt, apăruse de nenumărate ori în tricouri decoltate, vara, în public. Era vreo diferenţă?

Brusc, William îi cuprinse umerii şi o întoarse cu faţa spre el, nas în nas…

— Jackie, nu sunt un violator. Nu sunt genul de bărbat care să profite de o femeie care a fost rănită şi a pierdut mult sânge. Nu sunt… nu sunt aşa de dornic de o femeie, încât să recurg la trucuri, pentru a o dezbrăca. Tot ce vreau e să-ţi spăl tonele de sânge uscat de pe tine. Arăţi oribil şi ai început să miroşi urât. Acum, fii amabilă şi scoate-ţi bluza. Poţi să te acoperi cu un prosop, ca să nu te văd eu. Oricum, însă, trebuie să te spăl.

Pastila începuse să-şi facă efectul: durerea era mai puţin acută, iar ea începuse să se simtă ameţită. Zâmbind uşor, încercă să-şi descheie bluza, dar îi era greu, cu o singură mână. O fulgeră o durere puternică, în momentul când încercă să-şi folosească mâna bandajată. În final, William îi descheie nasturii şi îi scoase bluza. După aceea, nu mai avu nicio problemă cu ea.

Cu un minut în urmă, era o femeie de treizeci şi opt de ani, acum însă, un copil murdar ca un purcel, aplecată deasupra unui lighean, ca să fie spălată pe cap.

Jackie constatase că este cel mai senzual lucru din – lume să fie spălată pe cap de un bărbat. Când mergea la coafor şi-i spăla părul o femeie, aceasta îşi făcea bine meseria, dar era veşnic grăbită, pentru că alte şase cliente îşi aşteptau, aliniate, rândul la spălător.

Mâinile puternice ale lui William îi masau pielea capului. N-avea unghii care s-o zgârie, nu se grăbea, nu părea că ar dori să termine prea repede. Pastila contra durerilor o făcea să se simtă ameţită, ca un pahar de băutură, după o zi grea de muncă. Deşi nu băuse, îşi pierduse sobrietatea. Se simţea relaxată, se încălzise, iar masajul făcut de William îi dădea o stare de plăcută uşurare. Degetele lui îi mângâiau cu gingăşie pielea capului, apoi muşchii de la gât. Părea că ştie precis care muşchi era încordat, unde să maseze, ca s-o relaxeze.

Parcă prea repede, el îi clăti părul pentru a doua oară, îi înfăşură capul cu un prosop, ca unei actriţe de cinema, apoi o ajută să se ridice.

— Mă duc să umplu cada, până când te schimbi şi-ţi pui halatul.

Spunând acestea, se întoarse cu spatele la ea, răsucind robinetele de la cadă. După câteva clipe de ezitare, Jackie îşi scoase hainele băţoase de murdărie, îşi luă halatul din cuierul din spatele uşii şi îl puse pe ea. Când William se întoarse spre ea, cada era plină cu apă fierbinte din care se ridicau aburi, pe deasupra, cu un strat gros de douăzeci de centimetri de spumă. Dacă plonja sub acest strat gros şi opac, ar fi fost complet ascunsă privirilor.

— Mă duc să mai aduc nişte prosoape. Tu, intră în cadă. Şi ai grijă să nu-ţi uzi bandajul. Înainte de a pleca, el stinse lumina. Baia rămase iluminată slab doar de lampa din dormitor.

După ce el părăsi baia, Jackie îşi scoase halatul şi intră în apa fierbinte. Nimic nu era mai plăcut decât o cadă plină până la refuz cu apă fierbinte, acoperită cu spumă uşoară şi parfumată. Rareori îşi permisese plăcerea de a se îmbăia într-o cadă. Rareori avea timp pentru aşa ceva. Dar, de fapt, ea făcea foarte rar asemenea lucruri, care i se păreau decadente şi inutil de senzuale. Putea să se cureţe foarte bine sub duş, fără a mai consuma atâta timp, apă şi săpun.

Închise ochii, lăsând căldura din apă să-i pătrundă prin piele, până la oase. Spuma de baie fusese un cadou de la Terri, făcut cu doi ani în urmă, de un Crăciun. După părerea ei, o femeie singură îşi poate permite acele lucruri delicioase, cum ar fi să leneveşti într-o cadă plină cu apă fierbinte. Jackie, însă, nu deschisese niciodată flaconul. Mirosea ca un coşuleţ cu caise proaspăt culese, coapte de soare, dulci şi zemoase.

Era aproape adormită, când William deschise încet uşa, uitându-se după ea. Jackie îşi întoarse capul şi-i zâmbi. Îi zâmbi şi el, apoi închise uşa.

Adormise, când el s-a întors, după o jumătate de oră. Începu să-i spele faţa. Când deschise gura să obiecteze, el îi spuse:

— Fără proteste!

Atunci ea se lăsă din nou pe spate, închizând ochii. Era prea somnoroasă, prea relaxată, ca să se mai gândească la ceva. El îi spăla sângele închegat de pe faţă şi de pe gât, apoi mâna stângă, nebandajată. Apoi el trecu la capătul căzii, se aşeză pe margine, îi scoase un picior din apă, încercând să i-l săpunească. Senzaţia era teribilă. Baia slab luminată şi masajul delicat al picioarelor, în apa fierbinte, mirosul aromat al spumei de baie, în combinaţie cu pastila, o făceau pe Jackie să se simtă minunat. Toată viaţa fusese nevoită să muncească şi niciodată nu avusese timp să se bucure de ceva. Întotdeauna avusese drept scop întreţinerea familiei.

Când William termină mesajul, ea îi zâmbi. Era atât de frumos, în lumina slabă care venea din dormitor!

— Îţi mulţumesc, îi şopti, în timp ce se mişca spre cuier să-şi ia un prosop alb şi pufos.

— Ieşi din apă. Te şterg eu.

În timp ce rostea aceste cuvinte, el îşi întoarse capul într-o parte şi îşi închise ochii. Jackie ieşi din apă, fără nicio tragere de inimă. Spuma îi mai strălucea pe piele. El o înfăşură în prosop. Braţele îi înlănţuiau trupul prin prosop şi era absolut normal ca aceste braţe s-o înlănţuie în timp ce el îi ştergea spatele cu un capăt de prosop. În loc să se relaxeze, ea tremura.

— Ţi-e frig?

— Nu, şopti şi se trezi punându-şi capul pe umărul lui.

Îndepărtându-se de ea, el îi ridică bărbia cu vârfurile

degetelor.

— Ai transpirat. O aşează apoi în pat şi, stând în picioare, lângă ea, Îi întinse o pijama roz.

— Îmbrac-o. Te-aş ajuta, dar ai să-ţi aduci aminte mâine dimineaţă şi ai să mă urăşti.

Ea izbucni în râs. În timp ce ei era ocupat să-i aranjeze articolele de cosmetică pe toaleta din faţa oglinzii într-o ordine precisă, ca la armată, ea intră în pijama, apoi se strecură, mulţumită, în pat.

— E mult mai bine aşa, îi spuse el în timp ce-i trăgea păturile până la bărbie.

— Ai învăţat de la guvernantă cum să te porţi şi cum să faci baie cuiva? şopti ea.

William o privi cu asprime.

— Guvernanta mea avea o idee originală despre baie. Striga „Foc!” şi punea furtunul de incendiu pe noi.

Jackie chicoti.

— Nu-i adevărat!

— Pe cuvânt de onoare! Şi nu ne învelea niciodată la culcare. Spunea „în pat!” şi alergam ca din puşcă. Dacă vreunul din noi îndrăznea să nu se supună, ne lega de picioare şi ne atârna de balcon, până când ne revizuiam atitudinea faţă de somn.

— Nici asta nu e adevărat!

— Ba da! Ţi-o jur!

— Trebuie să fi avut şi o latură bună guvernanta ta. Nu cred că era chiar un monstru!

— Mmmm, da. Era unicat. Habar n-avea ce era acela un program. Când eram cu ea, puteam mânca cereale la prânz şi came la micul dejun. Şi nu încerca niciodată să ne sileascâ să fim altfel decât eram.

— Ei? spuse ea, prinzând curaj.

— Uneori, părinţii au idei învechite în legătură cu copiii lor. Ei au impresia că toţi sunt la fel. Alcătuiesc portretul unui copil ideal şi se străduiesc să-i facă să semene cu el. Dacă nu-i plac sporturile, părinţii îi spun: „Trebuie să ieşi afară şi să joci fotbal!” Dacă piciului îi plac jocurile în aer liber, ei spun: „De ce nu stai în casă, să mai citeşti o carte?” Indiferent cum ar fi copilul, ei vor altfel.

— Dar guvernanta ta nu era ca aceşti părinţi, nu-i aşa?

— Nu, nu era. Îi plăceau, sau nu-i plăceau oamenii, pentru felul lor adevărat de a fi. Nu încerca să-i schimbe.

Jackie considera că discuţia era foarte interesantă şi ar fi vrut grozav de mult s-o continue, dar pica de somn.

— N-a încercat să te schimbe? şopti ea, cu ochii închişi.

— Nu. Nu se plângea niciodată, că sunt… cum sunt. Nu se plângea că nu sunt ca alţi copii, pentru că nici ea nu era ca alţii. Înţelesese că fiecare e făcut să fie diferit de celălalt.

— O nepotrivire. Voi doi nu vă potriveaţi. Vocea de-abia i se mai auzea.

— Nu, dimpotrivă, eram, fiecare, un unicat. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Acum, dormi şi poate că Zâna Bună, îţi va aduce în noaptea asta ce-ţi doreşti tu cel mai mult.

Ea adormi cu zâmbetul pe buze. El stinse lumina şi ieşi din cameră.

CAPITOLUL 7

A doua zi dimineaţă, când se trezi din somn, Jackie îşi dădu seama imediat că mâna dreaptă îi pulsează puternic şi că are stomacul teribil de goi. În primul rând, simţi că este prea slăbită pentru a se putea da jos din pat. Încet, deveni conştientă de zgomotul surd care venea din direcţia bucătăriei.

Curiozitatea o făcu să-şi depăşească starea de letargie. De la bucătărie veneau tot felul de arome îmbietoare, pe care nu reuşea să le identifice: pui, zarzavaturi, pâine caldă şi ceva care aducea a cidru fierbinte, de mai. Se ridică şi plecă după miros.

William tocmai ieşise din bucătărie. Stătea pe micul pavaj din dale de piatră şi meşterea ceva. Cu picioarele depărtate, curăţa cu o mică rindea o uşă scoasă din ţâţâni.

Razele soarelui pătrundeau în bucătărie, prin perdelele din dantelă albă, ca o spumă, iar masa rotundă din lemn de pin era încărcată cu platouri cu mâncare, acoperite.

Îl privi. Spatele puternic i se contura prin bluza de bumbac de un albastru pal. Mânecile îi erau suflecate. Mâinile puternice, osoase, mânuiau rindeaua pe conturul uşii, cu o mişcare, ca o mângâiere. Jackie îşi netezi părul cu mâna. Rezistă tentaţiei de a se întoarce în dormitor ca să-şi aranjeze faţa şi părul, poate chiar să-şi facă unghiile. Se sili să rămână pe loc. N-avea chef să pară o femelă prostuţă şi cochetă.

— Ce faci? îl întrebă.

El se întoarse spre ea, zâmbindu-i cu un surâs luminos, ca razele soarelui.

— Repar ceva. Sprijini uşa de peretele casei şi se îndreptă spre ea.

— La să-mi văd pacienta! îşi puse cu tandreţe ambele mâini

pe capul ei şi-i întoarse faţa spre lumină.

— M-am lovit la mână, nu la faţă!

— Poţi citi o mulţime de lucruri, privind în ochii cuiva.

— Ce fel de lucruri? Că e miop? Cât a băut cu o seară înainte?

— În cazul tău, cu totul altceva. Albul ochilor este clar în dimineaţa asta, spre deosebire de aseară, când era tulbure, de durere şi sperietură. Ţi-e foame?

— Sunt lihnită.

— Bănuiam, la loc. Îţi pun o farfurie.

Ea îl lăsă să o servească. Era aşa de plăcut să fii servită de un bărbat!

De aceea, nu protestă, nu-i spuse că, de fapt, el era musafirul ei şi normal era ca ea să-l servească. În dimineaţa asta, nu i se mai părea că este musafirul ei. În dimineaţa asta, simţea… Nu voia să-şi scruteze sufletul, ca să afle ce simţea.

Stătea cuminte, în timp ce el îi turna cafeaua fierbinte. Nu se lamentă nici când puse zahăr şi lapte, cafea pentru copii, se gândi ea. Ştia că azi îi va părea gustoasă.

— Mic dejun sau prânz? întrebă el. O privire scurtă spre ceas îi arătă că era aproape ora unu, a după-amiezei.

Dormise aproape paisprezece ore. Nu-şi amintea să mai fi dormit vreodată, atât.

— Prânz, răspunse ea. Urmări apoi cum îi umple farfuria cu o bucată generoasă dintr-un pui prăjit, într-o tavă uriaşă. Adăugă sos, morcovi şi mazăre. Presără deasupra mărar tocat. Pâinea era caldă încă. Cidrul fierbinte de mere aromea dintr-o cană uriaşă.

— Tu ai pregătit toate astea? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— El râse.

— Nu tocmai. Salutări de la bucătarul familiei mele. Unul din fraţii mei a adus tot, cam acum o oră.

Era prea ocupată cu mâncarea, ca să mai comenteze. Ignora chiar şi faptul că William o privea, urmărindu-i mişcările, cu un zâmbet visător, pe faţă.

— Jackie, cât timp a trecut, de când nu ţi-ai mai luat o vacanţă? O vacanţă adevărată? Fără avioane, fără nimic, care să-ţi amintească de ele.

— Nu mi-am dorit niciodată o asemenea pauză. Îl privi zâmbind, pe deasupra farfuriei, pe jumătate golită. Dar tu? Când ţi-ai luat ultima vacanţă?

— Exact în aceeaşi perioadă cu tine.

Izbucniră amândoi în râs.

— Ei bine, spuse el, eu sunt Regele Cupă şi…

— Cine?

— Regele Cupă, care era în conflict cu Regina de Cupă, din Alice în Ţara Minunilor.

— Aha, înţeleg.

— În orice caz, declar ziua de azi sărbătoare. Fără cărţi, fără planuri de viitor, fără…

— Fără discuţii despre cursa Taggie, îi sugeră ea repede.

— Fără discuţii despre cursa Taggie. Ei, acum să-mi spui ce fac oamenii în zilele de sărbătoare?

El părea pus pe şotii.

— Păi, să vedem… Cheltuiesc mai mult decât îşi pot permite. Dorm în locuri străine şi lipsite de confort.

Mănâncă mâncăruri ciudate şi greţoase. Se scoală la ora patru dimineaţa şi-şi petrec şaisprezece ore admirând lucruri prea mari, prea vechi sau prea nu ştiu cum, ca să poată fi înţelese şi, în tot acest timp, având o singură dorinţă: o noapte de somn zdravăn, acasă, în propriul pat.

— Sună splendid, nu-i aşa?

— Divin.

— Vreun loc anume, unde ai vrea să mergi?

— Te referi la un loc îndepărtat şi exotic?

— Desigur.

El surâse.

— Ce-ar fi să mergem într-unul din vechile oraşe miniere, poate găsim ceva interesant de văzut, de pildă, minereu de argint.

— Sună destul de exotic. Crezi că ai putea să urci?

— Da, răspunse ea. Aş vrea să ies afară, la soare.

Mâna rănită mergea spre bine. Jackie se simţea liniştită, fără îndoiala şi neastâmpărul care o caracterizau. Poate era de vină cantitatea mare de sânge pierdută ieri; poate de aceea nu mai părea că doreşte să-l gonească pe William. Sau, poate că, îi era şi puţin milă de ea însăşi, ca atunci când ţii regim şi, te scuzi pentru că ai strănutat şi ai putea să fii doborât de gripă şi nu e bine să mori de foame, dacă eşti bolnav. Aşa că, mănânci repede cinci porţii de îngheţată asortată.

Simţea acum că se schimbase ceva în relaţiile ei cu William.

El o salvase ieri, poate chiar i-a salvat viaţa. Ar fi putut muri, din cauza pierderii mari de sânge. Aşa că azi nu-i putea cere din nou să părăsească locuinţa. Trebuia să se poarte frumos şi politicos cu el. Mâine îşi va recăpăta vigilenţa, determinându-l să plece. Aşa că astăzi va fi amabilă cu el. Şi poate că, purtându-se frumos cu William, se va comporta la fel şi cu ea însăşi.

— Dacă ai terminat de mâncat tot de pe masă, hai să te îmbraci şi să mergem.

— Nu pot să mă îmbrac singură, remarcă ea sarcastic. Auzind aceasta, el ocoli masa, se apropie de ea şi îi deschise primii doi nasturi de la bluza de pijama.

— La încheie-i la loc, spuse el.

Jackie făcu o încercare, dar o săgetă o durere ascuţită prin mână, când vru să o mişte.

William stătea calm, cu o expresie de automulţumire pe faţă, în timp ce ea se străduia să-i demonstreze că se poate descurca repede şi bine, chiar numai cu mâna stângă. După ce îşi irosi câteva minute, ea îi scoase limba.

Şi el fusese de atâtea ori copilăros.

— Pariez că mi-ai făcut schimbări ridicole în casă, cât timp am dormit. Ce altceva ţi-ai mai luat libertatea să faci, în afară de uşa de la bucătărie? întrebă ea, încercând să-şi salveze demnitatea.

— Am făcut puţină ordine, îi răspunse el zâmbind.

Auzind acestea, Jackie se ridică brusc de la masă şi deschise dulapurile de bucătărie. Era atât de mândră de căsuţa ei cochetă, încât permanent dădea mare importanţă aşezării lucrurilor. Îşi pusese ustensilele de gătit în dulapul de lângă sobă. Cele necesare pentru spălat şi curăţat erau lângă chiuvetă. Aparatura folosită mai des se găsea în dulăpioare, mai în faţă, iar alte lucruri, cum ar fi dispozitivul de tăiat ouă, undeva în spate.

William îi schimbase tot acest aranjament. În locul unei aparente, dar încântătoare dezordini era acum ordine militărească. Toate lingurile din bucătărie erau puse într-un dulap, aliniate perfect, după mărime şi metal. Lingurile de lemn se aflau la un loc, apoi cele emailate şi cele de inox. Ea folosea la gătit doar o parte din ele. Câteva erau utilizate la vopsirea şosetelor, iar cu una curăţa părul din conducta de scurgere. Acum, toate se găseau la un loc. La fel şi cuţitele: cuţitul cu care mai repara zidăria era lângă cel de tăiat pâine. Ghivecele de flori de pe pervaz erau şi ele puse după mărime, semănând cu un set de păpuşi ruseşti. Pusese muşcata parfumată lângă asparagus, încât acum trebuia să le citească denumirea pe etichete, în loc să le vadă tulpinile,

graţioase. Noul lui aranjament o enerva şi i-ar fi trebuit ore întregi să-şi rânduiască din nou dulapurile. În momentul acela, făcu tot posibilul să-i dea de înţeles ce gândeşte despre atitudinea lui arogantă, specific masculină. Era desigur convins că ştie mult mai multe despre organizare decât ea şi, ceea ce era şi mai supărător, că are dreptul să-i facă ordine în lucrurile ei personale.

Îi zâmbi dulce. Apoi deschise, unul după altul, dulapurile şi cu mâna bandajată mătură jos întregul conţinut, aşezat cu atâta rigurozitate.

La cel de-al treilea dulap, William sări de la masă, privind-o mânios.

— Faci asta, ca să mă sfidezi! Ar trebui însă să ai mult mai mult bun simţ în organizarea bucătăriei, de fapt în organizarea vieţii tale. Cum aşezasem eu, puteai găsi orice, şi orb să fi fost.

— Dar eu nu sunt oarbă, nu-i aşa? Deschise cel de-al patrulea dulap, dar William o prinse de mână.

— Opreşte-te!

Încercă să-şi scoată mâna dintr-a lui, dar el o prinse mai puternic şi o trase cu totul spre el.

— Pentru dezordine, nu există nicio scuză, remarcă arţăgos William, iar Jackie începu să râdă. Râsul său îl făcu şi pe el să zâmbească.

— Nu te las să mai faci mizerie, spuse el. Cât crezi tu că mi-a luat să sortez fiecare lucru, din aceste dulapuri?

— Mult mai puţin decât o să-mi ia mie să le pun înapoi, la locul lor.

Timp de câteva minute, s-au jucat, mai în glumă, mai în serios, de-a războiul: el îi dădea la o parte mâna, de câte ori ea încerca să apuce mânerul uşilor de la dulăpioare.

— Ştii ceva, eşti un caraghios! spuse ea râzând şi împingându-

l. Ideea ta de organizare e o prostie. Eu îmi pun lucrurile acolo unde am nevoie să le folosesc.

— Hai! Poate ai avut de gând să faci aşa! Dar, după cum arată, se pare că le pui unde-ţi vine! Nouăzeci şi nouă la sută din lucruri le-ai îngrămădit într-un singur dulap, în cel mai apropiat de chiuvetă. Era un chin să iei ceva de acolo. Lenea este organizatorul tău.

Şi ce dacă era în aceste cuvinte ceva mai mult decât un pic de adevăr? Era groaznic, când oamenii ajungeau să te cunoască îndeajuns de bine ca să-ţi observe greşelile. Era mult mai bine înainte, când nu te cunoşteau deloc şi credeau că eşti perfect.

— Lasă-mă să plec, spuse întorcându-se spre el. În clipa aceea, însă, era cu totul în braţele lui, înfruntându-l, cu braţele răsucite într-ale lui.

— Ştii că-mi place! îi spuse el, adulmecându-i pielea de pe gât. Miroşi bine, a somn.

— A ce?

William îi sărută gâtul. Mâinile o strângeau cu putere, apăsând-o pe trupul lui. Îi despărţeau doar ţesăturile uşoare ale hainelor de interior.

— Eu… eu cred că n-ai să faci asta, şopti ea. Capul îi era dat pe spate, iar ochii, închişi. Se gândea să-l oprească.

Interveni însă pretextul cu îngheţata.

Cum ar fi putut ea să oprească un bărbat aşa de voinic, când ea era atât de slăbită, după accidentul de ieri? O să-l oprească, în momentul când se va simţi mai bine.

— Jackie, eşti atât de frumoasă! Ai idee cum arăţi în dimineaţa asta?

— Ca şi când aş fi dormit într-un hambar.

— Exact. Buzele îi mângâiau lobul urechii. Eşti fierbinte şi

moale şi dulce, atât de dulce. Ai vocea puţin răguşită, iar ochii îţi sunt doar pe jumătate deschişi. Mâinile lui au alunecat în jos, pe spate, până fa rotunjimile feselor, nu mai departe, rămânând hotărâte în această zonă a curburilor, în timp ce buzele i se furişau spre mijlocul gâtului.

— William, eu… ah, eu cred că… cred că ar fi mai bine să mă îmbrac.

— Desigur, spuse, îndepărtându-se atât de brusc, încât o făcu să alunece cu spatele spre chiuvetă, de care se prinse zdravăn, cu mâna sănătoasă. El se îndreptă spre uşa bucătăriei şi rămase o clipă acolo, cu spatele la ea. Îi putea vedea umerii mişcându-se în ritmul unei respiraţii puternice, cu care încerca să se liniştească.

— Eu nu cred că ar trebui să se mai repete, spuse ea, fără vlagă.

— Nici eu. Vocea lui era aspră, ca şi când ar fi vorbit cu sine. Părea că n-ar mai putea repeta ceea ce tocmai făcuse. Când se întoarse spre ea, William zâmbea din nou. Singura schimbare vizibilă era că pielea gâtului era puţin mai colorată decât de obicei.

Cu un aer detaşat, William făcu un pas înainte şi, cu îndemânare şi rapiditate, îi descheie toţi nasturii de la pijama.

— Acum, mergi şi te îmbracă. După aceea o să-ţi închei eu nasturii şi o să-ţi leg şireturile de la pantofi. Îşi săltă capul, cu o privire rugătoare. Dar, Jackie, încearcă să-ţi închizi singură fermoarele!

Ea începu să râdă, dar privirea lui era mult prea serioasă.

„Am să mă străduiesc”, îi spuse solemn, în sinea ei, însă, deborda de bucurie. Este încântător să te simţi dorită, se gândea ea, în timp ce aproape ţopăia spre dormitor. La şaisprezece ani, când bărbaţii te doresc, este înfricoşător. Nu ştii ce să faci cu ei. Îţi doreşti să fii considerată o femeie inteligentă, care şi-a încheiat de

mult copilăria. La şaptesprezece ani, vrei să-i demonstrezi mamei că eşti un adult, că poţi avea un bărbat ca şi ea şi că eşti suficient de coaptă ca să fii în stare să ţii o casă şi să ai grijă de bărbatul din ea, la fel ca mama. Te deranjează, însă, că tot ceea ce-l duce mintea pe acel bărbat este să-ţi bage mâinile pe sub hainele tale. De ce oare băieţii de şaptesprezece ani nu privesc cu seriozitate viaţa şi viitorul? Ei nu ştiu ce-i aşteaptă?

În viaţă, nu sunt multe lucruri mai serioase, mai oneste, mai tulburătoare, decât o fată de şaptesprezece ani.

Dar, la treizeci şi opt de ani, nu mai trebuie să te afirmi în faţa mamei. Când ajungi la treizeci şi opt de ani, ai învăţat că a ţine o casă şi a purta de grijă unui bărbat nu e ceva original; e doar o rutină. Mereu îi speli ciorapii, te gândeşti cu ce să-l mai hrăneşti, iar şi iar, tot timpul aceleaşi lucruri. La treizeci şi opt de ani ai vrea să te simţi dorită şi te întrebi ce s-a întâmplat cu toţi acei băieţi de şaptesprezece ani care nu se puteau abţine să nu pipăie fetele. Tocmai când femeia începe să se relaxeze şi-şi doreşte puţină distracţie descoperă că e căsătorită cu un bărbat a cărui unică dorinţă este să doarmă până la cină, apoi să doarmă până la ora de culcare. Ce s-a întâmplat cu toată acea energie? Cu toată acea dorinţă?

Uneori lui Jackie i se părea că bărbaţii şi femeile au fost greşit împerecheaţi. Când a fost prima dată căsătorită, ea dorea să-i demonstreze lui Charley cât era de valoroasă. Înţelegând, prin asta, gătitul, curăţatul hainelor lui şi, evident, zborul. Ţinea atât de mult să-l impresioneze cu aptitudinile ei de pilot! Dar, în vreme ce lui Charley îi plăcea să-şi petreacă după-amiezele în pat, ea ar fi vrut să fie în avion.

Acum, după atâţia ani, Jackie simţea că este acolo unde Charley fusese cu ani în urmă. Ea îşi arătase ei înseşi şi lumii

întregi ce poate, iar acum… acum nu i-ar mai fi displăcut să-şi petreacă după-amiezele în pat, cu un bărbat!…

Bineînţeles, îşi reamintea ea mereu, nu cu acest bărbat. Acest bărbat, acest foarte tânăr bărbat, William Montgomery, era în afara dorinţelor ei. Dacă şi-ar fi dorit compania unui bărbat, s-ar fi gândit la cineva mai… apropiat. Da, acesta era cuvântul potrivit. Apropiat, se referea la vârstă, la poziţia socială, la tot. Însemna un bărbat care s-o sprijine în viaţă. Da, acesta era adevărul. Un bărbat mai în vârstă, ar fi avut înţelepciunea să ocrotească o femeie. La acest gând, Jackie clătină din cap. Avusese un bărbat care-i fusese şi tată şi soţ. Nu i-ar fi trebuit un al treilea tată!…

Jackie dădu din cap, să se limpezească. Chiar era amuzant, se gândi ea. Aşa cum, în clasele mici, elevii se îndrăgostesc de profesoară, William are impresia că s-a îndrăgostit de o femeie mai în vârstă. Iar ea este suficient de matură, încât să-i facă plăcere atracţia lui, nu-i aşa? Să-i facă plăcere şi să o folosească.

Zâmbi, simţind că ea era acel adult, matur. Îşi dădu toată silinţa, să-şi scoată pijamaua şi să îmbrace o pereche de pantaloni de gabardină moale, o bluză de mătase sintetică cu buzunare aplicate şi o jachetă mare, albă, pusă pe umeri. Îşi încheie fermoarul de la pantaloni, dar i-a fost imposibil să-şi încheie nasturii. I-a luat ceva mai mult decât într-o zi obişnuită să-şi aranjeze părul şi faţa, dar îşi acordă circumstanţe atenuante, pentru asta. Orice femeie dorea să arate bine, când ieşea la plimbare, nu-i aşa? E drept că mai înainte făcea haz de femeile care foloseau fixativul, chiar atunci când trebuiau să piloteze un avion. După o oră de zbor, într-o furtună de praf, erai norocoasă dacă mai aveai păr pe cap, cât despre pieptănătură, ce să mai vorbim!

Strângându-şi bluza neîncheiată, ea coborî în living, unde

William era ocupat cu rearanjarea sertarelor de la biroul ei. Ea scăpă o exclamaţie. William se întoarse spre ea, spunându-i că arată minunat, iar ochii îi exprimau sinceritate.

— Te deranjează dacă te rog să nu te atingi de sertarele mele? explodă furioasă.

El îi încheie bluza.

— Ţi-ai ascuns cumva chiloţei în sertare?

— Cu certitudine nu! spuse ea şocată, ca o institutoare sobră, dintr-un roman deocheat. Te rog să-ţi corectezi comportarea!

— Asta depinde de cum înţelege fiecare o comportare corectă. Din punctul meu de vedere, mă comport aşa cum sunt.

— Atunci, comportă-te din punctul meu de vedere.

El se aplecă, ridică un coş pentru picnic şi îşi trecu braţul peste al ei.

— Imediat ce te vei hotărî care este punctul tău de vedere. Nu-i dădu răgazul să replice, la acest nonsens.

— Crezi că poţi să mergi?

Înţelese că se referea la rana avută şi la starea ei de slăbiciune, dar, din anumite motive, întrebarea o deranjă. O considera, oare, prea bătrână pentru a merge într-o excursie? Insinua că ar fi făcut mai bine să rămână în balansoar, lângă foc?

— Pot să te întrec oricând, băiat de oraş ce eşti! în timp ce tu învăţai să ţii creionul în mână, eu cunoşteam toate tipurile de avioane, scoteam motoarele din… Se opri pentru că William râdea cu poftă. Îşi îngustă ochii ameninţător, ceea ce îl făcu să râdă şi mai tare.

— Hai, Tarzan, să mergem, spuse el, luând-o de braţ şi conducând-o spre uşă.

* * *

Cine ar fi crezut, se întrebă ea, că micul Billy Montgomery se va schimba, devenind atât de glumeţ? Ce-i drept, glumele lui erau simple şi cam demodate. Şi ce dacă nu-i plăcea să se vânture în sus şi în jos cu avionul? Erau atâţia care nu considerau asta o distracţie amuzantă. Dar William se distra în alt mod.

De pildă, umorul său era copilăresc şi fizic. Jackie se amuza de genul de umor în care oamenii stau într-un bar şi flecăresc, dar se mai distra şi de genul grotesc, cu farse şi schimonoseli. William îi înţelesese foarte bine izbucnirea de enervare, când o întrebase dacă se simte în stare să meargă în excursie şi se gândi să-i exploateze ideile fixe, dar şi orgoliul. Astfel, simulă în glumă că este bătrân, obosit şi bolnav, Obligând-o astfel să-l ajute să urce dealul, trăgându-l după ea. Neputinţa de a urca, apoi prăbuşirea în braţele ei, mimând că este rupt de oboseală erau făcute pentru a se apropia fizic cât mai mult de ea.

Nu pierdea nicio clipă pentru a-şi înlănţui braţele în jurul ei, pentru a-şi sprijini capul pe umărul ei, pentru a-şi lipi obrazul de gâtul ei. Ea îi spuse să se potolească, dar, în vorbele şi gesturile ei, era tot atâta putere de convingere câtă putea fi, într-o algă udă.

Când Jackie îşi îngădui să fie sinceră cu ea însăşi, recunoscu că-i place acest joc cu William. Copil fiind, apoi tânără femeie, pierduse din vedere joaca. De aceea, William avea dreptate când spunea că ştia ea de ce vrea să crească mare, ce voia cu adevărat era să devină adult, să fie independentă. Când avea zece ani, îşi dorea să fie femeie matură. Odată mama ei, chiar îi spusese exasperată: „Chiar n-ai să fii copil, niciodată?” Ar putea cineva întineri? Ar putea un vârstnic să devină tânăr? Când era la liceu, toţi copiii îşi doreau să se joace şi să se distreze. Jackie îi privea cu un dispreţ total; se gândea doar la viitorul ei, la ce va face, la

modul cum va reuşi să scape de acest orăşel făcând ceva cu viaţa ei. Alte fete de vârsta ei declarau că vor „să se mărite cu Boby şi să fie cea mai bună soţie”. Acum îi era jenă de râsul ei arogant, de atunci.

Pierduse din vedere joaca. Pierduse din vedere că Charley trebuia s-o curteze. Aşa-zisa lună de miere şi-o petrecuseră în avion. El îi fusese şi profesor şi soţ. Atunci, îi plăcuse, chiar fusese bucuroasă, acum, însă, îşi dorea să se relaxeze, să… să miroasă trandafirii.

William o făcea să râdă. O provoca şi o alerga în jurul unui copac, apoi arunca o haină pe o stâncă însorită, chiar la capătul promontoriului, şi se aşezau, putând să admire priveliştea spectaculoasă. Din coş, reconstituise un adevărat festin: vin, brânză, pâine, măsline, muştar, friptură rece de pui, porţii minuscule de paté în formă de flori, suc de roşii, limonadă rece.

Jackie se aplecă peste stânca încălzită de soare, făcându-l iar pe William s-o aştepte.

— Ai fost toată ziua foarte adâncită în gânduri, spuse el, turnându-i un pahar cu vin roşu.

— Nu pot să sufăr, când descoperi ce-mi trece prin minte.

După ce lăsă să treacă un moment de tăcere, el spuse:

— Vrei să-mi spui şi mie ce te frământă?

Ea nu voia să-i spună nimic. Permanent avea în minte că, în curând, ceea ce era între ei doi se va sfârşi şi atunci n-avea rost să devină mai apropiaţi decât erau acum. Adevărul era, însă, că se simţea tot mai legată de el.

— Mă gândeam la tot ceea ce mi-ai spus ieri.

— Jackie, începu el, dar ea simţi că urmează să-şi ceară scuze, de aceea, îl opri cu o mişcare a mâinii.

— Nu, nu spune nimic. Merit tot ce mi-ai spus. Când eram

copil, simţeam că voi fi cea mai bună, că voi reuşi. Ceea ce n-a înţeles, însă, nimeni era că-mi doream să pot fi ca alţi copii. Am încercat. Voiam să fac şi eu parte din grupurile de fete care mergeau după ore la un birt şi flecăreau în faţa unui pahar de sifon, sau flirtau cu băieţii. Dar n-am reuşit. Mi se părea că sunt stângace.

Îşi bău vinul, ferindu-şi privirea de văpaia soarelui, coborât spre apus.

— O ştii pe prietena mea, Terri Pelman? Deşi pe atunci o cunoşteam puţin, grozav o mai invidiam. La şcoală era aşa de populară, veşnic înconjurată de băieţi. Întotdeauna era la curent cu ultima modă şi ştia s-o poarte. Fără exagerări, la locul ei, ceea ce eu un reuşeam. Îmi doream o viaţă ca a ei. Şi eu aş fi vrut să fie nebun după mine căpitanul echipei de fotbal, dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Îţi imaginezi cum era?

— Da, răspunse el simplu, iar ea îşi dădu seama că a înţeles-o. Îşi aminti de câte ori auzise că alţi copii îl necăjeau pe William, pentru că îi dădea târcoale. Îşi aminti că unul din fraţii săi mai mari se bătuse cu nişte băieţi, din cauză că-i spuseseră ceva lui William. Deşi William nu-i pârâse, sora sa auzise ceva şi îi spusese, aşa că fratele lui s-a bătut pentru el.

Jackie se îndoia că ar fi descoperit vreodată ce i-au spus micului Billy. Dar, cum nu-l văzuse de câteva zile, trecuse, ca din întâmplare, pe la el, nu pentru a-l vedea, bineînţeles, ci pentru că, probabil, avea un comision de la mama ei.

William tocmai mânuia o greblă, cam de două ori mai mare ca el, căznindu-se să adune frunzele căzute din curtea imensă a casei familiei Montgomery, în timp ce fratele mai mare, un cavaler cu nişte ochi negri, remarcabili, dormea sub un pom. Şi cum Billy nu i-ar fi spus în ruptul capului ce s-a întâmplat, ea îl trezi pe frate-său

şi-l făcu să vorbească. Pe Billy nu l-ar fi intimidat nimeni, indiferent de talie sau vârstă, dar pe fratele său, vârsta şi dimensiunile lui Jackie l-au speriat, aşa că i-a, povestit. Se pare că nişte băieţi, cam cu patru ani mai mari decât Billy, se învârteau de colo-colo, pe lângă pod, fără nicio ocupaţie, când unul din ei zise: „Ce-ar fi, să facem o întrecere între bolovani? William, contra bolovanului de colo! Eu pariez pe stâncă!”

Jackie de-abia s-a abţinut să nu râdă, când a auzit. A aşteptat până după-amiază, când era singură şi atunci a hohotit. Pedeapsa fratelui lui Billy pentru că-i bătuse pe băieţi a fost să cureţe toate frunzele de pe pajiştea din faţă. Billy executa acum pedeapsa fratelui său.

După atâţia ani, îl privi pe Billy, bărbatul, şi îl întrebă:

— Ai mai participat, de atunci, la vreo întrecere între bolovani?

Aproape că vedea cum îi lucrează rotiţele, încercând să înţeleagă despre ce era vorba. Când îşi aminti, faţa lui se lumină şi începu să zâmbească, înainte de a se întoarce spre ea, cu ochii scânteind:

— Vezi tu, fratele meu a luat remarca asta ca pe o ofensă, dar eu n-am considerat-o niciodată aşa. Mi se părea că toţi ceilalţi copii erau nişte proşti, sărind de la una la alta. Ei nu puteau pricepe că în viaţă e nevoie de planificare. Jumătate din distracţie constă în a plănui. Poate pentru că nu vorbeam prea mult, m-au crezut cam cretin, dar eu îmi plănuiam întotdeauna ziua de mâine şi ziua următoare şi pe următoarea.

Făcu o pauză.

— Eu am descoperit ceva, un lucru pe care alţii nu par să-i ştie: dacă te gândeşti intens la un lucru, se va întâmpla.

— Da, spuse ea, dar nu-l întrebă ce dorise să se întâmple. Nu

voia să audă. Ai înţeles perfect. Aşa cum tu erai diferit de ceilalţi, fără a avea intenţia să fii, la fel eram şi eu. Eram ciudată şi, când nu mă puteam integra, începeam să strâmb din nas la ceilalţi copii, spunându-le lor şi mie însămi că n-am nevoie de ei.

— Şi atunci te-ai îndrăgostit, spuse el încet.

— De Charley? în vocea ei se simţea neîncrederea.

— De ceva puţin mai mare decât Charley.

— A, da, zâmbi ea. De avioane. Ştii, am crezut mult timp că avioanele sunt de genul masculin, dar, cu cât îmbătrânesc, cu atât mai mult cred că sunt de genul feminin. Nu mi-a trebuit mult timp să le cuceresc, dar au fost prietenele mele foarte, foarte bune. Cineva, cu care am împărţit totul.

— Şi bărbaţii?

Ea privi departe, în zare, fără să-i răspundă.

El insistă.

— Ce-ai de gând să faci acum cu viaţa ta, Jackie?

Ea nu-l privi, dar, în timp ce vorbea, vocea îi vibra de pasiune.

— În mine s-a schimbat ceva. Nu ştiu ce. Atâţia ani mi-am dorit să cuceresc lumea. Ştiam atât de clar ce vreau şi ce am de făcut ca să obţin ce mi-am propus. Acum, însă, după ce am dus la bun sfârşit tot ce începusem, nu mai ştiu ce am de făcut mai departe. O parte din mine e înciudată că lumea pare că se mişcă, în timp ce eu rămân nemişcată, dar o altă parte chiar vrea să rămână imobilă, lăsând lumea să treacă pe lângă mine. O parte din mine vrea să cultive trandafiri şi…

Brusc, ea se opri, sorbind o înghiţitură mare de vin.

— … şi să aibă copii, continuă el, în locul ei, cu o uluitoare şi supărătoare exactitate.

— E ridicol! Îţi dai seama că două colege de clasă din liceu sunt deja bunici? Oricum, ce aş putea face cu copiii?

Se opri, căci se lamentase prea mult. O familie a ei, proprie, nu fusese ceva la care să se fi gândit serios, până acum. Fusese prea ocupată cu avioanele şi cu grija pentru Charley, ca să mai aibă timp şi pentru copii. Exista acum şocul de a vedea că lumea nu o mai interesează şi, totuşi, voia să facă parte din această lume.

— Am impresia că, de fapt, vreau totul. Vreau tot ce lumea îmi poate oferi. Nu vreau să renunţ la nimic, vreau să am tot ce nu am încă.

William zâmbea. Soarele îi lumina faţa, făcându-l şi mai frumos decât era.

— Nu pot să-ţi dau chiar totul, dar aş vrea să te iau de nevastă şi să-ţi fac câţi copii vrei tu!…

Jackie ştia că vorbeşte serios şi, pentru o clipă, i se uscă gura. În ea era un îndemn aproape copleşitor de a spune „da“. Senzaţia era aproape la fel de intensă ca atunci când văzuse pentru prima dată un avion. Atunci, nu ştia nimic despre lume. N-avea nici cea mai vagă idee. Despre cruzimea oamenilor, despre modul în care au judecat-o pe ea şi talentele ei, înainte de a o cunoaşte. Acum, era mai în vârstă şi avea în urma ei experienţa unei mari suferinţe şi bucurii şi ştia ce aveau să spună oamenii. Dacă se căsătorea cu William, ei n-ar fi văzut nimic altceva decât diferenţa de vârstă.

— Nu trebuie să-mi răspunzi, spuse el, forţându-se să zâmbească. A fost doar o cugetare.

— Da, doar o cugetare. Ea încerca să-şi compună expresia feţei, aşa încât, când se întoarse spre el, să nu-i poată vedea ochii. Suntem prea serioşi. Mai bine, ne-am gândi cine va curăţa bucătăria. Iar tu, ai să-mi aranjezi la loc toate obiectele aşa cum erau, aşa cum vreau eu. La fel şi biroul.

— Ce vorbeşti? Ştiai că ai în birou o papiotă cu aţă şi o cutie cu ace, iar în cutia de cusut un perforator?

Ea nu ştia nimic din toate astea, dar nu-i punea la îndoială vorbele.

Uneori, poate că fusese prea ocupată, punând lucrurile unde nimerea, dar asta nu era treaba lui.

— N-are importanţă unde-mi pun lucrurile. E casa mea.

— Doar pentru un timp. Parcă ţi-am spus că-mi aparţin toate casele din Eternity, la fel şi terenurile.

— La auzul acestor cuvinte, Jackie izbucni în râs. Doar un Montgomery putea spune că este proprietarul unui întreg oraş, cu atâta dezinvoltură.

— Cumva, ai primit în dar clădirile, la a douăzeci şi una aniversare a zilei de naştere?

O spusese că pe o glumă, dar văzându-l pe William că roşeşte înţelese că a nimerit-o şi izbucni într-un hohot de râs.

— Orice alt om de pe pământ ar fi cerut o călătorie în jurul lumii, un palat sau un colier cu diamante, numai William al meu tare ca piatra, totdeauna înainte gânditor, ce credeţi că a cerut? Un oraş fantomă! O dărâmătură, o vechitură de oraş fără valoare, pe care nu i-ar fi vrut nimeni, chiar când era viu; Ce te-a făcut să ceri acest loc, pentru Dumnezeu?

Când o privi, ochii lui aveau o lumină stranie.

— Aici puteam construi un câmp de aterizare. Răspunsul lui a fost simplu, dar spunea multe. Spunea că el îşi făcuse planuri întotdeauna şi că orăşelul şi aeroportul fuseseră momeala pentru ea.

Chiar dacă se căsătorise cu un alt bărbat şi nu avusese niciodată intenţia să se întoarcă în oraşul natal, William plănuise s-o aducă înapoi. Ce spusese el? „Dacă îţi pui serios în gând ceva, acel… Ceva se va întâmpla”. Oare ea era azi aici pentru că el o dorise atât de mult, pentru că se gândise atât de intens, încât ea a

venit înapoi? Ea îi zâmbi. Dacă lucrurile se petrecuseră aşa sau nu, între ei, ea nu putea să nu fie flatată. Charley nu-i făcuse curte niciodată; el o făcuse întotdeauna să simtă că i-a acordat o favoare, ducând-o departe de acel Chandler de două parale. O lăsase pe Jackie să-l curteze, muncind şi iar muncind. Iar acum, iată un bărbat care-şi cheltuise ani, plănuind s-o cucerească.

— Mă faci să mă simt valoroasă, spuse ea încet. Mă faci să mă simt cel mai preţios obiect din lume.

— Asta şi eşti.

Era atâta sinceritate în vocea lui, încât Jackie nu ştia dacă trebuie să se bucure sau să se îngrijoreze. Sau ceva din amândouă. În final, reuşi să spună doar:

— Îţi mulţumesc.

CAPITOLUL 8

„Aşa arată raiul”, se gândea Jackie. Următoarele două săptămâni zburară fulgerător, una după alta. Viaţa era încântătoare. Stătea pe canapeaua cochetă, străduindu-se să urmărească programul la aparatul de radio pe care i-l adusese William. Adevărul era, însă, că îl urmărea cum lustruieşte un munte de pantofi de ai lui şi ai ei. Se lamenta şi îi detesta înfumurarea, dar până la urmă constata că totuşi e mult mai bine să-ţi găseşti în cutia de cusut foarfeca şi nu perforatorul. Şi, desigur, era mai plăcut să porţi pantofi curaţi şi lustruiţi.

Afară ploua şi se răcise. William făcuse un foc zdravăn, pentru a alunga frigul nopţii de munte. O convinsese să stea pe canapea, învelită în pătură, fără altă preocupare decât să asculte liniştită programul la radio. Şi să-l urmărească, se gândi ea. Cine ar fi putut crede ce efect poate avea asupra ei vederea unui bărbat, preocupat de treburile domestice, cum ar fi lustruirea pantofilor? Într-un fel această activitate simplă îi stârnise mult mai multă dragoste decât toate sărutările lui. Iar Jackie ştia bine că o căsnicie trainică e clădită pe lucruri mărunte, nu pe pasiune. Când este ceva de făcut unul citeşte instrucţiunile şi celălalt munceşte? Din câte ştia ea, nici unui bărbat nu-i place să primească ordine de la o femeie. Şi atunci, se ajunge la ceartă, nu? Aceste discuţii neînsemnate ruinează serile şi după-amiezele.

Jackie învăţase că nu este suficient ca doi oameni să se iubească; ei trebuie să fie împreună, la toate, zi de zi, să fie capabili să trăiască în pace şi armonie.

Aici era necazul ei cu William. Era foarte uşor de trăit cu el. Dacă ar fi reuşit să treacă peste ideile cu adevărat absurde despre organizare! Dacă putea uita că era obsedat să pună lucrurile într-o

ordine care i se părea lui cea mai bună.

Altfel, era foarte comod de convieţuit cu el. Când îi era foame, nu căuta repede pe cea mai apropiată femeie ca să-i prepare hrana caldă şi delicioasă, de parcă ar fi fost vorba de o secreţie glandulară! Nu aştepta ca ea să facă totul pentru el. De pildă, acum, el îi lustruia pantofii. Treaba asta o făcuse Jackie, doar de câteva ori în viaţă. La urma urmei, cine ar fi stat s-o urmărească, dacă şi i-a curăţat sau nu? Ceilalţi piloţi? Charley? Avioanele?

Vocea lui o readuse la realitate.

— Jackie! spuse el, iar dulceaţa vocii lui o avertiză că făcuse o boacănă sau că era pe cale s-o facă.

— Da? zise ea aproape la fel de inocent.

— Când am făcut ordine în birou, am dat peste ceva foarte interesant.

— Zău? Şi ce era? O foarfecă de unghii?

El trecu peste tonul sarcastic. Ea îşi dădu seama că avea un peşte mare în undiţă.

— Am găsit o scrisoare de la un ziar important în care te rugau să fii atât de amabilă şi să scrii pentru ei ceva legat de zbor.

— Oh, spuse ea, gândindu-se cum să schimbe vorba. Ştia bine că dorinţa lui cea mai arzătoare era să-i vadă numele trecut în analele aviaticii şi, dacă nu reuşise asta, încercând s-o facă să câştige marile curse, poate izbutea, convingând-o să devină scriitoare.

— Cred că ar fi o idee superbă, continuă el, inocent. Ceea ce ştii tu despre avioane este nepreţuit. Ai putea ajuta tânăra generaţie de femei să înveţe pilotajul, să le faci să vrea să zboare. Ai putea împărtăşi din cunoştinţele tale, învăţând o întreagă naţiune.

— Corect, dar dacă cu, la vremea mea, aş fi ştiut ceea ce ştiu

acum, n-aş mai fi avut nevoie să mă urc într-un avion. Mi-aş fi agăţat aripi şi aş fi zburat direct în rai! El se prefăcu din nou că nu o aude.

— Ia uite! Ziarul a trimis o notă scurtă: „Nita Stinson, zburătorul înnăscut, povesteşte despre primul ei zbor”. Privind articolul, William, dădu din cap în bătaie de joc. Auzi! Zburătorul înnăscut! Tu eşti adevăratul pilot!

— Pentru informarea ta, Nita este întâmplător o prietenă de a mea şi un pilot excelent. În voce, i se simţea. Ostilitatea, ca şi când ar fi fost gata să se bată pentru prietena ei.

— Îmi cer scuze. N-am vrut s-o jignesc, Iartă-mă, dacă am greşit, considerându-te cel mai bun pilot, bărbat sau femeie, din lume. Zborul tău l-ar fi îmbolnăvit şi pe arhanghelul Gavril.

Când îl privi, el îi adresă un asemenea zâmbet, încât înţelese că i-o plătise cu aceeaşi monedă.

— Totuşi, insistă el, de ce nu încerci să scrii? Cu o privire deznădăjduită, ea îşi ridică mâna bandajată, arătându-i că era incapabilă de o asemenea activitate.

Instantaneu, William înşfăcă un stilou şi hârtie.

— Tu dictează şi eu am să scriu!

— Zborul e o distracţie. Îmi place. Ar trebui să-l încercaţi.

— Haide, Jackie, fii serioasă! Trebuie să existe ceva ce ţi-ar plăcea să povesteşti milioanelor de tinere, de pretutindeni, care se întrebă cum este să fii pilot.

Ea îi zâmbi un moment, apoi zâmbi.

— Da, este ceva ce aş putea să spun lumii întregi. Eşti gata de scris?

Cu un zâmbet de satisfacţie, William începuse să scrie, cum îi dicta Jackie.

— Când o femeie a avut o slujbă modestă, oricare ar fi fost ea,

e privită astfel, pentru tot restul vieţii. Chiar dacă devine conducătoarea ţării, oamenii vor spune: „Doamna Jones, fosta secretară, este acum preşedintă”. Noi ştim că s-a autodepăşit, dar, în adâncul ei, doamna Jones a rămas tot o secretară. În schimb, dacă un bărbat devine preşedinte, lumea spune: „Domnul Jones, care lucra într-un oficiu poştal, conduce acum ţara”. Explicaţia este că domnul Jones este magnific pentru că s-a ridicat singur, din poziţia lui modestă. Diferenţa dintre cei doi este că doamna Jones este o secretară cu pretenţia de a fi conducător, în timp ce domnul Jones era un conducător în devenire, chiar şi când sorta corespondenţa.

William pusese jos stiloul, oprindu-se din scris, înainte ca ea să-şi termine prima propoziţie. Când îşi termină tirada, ea îl privi cu un zâmbet de automulţumire. N-avea de gând să scrie dulcegării, articole roz-bombon, care să le facă pe tinere să intre în aviaţie. Orice femeie; trebuie să ştie că devine o condamnată intrând în aviaţie, căci lumea aviaticii este dură. Este dură, pentru că bărbaţii sunt convinşi că te vei prăbuşi numai pentru că eşti femeie şi, prin urmare, în opinia lor, nu eşti nici inteligentă, nici competentă.

— Nu-i aşa că asta doreai? întrebă ea mieros.

— Asta doream eu, dar nu cred că şi revista! S-o lăsăm, mi-e foame! Hai să pariem cine o să-ţi taie zarzavaturile! Abia aştept să câştig!

Râzând, ea îi permise s-o ajute la bucătărie.

* * *

Când Jackie se trezi în Dimineaţa următoare avea o senzaţie delicioasă, de bine. Oare mai era bolnavă? Ei, nu chiar bolnavă, dar

destul de neputincioasă. Nu era cazul încă să ia o decizie în legătură cu plecarea lui William. Când va fi sănătoasă, va pleca el singur, cu certitudine, dar acum, ea putea să-şi amâne hotărârea, cu conştiinţa împăcată. El îi era camarad şi o ajuta, atâta tot.

Fusese o dimineaţă de duminică superbă! William pregătise o prăjitură cu afine, pe care au servit-o stropită cu sirop şi s-au amuzat ca nişte copii. E ciudat cât pot fi de copilăroşi doi adulţi, când sunt singuri. Orice ar spune unul dintre ei îi pare celuilalt scânteietor, sau amuzant, sau amândouă.

Ea nu-şi amintea să fi râs atât de mult, când erau copii. Jackie considerase întotdeauna viaţa ca o provocare, ceva care trebuia cucerit, iar William părea că o consideră provocarea lui. Dar, indiferent ce fusese altă dată, acum era altfel, pentru că ei se potriveau.

După micul dejun, William spălă vasele, în timp ce Jackie, cu o demonstraţie de mare suferinţă, pe care de altfel nu o resimţea, le ştergea. După ce au terminat cu vasele, au intrat în living, iar William i-a dat să citească rubrica de umor din ziar. Era lucrul cel mai natural din lume, să stea în braţele lui, ca să poată vedea caricaturile. Mărul pe care îl mânca l-a împărţit cu el, muşcătură cu muşcătură. Era o scenă de paradis.

Un sunet de corn, urmat de scrâşnetul roţilor pe pietriş, anunţă sosirea unei maşini. Pe faţa lui Jackie apăru o expresie de groază.

— E Terri, spuse ea cu spaimă, ca şi când se întâmplase cel mai cumplit lucru din lume. În secunda următoare, aruncă braţul lui William de pe umerii ei şi sări ca arsă, încercând panicată să cuprindă, dintr-o privire, camera. I se părea că peste tot erau urmele coabitării cu William. Trebuia să-i înlăture orice urmă!

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el, stând nemişcat pe canapea.

— E Terri, zise ea, ca şi când aceste cuvinte explicau totul. Papucii de casă ai lui William se aflau pe podea, lângă fotoliu. Cămaşa lui, cu un buzunar desfăcut, era aruncată peste cutia de lucru; îi promisese că i-o repară, când i se vindecă mâna. Pe măsuţa de cafea, se vedeau trei reviste, cu numele lui la rubrica de subscripţii. Haina îi atârna în cuierul de lângă uşă.

Într-o frenezie, se strădui să-i înlăture orice urmă, iar când braţele îi erau încărcate căută cu disperare un loc unde să-i ascundă lucrurile. Dacă Terri, dintr-un motiv oarecare, se uita în dulapul de haine? Dacă se uita în cămară? Jackie alergă spre dormitor, apoi se opri. Acolo, era cel mai rău loc unde le-ar fi putut ascunde.

Calm, William se opri în faţa ei şi îi luă lucrurile din braţe.

— Am eu grijă de ele, spuse el moale. Era ceva în vocea lui, ceva ce Jackie n-ar fi vrut să audă. Fără îndoială că îl jignise, dar acum nu se putea gândi la asta. O să aibă grijă să-l mângâie mai târziu.

— Terri nu trebuie să vadă că locuiesc cu un bărbat, îi explică ea, încercând să-şi motiveze gesturile cu o minciună. Dar o privire rapidă în ochii lui William îi spuse că n-a crezut-o. El ştia că stânjeneala ei provenea din faptul că lucrurile din camera ei aparţineau unui bărbat nepotrivit ca vârstă, unui tânăr, nu unui tip pe care ea ar fi vrut să-l prezinte cu mândrie prietenelor.

În timp ce-şi rotea privirea prin cameră, căutând şi alte evidenţe ale prezentei lui William, încercă să nu se gândească la ce urma să facă. Mai târziu, va încerca să-l convingă pe William şi pe ea însăşi că încercase doar să apere reputaţia amândurora.

Îl privi, cum stătea acolo, cu braţul plin cu lucruri personale…

— Poate ar trebui ca tu… începu ea.

— Bineînţeles, spuse el. Se răsuci pe un călcâi şi se îndreptă

spre scări.

Ar fi vrut să-l strige, dar o opri o bătaie insistentă la uşă. Se întoarse şi se duse să răspundă.

— Ce naiba faci? o întrebă Terri. Am ciocănit de patru ori. Abia azi-dimineaţă am auzit de accidentul tău. De ce nu m-ai chemat? Puteam veni, să te ajut.

— Eşti drăguţă, dar mă simt bine, serios.

— Eu am auzit altceva. Terri trecu pe lângă Jackie şi privi prin cameră. Nu prea mai erau multe semne ale prezenţei unei alte persoane, dar, chiar şi pentru Jackie, camera era schimbată: mai puţină harababură, mai multă ordine severă, mult mai curat.

— Aici se petrece ceva, spuse Terri, privind-o insistent în ochi. Ce se întâmplă?

— Nimic, răspunse Jackie, dar trebui să-şi dreagă vocea. Chiar şi ei i se păru evidentă minciuna.

— Mmmm, mârâi Terri, vizibil nemulţumită. Dar cum te-ai descurcat tu, de una singură, săptămâna asta? Şi, cum se simţea extrem de obosită şi chiar era, se trânti într-un fotoliu scund, mare, acoperit cu perne. Soţul ei pierduse săptămâna asta o altă slujbă şi avuseseră o ceartă de zile mari. „O slujbă, nu e o legătură cu chei”, ţipase el. „Le pierzi şi gata! Acum, ce-ai să faci?” Dar, mai bine, nu-şi mai amintea ce a urmat. Îşi permisese să iasă azi din casă, doar pentru că auzise de accidentul prietenei ei.

Dar nu voia să vorbească despre viaţa ei. Nu voia să vorbească şi nici să se gândească. Jackie avea o viaţă excitantă, avea tot ce era. Mai bun în viaţă, tot ce-şi putea dori cineva.

Încet, cu grijă, îşi mută greutatea de pe şoldul învineţit, băgând mâna pe sub perna fotoliului. În momentul acela, ca un hocus-pocus, trase de sub ea un ciorap bărbătesc.

Îl ridică, părând întâi nedumerită. Apoi, când văzu roşeaţa de

pe faţa lui Jackie şi când aceasta îi smulse ciorapul din mână, Terri începu să râdă.

— Ai un bărbat! De asta ţi-a trebuit atâta, ca să-mi deschizi uşa! Oh, spune-mi odată, cine e? Se pare că nici măcar o căsătorie nereuşită nu poate vindeca o femeie de speranţa că totuşi există poveşti de dragoste. Chiar dacă bărbatul ei nu era bun, Terri credea cu sinceritate că undeva, departe, exista şi pentru ea un cavaler în armură strălucitoare.

Sesizând jena de pe figura lui Jackie, Terri începu s-o tachineze.

— Cine e? Nu-mi vine să cred că se întâmplă ceva şi că mie nu mi-ai spus nimic. N-am auzit nicio şoaptă, prin oraş, l-ai ascuns bine! Hai, spune-mi odată, cine e?

— Nimeni, zise Jackie, imperturbabilă. Vrei nişte ceai?

— Desigur, dar mai întâi povesteşte-mi! Tot ce putea face Jackie era să ţină departe de gura lumii ceea ce se petrecea în viaţa ei. Asta nu era treaba lui Terri. Dar Terri nu ştia nimic, aşa că Jackie se străduia din greu să nu-şi piardă răbdarea, indiferent câte întrebări incomode, jenante, i-ar fi pus Terri.

— De care ceai vrei? o întrebă Jackie. Strângea cana cu ceai atât de tare în mână, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Din care bea şi el, îi răspunse Terri cu aroganţă, strâmbându-se la Jackie.

* * *

— Cauţi ceva? îl întrebă William pe băiatul lui Terri. La prima vedere „băiatul” nu părea să facă vreun lucru rău. Dădea roată avionului parcat în hangar, dar William îi cunoştea pe cei din Chandler. Bărbaţii Pelman erau lipsiţi de scrupule, leneşi, proşti şi

răi. William nu avea încredere în aceste creaturi bădărane, care nu mergeau nici la biserică, fără un scop anume.

— Da’ tu ce caţi aci? îl întrebă băiatul cel mare. Sprâncenele negre şi subţiri îi erau adunate într-o încruntătură rea. În felul lui animalic, era semeţ, cu buzele subţiri şi ochii afundaţi în orbite. Dar avea acel aer de permanentă pândă, pe care îl au adesea oamenii reduşi şi aroganţi. Fie că o făcea conştient, fie că nu, el părea că sfidează pe oricine l-ar fi contrazis sau ar fi insinuat că nu este la fel de isteţ ca toţi ceilalţi.

Brusc, se lumină la faţă, arătând mândru de sine, ca o maimuţă care a dezlegat problema dată de un biolog.

— Te ţii după ea, aşa-i?

— Poftim? îl întrebă William, cu asprime. Nu era sigur, dar se pare că acest Pelman avea cam optsprezece ani şi se numea Larry.

— Aci şade Jackie. Te ţii după ea, nu? Spre oroarea lui William, Larry îi făcu cu ochiul, ca şi când erau doi băieţi, buni prieteni, care complotau împreună. Mi-am pus ochii pe ea, dă când a venit în oraş. Bătrâna zice, nu că ar şti ceva, că cucoana asta s-a vânturat în toată lumea, aşa că m-am socotit eu că învârte ea ceva. Pricepi ce zic? îi făcu cu ochiul lui William. A făcut nişte chestii, dă care cucoanele din Chandler n-a auzit niciodată. Acu Jackie asta e aici în oraşu ăsta dă doi bani şi n-am auzit nimic, că ar face ceva cu vreunu’, pricepi ce zic? Da, io zic că umblă cu cioara vopsită! Aşa că m-am socotit să aflu io cine e! E cam trecută, da socot c-o să fie mulţumită să aibă un bărbat ca lumea în pat. Acu-i d-abia la-nceput p-aci. După ce s-a ţinut tot cu tipi străini, daţi naibii! Acu, c-ai fost primu’, ţi-o las cât vrei, doar eşti un Montgomery, ce mă-sa! Poate o să mă răsplăteşti, vreodată, că, totuşi, io am văzut-o primu’. Poate ne dai şi nouă vro slujbă, mie şi lu’ babacu’! Ceva nu prea greu, ceva aşa, ca din prietenie, un cadou, aşa, din când în când.

Ei, ce zici, te prinzi?

— Mi-ai văzut cumva pantofii?

Jackie rămase mută de groază. Se răsuci către uşa de la bucătărie, şi-l văzu pe William stând în picioare, în cadrul ei, cu expresia unui copilaş abandonat. Treizeci de minute îşi pierduse cu Terri încercând s-o convingă că nu există niciun bărbat în viaţa ei, evident, niciunul din Chandler! Iar acum, iată-l pe William! Nici mai mult, nici mai puţin, decât întrebând-o, unde-i sunt pantofii!

A vrut să ţipe la el, dar şi-a dat seama că, orice ar fi spus, ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia. N-o să treacă nicio oră şi întreg oraşul Chandler va fremăta de bârfe, că bătrâna Jackie are o treabă cu tânărul Montgomery.

— Doar nu e Billy Montgomery! spuse Terri. Nu l-am mai văzut de ani de zile! Ce cauţi aici?

Jackie încercă să-şi vină în fire. Oare ce va răspunde William? îi va spune adevărul? Că-şi petrece zilele, ţinându-se după Jackie, cum făcea când era. Copil?

— Jackie şi cu mine am demarat o afacere împreună.

— O, ce drăguţ! Ce mai face mama? Dar tatăl tău?

Jackie îl privea, în timp ce răspundea la interogatoriul lui Terri. De obicei, William era foarte pedant, pieptănat cu grijă, cu cămaşa bine aranjată. Acum, însă, era de-a dreptul ciufulit, iar pe unul din obraji parcă avea o vânătaie. Dintr-o ochire, Jackie observă că pe încheieturile degetelor de la mâna dreaptă avea urme de sânge. Când o văzu unde se uită, el îşi ascunse mâna la spate, continuând s-o informeze pe Terri despre familia lui…

— Şi, ia spune, ce şcoală ai făcut? îl întrebă ea.

Lui Jackie i-a trebuit destul să priceapă că lui Terri nici nu-i trecea prin cap că William ar putea fi bărbatul cu care trăia, acel bărbat, despre care Terri o întrebase cu tot deliciul unui

interogatoriu din timpul inchiziţiei spaniole.

De altfel, Terri îi vorbea lui William pe tonul pe care îl au adulţii faţă de copii, un fel de voce de doi bani, spirituală. Jackie aştepta ca, din moment în moment, să-l întrebe dacă s-a spălat în urechi.

— Ei, şi, deci, tu ai îngrijit-o pe Jackie, spuse Terri. E foarte frumos din partea ta, mai ales că bănuiesc că ai şi tu, treburile tale. Un tânăr bine, ca tine, are cred, o sută de drăguţe.

— Ceva mai puţine, îi răspunse William, zâmbind uşor.

Era genul de zâmbet care o înfuria pe Jackie. Era zâmbetul unui puşti, adresat unei femei în vârstă, când încearcă s-o convingă de bunele lui purtări.

Afară, cornul începu să urle insistent. Oribilul fiu a lui Terri o soma să plece şi asta chiar acum.

— Dacă ai nevoie de vreun ajutor, în legătură cu Jackie, anunţă-mă. În timp ce vorbea, Terri începu să se îmbrace. Grijuliu, William îi ţinu haina.

— Întotdeauna ai fost un manierat. Nu-i aşa, Jackie? Îţi aminteşti cum era. Şi ca băieţel era aşa de politicos!

Jackie nu putea scoate o vorbă. Voia să-şi aducă aminte că-i cunoscuse pe William de când era băieţel.

— Ei, cum să nu-ţi aminteşti? spuse Terri, văzând că Jackie nu răspunde. Îi erai guvernantă şi se ţinea după tine peste tot. Ce mai fugeai de el! Şi acum, Billy, ce drăguţ din partea ta, că o ajuţi pe Jackie la necaz. Ei, te rog, aminteşte-le părinţilor tăi de mine şi poate că ieşi odată cu copiii mei.

— Da, spuse Jackie pe un ton foarte dur. Poate aranjăm să se joace într-o zi. La nisipar. Sau poate îi luăm la circ. Ar putea să călărească pe elefanţi şi să mănânce vată de zahăr.

Terri o privi surprinsă, fiind izbită de tonul plin de ură.

— Ei, da, desigur.

— Pe Jackie o doare mâna, interveni William plat, iar calmul său o enervă şi mai tare pe Jackie. L-a mâncat nervii.

— Nu mă însoţeşti până la maşină? o întrebă Terri.

Jackie îşi strânse pumnul. O însoţi pe prietena sa la maşină, unde fiul cel mare stătea ca pe jar, la volan, gata s-o ia din loc. În timp ce se apropiau, îşi întoarse capul, dar nu atât de repede, încât Jackie îl văzu că era mânjit de sânge uscat, de la nas până la obraz.

— Să n-ai impresia că mă păcăleşti, spuse Terri grijulie, în timp ce ajunseseră la maşină. Aflu eu care-i bărbatul acela pe care mi-l ascunzi!

Jackie îşi ţinea dinţii încleştaţi, clocotind de furie.

— După cum observi, William nu mai e un coţii. Dacă încă n-ai remarcat, îţi spun eu: e un bărbat. Îşi dădu seama că nu era cazul să spună asta.

Terri o privi contrariată, ca şi când între Jackie şi ceea ce tocmai spusese nu putea fi, pentru nimic în lume, vreo legătură.

— Ei, sigur, este acum un tânăr. Nu pot nega acest lucru. Crezi că l-am jignit, cumva, întrebându-l de părinţi? Copiii de vârsta lui sunt teribil de sensibili.

— William nu este un copil! Vorbele i-au sunat mai dur decât ar fi vrut. Oare de ce nu reuşea să fie mai degajată, mai rece? Poate dacă ar fi fost aşa, chiar ar fi reuşit să-i destăinuie lui Terri ceea ce începuse să simtă pentru William.

— Nu, spuse calm Terri, Billy nu mai e un copil, dar odată ce l-ai văzut în scutece, eşti tentată toată viaţa să-l vezi la fel, îşi lăsă capul într-o parte. Dar ce-i cu tine? Mi se pare foarte drăguţ din partea lui Billy că-ţi poartă de grijă. Şi tu l-ai îngrijit destul. Mi-aduc aminte cum era tot timpul pe urmele tale. La şcoală, toţi făceau haz că micul Billy Montgomery îţi face curte. Ea întinse

mâna şi o apucă pe Jackie de braţ. Cred că Billy a generat acel lucru ascuns în sufletul tău, pe care l-ai fi putut avea faţă de propriul tău copil.

— Doar dacă l-aş fi născut la zece ani, izbucni Jackie, înfuriată.

Terri o privea uimită.

— Îmi cer scuze, spuse ea încet. Se pare că lipsa copiilor te-a marcat. N-am vrut să te jignesc. Mă gândeam doar că e foarte bine că Billy e aici, cu tine. E un gest frumos din partea lui.

Jackie nu reuşi să articuleze nimic. Terri avea dreptate, dar pe ea o făcuse să se simtă de o sută de ani. După părerea lui Terri, ea era sterilă, o femeie în vârstă, care-şi trăise viaţa şi pentru care nu mai exista nicio speranţă de viitor. După părerea lui Terri, ea ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare acestui tânăr, care o „îngrijise", cât a fost „neputincioasă". De parcă n-ar fi fost vorba de o tăietură la mână. Terri o privea ca şi când nu la mână era rănită, ci ar fi avut o artrită datorată bătrâneţii, care o ţinea într-un scaun cu rotile, iar acest minunat tânăr, Billy Montgomery, în marea lui generozitate, o plimba de colo-colo.

Terri îşi puse mâna pe mânerul uşii de la maşină. Brusc, o prinse pe Jackie de braţ şi o trase deoparte, să nu le audă fiul său.

— Să nu crezi că am uitat de tipul acela cu care eşti. N-ai să reuşeşti să te ascunzi de mine.

— Nu am niciun secret faţă de tine, spuse Jackie furioasă, dar şi sinceră în acelaşi timp.

Terri arăta de parcă era gata să plângă. Jackie era luceafărul vieţii ei şi nu putea înţelege cu ce a putut-o ofensa. Poate că Jackie era sinceră, când spunea că nu este niciun bărbat în viaţa ei. Poate că Terri recepţionase greşit semnalele. Poate că ostilitatea bruscă, inexplicabilă. A lui Jackie, se datora faptului că Terri o interpretase

greşit, iar Jackie era acum jenată că nu are pe nimeni.

— Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre Edward Browne? Iar m-a întrebat de tine, îi spuse Terri încet, trăgând cu ochiul spre fiul său, care o aştepta îmbufnat în maşină. De mai multe ori, m-a întrebat de tine. Chiar te place, iar pentru tine ar fi o şansă nemaipomenită.

Jackie era hărţuită de atâtea sentimente contradictorii, încât nici nu putea vorbi. Astfel că Terry luă tăcerea ei drept încurajare.

— E un bărbat foarte drăguţ, Jackie, continuă cu insistenţă Terri. Are în jur de cincizeci şi cinci de ani şi e văduv. Copiii lui sunt mari, aşa că, din punctul ăsta de vedere, nu sunt probleme, Ştii că uneori copiii vitregi pot fi o pacoste. El este destul de înstărit, încât te-ar putea întreţine şi după ce renunţi la pilotaj.

Jackie pricepu că de fapt Terri voia să spună: „Când îţi vii în fire, hotărăşte-te şi termină cu nebunia asta cu avioanele, căci există un bărbat care să-ţi poarte de grijă”.

Terri n-avea habar de ideile care-i treceau prietenei sale prin minte. Pentru ea, perspectiva lui Edward Browne era minunată. El era proprietarul tuturor magazinelor de încălţăminte pe o rază de sute de mile, avea o casă încântătoare, plină cu antichităţi, moştenite de la părinţi. Pentru Terri, ideea unui bărbat aşezat, demn de încredere, a unei case bine întreţinute „ordonate, reprezenta paradisul. Nu era dornică de o viaţă agitată. Furiile de beţiv ale soţului şi bătăile sângeroase dintre el şi băieţii lui erau destulă agitaţie pentru ea. În mintea lui Terri, fericirea însemna să poţi cumpăra ceva drăguţ şi fragil şi să ai certitudinea că nu va fi spart în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Edward Browne este un bărbat atât de plăcut, o încurajă Terri. A locuit cincisprezece ani în Chandler şi toată lumea de acolo are numai cuvinte de laudă la adresa lui. Nicio bârfă. Soţia

lui a fost minunată şi se pare că se iubeau foarte mult. Acum doi ani, când a murit, el a fost distrus şi am înţeles că e foarte singur. Orice femeie nemăritată din Chandler, de la douăzeci la cincizeci de ani, s-ar da în vânt după el. Din când în când, iese cu câte una, dar niciodată nu a fost văzut cu aceeaşi femeie, mai mult de două ori. În schimb, despre tine m-a întrebat de mai multe ori. I-am spus că ar trebui să te viziteze, dar mi-a răspuns că vrea să ştie mai întâi dacă îl accepţi. Cred că e, în felul lui, un timid, iar tu, Jackie, ştii că ai darul de a intimida. Cred că te consideră o celebritate şi de aceea îi este parcă teamă să te viziteze, fără a-ţi cere mai întâi permisiunea.

Terri o privea cu subînţeles:

— Pot să-i spun că te poate căuta?

— Eu… eu nu ştiu ce să zic, şopti cu sinceritate Jackie. De ce era oare viaţa atât de complicată?

Pentru Jackie era clar că nu se putea descotorosi de Terri, decât dacă accepta să-i permită acestui bărbat, Edward Browne, să-i facă o vizită. Şi, de fapt, de ce n-ar accepta să iasă cu acest bărbat foarte, foarte apropiat de vârstă? Avea vreo obligaţie faţă de altcineva? Nici vorbă. Era complet şi absolut liberă. De altfel, atracţia sa pentru William se datora, probabil, cam nouăzeci la sută, singurătăţii. Fusese obişnuită cu mulţi oameni în jurul ei, iar acum era dintr-odată atât de singură, încât probabil că orice bărbat, indiferent de vârstă, ar fi atras-o.

— Spune-i să-mi facă o vizită, răspunse Jackie cam fără tragere de inimă.

Terri o îmbrăţişă, apoi urcă în vechitura de maşină, alături de fiul său furios, care demară atât de violent, încât o împroşcă pe Jackie cu pietriş.

După ce o văzu plecată, Jackie se porni împotriva lui William.

Nu se împăca deloc cu ideea că el îşi anunţase atât de strident prezenţa faţă de Terri. Dacă Terri ar fi fost puţin mai şireată, ar fi putut pricepe că Jackie şi William erau… ei bine, erau ceea ce erau!

Îl găsi pe William în casă, stând pe canapea şi citind calm ziarul. Când îşi ridică privirea spre ea, părea că o aşteaptă să se aşeze lângă el şi să-şi termine de citit rubrica de umor, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Vreau să-ţi vorbesc, spuse ea cu asprime, îndată ce închise uşa în urma ei.

— Şi eu ce trebuie să fac? întrebă el, cu o voce amuzantă…

Numai că el n-avea chef de glumă. Oare el nu-şi dădea seama ce bârfe puteau să apară?

— Ai putea să te joci aşa cu „băieţelul” lui Terri, nu cu mine. Avea intenţia să-l certe pentru că-i pusese în pericol reputaţia, insistând că locuieşte împreună cu ea, din moment ce intrase în cameră întrebând-o unde-i sunt pantofii. Dar, spre ciuda ei, îi spuse cu totul altceva.

— Cum i-ai permis lui Terri să te trateze ca pe un copil? îl întrebă ea.

William o privi câteva clipe, printre gene.

— Asta te-a tulburat aşa? îşi luă din nou ziarul în faţă.

— Vârstnicii îi tratează întotdeauna pe cei mai tineri decât ei ca pe nişte copii. Întotdeauna, indiferent câţi ani ar avea, adăugă el.

Părea că vrea să-i sugereze că el a încheiat aici discuţia, dar Jackie se înfurie şi mai tare.

— Vârstnicii! şuieră ea în culmea mâniei. Ce vrei să spui? Terri are exact vârstă mea. Ba, mai mult, este cu trei luni mai mică decât mine!

Vizibil neimpresionat, William întoarse pagina ziarului.

— Unii sunt bătrâni, la douăzeci, alţii sunt tineri, la şaizeci.

— Şi asta ce. Vrea să însemne?

Sporindu-i enervarea, William nu se grăbi să-i răspundă. Continua să citească acel ziar blestemat, cu faţa ascunsă privirii ei. Era greu, dacă nu chiar imposibil, să porţi o discuţie serioasă despre cele mai profunde eşecuri din viaţa cuiva, chiar cu acea persoană, însă de la început ei i s-a părut că William neglija să ia în serios această diferenţă de vârstă, acţionând ca şi cum puţin i-ar fi păsat.

— Ce i-ai făcut băiatului lui Terri? întrebă ea. Încerca o altă cale să-l facă să iasă din muţenie.

— M-am străduit să-l învăţ câteva maniere, ceva ce era necesar să ştie.

Pe de-o parte Jackie ar fi vrut să-i mulţumească pentru intervenţie, pe de altă parte, însă, acest lucru o supărase destul de mult. Orice femeie şi-ar dori să fie o prinţesă încântătoare, pentru a cărei onoare să se lupte un tânăr frumos care mai târziu să se transforme, bineînţeles, într-un prinţ. Dar, în realitate, lui Jackie nu-i convenea ideea că-i aparţine lui William şi, prin urmare, el nu are dreptul să devină agresiv, aşa cum făcuse cu băiatul lui Terri.

Prinţesă sau nu, lipsa de reacţie a lui William a dezarmat-o. Voia cu orice preţ să-l scoată din sărite, dar nu ştia cum.

— În oraş, este cineva, un bărbat care doreşte să-mi dea o întâlnire, spuse ea, intenţionând să dea vocii o notă de comunicare banală. Dar în timp ce vorbea, înţelese că, de fapt, încerca să-l facă gelos. Văzându-l că lasă ziarul, continuă: Terri mi-a spus că e îngrozitor de drăguţ. Antrenându-se în subiect, ea continuă, privind ziarul pe care William şi-l ţinea în dreptul feţei. E vorba de Edward Browne. Ai auzit de el? Terri spune că e un bărbat

minunat. Mai în vârstă, cu experienţă. A fost căsătorit mulţi ani, aşa că e destul de domesticit, cum s-ar zice. Probabil că ştie destule despre femei.

Aştepta, stând în picioare, o reacţie din partea lui. După câtva timp, tacticos, William împături partea de ziar pe care o citise, punând-o cu grijă deasupra. Cu greu s-ar fi putut spune că ziarul acela fusese răsfoit, apoi desfăcu un alt fascicul.

— Cred că ar trebui să ieşi cu el, spuse William, din spatele ziarului.

— Ce… ce-ai zis?

— Domnul Browne este un bărbat drăguţ. Mama mea îl agreează destul de mult, tata, la fel.

— Şi vrei să mă duc cu el? Chiar şi pentru urechile ei, vocea îi suna plină de neîncredere.

— Cred că ar trebui. O privi pe după ziar. Serios, Jackie, ai nevoie să mai ieşi şi tu. Nu poţi trece de la Charley direct la mine. Trebuie să mai cauţi şi alte alternative.

Ea nu-şi dădea seama dacă cele auzite au enervat-o sau au zăpăcit-o de tot.

— Pentru informarea ta, am cunoscut nenumăraţi bărbaţi, în afară de tine şi de Charley.

— Mmmm, mormăi el. „Tipi străini, daţi naibii!”

— Daţi…? Astea nu erau cuvintele lui William. Parcă ar fi reprodus vorbele altcuiva. Pentru Dumnezeu, ce te-a apucat?

— Nu te mai înţeleg. Mi-ai spus că Terri ţi-a sugerat să ieşi cu Edward Browne şi am fost de acord. Am greşit cu ceva? Am presupus că vrei neapărat să ieşi cu domnul Browne; sau n-ai fi vrut să fiu de acord?

Ce-ar mai fi putut să spună? Ce se alesese din intenţia ei de a-l face gelos!

— Da, sigur, e o idee bună. Am… am să vorbesc cu Terri.

Telefonul sună, înainte ca ea să se mai poată gândi la ceva. Răspunse apatic. O chemase Terri, să-i comunice că tocmai îl văzuse „întâmplător“ pe Edward Browne pe stradă. Au stat puţin de vorbă, iar el se pare că ar fi fost încântat s-o invite diseară, la un restaurant. Îi convine? Terri îi pusese această întrebare ca şi când ar fi întrebat-o pe Jackie dacă i-ar plăcea să accepte în dar câteva milioane de dolari.

Jackie refuză să se gândească la ceea ce era gata să facă. Da, îi convine, îi spuse lui Terri. Se va întâlni cu Edward la Conservator, cel mai bun restaurant din Chandler, la ora opt seara.

— O, şi să nu uit, Jackie, spuse Terri, pune-ţi rochia aceea a ta din mătase bej. Cea cu nasturi aurii.

— Eu mă gândeam să mă îmbrac cu salopeta pe care o port când lucrez la avion, răspunse Jackie sarcastic.

Se săturase ca toţi cei din jur să considere că nu ştie cum să se poarte, cum să se îmbrace, cum să-şi organizeze viaţa. Imediat, însă, se simţi vinovată, pentru că-i vorbise lui Terri pe un ton atât de veninos.

— Nu-ţi face griji, am să mă duc şi mă voi strădui să arăt cât mai onorabil.

— E-n ordine, spuse Terri cu timiditate, fiind convinsă că făcuse iar o gafă. Dar simţea că, de data asta, scopul scuza mijloacele. După părerea ei, Jackie şi Edward erau făcuţi unul pentru altul şi se vor îndrăgosti nebuneşte, de la prima întâlnire. Jackie îi va fi recunoscătoare, cândva, pentru că le-a făcut cunoştinţă.

Jackie închise telefonul. Îl privi în treacăt pe William care continua să-şi ascundă fata, în spatele ziarului.

— Diseară am o întâlnire, zise ea, simţind cum inima îi bate

să-i spargă pieptul. Şi-ar fi dorit prosteşte ca William să arunce ziarul, s-o prindă în braţe şi să-i spună să nu se întâlnească cu un alt bărbat.

Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. El mormăi ceva, lipsit de importantă. Jackie părăsi camera, cu umerii căzuţi. Ar fi vrut să-l vadă că mototoleşte ziarul şi-l aruncă în foc cu atâta putere, încât să dărâme un buştean aprins, buşteanul să cadă pe covor, covorul să ia foc, William să se lupte cu flăcările, iar incendiul să cuprindă duşumeaua, casa şi încă patru magazine din apropiere.

O oră mai târziu când reveni în cameră, îmbrăcată pentru întâlnire, William, liniştit, încă mai citea ziarul, ca şi când, pentru el, plecarea lui Jackie nu însemna nimic.

* * *

Jackie trebuia să admită că, judecat singular, Edward Browne era tot ce şi-ar fi dorit o femeie de la un bărbat: înalt, puternic, destul de solid, ceea ce denota că-i place să mănânce bine, cu umeri laţi şi şolduri înguste. Avea părul negru, cu câteva fire albe la tâmple şi ochi negri, minunaţi. Deşi era atât de bine, faptul că era reţinut demonstra că nu ştia cât de atrăgător este.

Nici nu era de mirare că femeile din Chandler erau moarte după el, se gândi Jackie.

— Domnişoara O’Neill, spuse el, întinzându-i mâna. Nu pot să vă spun cât sunt de încântat că mi-aţi acceptat invitaţia. De ani de zile, sunt un admirator al dumneavoastră.

— Nu sunt chiar aşa de mulţi ani, sper, răspunse ea, cu ochi scânteietori. El o privi nedumerit, părând că nu-i înţelege umorul.

Graţios, cu bunele maniere pe care le avusese probabil toată

viaţa, el îi oferi un scaun. Urmă o tăcere destul de lungă, apăsătoare, în timp ce consultau meniul.

Edward comandă competent o sticlă de vin franţuzesc. După ce au dat comenzile, Jackie de-abia reuşi să se stăpânească să nu-şi arunce o privire la ceas. O aştepta o seară foarte lungă şi plicticoasă. Spera că nu are nicio importanţă ce face şi ce gândeşte micul Billy Montgomery. El făcea, doar temporar, parte din viaţa ei.

— Este deplorabil întregul ritual al întâlnirilor, nu-i aşa? Edward îi vorbise, privind-o prin lumina dată de sfeşnic. Se întâlnesc doi oameni obişnuiţi, care devin nervoşi şi nesiguri, puşi în situaţia imposibilă de a-şi descoperi calităţi unul celuilalt.

— Da, e destul de neplăcut, zâmbi Jackie. Ochii lui se înveseliseră.

— V-a vorbit Terri despre mine, tot atât de mult cât mi-a vorbit mie despre dumneavoastră?

La această încercare, Jackie izbucni în râs. FBI-ul nu ştia atâtea despre criminali, cât îi povestise Terri la telefon, în legătură cu Edward Browne, repetându-i cu emfază cât de mult se interesase Edward de ea. „Cred că e îndrăgostit de tine, de mai mult timp”, spusese Terri. „Ştie o mulţime de amănunte despre tine şi mi-a pus o mie de întrebări”.

„Şi fără îndoială că m-ai transformat într-o sfântă“, spusese Jackie.

„Te-ai fi aşteptat să-i vorbesc despre părţile tale negative?” o întrebase Terri, apoi adăugase ceva, ce o făcuse pe Jackie să ofteze adânc: „Îi plăcea grozav când îi arătam albumul cu poze”.

Aşa că acum Jackie se întreba cam ce-i povestise Terri acestui bărbat.

— Da, Terri nu se mai oprea, când începea să povestească

despre dumneavoastră. Cred că i-a scăpat un singur lucru: dacă aveţi sau nu tatuaje.

Pentru a doua oară, Edward o privi contrariat.

— Nu, niciunul, spuse el serios. O… înţeleg, vă referiţi la faptul că am fost la marină.

Jackie nu se referise la nimic, doar încercase să inoculeze puţin imponderabil situaţiei, dar fără succes. Sosirea salatelor a scutit-o de explicaţii.

— Cred că am putea urni discuţia, vorbind despre vieţile noastre de până acum, spuse el. Bineînţeles, dumneavoastră vă e uşor, din moment ce sunteţi o personalitate recunoscută pe plan mondial.

Jackie turba, când; i se vorbea astfel. Ca şi când ea n-ar fi fost o fiinţă umană, cu nevoi obişnuite: de dragoste, de prietenie, de căldură.

O clipă, Edward amestecă atent salata. Jackie îl urmărea. Nu-l cunoştea deloc şi îi acceptase invitaţia într-un moment de nervozitate. Pe măsură ce-l privea mai atent, se gândea: „iată tipul de bărbat cu care ar trebui să mă mărit. Este perfect ca vârstă, aspect, educaţie”.

Era bărbatul pe care l-ar fi putut prezenta tuturor şi toţi ar fi spus: „Ce bărbat încântător este soţul tău!”

— Şi dumneavoastră vă regretaţi soţul tot atât de mult cât îmi regret eu soţia? întrebă el încet, atât de încet, încât Jackie de abia îl auzi.

Întrebarea era pornită din inimă, aşa că Jackie îi răspunse cu acelaşi ton.

— Da, îi răspunse, apoi îl aşteptă să mai spună ceva. El părea cuprins de tristeţe, care-i dădea un aer romantic, se gândi Jackie şi din nou înţelese de ce Terri şi celelalte femei se străduiau atât de

mult să-l căsătorească.

— Ştiţi ce-mi lipseşte cel mai mult?

Ea îşi scutură capul în sens de negaţie, iar el continuă:

— Îmi lipseşte cineva care să mă înţeleagă. Am fost căsătorit cu soţia mea foarte mulţi ani, aşa încât putea spune doar privindu-mă: „Te doare capul, nu-i aşa?” De fiecare Crăciun, copiii cei mari îmi făceau cadou papuci şi cravate. Soţia mea, însă, îmi dăruia vapoare micuţe, în casete de sticlă, pentru că numai ea ştia că visul meu fusese să navighez în jurul lumii, la bătrâneţe. Toate hainele le cumpăra pe gustul meu, gătea exact ce ştia că-mi place. Ne-a trebuit un timp îndelungat de convieţuire, pentru a ajunge la acest nivel de confort, iată de ce îi simt acum atât de mult lipsa.

Jackie îl asculta în tăcere, gândindu-se la Charley, care ştia atât de multe despre ea, bune şi rele.

— Când soţul meu dorea să fac ceva şi eu n-aş fi vrut, el ştia sigur cum să mă păcălească s-o fac.

Edward îi zâmbi.

— Cora era mereu foarte cheltuitoare. Nu cheltuia atât de mult pentru ea, cât pentru mine şi copii. Uneori mă supăram pe ea, dar ştia întotdeauna cum să mă potolească.

Când au terminat salata, Jackie ştia că vor vorbi despre singurătate, despre marea singurătate pe care o resimţi când îţi pierzi persoana cea mai apropiată. Fiecare a vorbit despre ce a pierdut. De pildă, despre numele afectuoase cu care o striga Charley. În ziua în care l-a întâlnit pe Charley, el a numit-o „înger”, iar ei i-a plăcut foarte mult. Dar, după o săptămână, nu i-a mai spus „îngerul meu“. Cam după un an de la căsătorie, ea l-a întrebat de ce nu-i mai spune astfel. Charley a zâmbit şi i-a răspuns: „Pentru că tu, scumpa mea, nu eşti un înger. Eşti un drăcuşor”.

Jackie se temea că atracţia pentru William se datora doar

acutei singurătăţi. Nu-i aşa că un trup cald, alături, reprezintă mult mai mult decât niciunul? Nu-i aşa că ea şi William erau nepotriviţi? Nu-i aşa că William era prea îndrăzneţ, în felul său, faţă de ea? Nu-i aşa că erau prea multe diferenţe între ei?

— Ce v-aţi propus să faceţi în viitor? o întrebă Edward.

— Să-mi dezvolt serviciile aeriene de transport pentru mărfuri şi călători, împreună cu William Montgomery, asociatul meu.

— William Montgomery? 0, vreţi să spuneţi, micul Billy? chicoti el. De fapt, cred că nu mai este chiar atât de mic, nu-i aşa? câţi ani are acum?

— Douăzeci şi opt, spuse ea, cu mâna încleştată pe paharul cu vin.

— Ce repede cresc copiii, nu? Nu sunteţi uluită văzând azi un copil pe tricicletă, jar în ziua următoare, căsătorit? El îi zâmbi cu căldură. În acest timp chelnerul sosi cu tava cu aperitive. Bineînţeles că ni se potriveşte şi nouă. Parcă ieri eram adolescenţi plini de exuberanţă, iar acum suntem între două vârste.

Jackie încercă să-i împărtăşească zâmbetul. Nu era pentru orice femeie un şoc când auzea pentru prima dată, că este plasată între două vârste? Jackie admitea că treizeci şi opt era între două vârste şi, totuşi, exprimarea i se părea mai potrivită pentru părinţii ei, decât pentru ea.

— N-aţi avut copii, nu?

— Nu, răspunse Jackie. Felul în care-i pusese această întrebare o făcu să creadă că şansele ei erau spulberate.

El privea în jos, în farfurie. Jackie observă că se pregătea să-i spună ceva important.

— Femeia care se va căsători cu mine trebuie să poată avea copii.

— Da? întrebă ea plină de speranţă.

— Da.

El îi zâmbi cald, vădit încântat, de entuziasmul ei. Soţia lui le plângea pe femeile care nu puteau avea copii. Obişnuia să spună că o femeie fără copii era „incompletă”.

— Am un băiat şi o fată în Denver şi spun cu mândrie că am şi doi nepoţi, un băieţel de şase luni şi o fetiţă de doi ani, frumoşi, deştepţi, talentaţi. Se întrerupse singur, râzând plin de mulţumire. Vă arăt imediat fotografiile.

Jackie deschise gura să-l roage să i le arate, dar el dădu din mână.

— Nu, mai bine nu. Povestiţi-mi despre dumneavoastră. Spuneaţi că aţi chibzuit să intraţi într-o afacere cu un tânăr, Billy. El a moştenit banii familiei Montgomery şi, cu tinereţea lui, ar putea zbura pentru dumneavoastră.

— William nu este un pilot foarte bun.

— A, păcat! Dar sunt sigur că puteţi angaja câţiva. El n-are nişte veri tineri care ştiu să piloteze? Parcă-mi amintesc de câţiva care aveau asemenea preocupări.

— Mă voi ocupa eu însămi de asta, spuse ea, ţinându-şi capul aplecat în jos.

Edward îşi dădu seama imediat că a ofensat-o.

— Bineînţeles că, vă veţi preocupa. Vă rog să mă iertaţi. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit. Mai aveţi destui ani până la pensie. Ştiţi, pentru mine, pensionarea bate la uşă şi, fără să vreau, îi consider şi pe alţii în aceeaşi situaţie.

Protesta mult prea mult. Era clar că făcea eforturi disperate s-o facă să uite ofensa. Se lăsase o linişte apăsătoare. Jackie continua să stea cu capul în jos, învârtindu-şi peştele în farfurie. Comandase peşte, ca să-l poată tăia cu furculiţa. N-ar fi acceptat să apeleze la un bărbat să i-l taie în bucăţi.

Doar William… „Încetează!” îşi comandă singură.

Edward nu prea înţelegea, ce spusese atât de jignitor. Când soţia lui împlinise patruzeci de ani, vârstă de care Jackie se apropia în viteză, două zile a plâns necontenit. Îi spunea că tinereţea ei s-a sfârşit şi că nu vrea să fie bătrână. Probabil că aceasta era problema lui Jackie. Refuza să privească în faţă faptul că, totuşi, nu mai era un copil. Ziarele nu mai puteau continua mult timp să scrie despre ea, ca fiind cea mai tânără persoană care făcea aşa şi pe dincolo. Oricând îşi putea pierde vederea sau reflexele. Poate s-a supărat, văzându-i pe piloţii mai tineri, lucrând mai bine şi a înţeles că ea îmbătrâneşte. La început, bătrâneţea e supărătoare.

Sau, se gândi el, poate se teme că nu mai este atrăgătoare.

— Îmi plac femeile mature, spuse el. Cunosc mai multe despre viaţă. Ochii îi râdeau. Nu mai aşteaptă atât de mult de la un bărbat.

El voia să se explice, dar Jackie luă remarca în alt sens.

— Vreţi să spuneţi că o femeie mai în vârstă înţelege că nu poate cere de la un soţ mai mult decât poate el da, aşa că n-are rost să viseze la un tânăr nemaipomenit, care s-o răpească.

Nu era deloc ceea ce voise el să spună, dar n-o corectă. Era ceva care o irita, iar el n-o cunoştea destul ca să înţeleagă ce anume. Se hotărî că poate ar fi mai bine să schimbe subiectul.

— Cândva, am de gând să navighez în jurul lumii, spuse Edward, cu ochii strălucind, încercând să aducă vorba despre ceva mult mai plăcut decât bătrâneţea.

— Serios? întrebă Jackie încercând să pară ceva mai interesată de vorbele lui.

Ştia că n-a avut intenţia s-o jignească, spunându-i că-i plac femeile mature. Ea era o femeie matură. Şi atunci, de ce cuvintele lui William îi răsunau în cap, ca un ecou? „Aş vrea să te iau de

nevastă şi să-ţi fac câţi copii vrei!” El nu spusese „câţi copii mai poţi face, în perioada fertilă care ţi-a mai rămas”. Oare ar mai putea o femeie matură să aibă o duzină de copii?

— Aţi fost vreodată marinar? se forţă ea să-l întrebe. Edward rămase descumpănit, căci ştia că ea a vrut să ştie, de fapt, dacă a condus el însuşi o ambarcaţiune. Ţinând cont de măiestria ei ca pilot, era de înţeles că presupunea că şi alţii ar trebui să fie la fel de capabili ca ea.

— Mmmm, voiam să spun că voi naviga cu un vas de croazieră, alături de alte câteva sute de persoane.

— Oh, a fost singura replică a lui Jackie. I se întâmplase să se afle în oraşe, unde acosta câte un asemenea vas de croazieră. Ambarcaţiunea era trasă în port şi imediat fiecare magazin, fiecare restaurant era luat cu asalt de turişti, care cumpărau orice putea fi numit amintire.

— Vino cu mine, Jackie! exclamă el surprinzând-o şi pe ea, dar şi pe sine.

— Poftim?

— Aranjez eu totul, plătesc tot. Nu-ţi pretind să te căsătoreşti cu mine. Voi reţine cabine separate şi vom fi tovarăşi de călătorie, prieteni. Vom vedea lumea împreună. Poate că tu ai mai văzut-o şi altă dată, n-ar mai fi o noutate. Se aplecă peste masă şi îi luă mâna în mâna lui puternică şi caldă. Ştiu că am putea fi prieteni. Am citit foarte multe despre tine şi mi-a plăcut să ascult tot ce se spunea despre viaţa ta zbuciumată. M-a impresionat când am auzit cum ai zburat cu acei copii, salvaţi din incendiu, la spital, iar preşedintele te-a felicitat. Cred că ştii sute de poveşti de-astea.

— Înţeleg că vrei să iei cu tine un aparat de radio, nu?

— Te rog să mă scuzi, vrei să mai repeţi, n-am înţeles?!

— Luându-mă cu tine, ca să-ţi spun istorioare, ar fi ca şi când

ţi-ai avea propriul radio, în buzunar, în fiecare moment. Cum îmi cumperi un breloc, cum îţi spun o poveste. Dacă-mi plăteşti toată excursia, ţi-ai asigurat distracţia pe vas, fără să mişti un deget.

Când termină, el o privea distant, stând ţeapăn în scaun. Era mai degrabă privirea unui afacerist, nu a unui bărbat care a ieşit cu o femeie drăguţă la un local.

— Îmi cer scuze, zise ea, oftând adânc. Domnule Browne, n-am vrut să fiu agresivă, dar cred că te-ai îndrăgostit de idolatrizarea făcută de Terri, legată de tot ce am realizat în viaţă. Totuşi, şi eu sunt o femeie, aşa cum a fost şi soţia ta. Nu sunt o instituţie publică, nici măcar n-am talent de povestitor. Am dus o viaţă zbuciumată, dar n-am intenţia să mă retrag.

O, Cerule, iar stricase totul! Edward era o persoană foarte drăguţă, ca şi Terri, de altfel. De ce, oare, avea ea totuşi senzaţia că nouăzeci ia sută din interesul lor pentru ea se datora faimei? Ce alt motiv ar fi avut acest bărbat să se intereseze atât de ea? Cu certitudine, nu era cea mai frumoasă femeie nemăritată din oraş. Atunci, ce găsise la ea?

El dăduse deja răspunsul la această întrebare: îşi dorea o însoţitoare. Avea cincizeci şi cinci de ani şi nu prea îl mai interesau picioarele lungi şi o femeie cu care să întemeieze o familie. La vârstă asta, îşi dorea pe cineva cu care să stea de vorbă. Şi cine ar putea candida mai bine, decât o femeie care a călătorit în toată lumea şi era un „sac de poveşti”?

După izbucnirea lui Jackie, n-a mai fost nicio cale de a salva seara. Restul cinei s-a desfăşurat într-o tăcere apăsătoare.

CAPITOLUL 9

Când se întoarse acasă, Jackie nu se miră găsind casa în întuneric şi nici urmă de William. Doar nu-şi imagina că el o s-o aştepte!

Îşi scutură capul, încercând să se limpezească. Între ea şi William nu era nimic, absolut nimic, şi nici nu va fi.

El îi spusese că o iubeşte, chiar dacă făcuse tot posibilul să-l oprească. Tresări de groază, amintindu-şi cum a pilotat avionul cu susul în jos, ca să-l facă să-i vină rău. Chiar dacă nu reuşise să-i întoarcă dragostea, nu fusese prea politicos din partea ei să se poarte atât de dur…

Îndreptându-se spre dormitor, îşi simţea fiecare picior greu de sute de kilograme.

William, William, William, repeta în minte, ca un ecou. Numai pe el îl avea în gând, deşi era interzis. Era fructul interzis din grădina Edenului.

— Şi noi ştim ce s-a petrecut acolo, izbucni ea, cu voce tare, deschizând uşa.

Cum aprinse lumina, îşi dădu seama că se întâmplase ceva, ceva ce o deranja. Stătea în picioare, în cadrul uşii, şi nu înţelegea.

Îşi privea camera. Era exact cum o lăsase; nu remarcă nimic anume schimbat, cu atât mai puţin în rău. La fel şi în bucătărie, totul era cum lăsase la plecare.

Brusc, realiză ce nu mergea: chiar faptul că nu se schimbase nimic. Într-un timp foarte scurt se obişnuise cu ordinea făcută de William, cu felul lui de a ascunde vederii toate lucrurile. Chiar dacă nu erau puse la locurile lor, dar, cel puţin, nu se vedeau. Acum, însă, nimic nu mai fusese ascuns. În bucătărie, pe dulapul de lângă chiuvetă, erau resturi de la prepararea cinei. William îşi lăsase

vasele murdare în chiuvetă, nici măcar nu le clătise. Sub un impuls de moment, deschise uşa de la frigider. În locul ordinii cu care era obişnuită, văzu o adevărată harababură. Ca şi cum, un puşti ameţit ar fi avut intenţia să vâneze ouă de Paşti în cutia de făcut îngheţată. Nu înţelegea de ce dezordinea din frigider putea s-o deprime. Dar o deprima. Poate că, în faţa acestei certitudini, că William era supărat pentru că ea se întâlnise cu un alt bărbat, Jackie ar fi trebuit să se simtă mai bine.

Dimpotrivă, însă, se simţea mai rău. Poate cuvântul potrivit era „deznădejde”.

— Jackie, îşi spuse ea, cu voce tare, eşti deznădăjduită. Te-ai întors de la o întâlnire cu un bărbat perfect care te iubeşte şi eşti deprimată pentru că asociatul tău n-a curăţat bucătăria.

Descurajată, străbătu pe întuneric întreaga casă, până în dormitor. Înţelesese că era ocazia cea mare de a încheia totul între ea şi William. Mâine dimineaţă, îi va spune că a petrecut minunat, cu un bărbat minunat, şi că-i surâdea ideea de a-şi reface viaţa cu el. Cum se spunea asta în franceză? „Insouciance” – nepăsare. Da, îi va descrie cu nepăsare petrecerea de aseară.

Dar, în loc să joace rolul doamnei indiferente, chiar în clipa când intră în dormitor, se aruncă pe pat. Se afundă, practic în plapuma groasă şi izbucni în lacrimi. Oare de ce luase viaţa ei această întorsătură teribilă? De ce se gândea tot timpul la William? Aseară, nu existase niciun moment în care să nu se întrebe ce face sau la ce se gândeşte William. Permanent, îl compara pe drăgălaşul domn Browne Cu William, orice ar fi făcut sau ar fi spus.

— Deodată simţi o mână puternică, bărbătească, pe cap, o mână care nu putea fi decât a lui William. Nu se miră de prezenţa lui. Nu era alături de ea de câte ori avea vreun necaz? Când avionul s-a zdrobit de stâncă, el era acolo, să o salveze. Când şi-a

tăiat mâna, el i-a oprit sângele. Chiar şi mai înainte, dacă ea şi soţul ei aveau nevoie de bani, William era cel care ştia şi îi ajuta, fără a-şi da numele.

— Vrei să-mi spui şi mie ce ţi s-a întâmplat?

Cu faţa ascunsă în plapumă, ea clătină din cap. Nu, nu voia să-i spună, pentru simplul motiv că nici ea nu cunoştea care era adevărata problemă.

I se păru foarte normal ca William să o cuprindă în braţe. Stătea rezemat de căpătâiul patului, cu picioarele atârnate. O aşeză de-a curmezişul, cu capul pe pieptul lui lat.

— Ia şi bea, spuse el, apropiindu-i de buze o băutură cu aromă plăcută. Ea înghiţi de câteva ori, cu lăcomie, apoi William îi luă paharul, aşezându-l pe noptieră.

— Acum spune-mi ce te-a făcut să plângi.

— Nu pot, răspunse continuând să plângă.

— Cui să-i spui, dacă nu mie?

Din păcate, avea dreptate. N-ar fi putut să-i spună lui Terri, pentru că Terri nu trebuia să ştie nimic de William. El era un secret. Dar era prietenul ei, fusese prietenul ei, dintotdeauna.

— Cum a fost cu… întâlnirea ta? o întrebă el cu o voce pierită.

Cu capul lipit de inima lui, Jackie îi putea simţi emoţia. Acum ar fi trebuit să-i povestească cu detalii bine gândite despre întâlnire. Ar fi putut să-l oprească pe William, şi pe ea însăşi, să mai creadă că ar putea fi vreodată ceva între ei.

— A fost perfect, spuse. El a fost perfect. Cuvintele nu se potriveau cu tonul vocii, care spunea că „perfect”, înseamnă „oribil”. Lacrimile îi porniră iar ca un torent udându-i cămaşa.

— Oh, William! exclamă agăţându-se de el. Ştiu ce ar trebui să fac. Ar trebui să mă mărit cu un bărbat ca Edward Browne. Este exact ce-mi trebuie. Ca vârstă, educaţie. Ne potrivim chiar şi la

statură. Totul e perfect. El e singur, eu singură. Suntem perechea ideală, coborâtă din Rai.

William îi întinse o batistă, iar ea îşi suflă nasul cu zgomot.

— El a fost atât de amabil, iar eu m-am purtat oribil. Am răstălmăcit tot ce-mi spunea, cum era mai rău. Mi-a spus… mi-a spus că sunt o femeie matură.

— Asta denotă că nu te cunoaşte deloc, spuse William cu sarcasm.

Jackie suspină.

— Nu ştie nimic despre mine. Vrea să-i ţin de urât, povestindu-i anecdote despre viaţa mea zbuciumată. M-a făcut să mă simt ca o exploratoare care merge să-i înveţe pe băştinaşi cum să patineze.

Izbucni din nou în lacrimi.

— Dar era atât de drăguţ. Oare de ce am fost atât de urâcioasă cu el? De ce oare nu fac niciodată ce trebuie? De ce n-am făcut ce ar fi trebuit să fac?

— Dacă e atât de grozav, de ce nu te-ai îndrăgostit de el? Vorbele lui William erau calme, dar Jackie, stând cu capul pe pieptul lui, putea să-i simtă inima care-i bătea cu putere, trupul tensionat, căci, ceea ce spunea, avea o mare însemnătate pentru el.

— Pentru că este atât de… atât de bătrân, izbucni Jackie. Nu are umor! Nu este ca tine. Tu mă faci să râd.

Tu mă faci…

Se ridică brusc şi-l privi.

— De ce zâmbeşti? Se simţea jignit de acel zâmbet. Eu mi-am deschis inima în faţa ta, iar tu râzi?!

— Jackie, dragostea mea! spuse el rar, trăgând-o mai aproape. Eşti singura femeie care mă consideră amuzant. Când mă aflam în

compania unor oameni care Intenţionau să facă un lucru stupid sau primejdios şi le spuneam „nu”, ei mă numeau „om bătrân”.

— Copilării, zise Jackie în bătaie de joc.

La aceasta, William clătină din cap, strângând-o tandru în braţe.

— Ştii ce iubesc eu la tine, Jackie?

— Nimic nu este de iubit la mine. Sunt o proastă, spuse ea cu greutate.

El îi ignoră vorbele.

— Unul, numai unul din lucrurile pe care le iubesc la tine este faptul că, atunci când erai copil, erai adult, iar acum, când eşti adult, eşti un copil. Cred că la naştere aveai douăzeci şi cinci de ani şi, de atunci, nu te-ai schimbat. Şi, probabil, nici nu te vei schimba.

— Nu am douăzeci şi cinci de ani. Sunt o femeie matură. Oh, William, ce să fac? Acest bărbat este atât de potrivit pentru mine!

— Ca şi conopida.

— Cum?

— Conopida e foarte potrivită pentru tine. Se poate mânca zilnic. De fapt, oamenii ar trebui să mănânce doar pui fierţi, conopidă şi orez. N-ar trebui să mai mâncăm niciodată ciocolată sau îngheţată sau floricele.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Edward Browne. El este conopida.

— Oh! exclamă ea începând să înţeleagă. Şi, atunci, tu eşti îngheţata de ciocolată.

— De vanilie, mi-ar plăcea mai mult.

În ciuda supărării, ea zâmbi.

— Cred că ai o părere foarte bună despre tine, nu-i aşa? Zâmbetul îi dispăru la fel de brusc cum îi apăruse.

— William, ce să fac? Tu şi cu mine nu putem… nu putem fi împreună. Ştii la fel de bine, ca şi mine. Dar mă gândesc la tine tot timpul. Chiar aseară, când eram cu acel foarte drăguţ bărbat, eu… Oh, William, ce să fac?

Doar zvâcnirile puternice ale inimii trădau faptul că William era afectat de cuvintele ei. De fapt, îi spunea, în felul ei, că îl iubeşte, nu?

— Vreau să-ţi pun o singură întrebare, spuse el. Dacă nu m-ai fi văzut niciodată copil şi m-ai fi întâlnit pentru prima dată, când s-a prăbuşit avionul, dacă aş fi avut aceeaşi vârstă cu tine, sau cu câţiva ani în plus, ce-ai fi simţit pentru mine?

Jackie nu răspunse imediat. Răspunsul trebuia gândit bine. William avea un simţ al umorului atât de diferit de al altora. Ea îi îndrăgea cinstea şi felul în care putea să râdă de el însuşi. Desigur, nu era singurul bărbat cu simţul umorului. Dar erau şi destui ca Edward Browne, bărbaţi care nu obişnuiau să râdă. Erau prea mulţi ca Edward Browne, care se considerau bătrâni, pentru că aşa scria în actele lor.

Dar, dacă William ar fi avut treizeci şi opt de ani, în loc de douăzeci şi opt, ar fi fost altfel? Ea încercă să-i scruteze caracterul. Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie mai tânără decât el, i-ar fi revenit responsabilitatea de a o învăţa. Jackie ştia foarte bine că soţii mai în vârstă socoteau că două treimi din menirea lor erau să-şi înveţe tinerele soţii ce este viaţa. De aceea în următoarele cinci minute, după ce spusese „da“, soţul mai vârstnic. Se transforma într-un bătrân. El avea nevoie de cineva care să zboare acum într-un avion cu josul în sus şi, apoi de altcineva care să-l oprească să se transforme într-un bolovan, ca în jocul din copilărie.

— Jackie, ai de gând să-mi răspunzi? Spune-mi adevărul. Ce-ai fi gândit despre mine, dacă nu m-ai fi cunoscut mai înainte? Şi

dacă pe certificatul meu ar fi fost scrisă o altă dată de naştere?

— Aş fi gândit că ai nevoie de mine, spuse ea încet. Ai nevoie de mine, ca să te menţin tânăr.

Jackie continuă să vorbească, nu avea importanţă despre ce, când simţi respiraţia lui William, în păr. Era, ca şi când, cei doi copii inocenţi care se ocroteau unul pe celălalt, se transformaseră brusc în doi adulţi, capabili de sentimentele adulte.

Aproape imediat, ea deveni conştientă de palmele puternice ale lui William, care erau pe spatele ei, de buzele lui, care-i sărutau gâtul.

— William, şopti ea.

Păru că n-o aude şi o trase mai aproape de el, trupul, sânii, ea în întregime lipită de pieptul lui. Ea mai mult simţi, decât îi auzi oftatul adânc, ca şi când moliciunea ei îi tulburase puterea de oţel a pieptului.

Încet, ca şi când era cel mai important lucru pe care îl făcuse vreodată, William îşi îngropă palmele în părul ei şi îşi apropie buzele de ale lui Jackie.

El o mai sărutase, dar nu ca acum.

Atunci, demult, reuşise să se ţină sub control. De fiecare dată, părea că vrea să-i spună ceva. Acele sărutări aveau un început şi un sfârşit.

Acest sărut, însă, era însăşi dragostea. Era dragostea şi blândeţea şi senzualitatea. Purta în el dorinţa ascunsă de mult, mult timp, de când William îşi dorise să-şi lipească buzele de ale ei. Acum, când i se permitea, voia să savureze fiecare secundă. Dar mai era ceva, în acest sărut: vulgaritatea. William îşi deschidea sufletul, lăsând-o pe Jackie să înţeleagă cât de mult însemna pentru el, îi permitea să vadă cât îi era de dor, cât tânjea după ea şi cât o iubea îi arăta cât de uşor l-ar fi putut răni. Era lipsit de apărare,

dezvoltându-şi cele mai profunde sentimente, pentru a fi văzute şi simţite. Avea încredere în ea.

Jackie ştia că niciodată William n-ar fi luat ceea ce nu i se oferea, aşa încât, dacă sărutul continua, o lăsă să facă ea primul gest. O respecta mult prea mult, pentru a face ceva ce ea ar fi regretat mai târziu.

Sărutul continua, devenea mai profund, iar Jackie simţea cum creşte dorinţa. Îi putea simţi sufletul întreg, în acest sărut. Când se îndepărtă de ea, în el vibra dorinţă năvalnică, pe care se străduia s-o Ţină sub control. Jackie îl simţea că s-ar fi năpustit asupra ei, i-ar fi smuls hainele şi ar fi făcut dragoste sălbatic cu ea. Cu toate astea, el se limitase la un sărut blând, un lung sărut.

— William, şopti ea.

— Da? Vocea lui, de obicei profundă, era acum gâtuită de tensiunea emoţiei.

— Eu… Nu ştia ce să spună. Femeile sunt îndoctrinate de mici cu ideea că bărbatul trebuie să fie agresorul. Bineînţeles că, după ani de căsnicie, o femeie înţelege adesea că, dacă nu începe ea, n-ar mai fi niciun început. Acum, Jackie ar fi vrut să-i spună lui William că totul e în ordine, că-l doreşte la fel de mult ca şi el. Poate ceea ce făcea nu era bine, iar mâine va regreta. Dar, dacă lumea se prăbuşeşte azi, iar acel mâine nu va mai fi niciodată?

Ea nu folosi cuvinte pentru a-l îndemna. Se folosi însă de vicleşugul femeilor cu experienţă, de a se dărui, lăsându-şi trupul să-i spună „da”. Se întoarse complet către el îşi deschise gura sub a lui, îl apăsă cu picioarele, lăsându-şi trupul moale.

— Se temea că o va întreba dacă e sigură că vrea să facă dragoste cu el, punând-o să mai ia încă o hotărâre. Dar William nu-şi pierdu timpul cu vorbele. În loc de cuvinte, o privi, cu cei mai încântători ochi pe care-i văzuse vreodată. Privirea lui era aceea a

unui copil care gustă pentru prima dată o îngheţată, propunându-şi să o savureze până la ultimul strop.

Se gândise, bineînţeles, mai mult decât ar fi vrut să recunoască, la ceea ce William îi destăinuise, într-un alt moment tensionat, că este virgin. De nenumărate ori se trezise noaptea, imaginându-şi că e o femeie în vârstă, care învaţă un tânăr timid, de altfel, foarte atrăgător şi în întregime splendid, ce trebuie să facă. Se imagina în postura unei curtezane franceze, cuminţenia pământului, amintindu-şi mereu că trebuie să fie blândă şi amabilă, menajându-i stângăciile şi prima impresie. Ar fi putut să facă în aşa fel, încât prima lui experienţă sexuală să-i rămână în amintire, prin frumuseţea neprihănită.

Însă, a visa de unul singur, în pat, nu are nimic de-a face, cu realitatea. Iar el, în realitate, era un mascul de o sută de kilograme, entuziast şi flămând. Nici vorbă de timiditate. Nici de ezitare. Frumuseţea consta în exuberanţa, energia, plăcerea neştirbită, în bucuria curată şi noutatea, pentru William.

Cerule! William, n-ar fi putut să-i descheie nasturii mai repede. Adineauri, era complet îmbrăcată, iar acum, nu mai avea nimic pe ea. Adineauri, era în aşteptarea plăcerii, iar acum zâmbea fericită de încântare, în timp ce William îi atingea şi-i gusta pielea.

Mâinile lui erau peste tot, căutând, explorând. Gura urma mâinile, iar când Jackie gemu de plăcere, el păru că a găsit cheile paradisului. Cu o mână pe un sân, cu gura pe celălalt, el încerca diferite mişcări, pentru a vedea care se potriveşte cel mai bine, pentru amândoi.

Dacă Jackie ar fi putut vorbi, ar fi spus că totul se potriveşte cel mai bine…

— William, încercă să vorbească, dar el îşi purta mâinile peste tot trupul, iar acea gură încântătoare îi dădea asemenea fiori de

plăcere, încât cu greu putea gândi.

— Tu… Se întrerupse, căci nu-şi putea aminti ce voia să spună. Cine şi-ar fi putut aminti ceva aşa de complicat ca vorbele, când era mângâiată, cum era ea? Palmele lui îi atingeau coapsele, alunecându-i pe curbele picioarelor. Acum înţelegea fascinaţia bărbaţilor când aveau de-a face cu virgine. Când te gândeşti că acest bărbat nu făcuse niciodată dragoste! Ea se simţea mai mult decât deosebită. Se simţea unică, neegalată, ca o regină. Acest bărbat divin, care nu fusese niciodată atins de vreo femeia, o făcea să simtă că era al ei, într-un mod fără echivoc.

Trupul ei începu să freamete, flexibil, moale, uşor.

— Tu… încercă ea, din nou.

— Eu, ce? reuşi el să şoptească înecat de plăcerea pe care o experimenta.

Ea îl trase de gulerul cămăşii. Era complet goală, încântător de goală, oferindu-se ochilor şi mâinilor lui William, el, în schimb, era complet îmbrăcat.

După uşurinţa cu care o dezbrăcase, ea nu se miră când îl văzu gol, cât ai clipi din ochi.

Doamne, cât era de frumos! Pielea îi era netedă şi proaspătă, ca a unui nou-născut. Pe piept avea un păr moale şi scurt, iar muşchii puternici fremătau de forţă şi tinereţe. Nu s-ar fi gândit niciodată că i se poate întâmpla ca vederea acestui trup frumos, să-i sporească şi mai mult neputinţa în faţa dorinţei. Mâinile îi căutau cu nerăbdare orice şi tot ce ar fi putut pipăi; apoi îşi răsuci trupul, astfel ca să-şi poată lipi gura de umerii lui goi, iar mâinile i se mişcară în jos.

Ea nu era pregătită pentru beatitudinea, extazul care apăruseră pe faţa şi în vocea lui William, când ea îi cuprinse în palme părţile lui cele mai intime. Dacă până atunci Jackie nu

fusese convinsă, acum, plăcerea ei consta în certitudinea că el n-o compara cu nicio altă femeie. Nicio altă femeie nu-l atinsese. Nicio altă femeie nu-şi pusese mâinile sau buzele pe trupul lui. Era al ei, numai al ei!

Când îşi mişcă trupul mare şi greu deasupra ei, pregătindu-se să o pătrundă, ea îşi arcui şoldurile, pentru a-l primi. Niciodată expresia „aşa fusese scris” nu i se păruse mai adevărată, mai proprie, ca atunci când şi-a unit trupul cu cel al lui William. În minte îi răsuna ca un ecou, cuvântul „acasă”, el venise acasă, ea era acum acasă. Ei erau acum acolo unde le era destinat să fie.

— Da, da, a fost tot ce putea spune când William începu să se mişte deasupra ei. Nu există cuvinte că poată fi descrisă fericirea. Există tulburarea care însoţeşte întotdeauna sexul, dar cu William era mai mult. Se pare că el îi atinsese nişte zone adânci, profunde, unde nimeni nu mai ajunsese. Acest act, pe care ea îl experimentase până atunci, fusese doar unul fizic, acum, însă, era mai mult decât atât. Era aproape spiritual, căci simţea că era încătuşată de acest bărbat, până la ultima fibră. Fuseseră prieteni, şi-au schimbat gânduri şi taine, dar acest schimb le fusese până acum refuzat.

Jackie s-ar fi aşteptat, deşi era ultimul lucru pe care l-ar fi recunoscut, ca prima dată cu William să dureze foarte puţin. Din fericire, greşise. Contactul dura de mai multe minute, la fel de puternic.

— William, eşti minunat, spuse ea ca-n vis, cu spatele arcuit şi ochii închişi. Îl auzi că râde, acel râs mulţumit de sine al bărbaţilor, când sunt foarte mândri de ei. Îşi apăsă apoi pieptul transpirat peste al ei, sărutând-o pe gât.

* * *

Săptămâna care a urmat, Jackie a trăit într-o lume de vis. Ea-şi încheiase viaţa sexuală, odată cu dispariţia lui Charley, aşa că, într-un fel, acum era aproape la fel de novice ca şi William. Până să-l întâlnească, Charley se culcase cu oricare femeie care îi spusese „da“ sau „poate”. Aşa că ştia foarte bine cea place şi cum trebuie să facă să-şi satisfacă dorinţa. Încercase contactul în orice poziţie posibilă. Ca toate femeile, Jackie fusese foarte curioasă şi îi ceruse să-i povestească despre experienţele lui trecute. Auzise ea că nişte fete din Singapore fuseseră teribil de aşa şi aşa, apoi că era în Florida o fată care era pricepută în mod deosebit, la altceva. Pentru moment, Jackie nu-şi dăduse seama, dar, mai târziu, înţelesese că se simţea intimidată. Cum ar fi putut o slăbănoagă ca ea să concureze cu acele femei, care ştiau atât de multe? Odată chiar îi spusese asta lui Charley, iar el făcuse haz, spunându-i că era cea mai bună dintre toate şi că o prefera, în pat, tuturor femeilor din lume. Un timp, s-a simţit bine, apoi au început acele mici îndoieli sâcâitoare, că poate alte femei fuseseră mai… mai cum? Mai atrăgătoare? Cu mai multă pricepere tehnică?

Cu William se simţea liberă de comparaţii, liberă de a fi nevoită să trăiască după standardele altcuiva. Şi cine ar fi crezut că această libertate, era cel mai afrodiziac lucru, pe lumea asta? Şi, de asemenea, cine s-ar fi gândit că solidul, dependentul, prea cinstitul cetăţean William Montgomery ar putea fi un demon în pat? În toţi acei ani, de când îl cunoştea, Jackie observase puţine indicii că ar fi fost inventiv. Dimpotrivă, părea a fi miniatura lui: urmează regula. De mic copil, el colora întotdeauna în Interiorul liniilor.

Timp de o săptămână n-au lucrat nimic, absolut nimic. Motivau atât pentru ei, cât şi pentru Pete, că trebuiau să aştepte să

se vindece mai întâi mâna lui Jackie, ca să poată zbura, sau ca să poată lucra la motoare şi chiar pentru a urmări aspectul financiar al afacerilor lor. Adevărul era, un adevăr pe care ei nu-l recunoşteau deschis, că erau atât de preocupaţi unul de celălalt, încât nu se mai puteau gândi la nimic altceva.

Jackie îşi impusese să nu-l compare pe William cu Charley, dar nu reuşise. Charley fusese un bărbat foarte sexy. Se gândea la sex tot timpul şi îi plăcea să facă insinuări sexuale. Orice, ridicarea avioanelor, scaunelor, totul îi provoca aluzii la sex. Se gândea la sex, făcea sex, discuta despre sex.

William nu părea să fie prea diferit de el. Privindu-l, complet îmbrăcat, la micul dejun, Jackie nu putea crede că era acelaşi cu bărbatul cu care fusese în pat, cu o oră înainte. Cu hainele pe el, ai fi zis că nu există un bărbat mai demn ca William. Era atât de calm, atât de distant, de discret, încât îţi pierea şi cheful, când îl priveai. Cu toată tinereţea lui, William văzuse indivizi mai în vârstă decât el care veneau să-i ceară sfatul. Văzându-l atât de sobru, era uşor de crezut că Jackie îl bănuia la început destul de timid în pat. Însă fusese atât de afectuos, de tandru, de pătimaş cu ea, încât pur şi simplu a uluit-o.

A descoperit cu încântare că, fără haine, William devenea senzual ca un copil. În general, copiii văd într-o băltoacă de noroi ceva plăcut şi rece, îşi scot hainele şi se împroaşcă, unul pe celălalt. Ei nu au idei preconcepute că „nu e frumos” sau „civilizat” ceea ce fac. Această inocenţă, această senzualitate semăna cu felul de a fi al lui William, în pat. El nu făcea dragoste din obligaţie, cu dorinţa de a termina cât mai repede, ca să poată dormi, după aceea. Nu urmărea să ajungă cât mai repede la finalul actului sexual. Lui îi plăcea să facă dragoste.

Jackie nu se gândise niciun moment că, din punct de vedere

sexual, ar avea refulări. Când fusese odată întrebată de o femeie ce a găsit la un bărbat aşa de bătrân ca Charley, ea râsese cu indiferenţă. Deşi avusese şi ea neplăceri cu Charley şi discuţii, probleme sexuale n-au fost niciodată între ei.

Cel puţin, aşa credea, până să-l întâlnească pe William. Nu e de mirare că bărbaţii preferă femeile virgine; nu e de mirare că un bărbat e în stare să ucidă, dacă femeia lui s-a culcat cu un altul. Dacă femeilor li s-ar permite să facă dragoste cu mai mulţi bărbaţi, ele ar începe să-i compare, aşa cum îl compara ea acum pe Charley cu William. Şi, dacă femeile şi-ar compara amanţii, unde s-ar ajunge? Ar mai putea bărbaţii să spună „Sunt cel mai bun, păpuşico?” Ar trebui să şi dovedească acest lucru!

Dacă s-ar fi culcat cu un bărbat ca William, înaintea lui Charley… ei bine, Jackie preferă să nu se mai gândească!…

După primele zile, ea încetă să-i mai compare pe cei doi bărbaţi şi începu să se bucure cu adevărat. Era greu de explicat, iar ea nici nu se strădui prea mult, dar William o făcuse să se simtă ca şi când ar fi fost prima pereche care descoperea deliciul celor două epiderme în contact.

Nu vorbeau şi păreau că nici nu se gândesc la sex. Sexul era ceva care venea de la sine, ceva spontan şi mirific, ceva curat, încântător. Păreau că-şi spun: „Oare ce aş simţi, dacă aş face aşa? Sau aşa?“ William o lăsă să-şi plimbe mâinile la nesfârşit pe coapsele puternice, pe pieptul lui lat.

Când se sărutau, păreau că sunt primii care au descoperit această practică delicioasă. Charley avea mereu senzaţia că sărutările erau o pierdere de timp. „Mie îmi plac chestiile mai serioase, iubito”, obişnuia el să-i spună. Jackie nici nu-şi dădea seama că era însetată după sărutări, ca un rătăcit în deşert, după apă. Cu William se săruta mult. Goală, se întindea peste el şi-i

săruta faţa, ochii, nasul lung, necăjindu-l că-i trebuie şaisprezece sărutări, ca să-i poată suge drăgăstos buza de sus. Îşi plimba limba pe dinţii lui sau îi urmărea conturul gurii.

Apoi schimbau locurile. Era rândul lui să o sărute. Palmele îi mângâiau braţele şi umerii în timp ce buzele îi urmăreau fiecare trăsătură a feţei. Îşi petreceau ore întregi în pat. Se atingeau, se priveau, se sărutau, se descopereau, unul pe celălalt. Jackie se gândea uneori că erau ca Adam şi Eva, simţind primii asemenea plăcere.

Când făceau dragoste, de fiecare dată, părea că e altfel. Uneori erau atât de grăbiţi, încât nu ajungeau să-şi arunce hainele destul de repede. Alteori, se iubeau ceasuri întregi. Uneori, dura mult, alteori, dorul îi prindea pe neaşteptate.

Stăteau pe canapea, William citea ziarul, Jackie îi cosea un nasture la cămaşă şi, deodată, hainele le atârnau pe suportul lămpii. Apoi se priveau, cu o expresie nedumerită, ca şi când ar fi spus: „Oare, cum s-a întâmplat?”

Actul în sine era descătuşat de prejudecăţi sau constrângeri. Cu William ea ştia că nu va fi judecată sau comparată. Ştia că, oricum ar fi fost, pentru el, ea era preferată, unică. Era uluitor cât de mult se schimbase Jackie, ştiind că cineva o iubeşte, orice ar fi făcut. După primele zile, amândoi păreau că îşi spun: „Hai să încercăm şi asta, să vedem ce simţim”. Trăirea. Era totul, pentru amândoi. Când îşi atingeau mâinile, buzele, când încercau diverse poziţii în timpul actului sexual.

Şi, apoi, era imaginaţia lui William. Parcă îşi conservase întreaga imaginaţie pentru acest unic eveniment. Trecuse prin şcoli, studiase limbajele altor popoare şi debita tot ce ştia, cu inventivitatea unui papagal. Acum, însă, în sfârşit, găsise un domeniu fără reguli pe care să fie obligat să le urmeze. Odată, în

timpul celei de-a treia zile, într-un moment, când curgeau apele pe amândoi, William spusese cu o asemenea înfocare „Jackie, îmi place”, încât ea izbucni într-un râs zgomotos. „Şi mie”, fusese răspunsul.

Singura persoană cu care s-au întâlnit în această săptămână a fost tăcutul Pete. Au făcut tot posibilul să-şi ascundă pasiunea de el, dar fără succes. Jackie îşi aminti o zicătoare arabă, care-i plăcea foarte mult: „Sunt trei lucruri pe care nu le poţi ascunde: gravitatea, dragostea şi un om călare pe o cămilă”. Ea şi William au probat adevărul al doilea. În dimineaţa care a urmat după prima noapte petrecută împreună, au convenit că ar fi mai bine să-şi mascheze pasiunea ce abia se dezlănţuise de ochii celor din jur. William a acceptat, fără tragere de inimă. „Cred că am putea, cât însă nu eşti măritată cu mine”, spusese el. Jackie căutase să-l convingă că ar fi mai bine, pentru reputaţia lor.

Ieşiseră afară, convinşi fiind că sunt cei mai buni actori din lume şi că nimeni nu va afla că se schimbase ceva în relaţiile dintre ei. Au reuşit să-l păcălească pe Pete, doar vreo zece minute. El curăţa nişte piese, cu hainele îmbibate de kerosen. Cei doi încercau să se poarte ca şi cum totul era neschimbat. Stăteau în picioare, de o parte şi de alta a lui Pete, discutând despre problemele zilei respective. Câteva minute, Jackie şi William nu se priviseră. Apoi, William spusese ceva în legătură cu nişte pasageri ce trebuiau duşi la Denver, iar când Jackie îi răspunse a făcut greşeala să se uite în ochii lui. Timp de câteva momente, s-au privit în tăcere, peste capul lui Pete. Când acesta şi-a ridicat ochii spre ei, s-a înroşit până în vârful urechilor, de parcă ar fi dat buzna în camera unor tineri căsătoriţi, aflaţi în luna lor de miere. Cât ai clipi, Pete părăsi hangarul, lăsându-i singuri pe cei doi, care nu făceau altceva decât să se uite unul la celălalt. Era o atmosferă

atât de încinsă, încât kerosenul ar fi putut lua foc. Fără să schimbe o vorbă, doar ridicând o sprânceană, au intrat în casă. Abia au avut timp să închidă uşa în urma lor. În secunda următoare, hainele erau azvârlite pe jos, iar ei îmbrăţişaţi, căutându-se cu înfrigurare, unul pe celălalt. Două zile n-au mai ieşit din casă.

Idila lor a luat sfârşit după opt zile, când doamna Beasley, bârfitoarea oraşului, a intrat peste ei în dormitor şi i-a găsit pe amândoi în pat.

CAPITOLUL 10

William şi Jackie erau singuri în toată casa. Stăteau în living, împreună, pe aceeaşi canapea. Împreună poate nu e cuvântul potrivit, căci Jackie era cocoţată pe un capăt al canapelei, cât mai departe posibil de William. De dimineaţă, spioana oraşului, care se mândrea că nu există pentru ea uşi închise, pătrunsese în dormitorul lor. Considera că era, fără îndoială, de datoria ei, să ştie tot ce se petrecea în oraşul fantomă, aşa că îşi pusese cea mai bună pălărie şi dădu buzna. Se scuză că are nevoie să împrumute ceva de la Jackie! Era bineînţeles o absurditate, căci doamna Beasley locuia mult mai aproape de magazine, ca şi ceilalţi vecini, decât Jackie.

Dar ea văzuse ceea ce sperase să vadă: ceva care să-i satisfacă foamea de bârfe. Plecă în fugă, trântind uşa şi îşi porni maşina minusculă, atât de repede, încât William nu reuşise să-şi tragă pantalonii şi s-o prindă de umăr. Prin oraş circula gluma, că alergătorul cel mai rapid din lume era una din fetele Beasley, care duce o bârfă fierbinte.

Aşa că se întâmplă exact ceea ce Jackie n-ar fi vrut. Ea dorea să devină respectabilă, să le arate celor din oraş că nu era nici grăbită, nici uşuratică, pentru a-şi merita poziţia în oraş. Pentru prima data în viaţă, ea dorise să se integreze, nu să rămână pe dinafară. Dar, în această dimineaţă, doamna Beasley îi ruinase unica ei şansă. Acum, când va intra în oraş, va vedea ochii oamenilor privind pieziş apariţia ei. Toate poveştile care circulaseră pe seama ei urmau să fie dezgropate.

William n-a vrut s-o lase singură, dar Jackie l-a implorat să plece la Denver pentru câteva zile.

— Trebuie să-i înfrunţi singură, Jackie? Ce este de înfruntat?

Ai impresia că suntem primii în acest oraş care trăiesc împreună, înainte de căsătorie? Jumătate din copiii oraşului sunt politicos numiţi „prematuri”, pentru că s-au născut la şase luni după nuntă.

Ea nu-i răspunse, căci şi el ştia prea bine că ei doi nu erau un cuplu obişnuit.

Pentru că ea nu i-a răspuns, William se întoarse şi părăsi camera. Reapăru după câteva minute, cu geamantanele. A vrut s-o îmbrăţişeze, dar ea l-a respins; cu maxilarele încleştate, îşi ridică bagajele.

— Mă întorc peste trei zile, îi spusese el, părăsind casa.

Jackie nu aşteptă prea mult, până să se declanşeze furtuna. Aceasta luă chipul lui Terri, cu figura mânioasă, stând băţoasă în faţa casei, gata de bătaie.

— E adevărat? întrebă ea când Jackie deschise uşa, omiţând saluturile convenţionale.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Jackie, încercând să-şi păstreze prestanţa. Oare de ce au oamenii mereu impresia să ar trebui să-ţi vorbească „pentru binele tău“? Vrei puţin ceai?

— Nu, – nu vreau niciun ceai. Ce vreau este să încerc să-ţi scot gărgăunii. Doar n-ai de gând să te măriţi cu acest… acest copil, nu-i aşa?

Jackie oftă greu.

— William nu este un copil. Este un bărbat în toată firea…

Spre consternarea ei, Terri se prăbuşi în lacrimi, pe canapea. Jackie nu se aşteptase la asta. Se aşteptase la insulte şi descărcări de furie, din partea prietenei ei, dar nu la lacrimi. Se apropie de ea şi o cuprinse pe după umeri.

— Hai, vorbeşte!

— Nu, spuse Terri. Tu nu vrei să vorbeşti. Ştii cât de mult însemni tu, pentru mine, Jackie? Ai idee cât de importantă eşti,

pentru viaţa mea?

Din păcate, Jackie ştia cât de mult însemna pentru Terri. Nu-i putea uita pe cei doi fii, de-a dreptul mitocani, ai acesteia; îl auzise pe soţul ei, vorbindu-i, el care nu putea păstra o slujbă. O văzuse odată prin oraş pe Terri, apărându-i în faţă pe neaşteptate. Pe figură i se citea mizeria. Aceea nu era faţa pe care ea i-o arăta lui Jackie.

— Da, spuse Jackie, întinzându-i mai multe batiste.

Cred că ştiu…

— Tu eşti idolul meu. Eşti idolul multor femei din America. Nu eşti o oarecare, ca mine. Tu eşti deosebită.

Da, se gândi Jackie. Asta fusese una din problemele majore ale vieţii ei. Ea şi-a dorit să piloteze, dar niciodată n-a vrut să fie o celebritate.

Terri o privi.

— Ai de gând să te măriţi cu el?

— Eu… eu nu ştiu.

— Dar el te-a cerut?

Jackie nu răspunse. Tăcerea ei a fost răspunsul de care avea nevoie Terri.

— Te-ai gândit ce faci?

— Da, bineînţeles că m-am gândit. M-am gândit la tot. Am gândit şi am răsucit totul în mintea mea, de o mie de ori.

— Te-ai gândit că întotdeauna vei arăta mai bătrână ca el? Tinerele îi vor face zâmbre, iar când te vor vedea, vor spune: „Nevasta ta e bătrână”. E mai bine să fii mai tânără şi mai drăguţă decât bărbatul.

Avea impresia că Terri citeşte propriile gânduri. Fusese crudă cu ea însăşi, de o mie de ori.

— Potrivirea de vârstă nu e garanţia fericirii, îi spuse ea

obosită, dar tonul plin de suferinţă nu o opri pe Terri să continue, în timp ce-şi sufla nasul în batistă.

— Toţi prietenii voştri îl vor trata ca pe un puşti, nu ca pe un bărbat. Ai să-i vorbeşti despre lucruri care s-au petrecut în viaţa ta, pe care el nu şi le aminteşte, pentru că s-au întâmplat mai înainte ca el să fi învăţat să meargă.

Jackie nu voia să se ambaleze, dar deja Terri începuse s-o enerveze.

— De ce contează vârstă, doar când femeia e mai bătrână? De ce n-are importanţă şi atunci când este bărbatul mai bătrân? îl deranjează cumva pe un bărbat, îndrăgostit de o femeie mai tânără, că-i vorbeşte despre lucruri care s-au petrecut înainte de naşterea ei? Dimpotrivă, începe să râdă, o bate uşor peste fund şi-i spune cam aşa: „Ei, acum, scumpo, tu te duci înapoi la bucătărie, şi-ţi vezi de treabă. Noi, bărbaţii în toată firea, avem ceva de discutat”. Şi tu vrei să spui că acest fel de lucruri, sunt normale? Asta este ce trebuie să încurajăm?

Terri nu răspunse. Probabil că-şi formulase aceste întrebări în ultima zi şi jumătate, de când auzise despre ceea ce văzuse doamna Beasley.

— Cum poate el să aibă grijă de tine? Tu eşti o femeie în toată firea.

— Dacă s-ar fi căsătorit cu o femeie de douăzeci şi patru de ani, nimeni nu l-ar fi întrebat pe bărbatul de douăzeci şi opt dacă este capabil să-i poarte de grijă, spuse Jackie. Nimeni nu s-ar fi întrebat dacă este bărbat. De ce să fie considerat copil, numai pentru că soţia lui, e mai în vârstă decât el? Subiectul începuse s-o înfierbânte. Şi, pentru că tot veni vorba, aş vrea să ştiu ce nevoi are o fată de douăzeci şi patru de ani, iar eu nu le am. Camaraderie? Un bărbat care să-şi asume responsabilitatea unei

soţii şi poate a copiilor? Sex? Să fie prezent când e nevoie de el? Ce nevoi are o femeie mai tânără, pe care eu să nu le am?

Terri o privi cu milă.

— Vorbeşti prin prisma unei văduve. În decurs de treizeci şi opt de ani, sper că ai învăţat mai multe decât el. La aminteşte-ţi cât de proastă şi de necoaptă erai, la douăzeci şi opt de ani. Gândeşte-te câte ai învăţat despre viaţă, de atunci.

Jackie îşi ridică braţele exasperată.

— Ştii ce-am învăţat de la viaţă? Am învăţat să nu mai doresc să-mi petrec viaţa alături de un bărbat care se consideră un semizeu, pentru mine. Charley n-a fost pentru mine numai soţ; el a fost un dictator. El făcea toate regulile şi ştia tot.

— Dar aşa şi trebuie să fie! aproape că strigă Terri, frustrată şi înspăimântată. Ea ştia foarte bine cât de onorabilă poate fi căsnicia şi voia să-şi salveze prietena de la o nenorocire pe care o putea prevedea atât de clar, ca într-un glob de cristal.

— Cine a făcut această regulă? se repezi Jackie, apoi începu, însă, să se calmeze.

Ştia că Terri are pentru ea numai cele mai bune intenţii. Terri credea că Jackie era pe punctul de a cădea într-o greşeală grosolană şi încerca s-o prevină.

— Cine spune că soţul trebuie să fie profesor şi instructor pentru soţia lui? De ce nu pot fi egali cei doi? William şi cu mine suntem egali. El ştie ce este un cămin, o familie şi stabilitate. Eu ştiu ce este zbucium, impulsivitate şi viaţa de azi pe mâine. Dacă am fi avut aceeaşi Vârstă sau dacă el ar fi fost ca acel bărbat perfect, cu care ai vrut să mă măriţi, ar fi trebuit să mă adaptez felului lui de a fi. Un bărbat mai în vârstă, nu m-ar abate niciodată din drumul meu. Dacă William s-ar fi căsătorit cu o femeie mai tânără, ar fi tiranizat-o în ceea ce priveşte aranjarea buclelor. L-ar

fi privit ca şi când ar poseda toate răspunsurile, iar bietul William s-ar fi simţit obligat să i le furnizeze, aşa cum le ştie el. Dar eu ştiu, pentru că am văzut atâţia oameni, că nu există o cale bună sau una rea, când faci ceva. Eu n-aştept ca William să-mi spună cum să gândesc, cum să trăiesc, cum să-mi fac ordine pe toaletă. Eu vreau doar ca el să… să…

— Să ce? întrebă Terri, cu gura strânsă, părând să spună că nu crede nimic din cele spuse de Jackie.

Dar Jackie nu-şi făcea griji că luptă într-o bătălie pe care destinul o desemnase să o piardă.

— Să mă iubească. Vreau ca el să-mi fie prieten. Să mă iubească, aşa cum sunt. Nu vreau să-l schimb, iar el nu vrea să mă schimbe. Eu nu-i voi pune în spinare greutatea aberantă a necesităţii, de a avea răspuns la toate. Noi suntem egali.

— Dar, Jackie, spuse Terri încet, ca şi când ar fi explicat ceva pe care oricine altcineva din lume îl ştia, un bărbat trebuie să simtă că el este bărbatul. Poate că tu şi cu mine ştim că nu sunt cinci bărbaţi în lume care să ştie măcar jumătate din câte ştie o femeie, dar este important pentru un bărbat să creadă că ştie mai mult decât femeia iubită.

Jackie izbucni în râs.

— Terri, dacă tu crezi că William crede cu sinceritate că cu ştiu mai multe decât el, pentru că sunt mai în vârstă, atunci nu-i cunoşti deloc pe bărbaţi. Câţi ani aveau băieţii tăi, când au decis că ei cunosc mai multe despre lume decât tine, pentru că tu erai o biată femeia?

În ciuda faptului că se simţea apropierea dezastrului, Terri nu-şi putu opri un zâmbet.

— Nouă. Ba nu, opt ani.

— Aşa-i! Eu sunt cea care a spus că William şi cu mine suntem

egali, nu el. Noi suntem egali, pentru că eu nu caut la el răspunsurile. Când m-am măritat cu Charley, am crezut că, fiind mai în vârstă, ştie tot ce era de ştiut. Ne-a fost greu amândurora când am început să înţeleg că era o fiinţă ca oricare dintre noi. Amândoi am vrut să ne întoarcem la vremea când eu îl priveam cu ochii strălucitori, plini de încrederea că el poate orice, dar odată pierdută această încredere, este pierdută pentru totdeauna. Nu mă aştept ca William să ştie totul. Eu vreau de la el doar ceea ce se pricepe mai bine: fermitate, o prezenţă calmă în furtuna vieţii mele. Nu l-am zeificat pe William; îl iau aşa cum este şi îmi place, cum este.

Jackie zâmbi.

— Vezi tu, pentru el o e mare uşurare să fie iubit pentru ce este, în loc de a se strădui să încerce să fie ceea ce nişte fete romantice cred că este.

Jackie începuse să se simtă mai bine. Pe măsură ce vorbea, era din ce în ce mai convinsă de adevărul celor spuse.

— Oare de ce un bărbat poate fi copil la cincizeci de ani, dar nu poate fi matur la douăzeci şi opt? Este obişnuit ca femeile să se plângă că soţii lor n-au mai multă minte decât la doi ani; atunci de ce este de neconceput că un bărbat poate fi maturizat, la douăzeci şi opt de ani? William spunea…

Terri înţelese că Jackie a câştigat, că, încă o dată, Jackie a făcut exact ceea ce a vrut, întorcând spatele întregii lumi.

— Iar noi ştim foarte bine câtă înţelepciune aveam la douăzeci şi opt de ani. Vocea îi era încărcată de sarcasm.

— La douăzeci şi opt de ani, eram doborâtă de trei copii şi de un bărbat care nu-şi putea păstra slujba, în schimb, îşi putea păstra porţia de tărie. Iar la douăzeci şi opt, tu zburai prin hambare în flăcări.

— Refuz să reduc un bărbat la o singură trăsătură – vârsta, spuse furioasă Jackie. Întreabă-mă despre demnitatea lui, despre capacitatea de a judeca, în caz de forţă majoră, despre bunătatea lui, despre felul în care se îngrijeşte de alţii. De ce toate astea nu au nicio valoare, iar vârsta lui este totul?

Terri deschise gura să mai spună ceva, dar renunţă, îşi dădu seama că n-avea sens să mai continue discuţia cu Jackie; se răzgândi. Se ridică în picioare.

— E clar că mi-am răcit gura de pomană. Când acest băiat îţi va frânge inima, am să te ajut să pui bucăţelele la loc! Aceste vorbe o enervară pe Jackie”.

— E scris undeva că cu şi William suntem sortiţi eşecului, numai pentru că eu sunt mai bogată în ani, nu în spirit?

Terri pornise către uşă, intenţionând să nu mai scoată un cuvânt, dar, în clipa aceea, se întoarse:

Tu ai răspuns la toate, nu-i aşa, Jackie? Ai fost peste tot, ai făcut de toate, aşa că e normal să ştii tot. Cum pot eu să ştiu ceva? Am trăit toată viaţa în acelaşi oraş, soţul meu s-a antrenat cu beţivii din oraş, iar copiii mei îşi vor petrece, nu e niciun dubiu, viaţa de adulţi în puşcărie. Aşa că, spune-mi şi mie, cum ar putea cineva atât de neînsemnat ca mine să ştie ceva?

— Terri… începu Jackie, ridicând mâna s-o mângâie, dar Terri se feri.

— Jackie, eu sunt aici, dacă ai nevoie de mine, adăugă ea şi părăsi casa.

Jackie se rezemă de uşă, începând să plângă.

— Oare de ce nu poate fi viaţa mai simplă? şopti ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. De ce eu nu pot fi ca alţi oameni?

La aceste întrebări, însă, răspunsul nu exista.

CAPITOLUL 11

Surpriză!

Jackie rămase cu gura căscată de uimire, privind musafirii din uşa casei, cinci bărbaţi şi două femei, cu feţe radioase şi bine dispuse. Expresiile lor nu reflectau ceea ce simţea ea, în adâncul sufletului.

— Fac prinsoare că nu te aşteptai să ne vezi, Jackie!

— Nu, spuse ea, străduindu-se să fie cât mai politicoasă, dar inima îi căzuse în papuci. Ieri, abia, avusese loc discuţia cu Terri. În orele care au urmat, ea nu păşise dincolo de uşă, de teama celor din Chandler. De teama comentariilor despre ea şi William.

Acum în faţa uşii stăteau Şapte persoane, prieteni vechi ai lui Charley, amici vechi de chefuri. Bărbaţi şi femei, care făcuseră odată parte din viaţa ei, dar pe care îi uitase.

Privindu-i cum râd, ridicând sticlele cu vin, dornici să sărbătorească revederea, ea înţelese cât de mult s-a schimbat de când a venit în Chandler. În Chandler unde, dacă cineva îţi zărea lumina aprinsă la ora trei noaptea, te-ar fi căutat la ora şase dimineaţa să te întrebe dacă nu ţi s-a întâmplat ceva rău.

— Intraţi, le spuse ea zâmbind şi deschizând larg uşa. Apoi alergă la bucătărie, bănuind că sunt înfometaţi şi că, în scurt timp, cel puţin doi din ei îi vor cere bani.

— Jackie, vino aici şi povesteşte-ne ce ai mai făcut în aceşti doi ani. Am văzut hangarul plin de avioane. Ce-i cu ele?

Jackie, care tocmai pregătea cel de-al patrulea sandviş, simţi că-i îngheaţă mâinile. Deci acesta era motivul venirii lor aici: auziseră ceva despre noua ei afacere şi voiau de lucru.

Brusc simţi o dorinţă arzătoare ca William să fie lângă ea. Cu politeţe, dar ferm, el le-ar fi dat de înţeles că angajau doar oameni

capabili, nu pe toţi boşorogii, ale căror vremuri bune, apuseseră demult.

La acest gând îşi scutură capul, încercând să se limpezească. Şi ea era unul din boşorogi, pentru că ei erau generaţia din care făcea parte, erau lumea ei.

— Poftiţi la masă, îi invită, aducând o tavă cu gustări şi murături. Masa din sufragerie era deja plină cu sticle de vin şi bere. Unul din ei le adusese într-o valiză.

— Sperăm că n-o să superi, dacă o să-ţi ţinem companie câteva zile, spuse unul din bărbaţi. Ne-am gândit că nu te vom deranja, din moment ce eşti proprietara acestui hotel. Trebuie să-ţi fie tare urât singură, aşa că o companie nu ţi-ar strica.

— Nu, sigur că nu. Aşa e, zise ea, forţându-se să zâmbească. Îşi aminti de vremurile când era cu Charley. El era un bărbat foarte generos; ceea ce le convenea tuturor, de minune. El era considerat generos, dar Jackie era cea care trebuia să cumpere alimentele, să pregătească mesele şi să cureţe după fiecare.

Aşa că, erau acum aici, în căutare de slujbe, masă şi casă, pe gratis.

— Salut!

Ea-şi ridică privirea. În faţa ei, stătea William, puternic, înalt şi pur. Razele soarelui îi aureolau capul, făcându-l să pară un înger salvator. Dărâmând trei sticle goale, Jackie alergă spre el, iar el îşi desfăcu braţele strângând-o puternic la piept. Vag, îşi dădu seama de tăcerea ce se lăsase în jurul lor, dar n-o interesa ce gândesc ceilalţi. Până în acest moment, nu realizase cât de mult începuse să depindă de William, de forţa lui.

— Hai, Jackie, nu ne faci prezentările?

Unul câte unul Jackie îi prezentă. În cameră erau doar şase. Al şaptelea, cel mai bun prieten al lui Charley, ieşise puţin afară.

Cu toţii l-au salutat pe William cu entuziasm şi l-au invitat să li se alăture la petrecere.

Jackie era cu sufletul la gură. Aceştia erau primii oameni cărora le făcuse cunoştinţă cu William, prezentându-l ca bărbatul ei, şi le aştepta reacţia. Dar, în comportarea lor, nu era nimic neobişnuit. În câteva minute au început să-i povestească lui William, plăsmuiri despre isprăvile lor ca piloţi, în timp ce William le vorbea despre hotelurile cochete din oraş, unde ei ar putea sta. Jackie fu nevoită să-şi ascundă un zâmbet. Acum se putea relaxa; William era aici, s-o ocrotească. El nu le-ar fi permis acestor indivizi să-i ia cu asalt casă, nici nu i-ar fi angajat, fără să aibă calificarea necesară.

Cinci minute mai târziu, prietenul lui Charley, Arnold, reapăru în cameră.

Gladys, cam prea prietenoasă cu William, exclamă:

— Iar acest superb obiect tânăr îi aparţine lui Jackie.

Arnold zâmbi şi spuse:

— Din câte ştiam, Jackie şi Charley n-au avut copii.

Brusc se făcu linişte. Doar William părea calm.

— Sper s-o conving pe Jackie să ne căsătorim. Spusese asta cu voce mieroasă, părând netulburat de ceea ce tocmai se relatase.

Cât despre Jackie, ea ar fi dorit să se deschidă podeaua şi s-o înghită pământul, ca să nu se mai ştie niciodată de ea. Se răsuci pe un călcâi şi părăsi camera, ignorând scuzele lui Arnold, răsunând în urma ei şi rugăminţile celor din grup să se întoarcă.

Când ieşi afară, rămase surprinsă să simtă mâna lui William pe braţ. El încerca s-o oprească din mers, dar Jackie îşi pusese în gând să se urce în avion. Era singurul loc unde se simţea cu adevărat în siguranţă.

— Jackie, spuse William, bărbatul ăla e pe jumătate beat. Şi

chiar treaz să fi fost, mă îndoiesc că ar fi putut vedea mai departe de vârful nasului.

— Ar fi putut vedea ceea ce oricine poate să vadă.

William îi cuprinse umerii.

— Nu mă interesează nimic din toate astea, Jackie. Eu te iubesc. Te iubesc. Nu mă interesează câţi ani ai, ce rasă eşti, dacă eşti grasă sau slabă. Te iubesc pentru ceea ce eşti tu.

Şi pentru că nu-i răspunse, el îşi lăsă mâinile să alunece de pe umerii ei.

— Dar acum, tu vei decide, îi spuse el, cu o voce îngheţată. Tu trebuie să hotărăşti.

Ea plecă de lângă el, îndreptându-se spre avion. În câteva minute decolă.

Dacă, în ziua în care ea îl luase în avion, William îşi spusese că zboară imprudent, văzând-o acum, el rămase îngrozit. Ea zbârnâia pe deasupra copacilor, atât de jos, încât crengile din vârf au zgâriat avionul. Zbura drept spre munte. Nu puteai şti, până în clipa când ridică avionul, dacă are de gând să se zdrobească sau nu de stânci. Când avionul, cu motorul în forţaj părea că n-o mai ascultă, ei aproape că nu-i păsă.

Zbură câteva ceasuri, când vertical, când cu susul în jos, când oblic.

Când i se termină combustibilul, era cam la trei mii de metri şi plana deasupra unui vârf muntos. Sub ea se afla o păşune întinsă, fără copaci. Îşi lăsă avionul să cadă acolo. Nu ştia şi nici n-o interesa, dacă va nimeri acel loc şi plonjă pe cealaltă parte a muntelui, iar roţile erau la marginea prăpastiei.

După o clipă, când motorul se oprise, ea rămase pe loc, ţinându-şi capul pe spate, cu ochii strânşi până la durere. Se afla pe vârful unui munte, cu rezervorul de combustibil gol şi singura

modalitate de a scăpa era să coboare pe jos muntele şi să-l escaladeze apoi, cu o canistră de combustibil.

Coborî din avion, dar nu-şi începu coborâşul pe jos. Se aşeză pe marginea stâncii, admiră priveliştea magnifică, apoi aşteptă să-i vină vreo idee înţeleaptă. Nu-i veni nicio idee, dar, veni grindina. Târziu, după-amiază, cerul se închise şi începură să-i cadă în cap adevărate pietre de gheaţă. Se adăposti sub aripa avionului.

Se înnopta. Se strânse covrig, îşi trase pe ea hainele de piele, pe care le aruncase la repezeală, înainte de a se urca în avion şi aţipi. Însă nu putea gândi. De fapt, spera că nu se va mai putea gândi niciodată. Ar fi vrut să se poată întoarce în timp, când viaţa era uşoară, când era mai tânără şi cunoştea toate răspunsurile.

În dimineaţa următoare, devreme, nu se miră, când auzi în apropiere un avion. Probabil că William o căuta. Nu era el salvatorul, de fiecare dată? Era întotdeauna prezent, pentru a o salva, fie că avea nevoie de bani, de copci pentru rană sau de ajutor, pentru a o scăpa de intruşi. Când avionul ajunse deasupra capului ei, Jackie ieşi de sub propriul ei aparat de zbor şi făcu semne cu mâinile spre pilot, că este teafără. În replică, el îşi balansă aripile, astfel încât Jackie înţelese că a fost văzută. De la acea distanţă, pilotul părea a fi unul din prietenii lui Charley. Simţindu-se vinovată pentru că provocase atâta agitaţie, ea realiză că William i-a pus pe toţi la treabă, ca s-o găsească.

Era flămândă şi obosită. Mai ştia că le-a dat de furcă multor oameni, care erau îngrijoraţi de ea, dar mai stătea încă pe gânduri, înainte de a coborî muntele. Şi, mai ales, spera să n-o caute nimeni. În special William. Acum, trebuia să fie singură, să se poată gândi.

Dar îi era imposibil. În capul ei, zumzăiau prea multe voci. Vocea lui William, chemând-o şi implorând-o.

Apoi vocea lui Charley, care-i spunea: „Ce mai contează, peste o sută de ani?” Erau şi vocile lui Arnold şi Terri. Ce ecou avea vocea lui Terri, în capul ei!

Dar cea mai puternică dintre toate era propria ei voce. „El o să vrea o femeie mai tânără. Ar merita o femeie care să-i poată dărui o droaie de copii”.

— Încetează! îşi spuse ea, punându-şi mâinile la urechi. De ce oare nu putea auzi ce i-a spus lui Terri? Cât de deşteaptă fusese atunci, grozav de deşteaptă. Îi spusese numai lucruri adevărate. Şi atunci, de ce nu le-a crezut?

Se făcuse seară. Îi scăpărau ochii de foame. Ştia că ar fi putut să coboare muntele. Dar nu se putea clinti, încă nu luase decizia.

Când auzi zgomotul inconfundabil al cuiva care urca pe urmele lăsate de un elan bătrân, înţelese, fără urmă de dubiu, că era William. Cu maxilarul lăsat, cu braţele încrucişate pe piept, era hotărâtă să-l aştepte. Ce urma să-i spună?

Spre uimirea ei nu era William, ci liniştita, durdulia lui mamă, Nellie, care urca muntele, luptându-se cu un coş uriaş de picnic, sub braţ.

Lui Jackie i-au fost necesare câteva momente ca s-o recunoască. Se gândea că e, poate, o halucinaţie.

Dar cuvintele lui Nellie au readus-o la realitate.

— Cred că am făcut infarct, spuse ea cu zâmbetul pe buze. Apoi, se aşează uşor pe pământ.

CAPITOLUL 12

Nellie nu făcuse un atac de cord. Nu era însă obişnuită să urce, iar efortul, combinat cu altitudinea, i-a dat senzaţia că e pe moarte. Timp de câteva minute bune, Jackie îşi comută atenţia de la propria persoană la Nellie. În scurt timp, amândouă stăteau la umbra aripii avionului, înfruptându-se din mâncărurile, cărate de Nellie.

Jackie aşteptă calmă să înceapă circul. Dar Nellie nu scoase o vorbă despre William sau despre faptul să trăiau împreună. Discutară despre vreme, despre avionul care era chiar pe marginea prăpastiei, în general nimic important.

În final, Jackie nu mai rezistă.

— Mă crezi o caraghioasă, nu-i aşa?

Nellie nu păru surprinsă de întrebare.

— Nu, draga mea, după mine, eşti una din cele mai grozave femei pe care le-am cunoscut.

Jackie dădu din cap.

Nici de data asta Nellie nu luă în seamă sarcasmul ei. Nellie schimbă subiectul.

— De ce nu participi la cursa Taggie?

Jackie zâmbi. Refuzase să-i explice lui William, dar n-o putea refuza pe mama lui.

— Nu-mi place să fiu o celebritate. Detest aparatura modernă de zbor care înlocuieşte talentul pilotului. Căci asta reprezintă azi zborul, aparatură. Nu-ţi trebuie talent, ci cunoştinţe solide de matematică. În câţiva ani, oameni ca William pot deveni piloţi mai buni decât mine.

Nellie zâmbi, la aerul inocent al vorbelor lui Jackie.

— De ce nu vrei să te căsătoreşti cu fiul meu?

Asta era! Bâlciul începuse, se gândi Jackie.

— Dintr-o mulţime de motive. Să zicem, pentru că merită o soartă mai bună. Apoi e vorba şi de mândria mea. Nu-mi plac bârfele şi poveştile care circulă.

Nellie începu să râdă.

— E drept că aţi stârnit o mulţime de discuţii. Bietul meu soţ, de câte ori iese pe stradă, este acostat de câte cineva, care-i relatează ultima bârfă legată de faptul că doi tineri necăsătoriţi au fost găsiţi împreună în pat. Aţi scandalizat întregul Chandler. Sunt convinsă că sunteţi primul cuplu din acest oraş care a intrat în bătaia focului.

Jackie roşi jenată şi-şi plecă privirea în pământ.

— Ai idee ce au ajuns acum să spună? Că probabil a fost ceva între voi doi, încă de când eraţi copii.

Jackie clipi uluită, câteva secunde.

— Cum?

— Da. Doamna Beasley spune că legătura dintre tine şi fiul meu, în toţi acei ani, nu era normală.

Jackie deschise gura să vorbească, dar renunţă. Apoi începu să râdă.

— Bine, dar William era copil! Şi o calamitate. O adevărată calamitate. Am făcut orice să scap de el. Dacă nici asta nu e normal, atunci nu mai ştiu ce-ar putea fi!

— Tu ai încercat să scapi de el? Din câte îmi amintesc, voi doi eraţi nedespărţiţi. E drept, îi spuneai să te lase în pace, dar când el rămânea acasă, veneai întotdeauna să-l vezi.

— N-am făcut aşa ceva, spuse Jackie cu indignare.

— Dar când el a avut gripă? Veneai în fiecare zi.

— Eram îngrijorată de întreaga familie.

— Doar William era bolnav.

Jackie luă un băţ şi începu să deseneze cercuri pe pământ.

— Era doar un copil. Încă mai este. Întotdeauna a fost.

— N-ai crezut niciodată asta. Îi cereai mereu sfatul în multe probleme. Ai iubit întotdeauna aventura, dar, înainte de a face ceva, îl întrebai pe William, dacă o să iasă bine.

— Nu-i adevărat, spuse Jackie, ca o şcolăriţă.

Pentru un moment, Nellie nu-i răspunse.

— Tu ştii că William n-a vorbit o lună întreagă, după ce ai plecat din Chandler? Nu voia să vorbească, accepta cu greu să mănânce. Ca să-l fac să meargă seara la culcare, trebuia să-l iau în braţe şi să-l legăn. Mi-era teamă că-şi va pierde dorinţa de a trăi.

— Iar eu, nu m-am gândit niciodată la el. Jackie îşi acoperi ochii cu mâna. Iar acum, mă gândesc numai la el. Nu ştiu ce să fac. William vrea să ne căsătorim. Dar între noi… sunt diferenţe. Oamenii…

— Să-i ia naiba de oameni! spuse Nellie.

Jackie n-a fost niciodată mai uluită, ca acum. Nellie Montgomery era cea mai calmă, mai blândă şi mai optimistă persoană din lume. N-a existat vreodată ceva care s-o facă să-şi piardă calmul, nici măcar cei doisprezece copii care o asaltau. Nici chiar când trei din ei au venit, în acelaşi timp, plini de sânge. Nellie era persoana pe care ţi-ai fi dorit s-o ai alături, în timpul unei catastrofe: nu-şi pierdea calmul nici în faţa plutonului de execuţie.

Iar acum înjura.

Când Jackie o privi, figura lui Nellie nu mai era cea blândă, dulce, pe care o văzuse întotdeauna. Era plină de furie.

— Jackie, dă-ţi seama!

Aceasta o făcu pe Jackie să-şi îndrepte spatele, cu ochii larg deschişi.

— Ai impresia că altora le e uşor, iar tu eşti singura cu probleme? Ai fost norocoasă de când te ştiu!

— Norocoasă? şopti Jackie. Oare cum putea fi norocoasă, cu viaţa ei atât de plină de greutăţi şi bătălii?

— O, ştiu la ce te gândeşti. Sunt o Montgomery şi, prin urmare, nu cunosc altceva decât luxul şi viaţa uşoară. N-ai dreptate. Tu ai fost capabilă toată viaţa să faci ce vrei. Iar în jurul tău, ai avut numai oameni care te-au iubit. Acum, când ai întâlnit un obstacol, întorci coada şi fugi. De ce nu încetezi să mai fi atât de egoistă şi să te mai gândeşti şi la alţii, nu numai la tine?

Jackie rămase încremenită de uimire în faţa izbucnirii neobişnuite a acestei femei. O şocă însă, când Nellie începu să strângă resturile de mâncare, pregătindu-se de plecare.

Ar fi vrut să se apere.

— Nu înţeleg. Nu sunt egoistă; la William mă gândesc. O fac mai mult pentru el, nu pentru mine.

— Nu, nu-i adevărat! spuse Nellie cu violenţă. Brusc, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

Jackie făcu singurul gest la care se pricepea: o luă. În braţe pe Nellie şi o trase spre ea.

— Scuză-mă, spuse Nellie, suflându-şi nasul. Apoi se desprinse din braţele lui Jackie. Eu văd lucrurile mult mai clar decât tine, pentru că am trecut şi eu prin aşa ceva. Cu ani în urmă, am fost şi eu, cu soţul meu, într-o situaţie asemănătoare.

— Nu înţeleg. Soţul tău nu este mai tânăr decât tine.

Nellie începu să râdă.

— Nu, draga mea, Jace nu e mai tânăr decât mine. Dar, în cazul meu, ca şi în al tău, de altfel, vârstă nu are nicio importanţă, absolut nicio importanţă. Ţie ţi-e teamă de ceea ce cred alţii. Viaţa m-a învăţat că, dacă le dai altora putere asupra ta, ei o vor

întrebuinţa greşit.

Nellie luă amândouă mâinile lui Jackie într-ale ei.

— Cu ani în urmă, când Jace a vrut să ne căsătorim, l-am refuzat, pentru că alţii, pe care eu îi consideram foarte ataşaţi de mine, îmi spuneau că n-ar trebui să mă căsătoresc cu el. Aceşti oameni mă asigurau că singura lor grijă era să-mi fie mie bine. A fost nevoie de mult timp, poate prea mult, până să înţeleg că, de fapt, se gândeau numai la ei, în niciun caz la Jace sau la mine. Oamenii pot fi nişte creaturi foarte egoiste.

— Nu… nu m-am gândit la asta.

— Nu, nu te-ai gândit să faci ceea ce fac toţi. Majoritatea femeilor se căsătoresc cu bărbaţi cam cu cinci ani mai mari ca ele, apoi îşi trăiesc viaţa aşa cum au fost învăţate. Spune-mi, Jackie, îl iubeşti pe William?

— Da, spuse ea, din toată inima.

— Şi atunci, care e problema?

Jackie o privea descumpănită, fără să-i poată da un răspuns.

— Draga mea, am impresia că încă n-ai înţeles că totul în viaţă este dragoste. Asta e tot ce contează cu adevărat. N-au nicio importanţă banii, averea, Vârsta, prietenii, succesele. Singurul lucru care are valoare este dragostea… Dragostea este cea care face ca trecerea noastră pe acest pământ să aibă o însemnătate. Şi vrei să-ţi mai spun ceva? Dragostea, dragostea adevărată, este rară. N-o întâlneşti prea des. Mulţi o caută toată viaţa, fără s-o găsească.

Făcu o pauză. Ochii îi străluceau straniu.

— Spune-mi, Jackie, dacă ai zări acum, pe jos, un diamant mare, ce ai face?

— L-aş ridica, spuse Jackie abia auzit.

— Dar dacă acest diamant, de altfel perfect, ar avea un defect

minuscul, să zicem, o crăpătură la un capăt, ai arunca întregul diamant din cauza acestui defect?

În ochii lui Jackie sclipiră lacrimi.

— Nu, l-aş păstra, cu defect cu tot.

— Fiul meu este perfect, dar, în ochii tăi, el are un defect: l-am născut cu zece ani mai târziu decât te-a născut pe tine mama ta. Eşti gata să renunţi la el, din cauza greşelii mele?

Jackie plângea în hohote.

— Nu ştiu, spuse ea cu sinceritate. Nu ştiu ce să fac!

După un moment, Nellie se ridică în picioare, pregătindu-se de plecare. O lăsă pe Jackie cu capul pe genunchi. Se întoarse înapoi, însă.

— Coborî acum, cu mine?

Jackie zâmbi printre lacrimi.

Cam câţi mă aşteaptă jos?

— Câţiva, răspunse zâmbind Nellie.

Asta însemna cam jumătate din populaţia oraşului Chandler.

— Este şi William, acolo?

Figura lui Nellie deveni sobră.

— Nu, nu este. Mi-a spus că ştii unde îl poţi găsi.

Jackie simţi că i se opreşte inima. Fără îndoială că William o aştepta într-un loc pe care ea şi-l amintea. Nu mai fusese acolo, de douăzeci de ani, dar şi-l amintea.

— Sunt gata într-o clipă! Vreau să-mi aranjez puţin faţa. „Şi să mai câştig timp de gândire”, îşi spuse ea.

— Zece minute, niciunul în plus! Toţi sunt îngrijoraţi din cauza ta, zise Nellie.

— Da, ai dreptate, răspunse Jackie. Amândouă ştiau însă că ea n-a luat încă nicio hotărâre.

În clipa când Nellie dispăru, Jackie alergă la avion, se căţără

pe aripă şi intră în cabină. Acolo, îşi căută micuţa casetă metalică pe care o purta tot timpul cu ea. Aproape întotdeauna îşi lua la ea articolele cosmetice pentru cazul în care se întâlnea pe neaşteptate cu ziarişti. Iar acum, trebuia să dea ochii cu cetăţenii din Chandler şi ar fi fost mai bine ca obrazul ei să nu mai fie marcat de lacrimi.

Găsi cutia. În timp ce-şi căuta rujul, căzut sub trei hărţi şi un compas, văzu un plic mare, alb. Pentru o clipă, mâinile ca şi inima, i s-au oprit, căci ştia foarte bine ce conţine.

Încet scoase plicul şi-l desfăcu. Înăuntru era invitaţia de a participa la cursa Taggie. O primise în ziua înmormântării lui Charley. Atunci, însemnase o cotitură în viaţa ei.

Cu trei zile mai înainte, se trezise, nu în sforăielile zgomotoase ale lui Charley, ci într-o tăcere nefirească. Charley nu era adormit, lângă ea; era mort. Murise în somn, în urma unui infarct puternic. Arăta liniştit şi împăcat. Pe buze, mai purta încă umbra unui zâmbet.

Câteva zile după aceea, ea n-a fost capabilă să judece. Oamenii din Chandler însă, cum au aflat, au venit să-şi ia rămas bun. Fiecare din ei, voia parcă să se convingă că Jackie va continua să facă tot ceea ce făcuse şi până atunci: adică să zboare mai sus, mai mult, mai repede.

Asta s-a întâmplat până în ziua funeraliilor, când, absentă, deschisese plicul şi găsise invitaţia la cursa Taggie, care urma să aibă loc în oraş, însoţită de o scrisoare de la Jace Montgomery. În clipa aceea, realiză că se săturase de tot. Era sătulă de permanenta mişcare, de faptul că nu putea prinde rădăcini nicăieri. Se săturase să-şi vadă numele în ziare, se săturase să dea autografe, se săturase să răspundă la aceleaşi şi aceleaşi întrebări stupide. Îşi dorea un cămin. Îşi dorea ceea ce alţii aveau demult.

Fără să stea pe gânduri, îi scrisese domnului Montgomery că

ar fi dispusă să accepte oferta lui de a se stabili în Chandler şi de a iniţia o companie de transport, dar că nu va participa la cursă. Nu-i spusese nici lui şi nici altcuiva, că, de fapt, îi era frică să nu piardă cursa.

Cu invitaţia ruptă şi prăfuită în mână, Jackie se îndreptă spre capătul stâncii. Rămase acolo, în picioare, privind spre prăpastia adâncă. Nu mai reprezenta şansa vieţii ei, se gândi ea. Şi alţii primeau frecvent invitaţii. Unele erau aurite, altele sugestive, unele erau mari, altele mici. Unele erau stridente, altele subtile. Dar era interesantă doar acea invitaţie care era acceptată. Mulţi acceptau doar invitaţiile sigure, ignorându-le pe cele neobişnuite sau care presupuneau un risc.

Dar Jackie nu se speriase niciodată de riscuri. Ea făcuse aşa cum spunea William, exact ceea ce dorise în viaţă. Ea acceptase invitaţia oferită de mama sa, care spusese că probabil e altfel decât ceilalţi copii din acelaşi aluat. A acceptat invitaţia lui Charley să ducă o viaţă aventuroasă şi agitată. Şi tot aşa, acceptase şi refuzase invitaţii, după bunul ei plac. De fiecare dată, fără ezitare, ştiind instinctiv ce era bine şi ce nu pentru ea.

Acum, însă, William îi oferise o altă invitaţie, probabil cea mai importantă din viaţa ei şi tocmai acum ezita. De ce oare? Doar pentru că William era mai tânăr decât ea? Sau era vorba de altceva?

Îl refuzase pe William pentru că îi era teamă? Oare îi era teamă, aşa cum spusese Nellie, de ce vor spune ceilalţi? Niciodată până atunci nu-i păsase de asta. Sau îi era frică să iubească atât de mult pe cineva, cum îl iubea pe William? Dacă acum îl iubea atât, atunci cum va fi când îl va vedea ţinând în braţe copilul lor? Cât de mult ar putea să-l iubească, după ani de convieţuire, când va ajunge să-l cunoască atât de bine, încât gândurile lui îi vor fi tot

atât de familiare ca propria-i respiraţie? Şi dacă iubindu-l atât de mult, el va muri ca şi Charley?

Fusese capabilă să supravieţuiască morţii lui Charley, pentru că-şi păstrase întotdeauna independenţa. Îşi păstrase întotdeauna propria identitate, fusese întotdeauna cu el, dar, în acelaşi timp, separată de el. Îl iubise pe Charley, dar fuseseră mereu două persoane. De William nu se mai simţea separată. Simţea că sunt unul singur, că sunt contopiţi ca două culori amestecate de penelul unui pictor. Ea era galbenul, culoarea soarelui, o culoare pasionantă, iar William era albastrul, culoarea păcii şi a calmului. Contopite, cele două culori dădeau verdele, culoarea pământului, a căminului.

Privi invitaţia zdrenţuită din mână şi, după o clipă, îi apăru un zâmbet uşor în colţul buzelor. Îşi ridică ochii spre necuprinsul cerului, simţind căldura soarelui pe faţă.

— Nu-mi pasă! şopti ea. Zâmbetul i se accentuă şi vocea deveni mai puternică.

— Nu-mi pasă ce va fi mâine! Eu trăiesc acum. Îl iubesc. Îl iubesc cu toată fiinţa mea şi numai asta contează. Nu mă interesează ce gândesc alţii. Nu mă interesează viitorul. Îl iubesc! Mă auziţi?

Vocea i se transformă în strigăt.

— Lume, mă auzi? îl iubesc!

Încă zâmbind, începu să rupă invitaţia, întâi în două, apoi în patru şi iar şi iar, până când o mărunţi în bucăţi mici, pe care le adună în palmă.

Apoi ridică mâna spre soare, deschise palma şi lăsă vântul să le zboare, ca pe un roi de fluturi mici şi albi care pluteau în prăpastie.

Când dispăru şi ultima bucată de hârtie, se întoarse şi începu

să coboare muntele.

Erau acolo, aşteptând-o. Prietenii lui Charley care zburaseră până au dat de ea. Mulţi locuitori din Chandler, curioşi, amatori de senzaţii care să le împrăştie monotonia vieţii, iată-l pe Arnold, care nu contenea cu scuzele pentru gafa făcută. Încerca să-i explice că de fapt el a vrut să spună că nu ştia că Charley să fi avut copii mari. Simţindu-i adevărul în voce, ea îl iertă, continuând să meargă, căutând cu privirea prin mulţime vreun semn de la William.

El, însă, nu era acolo. Şi era normal să nu fie. Acum venea rândul ei să-l caute.

Jace Montgomery stătea în picioare la poalele muntelui, privind-o, căutându-i faţa, aşteptând un răspuns. Brusc, Jackie fu izbită de faptul că toţi din oraş ştiau cât de mult se iubeau, ea şi William, că s-au iubit dintotdeauna.

În ochii oamenilor, probabil că ei formaseră întotdeauna un cuplu.

Când Jace îi văzu expresia feţei, îi zâmbi şi un car de ani păreau să-i fi căzut de pe umeri. Nu scoase un cuvânt. Îi arătă o maşină parcată în apropiere, iar Jackie se îndreptă grăbită spre ea. Cum spunea William? Că merge „cu paşi mari, de parcă ar înghiţi pământul”.

În câteva minute era în maşină, conducând spre oraş. Nu merse mult şi, deodată, îşi dădu seama unde ar putea fi William. O aştepta lângă micul pod, unde îl învăţase echilibristica pe funie, apoi îl împinsese în apă, spunându-i „înoată sau vei muri!”

Era acolo calm, aşteptând-o. Stânca ei, se gândi Jackie, oprindu-se o clipă să-l privească. Soarele îi strălucea în păr. Nu, nu stânca ei, diamantul ei. Diamantul ei fără cusur.

— Salut, spuse ea, când era la mai puţin de doi metri de el.

El n-o privi, nu rosti nimic, aşa că Jackie se aşeză jos, în faţa lui. El îi ocolea privirea.

— M-am purtat puţin cam urât, în ultimele zile, zise ea.

— Da, aşa e.

Ea zâmbi.

— Ai putea să spui ceva plăcut.

— Nu mă simt foarte bine.

— Cred că ar fi cazul, răspunse ea, încercând să înviореze situaţia, cu puţin umor. El nici măcar nu zâmbi.

Câteva minute, ea rămase tăcută, încercând să găsească ceva de spus, dar nu se putea gândi la nimic.

— Ei, fir-ar să fie, William! Ce ar trebui să spun? Că tu ai avut dreptate, în timp ce eu am greşit? Asta ai vrea să auzi?

El se întoarse încet şi o privi.

— Pentru început n-ar fi rău!

Jackie deschise gura să-i spună ce crede despre el, dar izbucni în râs. Un minut mai târziu se aruncă în braţele lui şi începu să-i sărute faţa şi gâtul, cu pasiune.

William se feri, ridicându-şi bărbia.

— Jackie, nu mă mulţumesc doar cu o scuză: Vreau o mie de scuze.

— Ei! exclamă ea, începând să-i descheie cămaşa şi să-i sărute pieptul.

William o prinse de umeri şi o îndepărtă de el, pentru a-i privi ochii.

— N-am de gând s-o iau iar de la început, până nu voi avea certitudinea că n-ai să mă părăseşti din nou. N-aş mai putea suporta nişte zile ca acestea din urmă. Jackie, vorbesc serios. Ori eşti toată a mea, ori deloc. Fără jumătăţi de măsură.

— Te iubesc, spuse ea. Şi dacă mă vei ierta, sunt a ta!

— Definitiv? Cu căsătorie şi toate celelalte?

— Cu căsătorie şi orice altceva.

Încă o mai ţinea la distanţă de el, privind-o în ochi, pentru a se convinge că spune adevărul.

— Ce te-a făcut să vezi realitatea? Ce te-a făcut să-ţi dai seama cât ai fost de stupidă?

Ea zâmbi:

— Am stat de vorbă cu un expert în probleme de dragoste.

— Oh, un călugăr sau un psihiatru sau un dansator oriental?

— Nimic din toate astea. Am vorbit cu cineva care a dat şi a primit enorme dovezi de dragoste. Ea m-a făcut să înţeleg că nimic altceva nu contează în viaţă. Jackie îşi înălţă capul.

— William, te iubesc mai mult de Cât iubesc avioanele.

William o privi uluit un moment, apoi o luă în braţe şi o strânse, aproape s-o strivească.

— Acum ştiu că vorbeşti serios.

Jackie chicoti, încercând să-i descheie catarama de la curea.

— Nu, nu încă! spuse el ridicându-se în picioare şi îndepărtând-o. În tufişuri ar putea fi o Beasley, care ne priveşte. Mergem chiar acum să ne căsătorim.

— Acum? Dar, William, am nevoie de o baie şi…

— Ai tot timpul, după.

— Şi? spuse ea cu voce plină de interes. Şi ce câştig, dacă mă mărit cu tine?

El o luă în braţe.

— O viaţă de dragoste, îi răspunse încet. Îi mângâie, tâmplele, cu vârfurile degetelor.

— Asta şi vreau.

Începu să-l sărute, dar el se feri.

— Nu. Nimic, până nu faci din mine un bărbat onorabil. O luă

de mână şi o conduse înapoi, spre şosea, atât de repede, încât o făcu să se împiedice de plante şi bolovani.

— Ştiai că, dacă te măriţi cu sponsorul, nu trebuie să plăteşti nimic, ca să participi la cursa Taggie?

— Chiar aşa?

— Aşa că, poate ţi-ar plăcea să intri în cursă?

— Nu, spuse ea veselă.

— Îmi explici şi mie de ce?

— William, trebuie să-ţi spun o taină. Sunt îngrozită de înălţimi. Nu le pot suferi.

El deschise uşa maşinii cu care venise Jackie şi o ajută să se aşeze.

— Jackie, tu ai să mă ucizi.

— Nu, William, dragul meu, voi fi viaţa ta, spuse ea încet.

El se aplecă să o sărute, dar se trase repede înapoi.

— Nu, nu te voi săruta, până nu vei avea Montgomery ataşat numelui tău.

— Pentru toţi din oraş, spuse ea, lăsându-se pe spate în fotoliu. Zâmbea privindu-l cum ocoleşte maşina şi se aşază pe scaunul şoferului. Închise ochii şi, pentru o clipă, văzu fericirea care îi aştepta în viitor. Nellie spusese că numai dragostea contează şi avea dreptate. Nimic nu-i dăduse în viaţă atâta fericire ca această certitudine, că iubeşte şi este iubită.

William închise uşa, trase frâna şi porni. Nu-şi spuneau nimic. El îi ridică mâna şi i-o sărută, iar acest sărut spunea totul.

Ea luase hotărârea corectă.

EPILOG

Soţul lui Terri a evadat într-un costum de călătorie vărgat, luându-l cu el pe fiul lor mai mare. Edward Browne a consolat-o pentru această pierdere şi s-au căsătorit la câteva luni, după divorţul lui Terri. El hotărâse că încercarea de a-i aduce pe calea cea bună pe ceilalţi doi fii ai lui Terri era mult mai interesantă decât o călătorie cu un vapor de agrement, aşa că se dedică acestora. Băieţii mai mici se transformară în tineri mai puţin stupizi decât s-ar fi crezut şi, fiind încurajaţi, au ajuns la concluzia că e mai util să-şi folosească mai degrabă capul, în locul pumnilor. Amândoi au absolvit liceul şi au început o viaţă normală. Cât despre Edward şi Terri, mulţumeau cerului în fiecare zi, pentru că s-au găsit unul pe celălalt.

Jackie şi William au avut doi copii şi au trăit fericiţi, până la sfârşitul vieţii.

CARTEA A DOUA
CERERE ÎN CĂSĂTORIE

CAPITOLUL 1

Microcentrala telefonică de pe biroul lui Kane Taggert avea şase butoane, care se aprindeau aproape continuu. Când suna pe linia privată, el punea butonul numărul şase în contact şi răspundea. Linia privată era pentru familie sau pentru profesorii celor doi fii ai săi.

— Mamă? spuse el, răsucindu-se în fotoliu, în timp ce privea pe cer conturul New York-ului, ce plăcere neaşteptată. Ştia, fără s-o întrebe, ce voia, sau dacă avea nevoie de ceva, pentru că nu-l suna niciodată când bursa era deschisă, doar pentru a face conversaţie.

— Aş vrea să-ţi cer o favoare.

Kane nu protestă, deşi ar fi făcut-o. De la căsătoria fratelui său geamăn, cu cinci luni în urmă, şi până în acel moment, maică-sa fusese neobosită în încercările de a-l căsători pe Kane, fiul rămas văduv.

— Cred că ai nevoie de o vacanţă.

Kane oftă adânc. Pe pupitru linia numărul patru începuse să clipească. Era Tokio, şi ar fi trebuit să încheie convorbirea.

— Dă-i drumul, mamă, spuse el. Ce tortură mi-ai mai pregătit?

— Tatăl tău nu se simte prea bine şi…

— Voi fi acolo…

— Nu, nu e cazul. Inimă largă, cum îl ştii, a intrat într-o mică încurcătură, iar eu i-am promis că-l scot din necaz.

Era o situaţie obişnuită la părinţii săi. Tatăl se ferea adesea să-i ajute pe ceilalţi. Dar această generozitate uneori îl depăşea.

Grijulie cu el, să-l protejeze, soţia lui trebuia să joace adesea rolul nevestei ingrate, care-l împiedica de la faptele lui bune.

— Ce-a mai făcut? întrebă Kane, privind cum s-a stins linia numărul patru.

— Îl ştii pe Clem, vecinul nostru, şi începu să-i explice cine era Clem. Voia să scoată în evidenţă că trecuse atât de mult de când Kane nu mai fusese pe acasă, încât era posibil să-l fi uitat pe bărbatul pe care-l cunoscuse atât de bine. El ia adesea grupuri de turişti veniţi de pe coasta estică. Ei, luna trecută a avut un grup de şase bărbaţi şi tu ştii, Clem are acum o vârstă, aşa că i-a fost cam greu. Nu mai poate face ascensiuni ca în tinereţe.

Kane nu scotea o vorbă. Clem era la fel de puternic şi de agil, ca un mustang. Şi mai ştia că sănătatea lui nu avea nicio legătură cu ceea ce urma să-i propună maică-sa.

— Aşa că tatăl tău s-a oferit să preia el următorul grup de turişti.

Clem era un bărbat care îşi ştia bine meseria, aşa că, dacă i-a cedat lui Ian Taggert grupul următor, era ceva la mijloc.

— E chiar aşa de rău? Vreun grup de trăsniţi, nu-i aşa? întrebă Kane.

Pat Taggert oftă adânc.

— Şi mai rău. Cusurgii. Le e frică de cai. Patronul le-a „recomandat” să vină aici, dar ei nu vor.

— Ce chestie neplăcută! Dar spune-mi de ce l-a băgat Clem pe tata în povestea asta?

Kane simţi o undă de mânie în vocea lui Pat.

— Se pare că ştia că următorul său grup era din aceeaşi companie, numai că…

— Ei, hai spune odată veştile rele!

— Este vorba de un grup de femei. Clem ştia asta şi l-a rugat

pe tatăl tău să-şi petreacă două săptămâni, însoţind patru femei din New York, care nau nicio tragere de inimă pentru plimbările călare. Poţi să-ţi închipui! Oh, Kane, nu cred că poţi!

Kane începu să râdă.

— Scumpa mea mamă, nu vei câştiga niciodată premiul Academiei pentru actorie, aşa că poţi renunţa la teatru! Adevărul e că vrei ca eu, fiul tău văduv şi singur, să-mi petrec următoarele două săptămâni în compania celor patru graţii ale sexului frumos, doar-doar voi găsi o soţie şi o mamă pentru băieţii mei.

— Pe scurt, da, spuse Pat îmbufnată. Cum crezi tu că vei putea cunoaşte pe cineva, dacă-ţi petreci tot timpul în birou, lucrând? Aceste patru fete locuiesc în New York City, ca şi tine şi fratele tău Mike şi…

Ultimele cuvinte s-au pierdut, fiind bruiate de linia telefonică. Sigur erau legate de faptul că Mike şi Kane şi-au părăsit casa părintească, ducând departe şi pe nepoţi, de bunicii lor.

— Răspunsul este categoric nu, zise Kane. Nu! Să fie clar, mamă! Pot să-mi găsesc singur o nevastă, fără să mi-o peţiţi voi.

— Foarte bine, spuse Pat oftând. Vezi-ţi de telefoanele tale! îi trânti receptorul. Pentru o clipă, Kane se holbă la aparat, încruntându-se furios. Pentru a-şi cere iertare va trebui să-i trimită flori sau chiar vreun giuvaer.

Chiar şi aşa, ştia foarte bine că florile şi bijuteria nu-i puteau înlocui pe nepoţi.

În seara aceea, Kane a ajuns acasă după ora opt, oră la care Samantha, cumnata lui, îi culcase deja pe gemeni în pătucurile lor. Fratele său Mike era în sala de gimnastică, aşa că el şi cu Sam erau singuri. Kane îi sărută pe copiii adormiţi, apoi coborî înapoi în sufragerie, unde era şi Sam. Aceasta era gravidă în ultima lună. Umbla cu paşi mărunţi, ţinându-se tot timpul de şale. Ea era cea

care avea grijă de cei doi bărbaţi şi de neastâmpăraţii gemeni, de cinci ani. Kane avea apartamentul lui la New York, care era acum pustiu, fiind în cea mai mare parte plin cu jucăriile copiilor. De asemenea, mai avea un loc rezervat în casa părintească din Colorado, dar după ce fratele său i-o prezentase pe Samantha, Kane şi băieţii lui s-au mutat încet-încet, în casa lui Mike. „Aici a fost mâna lui Sam”, îşi spunea Kane. Ea-şi dorise o familie şi, dacă asta era voia ei, atunci Mike i-o îndeplinise.

Fără să-l întrebe, Sam îi aduse o bere rece, întinzându-i-o. Îi spusese de o mie de ori să nu-l mai aştepte, dar ea era încăpăţânată. Kane lăsă berea şi se ridică pentru a o ajuta să se întindă pe unul din fotoliile încăpătoare de piele ale lui Mike. Nu era grea, dar era la fel de voluminoasă ca un dirijabil.

— Mulţumesc, spuse ea, arătându-i cu capul spre bere. Dacă tu mă ajuţi pe mine, în loc să fie invers, atunci motivul aşteptării mele cade, nu-i aşa?

Zâmbindu-i, el se aşeză într-un fotoliu şi dădu pe gât, dintr-o înghiţitură, aproape toată berea. Uneori, dorinţa de a avea ce are fratele său era aşa de puternică, încât părea o torţă aprinsă, care ameninţa să-l ardă. Îşi dorea o soţie care să-l iubească pe el şi pe copiii tui, îşi dorea o casă a lui, dorea să încheie acest mod de viaţă, prin care se substituia fratelui său.

— Termină, Kane, spuse Sam.

— Ce să termin?

— Să ştii că nu te pricepi să minţi cu mult mai bine decât Mike. Hai, spune, ce te preocupă?

„Tu mă preocupi, ar fi vrut să spună. Îmi iubesc cumnata, încep să-mi urăsc fratele”.

— Kane, zise Sam. Nu mă mai privi aşa. Mai bine, spune-mi ce ţi s-a întâmplat?

Nu-i putea spune adevărul, aşa că-i povesti despre convorbirea telefonică cu Pat.

— Şi ce ai de gând să fad? îl întrebă Sam.

Kane nu se gândise să accepte invitaţia mamei sale, totuşi şi-a zis că două săptămâni, singur în creierul munţilor, cu patru femei, nu i-ar strica. Fiind din New York, doamnele se temeau, sigur, de spaţiile nesfârşite, de zgomotele nopţii şi întotdeauna se îndrăgosteau de cowboy-ul care le era călăuză. Arată-i unei femei din New York un bărbat cu vestă Denim, cu blugi Levi's strâmţi şi cizme de cowboy şi ai dat-o gata. Dacă-l pui să mai şi încalece pe cal, poţi fi sigur că ea va leşina de plăcere.

Zâmbi terminându-şi berea. Ce plăcut ar fi fost să aibă alături o femeie care să-l privească cu ochi strălucitori. Samantha îl privea pe Mike ca pe un zeu din Olimp, iar copiii lui Kane se uitau la Sam ca la singura lor mamă.

— Crezi că ai putea să te duci?

— Poate, spuse Kane, ridicându-se. Mă duc să-mi mai iau o bere. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Vezi că pe bufetul din bucătărie e un fax de la Pat. Ţi le descrie pe cele patru femei care merg în excursie.

Cu o figură plină de mirare, Kane se uită spre Sam, dar aceasta ridică din umeri.

— A sunat şi a spus că speră că te vei răzgândi, Kane, una din femei este văduvă. Acum trei ani şi-a pierdut soţul într-un accident de maşină. Tot atunci a pierdut şi sarcina.

Ajuns în bucătărie, Kane luă faxul şi-l citi. Numele văduvei era Ruth Edwards, iar maică-sa îi trimisese chiar şi o fotografie a ei. Cu toate că reproducerea era de proastă calitate, se vedea că e frumoasă, înaltă, cu picioarele lungi şi păr negru, aşa cum fusese şi iubita lui soţie.

Kane citi în grabă despre celelalte trei. Una din ele era asistentă cosmeticiană, cealaltă avea un magazin de medicină naturistă, iar a parta era o blondă drăguţă, al cărei nume i se părea cunoscut.

— Scrie despre crime ciudate, spuse Sam privind peste umărul lui. Era foarte aproape de el, atingându-l cu burta, dar distanţa dintre ei era totuşi de aproape un metru.

— Văd că te-ai documentat şi tu.

— Bineînţeles. Le-am studiat chiar din clipa când a sosit faxul.

— Că tot vorbim de scriitori, cum mai merge cartea lui Mike?

— Cartea noastră, răspunse ea, ştiind că o necăjeşte, va fi gata peste şase luni. Era o biografie scrisă împreună cu Mike, intitulată Chirurgul, de Elliot Taggert. Acest pseudonim venea de la numele ei de fată, combinat cu prenumele lui Mike. Ei bine, spuse ea nerăbdătoare, pleci în excursie?

— Ţii tu băieţii?

Era o întrebare formală şi amândoi o ştiau.

— Oricum, voi avea grijă de ei.

— Atunci, cred că voi accepta invitaţia.

Samanthei îi sclipiră ochii.

— Pat îţi pune la dispoziţie avionul personal, pentru mâine dimineaţă, la ora opt. Acesta a plecat deja, din Denver.

Kane nu ştia dacă trebuie să se bucure sau să fie nemulţumit. Le făcu, până la urmă, pe amândouă, îmbrăţişând-o pe Sam şi sărutând-o pe obraz.

— Vi se pare că sunt chiar atât de singur?

Sam reflectă, fără să-i răspundă. Era totuşi fericită că în curând va fi înconjurat de oameni.

CAPITOLUL 2

Vreţi să ştiţi cum aţi putea să-i scoateţi din sărite pe bărbaţi? Dacă veţi râde de ei, în timp ce fac dragoste, e posibil să nu vă reuşească, dar, dacă le veţi spune că aveţi un venit lunar mai mare decât al lor, succesul este garantat.

Se pare că în cazul prostuţelor care moştenesc milioane mândria masculină nu are de suferit, mai ales că acea moştenire provine, mai mult ca sigur, tot de la un bărbat. Dar să vă mai spun ceva: Bărbaţii nu se simt în largul lor, când află că o femeie, prin forţe proprii, câştigă 1,4 milioane dolari anual.

Cu cinci ani în urmă, când aveam douăzeci şi cinci de ani, aveam o slujbă plicticoasă, nu prea-mi face plăcere să-mi amintesc de acea perioadă, într-un oraş de pe Coasta de Vest, unde nu se întâmpla niciodată nimic. Ca de obicei, ca să-mi umplu timpul şi să-mi pun mintea în mişcare, îmi spuneam diverse povestioare. Ştiu că de aici nu mai era decât un pas până la nebunie, dar era singura modalitate de a nu fi luată de val. Tatăl meu cerea supunere oarbă din partea familiei, pentru că se temea şi de umbra lui…

Trebuia să mă îmbrac, să mănânc, să-mi placă doar ce hotăra el, toate fiind numai la comanda sa. Mi-a controlat fiecare părticică din viaţă, până la optsprezece ani, când am reuşit să scap, descoperind că singurul lucru pe care nu mi-l putea controla era mintea. De multe ori, am fost obligată să port albastru, când de fapt eu voiam să port roşu şi să renunţ la multe alte lucruri, pentru că bătrânul nu le putea suferi. În interiorul meu, eram însă liberă. În gândurile mele, făceam absolut tot ce doream, spuneam lucruri inteligente, pentru care eram lăudată (tata avea obiceiul să plesnească gurile prea „deştepte” şi asta era o metodă eficace, pentru a face pe cineva să tacă).

Am scris prima povestire, la douăzeci şi cinci de ani, când locuiam la câţiva kilometri de casa părintească. Subiectul era o crimă neelucidată, iar criminalul e o tânără care-şi omorâse tatăl, pentru comportamentul lui tiranic. După ce am scris-o mi-am zis fie ce-o fi şi am trimis-o unei publicaţii, fără să sper că o vor accepta. Cred că subiectul cărţii a fost bine ales, pentru că, după aproape o lună, am primit o scrisoare în care mă întrebau dacă îmi pot publica manuscrisul şi, alăturat, o sumă considerabilă de bani.

Ce chestie interesantă, mi-am zis. Oamenii aceia erau dispuşi să mă plătească pentru ceea ce făcusem dintotdeauna. Cu banii pe care mi i-au trimis, m-am mutat la New York. Nu mai fusesem niciodată într-un oraş mare. Se pare că acesta e locul unde se adună, de obicei, scriitorii, aşa că, simţindu-mă şi eu o scriitoare, mi-am închiriat în consecinţă un apartament mic şi mi-am cumpărat şi un calculator.

În următorii patru ani, nu m-am dezlipit de tastatură, scoţând o carte după alta. Am ucis un unchi care nu-mi plăcea. Am omorât mai mulţi parteneri de afaceri, care mă umiliseră şi, în fine, în megaseller-ul meu, am exterminat întregul grup de susţinătoare ale echipei din liceul meu…

În acest răstimp de patru ani, am cunoscut o lume total diferită de cea în care am crescut. Oamenii erau impresionaţi de competenţa mea. Sunt sigură că am pomenit faptul că tata era un tiran, dar am spus cumva că era cea mai leneşă fiinţă cu putinţă? Din câte mi-am putut da seama, tata era un papă-lapte, pe care colegii îl terorizau.

Acasă, însă, era cu totul altul, toată furia acumulată şi-o descărca pe mine. Mama scăpase demult, refugiindu-se într-o lume a ei, aşa că nu-i mai crea tatii nicio plăcere când ţipa la ea. Eu, în schimb, îi ofeream satisfacţie, pentru că ţipam şi sufeream şi

simţeam toată nedreptatea faptelor sale.

Totuşi, tocmai datorită defectelor sale, tata m-a transformat într-o persoană competentă, fără frică. Credeţi-mă, după ce ai trăit cu o persoană ca tatăl meu, nimeni şi nimic nu vă va afecta la adevărata intensitate. Sadicii îşi studiază victimele, în timp ce majoritatea oamenilor sunt mult prea absorbiţi de ei înşişi, pentru a le păsa. Aşa că, sunt recunoscătoare pentru „antrenamentul" din copilărie, căci acum sunt o afaceristă competentă. Am lucrat la cărţi fără pauză, mi-am negociat singură contractele şi, după patru ani, mi-am cumpărat o vilă pe Park Avenue. Reuşisem în viaţă şi de o manieră deosebită.

Vă întrebaţi, poate, cum este viaţa mea particulară? Practic, inexistentă. Editorul mă mai scotea în lume din când în când sau îmi aducea mâncare, atunci când lucrul la carte mă ţinea zile întregi închisă în casă. Cu toate acestea, editorul nu-ţi aranjează şi întâlnirile. Autorii care au timp să se îndrăgostească, sau sunt sociabili, nu sunt scriitori adevăraţi. Dacă ar fi după edituri, ele i-ar închide pe toţi scriitorii valoroşi, în turnurile de pe Park Avenue, şi le-ar trimite doar de mâncare, interzicându-le să iasă.

Acum, după cinci ani de scrieri, după ce am strâns milioane şi mi-am făcut un nume în lume, m-am hotărât să accept invitaţia lui Ruth Edwards şi să petrec două săptămâni prin sălbăticiile statului Colorado.

După ce şeful lui Ruth a vizionat un film la modă, a decis că ar fi o experienţă minunată pentru bărbaţii din conducere, dacă ar merge cu toţii într-o excursie. Din nefericire, şeful a decis în ultimul moment că însurătoarea era de o importanţă primordială, aşa că plecă împreună cu soţia lui în Bermude. L-a lăsat pe subalterni să se descurce, pregătindu-şi singuri fasolea cu friptură.

Bineînţeles că atunci când s-au întors, toţi au fost încântaţi de

cele văzute şi trăite, mai puţin şeful lor, care nu văzuse Colorado decât pe hartă.

După întoarcerea bărbaţilor, şeful se gândi că n-ar fi rău dacă şi femeile din conducere ar pleca în aceeaşi excursie, având şi el parte de aceeaşi relaxare şi destindere. Fiind singură printre atâţia bărbaţi, lui Ruth i s-a propus să-şi aleagă trei persoane cu care să meargă.

— Aşa a ajuns Ruth să mă caute. E greu de presupus că noi două suntem sau am fost vreodată prietene. Am urmat acelaşi colegiu, iar în primul an, am avut dulapurile cu haine alăturate. Ruth crescuse înconjurată de bogăţie, cu nişte părinţi care o adorau şi care ar fi făcut orice numai ca ea să reuşească în viaţă, în timp ce eu mergeam la şcoală pe banii statului, iar acasă, tăiam iarba, spălam rufele şi-i satisfăceam tatălui meu plăcerea de a chinui pe cineva. Veneam din lumi diferite, care nu ne ofereau subiecte comune de discuţii.

Ruth rămăsese aceeaşi de odinioară: înaltă, cu un corp atrăgător, cu părul negru care a avantajat-o de fiecare dată, cu haine nemaipomenite, una din fetele care purtau la bluză eşarfă Hermes şi cu un anturaj format din punk-işti, gorile şi drogate, care o adulau. Când aceste fete oboseau s-o mai venereze, erau schimbate şi înlocuite cu altele.

De vreme ce eram mai tot timpul cu nasul în cărţi, o priveam pe Ruth doar de la distanţă, trebuie să recunosc că o invidiam şi că visam că într-o bună zi, din răţuşca cea urâtă, ce eram, mă voi transforma miraculos: voi avea şi eu un păr strălucitor şi mătăsos şi în loc de a spune lucrul nepotrivit, la momentul nepotrivit, voi deveni un succes pe plan social, şi nu credeam că ea m-ar cunoaşte.

Se pâre că am subestimat-o. Orice femeie care-şi croieşte

drum spre vârful societăţii şi îi atinge înainte de treizeci de ani nu trebuie subestimată niciodată. M-a sunat şi mi-a spus cât de mândră este de succesul meu, cum mi-a urmărit ani de zile activitatea şi cât de mult m-a invidiat la colegiu.

— Într-adevăr? m-am trezit spunând, cu ochii holbaţi. Tu m-ai invidiat pe mine?

M-am simţit flatată, deşi mă îndoiam de sinceritatea ei. Mi-a spus că la colegiu observase cât de respectată eram de ceilalţi colegi, cu toate că cu mi-aduc bine aminte că toţi „ceilalţi" nu. Doreau decât să le fac temele. Dar Ruth părea dispusă să continue cu laudele, aşa că am lăsat-o. Ceea ce lumea nu înţelege la scriitori este că aceştia au nevoie disperată de înţelegere. E o zicală: dacă vrei să devii scriitor, trebuie să ai o copilărie nefericită. Când eram mică, făceam orice, numai să intru în voia tatii: aveam numai note bune, făceam aproape toate muncile casei, eram deşteaptă, atunci când credeam că el vrea să fiu aşa şi tăceam, atunci când trebuia. Plăcerea lui consta în a schimba regulile jocului şi de a nu-mi spune. Îmi imaginam viaţa ca pe o gheretă de tir, la bâlci: uneori rătuşca era nimerită, alteori nu. Asta mi-a făcut copilăria mai interesantă, iar apoi adultul să se simtă stăpânitor. Banii nu m-au ispitit niciodată, lumea care ţipa la mine nu obţinea nimic decât cu aprobarea mea, dar lăudaţi-mă puţin şi sunt a voastră. Ruth începuse să-mi spună o mulţime de lucruri drăguţe despre mine şi cărţile pe care le citise. Cartea ei preferată era aceea în care victima îi semăna.

În final, Ruth mi-a spus că trebuie să meargă într-o excursie în Colorado şi m-a invitat s-o însoţesc, „reînnoind" vechea prietenie.

Nu-mi place să spun că toată povestea asta mi se cam urcase la cap. Am crezut că acum, când sunt o femeie bogată şi cu succes,

Ruth mă va considera egală cu ea şi nu o provincială necunoscută. Acum eram „cineva”.

Din nefericire, am subestimat-o din nou pe Ruth, deoarece cum am ajuns în Colorado mi-am dat seama că m-a invitat ca să-şi impresioneze şeful. Când se va întoarce la New York îi va spune acestuia: am invitat-o în excursie pe vechea şi buna mea prietenă, autoarei de bestseller-uri, Cale Anderson.

Nu mi-a fost prea greu să-mi dau seama de asta. De cum am coborât din avion, într-un loc numit Chandler din Colorado, Ruth a traversat în fugă pista şi m-a îmbrăţişat. Grozav…

Gura mi-era plină cu mătase, din eşarfa ei, şi tot machiajul meu făcut cu grijă mi s-a întins pe faţă. În spatele lui Ruth, ca pe vremea colegiului, erau două fete, care o sorbeau din priviri…

— Cale, spuse Ruth, iată-le pe Maggie şi Winnie.

Nu mi s-a spus care e una şi care cealaltă. Atât că una era grasă şi mi-a făcut cu ochiul, iar cealaltă, judecând după faptul că era mică şi slabă, în mod sigur m-a apreciat din punctul ei de vedere, cel am medicinii naturiste.

Le-am zâmbit şi mi-a venit să fug înapoi, la avion.

Dar acesta decolase. Lângă pistă se aflau două hangare, unul închis, iar celălalt, jur că e adevărat, avea în el un avion bimotor din primul război mondial. M-am uitat la Ruth şi mi-am zis că ea şi sateliţii ei nu pot fi chiar aşa de plicticoase şi de neinteresante.

— Cale dragă, te superi dacă-mi duci geanta albastră, te rog? Nu reuşesc singură.

Mă întreb cum pot negocia contracte de milioane de dolari, obţinând ceea ce vreau, cum pot scrie despre femei independente, iar în faţa unei femei ca Ruth tot ceea ce am putut face a fost să-mi înăbuş furia şi să-i ridic blestemata de geantă. Oare pentru că mama mea nu m-a iubit? La naiba! Tata nici n-a ştiut că exist, până

când toaleta n-a trebuit să fie curăţată ca lumea. Şi asta v-ar putea face să credeţi că le urăsc pe femei. Dimpotrivă. Aş da orice, ca să-mi fac o prietenă.

Aşa că, iată-mă, pe dinăuntru înfuriată, dar cărând nenorocitul acela de bagaj. Eu mă aflam în spatele cuplului Winnie-Maggie şi ele încărcate cu bagajele lui Ruth, în timp ce înălţimea să se fandosea în faţa noastră, conducându-ne spre Dumnezeu ştie ce loc. Noi eram soldaţii care mărşăluiam, iar ea generalul care ne comanda”.

Când am ajuns la capătul pistei, era un teren privat, aşa că nu părea nici drăguţ şi nici agreabil. Ruth ne făcu semn să ne oprim.

O, mii de mulţumiri stăpână îndurătoare, mi-am zis, şi am lăsat să-mi cadă valiza, nu prea de soi, apoi m-am aşezat pe ea.

Ruth, cu cele două căţeluşe privind spre ea, din câte ştiu, toate admiratoarele ei erau măcar cu un deget mai scunde decât ea şi mai urâte, spuse:

— Aici trebuia să ne aştepte cineva. Privea încruntată pista, de la un capăt la altul. Nu se vedea nimeni şi mă cam îndoiesc că Ruth avea de gând să aştepte.

Mi se spusese foarte puţin în legătură cu excursia. Instrucţiunile ei au fost mai sumare decât detaliile pe care mi le-a dat despre cartea mea de succes Jos cu galeria. A fost unul din cele mai tari subiecte ale mele: o elevă de liceu era ofticată că, în fiecare vineri după-amiază, pierdea ora de chimie, stând în sala de gimnastică şi încurajând o ceată de indivizi care alergau după o minge. Într-un moment de furie, l-a ucis pe căpitanul galeriei, demonstrând, odată pentru totdeauna, că ora de chimie este mai folositoare decât fotbalul.

În orice caz, eram ameţită încă de laudele lui Ruth, aşa că în momentul când mi-a spus „Lasă totul în seama mea”, am fost

foarte fericită. Şi, de altfel, eram sigură că ea era unul din cele mai mari genii ale vremurilor noastre.

Aşa că, iată-mă acum, stând sub soarele din Colorado. Singura mea consolare era că experienţa aceasta urma să fie subiectul viitoarei mele cărţi. Criminalul va fi, probabil, o scriitoare misterioasă. Ea va ucide o brunetă înaltă, cu numele de Edwina Ruthan şi nu va fi prinsă niciodată. Sau poate, în final, detectivul va spune: „Ştiu că tu ai făcut-o, dar, pentru că m-ai scăpat de Edwina, ai făcut un serviciu omenirii. Eşti liberă să pleci. Dar să nu se mai repete”.

Evident că acest lucru nu s-ar petrece niciodată, căci singurele fiinţe care o adoră pe Ruth, mai mult decât pe propriile lor neveste, sunt bărbaţii. Scunzi sau înalţi, urâţi, superbi, bărbaţii de orice fel o adoră. Într-un fel, cei o sută şaizeci de centimetri al lui Ruth i-ar putea face pe bărbaţi să creadă că e mică, drăguţă şi neajutorată, cerând ocrotire. Ca şi cum King Kong ar avea nevoie de ajutor. Ca şi cum Cybill Shepherd n-ar putea găsi un însoţitor, la balul de sfârşit de an şcolar.

Cam la două minute după ce mă hotărâsem să părăsesc statul, o camionetă albastră opri în faţa noastră scârţâind din toate încheieturile. În faţa „noastră”, e un fel de a spune. Camioneta opri în aşa fel, încât şoferul s-o poată vedea pe Ruth. Noi, celelalte, obosite, încălzite, plictisite, şezând pe valizele lui Ruth, ne holbam la roţile camionetei şi la vopseaua învechită şi degradată.

Uitându-mă la Ruth, a cărei privire încruntată s-a transformat brusc într-una galeşă, mi-am dat seama că şoferul trebuia să fie pe undeva, între adolescenţă şi andropauză.

— Sunteţi, cumva, domnul Taggert? toarse Ruth, ca o pisicuţă…

Aş fi vrut să mă pot pisici şi eu. Chiar dacă şoferul ar fi fost

Mel Gibson în persoană, tot i-aş fi spus: „Ai întârziat”.

Din camion se auzi o voce de bărbat a cărei masculinitate am putut-o remarca. Ori şoferul era un cowboy local, ori au pus un taur să conducă.

Ruth îşi flutură genele şi spuse:

— Nu, nu aţi întârziat, noi am venit mai devreme.

Ce gogoaşă, mi-am zis.

— Bineînţeles că-l iertăm, nu-i aşa, fetelor? întrebă Ruth, privindu-ne candid.

Demult nu mi se mai spusese „fată”, încât aproape că mi-a plăcut. Când deschise uşa şoferului, am văzut cum cauciucurile uriaşe, pline de noroi, şi-au recăpătat forma iniţială, odată cu eliberarea de sub greutatea „taurului”. L-au trimis, probabil, pe cel mai solid. Plictisită încă şi întrebându-mă dacă America-Express-ul oprea în acel oraş prăpădit, pentru a mă întoarce acasă, am văzut picioarele cowboy-ului în timp ce înconjura camioneta. Era încălţat cu cizme de piele, destul de uzate, de parcă ar fi făcut războiul.

Chiar în momentul când el ocolea camioneta, m-a cuprins strănutul şi tot ce am văzut mai întâi au fost figurile perplexe ale lui Maggie şi Winnie (sau Winnie şi Maggie?).

Ei bravo, mi-am zis, suflându-mi nasul. Or fi trimis vreun cowboy care să ne uimească.

Mi-e ruşine să recunosc că, atunci când l-am văzut, am reacţionat la fel de rău ca duo-ul nostru şi chiar mai rău decât neînfricata conducătoare. Îl chema Kane Taggert şi arăta superb: păr negru, cârlionţat, ochi negri, ten bronzat, umeri pe care şi un elan i-ar fi invidiat şi o expresie plăcută a feţei, care mi-a înmuiat genunchii. Noroc că stăteam jos, căci altfel, sigur aş fi căzut.

— Suntem puţin obosite, explică Ruth şi se încruntă la mine, în timp ce încerca, să-şi pună în maşină cea mai mare valiză. Ştia

demult, că soluţia cea mai rapidă de a atrage atenţia bărbaţilor era aceea de a face munca, în locul lor.

Brusc, cowboy-ul Taggert încetă să se mai holbeze la mine şi, încercând să-şi aducă aminte de limbajul semnelor, se întoarse către Ruth. Personal, am fost surprinsă, văzând-o că îşi cară geamantanul – până atunci nici nu se atinsese de el.

În acel moment, am auzit un sunet, destul de obişnuit în filme, dar pe care n-aş dori să-l aud în realitate: zornăitul unui şarpe cu clopoţei. Domnul Taggert avea valiza cea mare în braţe, iar Ruth, care stătea foarte aproape de el, se afla în stânga lui. La câţiva centimetri de picioarele ei, făcut colac, era un şarpe cu clopoţei, care părea pus pe rele.

Domnul Taggert mi s-a adresat cu voce foarte scăzută, eu fiind cea mai depărtată de şarpe şi mai aproape de uşa camionetei.

— Deschide uşa, a spus el calm şi răbdător. Sub scaunul şoferului este un pistol, ia-l, ocoleşte camionul şi dă-mi-l mie…

În cazuri-limită, mintea îmi lucrează rapid. Nu sunt dintre aceia care îngheaţă de spaimă şi, chiar acum, am remarcat o mulţime de greşeli în acest plan. Unu, cum ar fi putut trage acest om, dacă avea braţele ocupate cu valiza lui Ruth? Şi doi, mi-ar fi luat prea mult timp să ocolesc camioneta, cu mult mai mult, decât i-ar fi fost necesar şarpelui să ajungă la Ruth.

Încet am deschis uşa camionetei. Eram singura care mă mişcăm, cu excepţia clopoţeilor şarpelui, care sunau strident, în locul acela pustiu. Cu aceleaşi mişcări încete, am intrat în maşină şi, când am scos pistolul, am răsuflat uşurată. Speram să nu fie unul din pistoalele greoaie, pe care nişte mâini de bărbat le-ar fi putut mânui. Era un pistolet de nouă milimetri şi tot ce trebuia făcut era să armezi, să ocheşti şi să tragi.

Asta am făcut. Am tremurat puţin, aşa că n-am retezat de tot

capul bietului şarpe, dar l-am omorât, cu siguranţă.

În acel moment, s-au precipitat toate. Cowboy-ul a aruncat valiza la pământ tocmai la timp, pentru a opri căderea lui Ruth, în timp ce Winnie şi Maggie au căzut suspinând, una pe umărul celeilalte.

Eu am rămas însă în picioare, cu revolverul încă fumegând în mână. Privind către Ruth, care se odihnea în braţele cowboy-ului, am încercat să-l întruchipez pe Matt Dillon – cu picioarele îndepărtate, am suflat în ţeava revolverului şi apoi l-am băgat în buzunarul fustei.

— Ce zici, Tex? am întrebat eu, încă una pentru Boot Hill.

Nu trebuia să fiu as în psihologia umană, ca să-mi dau seama că texanul s-a supărat. Se uita la mine de parcă ar fi vrut că mă apuce cu mâinile de gât şi să mă sugrume, dar cum avea mâinile ocupate cu Ruth nu putu decât să-mi arunce o privire semnificativă. În ciuda bagajelor pe care le ducea, când s-a îndreptat spre mine, m-am dat la o parte. Nu cred că în Colorado criminalii sunt toleraţi, dar nu voiam să-mi forţez norocul.

A lăsat preţioasa încărcătură pe bancheta camionetei – Ruth încă făcea pe lebăda leşinată, dar, din clipitul ochilor ei, mi-am dat seama că era la fel de trează ca şi mine –, apoi ne-a spus să urcăm în maşină. De enervare cred că ar fi fost în stare să trântească uşa maşinii, dar zgomotul ar fi deranjat-o pe „Frumoasa din Pădurea Adormită”.

Winnie, Maggie şi cu mine sprijineam camioneta, în timp ce el încărca valizele, câte patru odată.

— Urcaţi-vă în maşină, se adresă el protejatelor lui Ruth şi acestea se executară în viteză, nu chiar cu graţia unor gazele.

Se întoarse apoi spre mine, cu faţa strălucitoare, iar în acel moment m-am hotărât să nu mă urc în maşină, pentru a mă duce

Dumnezeu ştie unde.

— La ascultă, am zis eu, apărându-mă, tot ceea ce am făcut a fost să trag în şarpe. Îmi pare rău că am rănit masculul din tine, dar…

Poate nu era cea mai potrivită cale de a discuta cu un cowboy. Există o raţiune pentru care, câteodată, bărbaţii înalţi şi frumoşi n-au minte, iar cei urâţi şi mici sunt deştepţi. Parcă Dumnezeu, încercând să echilibreze lucrurile, ar fi spus: tu să fii frumos, dar la minte găunos, iar tu, de-acolo, să fii pocit, dar la minte ascuţit. Aşa că o discuţie elegantă cu acest tip nesuferit nu va duce nicăieri. Mă întreb dacă ştie măcar să scrie şi să citească.

— Când îţi dau un ordin, trebuie să-l asculţi! M-ai înţeles?

Deodată, nu mă mai aflam în Colorado. Nu mai eram celebra scriitoare de romane. Eram din nou fetiţa al cărei tată îi controla viaţa. La fel de repede cum am căzut în amintire, am şi revenit în prezent, dar toată ura acelei fetiţe rămăsese în mine.

— Te voi asculta, pe naiba! i-am zis şi am început să mă învârt pe lângă maşină.

Când şi-a pus mâinile pe mine, am simţit că înnebunesc. De când am scăpat din casa tatălui meu, nimeni nu m-a atins când eram nervoasă, iar acum cu atât mai puţin. L-am lovit, l-am muşcat, m-am luptat cu el şi l-am zgâriat, până mi-a dat drumul. Nu ştiu cât timp a mai trecut până să revin în prezent şi să realizez că mâinile lui mă scuturau cu putere de umeri. Ruth şi însoţitoarele ei se holbau prin geamul maşinii, iar una din ele, care se afla pe bancheta din spate, s-a ghemuit după valizele lui Ruth, de teamă să n-o atac şi pe ea.

— Te-ai liniştit? întrebă cowboy-ul.

Avea trei zgârieturi urâte pe obrazul său frumos şi eu eram cea care i le făcuse. Nu m-am putut uita la el.

— Vreau să plec acasă, am reuşit să şoptesc. Acasă, în apartamentul meu drăguţ, departe de Ruth şi de cowboy-ul ei. Departe de această situaţie jenantă.

— Bine, şopti el, cu tonul cu care te adresezi unui nebun. Când vom ajunge la fermă, îţi pot aranja transportul înapoi, dar acum, aici nu se mai află nimeni, mă înţelegi?

Nu-mi plăcea tonul lui de şef şi, când m-am uitat la el, nu mi s-a mai părut la fel de frumos ca la început.

— Nu, nu înţeleg. Poate că ar trebui să vorbeşti mai rar, sau poate că ar trebui să chemi doctorii.

Replica mea nu cred că i s-a părut amuzantă, de vreme ce m-a prins de mijloc şi m-a aruncat pe bancheta maşinii, cu aceeaşi delicateţe cu care operase şi cu geamantanele. Mă aflam cu jumătate din corp afară, pe geam, când el acceleră şi şocul mă aruncă înapoi, în maşină. Din fericire, am aterizat fără să mă lovesc, datorită formelor moi ale lui Maggie-Winnie. Nu m-am deranjat să întreb care din ele era.

Eram o scriitoare de succes internaţional şi transportată în spatele unei camionete împuţite. Unul din geamantane îmi strivea glezna şi toţi cei din jurul meu mă credeau nebună. Oare Mary Higgins Clark a trecut şi ea prin toate astea?

CAPITOLUL 3

— Ce ţi s-a întâmplat? a întrebat Sandy, privind de la masa din bucătărie şi observând furia şi zgârieturile de pe faţa lui Kane.

Kane n-a răspuns, decât după ce şi-a turnat o duşcă zdravănă de whisky, pe care a dat-o pe gât, dintr-o înghiţitură.

— Urmele astea le am, fiindcă am fost un mare prost, spuse şi-şi umplu din nou paharul, apoi se întoarse din nou cu faţa către bătrân.

— S-au scris multe cărţi pe tema legăturii mamă-fiu?

Sandy zâmbi şi o mulţime de riduri, datorate în parte unei şederi prelungite sub soarele arzător din Colorado, îi brăzda faţa.

— Sute, sau poate chiar mii, îi răspunse acesta. În ce te-a mai băgat Pat, acum?

— M-a convins să conduc nişte idioate prin munţi. M-a făcut să mă simt vinovat pentru copii, şi… A tăcut, pentru a lua o înghiţitură de whisky. Le cunoşti pe femeile astea?

— Nu, zise Sandy. De ce nu îmi povesteşti tu, despre ele?

Kane dădu din cap neîncrezător.

— Una şi-a pus mâna sub cămaşa mea şi m-a pipăit. Alta m-a întrebat cum stau cu intestinele, iar cealaltă…

Sandy se încruntă, văzându-l pe Kane că mai ia un pahar, pentru că-l ştia nebăutor.

— Cealaltă aproape că m-a împuşcat, pentru ca apoi să devină isterică. Dacă nu ne va omorî pe toţi în somn, cu siguranţă că va speria caii.

— Ce poţi să spui despre a patra?

Kane zâmbi.

— Ei, a patra este Ruth.

Sandy se întoarse, pentru a-şi ascunde surâsul faţă de Kane.

Era clar că Pat urmărea o poveste de dragoste şi pentru asta îl obligase pe fiul său văduv, să accepte această excursie. Şi dacă expresia tembelă a feţei lui Kane era vreun indiciu că se întâmpla ceva, atunci planul funcţiona.

— Acum trebuie să mă întorc la ele. Nebuna e în stare de orice. În casă sunt arme şi s-ar putea crede Annie Oakley, încercând să nimerească cârlionţii vreuneia din ele.

— Chiar aşa? întrebă Sandy încruntat.

— Mai rău, decât crezi. Kane îşi termină băutura. Vreau să suni acasă, să-i spui tatii să trimită un elicopter s-o ia de aici. Nu vreau să mă aflu în preajma ei, e periculoasă.

— Frank a plecat cu elicopterul la Washington. Era ceva în legătură cu Tynan Mills.

— Fir-ar să fie! zise Kane pe nerăsuflate. Uite ce e, iei legătura cu tata şi-i spui să trimită de urgenţă un mijloc de transport. Dacă nu se poate, spune-mi să vină cu un camion, în oraşul Eternity. Dacă voi fi nevoit să-mi petrec două săptămâni alături de femeia asta, cred c-am s-o omor.

— Mai bine te-ai abţine. Mamei tale nu i-ar plăcea să distrugi una din cele patru şanse.

— Nu-i nimic de râs. Se pare că n-ai întâlnit-o. Kane respiră adânc. Bine, am să fac tot ce-mi stă în putinţă, să mă împac cu ea, până când o expediez. Eşti mulţumit? Acum, îl vei suna pe tata?

Aprobându-l din cap, imediat ce Kane părăsi baraca, Sandy se duse la staţia radio.

* * *

Când Kane a intrat în clădirea principală, primul lucru pe care-l observă, a fost micuţa scriitoare blondă, iar primul gând

care-i trecu prin minte în acel moment, a fost dacă nu cumva toate poveştile ei se bazau pe încercările oamenilor de a ucide. Dacă era adevărat, atunci îi înţelegea pe cei care o făceau. În ciuda faptului că vorbise cu Sandy despre o eventuală încercare de reconciliere, când o văzu acolo singură, încercă s-o şteargă pe furiş, înainte ca ea să-l observe.

— Te-am prins! spuse ea, părând foarte amuzată, la vederea celui care încerca să scape nedetectat.

Întorcându-se către ea, Kane se forţă să-i zâmbească. Ea îi era totuşi oaspete, sau mai bine zis, vecină, iar el trebuia să se străduiască să-i fie o gazdă bună. Parterul casei mari era. De fapt o cameră, la etaj erau dormitoarele. Ea stătea lângă bar, privindu-l amuzantă. Kane nu-şi putea explica de ce îi este atât de nesuferită. Era destul de drăguţă şi, dacă ar fi. Văzut-o pe stradă, i-ar fi atras atenţia. Dar avea un aer atât de mulţumit de sine, era atât de sigură pe ea, încât tot ce gândea Kane, era să scape de ea.

Kane se forţă să zâmbească şi se duse în spatele barului.

— Vrei să bei ceva? Cred că ţi-e sete, după zborul lung, pe care l-ai făcut.

— Nu ţi-e frică de ce se poate întâmpla, dacă mă îmbăt?

Îi trecuse şi lui prin minte acest gând şi când ea i-l ghici, Kane simţi că roşeşte.

— Nu-ţi face griji Tex, spuse ea, cu o voce voit tărăgănată, în timp ce-şi aşeza un picior pe unul din taburetele de lângă bar. Pot să-mi iau singură de băut, la fel de bine, ca şi bărbatul de lângă mine.

Mâna lui Kane se încleştă pe sticla de whisky. Era ceva în femeia asta mai mult decât supărător: orice spunea, făcea, insinua, îl enerva. Fără să se mai complice, întrebând-o ce vrea să bea, îi prepară un gin slab cu tonic, fără gheaţă şi când i-l dădu, nu reuşi

nici măcar să schiţeze un zâmbet.

Ea privi băutura şi pentru prima dată Kane văzu o expresie omenească pe faţa ei. Când a întâlnit-o, era îl privise, se holbase la el, ca la un animal de circ, iar Kane se întrebase chiar, dacă nu cumva e retardată. Apoi împuşcase şarpele, apoi ţipase şi sărise cu ghearele. Acum părea puţin tristă, dar această expresie dispăru şi în locul ei apăru un zâmbet forţat.

— În cinstea ta, cowboy-ule, spuse ea, dar Kane îi apucă încheietura mâinii, oprind-o să-şi ducă paharul la gură.

— Nu mă cheamă „cowboy”.

Coborând paharul, ea se încruntă.

— Ce te-a scos aşa de mult din sărite, în după-amiaza asta? Că nu am făcut ce mi-ai ordonat să fac, sau că n-ai jucat tu rolul eroului salvator, pentru domnişoara Ruth?

Foarte încet, el ocoli barul, oprindu-se în faţa ei. Apoi, privind-o fix în ochi, îşi puse piciorul pe taburetul ei. Atunci văzu ea gaura lăsată de glonţ, în vârful cizmei, mai erau doar câţiva milimetri şi, i s-ar fi retezat degetul, dar avu totuşi amabilitatea să pară şocată. Dar expresia nu dură mult timp. În clipa următoare, ea îşi băgă degetul în gaura din cizmă şi îi atinse degetul de la picior, glonţul luase cu el şi un pic din ciorap, şi spuse:

— Degetul mare, pleacă la plimbare, Arătătorul, duce bastonul, Mijlociul, duce pardesiul…

Nici în copilărie, Kane nu lovise vreo fată. Fratele său mai mare, Frank i-a ţinut o predică când s-a întors acasă cu ochii învineţiţi de Cindy Miller. Kane nu ripostase; a rămas în picioare, lăsând-o pe Cindy să-l pocnească, până când profesoara a intervenit, trăgând-o deoparte. Profesoara nu ştia dacă prin ce făcuse Kane fusese prost sau erou. Pentru Frank însă, era clar: fusese un prost. Acum însă Kane dorea s-o pocnească, s-o sugrume

şi, înainte de a realiza ce face, se îndreptă spre ea cu mâinile întinse.

— Iată-te! spuse Ruth coborând scările, într-o superbă rochie de mătase roşie.

Brusc, Kane se trezi ca dintr-un coşmar şi, realiză ce se întâmplă, o văzu pe mica şi misterioasa scriitoare că alerga disperată spre Ruth, căutând ocrotire. Kane se simţi obligat să plece, îngrozit, de ce era gata-gata să facă.

— Ce bine că te văd, îi spuse Cale lui Ruth. Tocmai purtam o discuţie onestă despre carnea de porc. Bei ceva? Cowboy Taggert prepară un gin cu tonic foarte bun, cald şi slab.

— Îţi ofer ce doreşti tu, Ruth, spuse Kane, calmându-şi bătăile inimii, fără s-o privească pe femeia îngrozitoare care stătea lângă ea.

— Puţin vin alb, rece, răspunse Ruth, cu o modestie afectată, iar Kane o privi zâmbind.

— Porumbeii deja s-au îndrăgostit, murmură Cale, dar Kane refuza cu îndărătnicie s-o bage în seamă. Poate va înţelege că era nedorită şi-i va lăsa singuri, pe el şi pe Ruth.

Când îi întinse lui Ruth paharul, o privi în ochii negri, imaginându-şi părul ei întunecat, revărsat pe pernă.

— Eee, am impresia că e cam mare aglomeraţia aici, spuse Cale, făcându-l pe Kane să se întoarcă cu spatele, astfel că Ruth nu-i observă expresia de furie, ce-i apăruse pe faţă.

Când îşi veni în fire, şi se îndreptă spre fereastră sperând că Ruth îl va urma, iar când o şi făcu, Kane îşi imagină că ar fi firesc dacă şi-ar strecura braţul în jurul mijlocului ei. Semăna atât de bine cu soţia lui încât ştia de pe acum că braţul lui ar cuprinde-o perfect, numai că prezenţa acelei blonde de lângă Ruth îl împiedică s-o atingă. În preajma acelei femei, Kane nu putea fi el însuşi.

Kane îl văzu pe fereastră pe Sandy care se apropia de casă, aducând două şei.

— Cine e? întrebă Ruth.

— Sandy. Adică J. Sanderson, îi zâmbi Kane, observând felul în care lumina înserării se reflecta în părul ei. Nimeni nu ştie ce înseamnă J. Căci noi i-am spus întotdeauna Sandy. Este o rudă de departe.

Cale se uită cu atenţie în jurul lui Ruth, apoi îl privi pe Kane.

— Şi care e ruda ta? Cel cu şaua neagră sau cel cu şaua cafenie?

Fără să gândească la ce face, Kane veni spre ea. Se repezi la scaunul din spatele ei, în timp ce Cale cu un ţipăt de spaimă sări peste canapea, alergând spre uşă Kane o prinse exact în momentul când ea se izbi de Sandy, care tocmai intra pe uşă. Dintr-o săritură, Cale ajunse în spatele lui Sandy, cu mâinile pe şoldurile acestuia, folosindu-l drept scut.

Kane era prea furios ca să-şi mai dea seama de urmări. Avea un singur gând: s-o ucidă pe această femeie. Alergând în jurul lui Sandy, se repezi s-o apuce, dar ea îi scăpă. În culmea enervării, Kane îl împinse pe Sandy într-o parte.

— Kane! urlă Sandy în urechea lui. Era vocea celui care îl cunoscuse de mic.

Încă o dată Kane se simţi ca ieşit din transă. Pentru o clipă, se opri în loc, cu ochii holbaţi; apoi realiză ce era să facă. Femeia, pe jumătate cât el, îi zâmbea din spatele lui Sandy, arătând ca o şcolăriţă cu gura mare, care-şi savura răutatea făcută în acea zi. Sandy era dezgustat şi şocat de Kane, iar acesta nu îndrăznea s-o privească pe Ruth. Prea umilit şi jenat, rămase pe loc, nemişcat.

Aruncându-i încă o privire plină de reproş, Sandy o cuprinse pe Cale pe după umeri şi o însoţi afară din cameră. Ea părăsi

triumfătoare camera şi casă, legănându-şi silueta micuţă.

CAPITOLUL 4

Sandy trebuia să admită că purtarea lui Kane îl tulburase. Îl cunoştea de când era copil. Kane şi fratele lui geamăn fuseseră întotdeauna cei mai blânzi, mai drăgălaşi copii, gata oricând să dea o mână de ajutor oricui ar fi avut nevoie. Erau în stare să doarmă în grajd lângă un cal bolnav şi plângeau când unul din câini omora un şarpe. Râdeau aproape din orice, erau veseli, dorind să împartă fericirea cu ceilalţi.

Aşa că, în clipa când intrase în casă şi-l văzuse pe Kane punând în pericol viaţa unei femei foarte drăguţe şi plăpânde, aproape că nu ştiu cum să reacţioneze, în primul moment. Îl uluise faptul că acesta era vinovat de tot ce se întâmplase. După moartea soţiei sale, cu cinci ani în urmă, Kane părea că s-a închis în sine. Nimic nu-i făcea plăcere, nimic nu-l dezamăgea, nu-l supăra. De fapt, nu-l mai atingea nimic.

— Când Pat îi împărtăşise lui Sandy intenţiile ei în legătură cu aceste patru femei şi, mai mult, faptul că o alesese chiar pe una din ele pentru a fi viitoarea soţie a fiului ei, Sandy n-o luă în râs. Sperase că, poate ceva sau cineva îl va readuce pe Kane la viaţă şi, dacă o văduvă putea s-o facă, atunci Sandy era de acord cu orice înşelătorie pusă la cale, doar-doar va fi atins scopul dorit.

Dar când intrase în casă, Kane în loc să se giugiulească cu frumoasa văduvă, fugărea pe după mobile o ştrengăriţă de fată. Sandy se văzu nevoit să admită că era intrigat şi nedumerit de cele văzute.

— Tu eşti cea care a împuşcat şarpele? o întrebă Sandy pe tânără care mergea în tăcere alături de el. Era micuţă şi drăgălaşă, cu ochi albaştri, blondă şi chiar dacă n-o cunoştea, era sigur că era timidă şi liniştită.

— Şi care a înnebunit, adăugă ea. Printre dinţi. Sandy îi văzu mişcarea uşoară a umerilor, ca şi când s-ar fi pregătit să-şi ia singură apărarea în faţa lui.

— Vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat?

— Nu ţin în mod deosebit, îi răspunse.

Sandy voia să afle şi cealaltă variantă a poveştii, aşa că îşi pusese în gând s-o facă să vorbească.

— Kane spune că era să-l omori şi, după toate astea, ai mai făcut şi istericale. Întotdeauna devii isterică şi foloseşti armele?

Străduindu-se din răsputeri să nu zâmbească, el îi urmărea feţişoara drăgălaşă trecând prin toate nuanţele de roşu, de la roz la purpuriu. Ea înghiţi momeala şi stătea gata-gata să explodeze.

— I-am salvat viaţa acelei ingrate! îi spuse, apoi continuă să-i povestească precipitat lui Sandy despre sacoşa pe care Kane o căra şi, cum ea s-a gândit că dacă nu acţionează rapid, şarpele se poate repezi la Ruth.

Pe măsură ce o asculta, lui Sandy îi dispărea zâmbetul. După părerea lui Kane, această femeie era mai mult decât iraţională. Dar acum, după ce ascultase şi motivele pentru care ea acţionase astfel, ajunsese la concluzia că de fapt îi salvase viaţa lui Ruth.

— Şi apoi? întrebă el încet. Ai fost înspăimântată şi puţin prea agitată? Pricepuse că aşa fusese, dar o urmărea, în timp ce ea privea undeva, pe lângă el. Faţa îi era încă roşie, dar de data asta, mai mult de jenă, decât de furie. O vedea cum stă în cumpănă, dacă să-i spună sau nu adevărul. Sandy rămăsese calm, aşteptând-o să se hotărască.

După ce oftă adânc, Cale continuă:

— Ei bine, oh… bătrânul meu obişnuia să mă scoată din fire şi… să… să mă pocnească şi am avut impresia, când cowboy-ul tău m-a atins, că într-un fel, am făcut o mică întoarcere în timp.

După ce-şi încheie vorba, ea rămase privindu-l bătăioasă, sfidându-i orice comentarii. Semăna puţin cu un taur local, care se dăduse de gol că nu era chiar aşa de violent cum părea.

Sandy dădu din cap că o înţelesese, dar nu comentă.

— Te pricepi la cai?

— Pot să spun când unul e cu susul în jos şi, cam atât.

El zâmbi.

— Ce-ar fi să mă ajuţi să pun şeile pe aceste animale şi să-mi povesteşti de unde ştii atât de multe despre pistoale?

— Cred că nu ştiu suficient, din moment că aproape l-am împuşcat în picior pe acel cowboy.

Sandy mergea fără s-o privească. Îl auzi însă remuşcarea în voce şi sesiză felul în care se referise la Kane, folosind expresia „acel cowboy”.

— I-ai cerut scuze lui Kane?

— Ha! Mai bine mor!

Sandy îi aruncă o privire furişă, pe sub borul pălăriei. Ea privea spre munţi, ţinea pumnii încleştaţi, iar gura i se strânsese într-o linie dură.

— Tu eşti doamna cea pletoasă, văduva, sau cea cu magazinul de caraghioslâcuri? Mai înainte ca ea să-i poată răspunde, ochii lui Sandy începuseră să strălucească.

— A, tu scrii despre crime misterioase!

— Da, răspunse ea, încă îmbufnată dar, privindu-i începu să zâmbească. Următoarea mea carte se va numi Moartea unui cowboy. Ce fel de moarte crezi că i s-ar potrivi? Prins în propriul lasou şi spânzurat? Sau poate cu un şarpe cu clopoţei în sacul de dormit. El zâmbi amuzat. Ori, poate, cu sângele otrăvit de un glonţ murdar, care-i retează toate vârfurile degetelor.

Chicotind, Sandy îi deschise larg uşa.

— Hai intră şi povesteşte-mi şi restul istoriei. Îmi plac romanele bune.

— Atunci o să mă placi şi pe mine, spuse ea fericită, pentru că cu pot spune o mulţime de poveşti bune. Apoi, încruntându-se, mormăi: Ar fi fost bine să am pe cineva pe aproape, care să mă placă.

CAPITOLUL 5

În ciuda aparenţelor, nu ţineam deloc ca Taggert, cowboy-ul, să mă urască. Am avut întotdeauna fantezia să cred că sunt agreabilă. Îmi „face plăcere, când intru într-o încăpere, cei din jur să ofteze uşuraţi spunând: „A venit Cale. Acum petrecerea poate să înceapă”. Sigur că nu s-a întâmplat niciodată aşa. Oamenii de litere nu prea sunt invitaţi la petreceri, iar atunci când se întâmplă să fie, stau într-un colţ şi privesc.

Aşa cum i-am sugerat şi acelui moşulică scump şi drăgălaş, Sandy, în grajd, am pretins că nimic nu mă deranjează şi am jurat să-mi controlez comportamentul, pe tot parcursul excursiei. Peste zece ani, când cowboy-ul îşi va aduce aminte de mine, o să spună „Totuşi acea scriitoare micuţă şi misterioasă, n-a fost chiar aşa de rea, precum părea”.

M-am ţinut de promisiune, o zi întreagă. La cină, ne-am aşezat cu toţii în jurul aceleiaşi mese, iar eu n-am scos o vorbă. N-am spus nimic nici când cowboy-ul s-a întins de sute de ori peste masă ca să umple paharul cu vin pentru Ruth. N-am scos o vorbă când slăbănoaga din cuplul Winnie-Maggie începuse să povestească despre intestinele ei. N-am bufnit în râs, când grăsana cuplului amintit, a vărsat vinul în poala cowboy-ului, încercând apoi să şteargă pata roşie, de pe şliţul lui. Am urat politicos tuturor noapte bună şi m-am dus în camera mea, plănuind să mai scriu un paragraf, la cartea mea.

Cea mai puternică şi mai bună trăsătură a caracterului meu este puterea de concentrară, care e cam acelaşi lucru cu puterea de obsesie. Şi toată noaptea aceea am avut o obsesie.

Ce găsesc bărbaţii la femei ca Ruth? De ce sunt atât de proşti, când vine vorba de femei? Picioare lungi, pieptul ca scândura,

hectare de păr şi gata femeia aceea poate cuceri orice bărbat doreşte.

Mă nelinişteşte faptul că eram atrasă, şi încă serios, de un cowboy mare şi mut, în timp ce el mă priveşte de parcă ar vrea să-mi dea otravă de şobolani.

Mi-am supravegheat comportamentul până la micul dejun, când Ruth şi jocheul îşi făcea ochi dulci, unul altuia, spunându-şi parcă: „Dă-mi şi mie, mierea”. Nimic nu e mai plictisitor decât să fii în apropierea îndrăgostiţilor, preocupaţi doar de ei. Îşi găseau amuzament, în orice cuvânt; orice gest al unuia era pentru celălalt ceva minunat. Nu-i interesa nimic în jur.

În timp ce mestecam o bucată de pâine prăjită, mă uitam la felul în care cowboy-ul o privea pierdut pe Ruth. Acesta însă, nu era prea prinsă. Din când în când, arunca câte o ocheadă spre Maggie-Winnie, cu o notă de triumf în priviri, de parcă ar fi spus: „Priviţi, de ce sunt eu în stare”. Îşi şi imagina probabil marele, tragicul final, când îi va arunca un adio, lacrimogen. Dar bietul, fraierul Taggert arăta de parcă voia să lege în jurul taliei perfect întreţinută a lui Ruth o funie şi s-o ţintuiască lângă maşina de gătit. O clipă am simţit o plăcere nemăsurată, imaginându-mi-o pe Ruth în bucătărie: duşumeaua acoperită cu linoleum uzat, cu draperii în geam, mirosind a ceapă prăjită, o căldură sufocantă, trei copii care urlă, agăţându-se de picioarele ei umflate, roşii şi nespălate.

Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Sandy, urmărindu-mă zâmbind, ca şi cum ştia exact ce gândeam. I-am făcut cu ochiul, salutându-l în bătaie de joc cu paharul de suc de portocale.

Toată după-amiaza, m-am comportat atât de bine, încât eram chiar mândră că n-am făcut explozie.

Am suit pe cai şi am plecat cu toţii pe cărarea din pădure. Călărisem doar de câte va ori în viaţă, dar dacă stai să analizezi

mai bine, călăria nu înseamnă altceva decât concentrare. Nu mă refer la dresaj sau la modul cum se execută săriturile, care necesită ani de practică şi antrenament. Stând însă pe un animal bine hrănit, bine întreţinut, care ştie deja drumul, călăria nu cere cine ştie ce pricepere.

Dar Ruth şi duo-ul nu credeau la fel. Gândindu-mă la copilăria lui Ruth, bănuiam că e o mare călăreaţă, dar în realitate era îngrozită de animal. Era îngrozită şi speriată de nările mari, de gura păroasă, ca şi de spinarea lui. Când urcă pe cal, cu ochii măriţi de frică, m-am apropiat de ea s-o încurajez. Ţinea mult să-şi păstreze prestanţa dacă dorea să urce pe un animal care o terifia în aşa hal.

Era târziu după-amiaza. Descălecasem cu toţii, eram obosiţi şi amorţiţi şi majoritatea tăcuţi. Ruth călărise în urma lui Taggert şi numai ei ştiau ce-au discutat pe drum. Slăbănoaga Winnie-Maggie încercase să-mi vorbească despre dieta vegetariană, dar când i-am spus că eu nu mănânc decât carne şi derivatele ei, amuţi şi nu-şi mai adresă niciun cuvânt. Tăcerea pădurii cu Sandy călărind în urma mea, mă umplea de fericire.

După ce am descălecat, majoritatea ne-am împrăştiat prin pădure, pentru a ne rezolva micile treburi personale. M-am uitat la Ruth şi am văzut că avea o privite ciudată. Se ţinea cu mâna de fund şi mi-am dat seama că dacă e doar pe jumătate amorţită faţă de cum eram eu, însemna că era în mare suferinţă. Nu ştiu la ce se gândea, dar ca de obicei probabil nu se gândea la nimic. Era plictisită şi cauza era calmul cu care rumega calul din faţa ei.

Cu mâinile tremurând de epuizare, îşi aprinse o ţigară. Apoi, cu o privire de copil răutăcios, stinse ţigara pe gâtul neted al calului, luându-l prin surprindere.

Totul se petrecu într-o secundă. Calul necheză, se smuci într-o

parte, spre Ruth, o trânti jos şi începu s-o calce în picioare. N-am mai stat pe gânduri. Am alergat aşezându-mă între Ruth şi cal, dar acesta era furios şi rănit. O parte din coamă îi luase foc şi ardea mocnit. Aşa cum am putut, am apucat hamul cu mâna stângă, iar cu dreapta încercam să-i sting coama, în timp ce mă străduiam să-l domolesc, spunându-i că era în siguranţă şi că nimeni nu-l va mai supăra. În timpul tărăboiului, Ruth se furişă tiptil, ca un şarpe ce era, lăsându-mă singură cu calul.

Strecurându-se cu greu printre copaci, ca Uriaşul Zăpezilor, venea marele cowboy. Când mi-am ridicat privirea, I-am văzut că se îndreaptă direct spre mine, cu faţa schimonosită de furie. Ce mă fac? m-am gândit. Oare acum, de ce naiba era furios pe mine?

Ruth cu o mimică convingătoare, se aruncase în braţele puternice, protectoare ale cowboy-ului, plângând în hohote, fără să-şi strice însă machiajul ochilor şi implorându-l s-o salveze. Taggert o ţinea în braţe, dar se holba la mine, cum stăteam acolo, mângâind bietul ani mai rănit. Mă gândeam, ce-ar fi spus Ruth, dacă i-aş fi zis că am văzut ce făcuse.

— Ar fi trebuit să mă chemi pe mine, spuse Taggert cu dinţii încleştaţi.

În clipa aceea, mi-au trecut prin minte o mie de replici. Nu-i puteam spune adevărul despre iubita lui. Am reuşit să-i îndrug că, dacă i-aş fi chemat, până ajungea el, drăgălaşa faţă a lui Ruth ar fi avut imprimată o copită de cal, drept la mijloc. Până la urmă i-am zis, fără să mă gândesc la urmări:

— Eşti un adevărat idiot, ştiai? Un idiot bătrân, ordinar şi fără minte! apoi am aruncat hamul şi am dispărut în pădure.

Există vreo furie mai rece, mai profundă ca aceea determinată de o falsă acuzaţie? Mă simţeam ca un cărbune încins, scos din foc. Cu un mic efort, cred că aş fi izbucnit într-un

incendiu, care ar fi mistuit întreaga pădure. Stăteam acolo, între copaci, fără să văd nimic în jur, cu pumnii strânşi, simţindu-mă ca un martir. Nu era drept! Nu era, nu era deloc corect!

Enervările mele nu sunt niciodată de durată şi nici de data asta a-şi fost o excepţie. După câteva minute mi-am venit în fire şi mi-am înghiţit nodul din gât. Încă stăteam acolo, tremurând de emoţie şi epuizare, când spre marea mea ciudă, lacrimile mi-au ţâşnit din ochi.

Mi-am şters ochii cu dosul palmei, căci am auzit pe cineva în spate. Era Sandy, cu faţa cuprinsă de îngrijorare.

— Nu ştiu ce se petrece cu Kane, spuse el. De obicei nu e aşa. De obicei este…

În casa tatălui meu, regula numărul unu era: Nu-i lăsa niciodată pe alţii să vadă că suferi. Dacă află că eşti supărat, te vor lovi şi mai tare.

M-am străduit din răsputeri să zâmbesc şi să par nepăsătoare.

— Eu sunt de vină. Nu ştiu niciodată cum să mă port cu bărbaţii. Dacă aş fi ţipat de groază, acoperindu-mi faţa cu mâinile, acum probabil că m-ar fi alimentat cu pateu şi ţuică.

Sandy chicoti.

— Probabil. Tăcu o clipă, apoi spuse:

— Dar cu Ruth, ce e?

Mi-am ferit ochii. Oare ar trebui să-i spun povestea cu ţigara?

— Kane… Sandy ezită. Cred că-şi caută o nevastă.

Îmi reveni în minte scena pe care mi-o imaginasem adineauri, cu Ruth în bucătărie. Făceam eforturi disperate să nu strig de bucurie. Sandy fusese însă prea drăguţ cu mine, aşa că nu era cazul să-l mint.

— Şi s-a gândit la Ruth? Lui Ruth îi plac cuceririle, dar după ce a învins, îşi alege altă victimă. Mă gândeam la cowboy-ul care

uriaşe la mine, pentru că am salvat-o pe Ruth, Şi nu numai o singură dată, ci de două ori. Cred că se potrivesc unul cu celălalt. Sper că Ruth i-a frânt inima.

Sandy mă privea tăcut.

— Da, spuse el după un timp, tu eşti căsătorită?

Ştiam că se gândise la Kane, ca la propriul lui copil.

Oare de ce unii au parte de dragoste, indiferent ce ar face, iar aţii, nu? M-am prefăcut că nu-l înţeleg pe Sandy.

— S-o iau ca pe o propunere?

Sandy deveni foarte serios.

— Dacă aş fi fost cu zece ani mai tânăr, m-aş fi ţinut atât de mult de capul tău, încât ai fi ajuns să te măriţi cu mine, numai ca să mă faci să te las în pace.

Am râs puţin forţat, dar nu puteam nega faptul că eram flatată.

— N-ai fi vrut să te însori cu mine, i-am spus eu cinstit. Sunt prea independentă. Bărbaţilor le plac femeile neajutorate sau cel puţin care ştiu să pară aşa, cum face Ruth. Eu sunt însă ridicol de capabilă şi uit întotdeauna să ascund acest lucru. M-am întors să plec. N-aveam chef să mai vorbesc cu nimeni, în halul în care eram.

— Vino repede înapoi, strigă Sandy după mine. Avem limbă de taur, la masă.

— Mmm, preferinţa mea, i-am răspuns, continuându-mi drumul.

CAPITOLUL 6

Cale se întinse pe iarbă, în poziţia favorită a scriitorilor, cu corpul relaxat complet, lăsându-şi mintea liberă să gândească şi să creeze. Cugeta la o poveste, în care ucigaşul era un cowboy atât de frumos, încât nimeni nu l-ar fi bănuit. Auzi apropierea cuiva.

Şi ce dacă? se gândi ea. Nu voi să-şi părăsească poziţia şi nici să renunţe la firul imaginaţiei. Există unii oameni cărora nu le place să scrie, nu le place să dea frâu liber imaginaţiei, iar alţii care ar merge oriunde ca să poată continua să creeze. Auzind zgomot de paşi, Cale se gândi că dacă va sta liniştită, oricine ar fi fost, putea trece mai departe, lăsând-o în pace.

Cale privi în direcţia zgomotului şi îl văzu pe Kane, care o ţinea în braţe pe Ruth şi o săruta incredibil de gingaş, ca pe ceva fragil şi preţios. Cale îşi dădu seama că ar trebui să plece şi se ridică. În clipa aceea, Kane se depărtă puţin de Ruth, întrebând-o:

— Te simţi mai bine? Nu te-a rănit calul?

Cale îşi propti capul într-o mână, ascultând cu mare interes răspunsul lui Ruth. Se gândea că trage cu urechea, doar ca un studiu ştiinţific.

— Mă simt perfect, Kane, răspunse ea, cu o fluturare delicată a genelor. Nici nu-ţi închipui cât m-am temut de această excursie. Mi-era atât de frică, frică de a ieşi afară, frică de animale, frică de cei care urmau să ne însoţească. Mă gândeam că vei fi agresiv. Râse seducător. Eram îngrijorată că ai să vrei să… să mă pui să potcovim caii, sau ceva asemănător.

Deci n-avea de gând să-i spună ce-i făcuse calului. De fapt, Cale nici nu credea că ar fi făcut-o. Singurul lucru care o speria pe această femeie era posibilitatea de a nu fi adorată de bărbaţi. Aici intervenea o problemă filozofică, se gândi Cale: „Oare ar mai exista

Ruth Edwars, dacă nu s-ar uita nimeni la ea?”

— Aici, în Vest, suntem la fel, ca oricare alţi bărbaţi, îi spuse Kane cu voce scăzută.

„Mda, cugetă Cale. O vor pe Ruth”.

Ruth îl prinse de braţ.

— N-am vrut să spun că eşti la fel cu ceilalţi bărbaţi.

Chiar nu era posibil ca tipul să nu pice în plasă. Nu-i aşa? Ar fi echivalent cu un individ care se apropie de tine, într-un bar şi spune: „Ce-ar vrea să bea o fată drăguţă ca tine?“ şi aşa mai departe. Unele femei n-ar da nicio atenţie. Dar există oare vreun bărbat care să treacă pe lângă plasa întinsă de Ruth?

— Îmi place să cred că nu sunt ca alţi bărbaţi, îi răspunse, în timp ce-i mângâia braţul.

Încă o dată, Cale supraestimase animalul din bărbat. Întrebarea este, se gândi ea, care e diferenţa dintre împerecherea la cerbi şi un bărbat în acţiune? Răspuns: niciuna. Ambii sunt orbi, surzi şi muţi.

Când au început să se sărute, Cale scoase un „hmm“ tare. A trage cu urechea era una, dar perversitatea era cu totul altceva.

Kane se schimbă la faţă când o văzu pe Cale, dar pentru o clipă ea văzu ceea ce văzuse şi Ruth: un bărbat căruia i se citea pe faţă patima şi dorinţa, pasiunea şi poate chiar lăcomia. Dar şi mai interesantă era înfăţişarea lui Ruth. Doar, dacă cumva Cale nu-şi greşise socotelile, iar versatul animal de pradă, care era Ruth, se temea de cowboy-ul Taggert. În momentul în care îl văzu îndepărtându-se, îşi întoarse coada şi plecă înapoi în tabără.

— Cred că pot adăuga şi spionajul pe lista talentelor tale, şuieră el printre fălcile strânse cu furie.

— Eu am fost prima aici, încercă să se apere Cale, dar se opri când îi văzu figura. Oare cum ar trebui să-ţi vorbesc? Ţi-ai făcut o

idee fixă despre mine. Se ridică în picioare, pregătită să plece, dar el îi prinse mâna.

— Nu mă atinge, îi răspunse ea, ferindu-se.

— Bine. Una din fobiile tale este să fii atinsă.

— Contrar părerii despre mine… Oh, dar ce mai contează, spuse ea în încheiere, întorcându-se şi ea, spre tabără.

Acasă, Sandy preparase un prânz cu fasole şi cârnaţi, pe care slăbănoaga îi dădu la o parte, din farfuria de tablă, bombănind cât pot fi de dezgustători cârnaţii, în timp ce grăsana îi peria părul lui Ruth, spre deliciul vădit al lui Kane. După masă, slăbănoaga începu o discuţie despre cristale şi piramide, povestind cu detalii scabroase că piramidele se pare îmbunătăţesc viaţa sexuală, insinuând apoi că Ruth şi-a atârnat una de creanga unui copac, chiar deasupra sacului ei de dormit. Dezgustată, Cale plecă de lângă foc, îndreptându-se către cai.

— Vrei să-ţi scoţi bluza, să mă uit puţin la umărul tău?

Cale încercă să nu pară surprinsă de cuvintele lui Sandy. Îi răspunse cu un zâmbet radios. Dar îi dispăru brusc zâmbetul, în clipa când îl văzu, căci în spate, uitându-se pe deasupra lui Sandy, era Kane.

— Ce are la umăr? întrebă Kane.

Sandy se întoarse şi-l înşfăcă pe bărbatul mai tânăr.

— Dacă nu ţi-ar fi luat-o minţile razna, ai fi văzut că s-a rănit în timp ce o salva, pentru a doua oară, pe Ruth.

Ah, scumpă justiţie, se gândi Cale. Iubitul meu cavaler, mi-a venit în ajutor. Se întreba dacă lui Sandy i-ar plăcea să se mute la New York şi să locuiască cu ea în vilă…

Kane roşi, mormăi ceva, în sensul că voia să se uite şi el la umărul lui Cale, dar ea îşi ridică bărbia, îşi trase umerii înapoi şi, păşi apăsat spre tabără. În clipa aceea, se simţi cel mai bine, de

când venise în Colorado.

CAPITOLUL 7

Kane se foia neliniştit, în sacul lui de dormit, lovind cu pumnul în obiectul acela care se voia pernă, întorcându-se întruna de pe o parte, pe alta. Plasticul făcea destul zgomot, ca să sperie bufniţele. Şi pe deasupra înjura, de fiecare dată. Ştia că ar fi trebuit să se gândească la Ruth. Era cu adevărat perfectă. Dincolo de aspectul încântător, era o persoană plăcută, delicată. Aproape că o putea vedea împreună cu băieţii lui; îşi putea imagina cele nouă luni de sarcină, cu copilul lor.

Zis şi făcut, dar Kane nu părea să se gândească la Ruth. În locul ei, o vedea şi o auzea doar pe puştoaica aceea micuţă de scriitoare. Era ca o aşchie, care nu poate fi scoasă şi care acum se infectase şi-l supăra. Când o revedea sărind spre Ruth ca să apuce şaua calului, îl luă groaza. Un singur pas greşit, şi ar fi fost grămadă, sub burta calului. Ştia că fusese o tâmpenie, să-i spună că trebuia să-l aştepte. Ea făcuse exact ceea ce trebuia, totuşi încă îl mai irita gestul ei.

Nu-şi dădea bine seama ce anume îl deranja atât de mult la ea. Poate zâmbetele şi ironiile ei. Poate felul în care se uita la Ruth, ca şi când aceasta ar fi ieşit de sub o stâncă. Sau poate de vină erau curbele ademenitoare care i se vedeau prin blugi.

De ce se enervase atât de tare pe ea, când o salvase pe Ruth? Dacă ar fi fost oricare altă femeie, ar fi fost mândru de ea, de gândirea şi de acţiunea rapidă, dar la această blondă era ceva care îi înfuria permanent. Totuşi chiar când stătea acolo, privind-o mânios, simţea un imbold s-o ia în braţe şi s-o ocrotească.

S-o ocrotească? Ca şi când ai vrea să protejezi o porcupină… Iar ea era exact un porc ţepos: mică, plină de ţepi şi periculoasă.

Cam pe la trei dimineaţa, Kane ieşi din sacul de dormit şi

plecă să se plimbe prin pădure. Mergea pe o cărare bine cunoscută, către marginea pădurii, spre şosea. Îşi propusese să ajungă în oraşul fantomă Eternity. Microbuzul tatălui său, urma să fie acolo, pentru a o lua pe scriitoare. După aceea îşi va petrece nestingherit restul zilelor de vacanţă, împreună cu Ruth. Va avea timp s-o cunoască mai bine. Va avea timp să…

Firul gândurilor i-a fost întrerupt de farurile unei maşini. Cineva se îndrepta spre Eternity, pe vechea şosea. Cine era, şi de ce, la o oră atât de matinală? Brusc se gândi că se petrecuse ceva rău.

Îşi aminti cu acuitate de noaptea când venise acasă şi găsise o ambulanţă în faţa casei lor din Paris, unde locuia cu soţia şi gemenii lor, nou-născuţi. În ambulanţă era trupul neînsufleţit al iubitei sale soţii, care avusese un accident oribil. Kane era plecat cu nişte treburi şi lipsise noaptea. În noaptea aceea, copiii fuseseră foarte agitaţi, ţinând-o tot timpul trează.

A doua zi, spre seară, ea stătea la fereastră, aşteptându-şi soţul. Probabil că aţipise şi, pur şi simplu, îşi pierduse echilibrul şi căzuse de la fereastră.

Încercând să prindă maşina, Kane renunţă la calm scurtând drumul prin pădure, poticnindu-se de stânci şi de copaci, afundându-şi picioarele în mormanele de frunze uscate. În dorinţa de a prinde maşina, alunecă şi căzu în patru labe, doar la câţiva metri în faţa camionului. Şoferul apăsă disperat pe frână, maşina derapă într-un nor de praf şi nisip şi se lăsă puternic pe o parte, în timp ce şoferul se lupta să păstreze controlul direcţiei. Înainte de a se opri de tot, uşa se deschise furtunos şi din interior sări fratele geamăn al lui Kane, Michael.

— Ce naiba faci aici? Puteam să te omor, ţipă Mike la fratele său, fără a se obosi să-i ridice.

Kane se ridică încet de jos, scuturându-şi de praf hainele şi mâinile.

— Ce s-a întâmplat? Ce cauţi aici, în Colorado?

Ca şi când l-ar fi durut toţi muşchii, Mike se lăsă pe spate, sprijinindu-se de capota maşinii, în timp ce Kane îl privea febril.

Cei doi fraţi gemeni erau identici, atât cât pot semăna doi oameni: aceeaşi înălţime, talie, ochi şi culoare de păr. Toată viaţa fuseseră împreună, fiind atât de apropiaţi, încât uneori comunicau fără cuvinte. De multe ori, aveau, independent unul de celălalt, aceleaşi gânduri sau idei şi era un fapt obişnuit să-şi cumpere acelaşi fel de cămaşă în acelaşi timp şi să le poarte la petreceri comune.

Între ei n-a existat vreodată un secret, iar când unul din ei avea o noutate, primul drum îl făcea la fratele geamăn.

— Felicitări, zise Kane încet, fiindcă ştia, fără să-i fi spus cineva, că soţia fratelui său tocmai născuse o pereche de gemeni.

Cei doi fraţi s-au îmbrăţişat îndelung, într-o pornire fierbinte de dragoste şi înţelegere. Apoi s-au îndepărtat puţin unul de altul, zâmbind fericiţi.

— Ei bine? întrebă Kane, anticipând că fratele său ştia deja care îi va fi prima întrebare: De ce ai plecat din New York?

Mike îşi trecu palma peste ochi, într-un gest de oboseală şi de exasperare.

— A fost cumplit. La prima durere, Samantha s-a hotărât să nască bebeluşii în Chandler, Colorado, ca să fie lângă mama. Nimeni nu se putea înţelege cu ea… a început să plângă, aşa că Blair şi cu mine am urcat-o pe ea şi pe puştii tăi în avion şi am plecat. În timpul călătoriei, Sam a fost calmă, dar eu şi Blair eram înnebuniţi. Dacă năştea în avion şi nu aveam ce trebuie? Sam ne consola, spunându-ne că bebeluşii nu vor veni pe lume până nu-şi

vor putea vedea bunica. Tata şi mama ne aşteptau la aeroport, cu o ambulanţă. Imediat ce am ajuns la spital, au început durerile naşterii, iar cei doi prunci au ţâşnit afară, ca nişte dopuri de şampanie. Mike făcu o pauză, zâmbind.

— Poate crezi că naşterea copiilor mei a avut loc în liniştea şi singurătatea unei camere de spital? Te înşeli! în sala de naştere era tata, mama, Jilly, Blair, eu şi două asistente. Aşteptam să apară cineva cu tava cu gustări…

Kane nu se lăsă înşelat de tonul fratelui său. Mike era mai mult decât încântat că fiii lui s-au născut în braţele părinţilor lui, era încântat că întreaga familie o iubea pe Samantha, la fel de mult ca şi el.

— Sam, copiii sunt bine?

— O, excelent. Toţi foarte bine, dar…

— Dar ce?

— La spital e o adevărată casă de nebuni. Rude de care n-am auzit niciodată apar acolo, ca din senin.

Mike nu voia să-i spună lui Kane că ar fi vrut să fie singur, cu soţia şi cu bebeluşii lui. Dar nici nu era nevoie. Kane ştia ce simte. Timp de două săptămâni, după ce i se născuseră băieţii, familia soţiei îi asaltase, până când a simţit că se sufocă. Soacră-sa era una din acele femei care considera că bărbaţii n-ar trebui să schimbe scutece, aşa încât lui Kane i se dădea voie rar să-şi atingă micuţii. Abia după ce a plecat a putut să-şi îmbrăţişeze soţia şi copiii, să-i simtă, să-i mângâie, să-i strângă în braţe.

Cunoştea sentimentul de frustrare pe care îl simţea acum Mike, gelozia care-l rodea. Îi putea descrie pe Mike, care stătea în picioare, la uşa spitalului, urmărind cum se perindau o rudă, după alta, la nou-născuţii lui şi se gândea că ei au stat mai mult cu copiii decât el. Kane era chiar supărat dacă vreunul din copilaşi i-ar fi

zâmbit prima dată altcuiva decât lui.

Kane îşi trecu amical braţul pe după umerii lui Mike.

— Ştii ce mi-aş dori foarte tare? Mi-ar plăcea să-mi iau băieţii şi să-i aduc aici. În acest grup sunt numai femei. Cred că i-ar răsfăţa, peste poate.

— Da? spuse Mike melancolic. Vrei să mă duc să ţi-i aduc aici?

— Mă gândeam că ar fi mai bine să merg chiar eu, la Chandler, să-i aduc.

Mike era prea cufundat în propria suferinţă, aşa că nu-l înţelesese, în primul moment.

— Stai puţin. Vrei să te înlocuiesc eu, până ce te întorci?

— Douăzeci şi patru de ore. Atât. Mai ales că vreau să-mi văd şi eu nepoţeii. Sunt la fel de urâţi ca tine?

Era o glumă veche a lor, care nu dădea greş niciodată, aducându-le zâmbetul pe buze.

— De unde vrei să ştiu cum arată? spuse Mike cu un oftat. Neamurile nu m-au lăsat să mă apropii de ei.

— Dar au dreptate! exclamă Kane. Tu ţi-ai făcut treaba, iar ei nu mai au nevoie de tine. Râzând de expresia morocănoasă a fratelui său, Kane se îndepărtă.

— Vorbesc serios. Am nevoie de o pauză… de o pauză, în toată povestea asta.

— O pauză? Au trecut doar câteva zile de când eşti în mijlocul acestor femei. Mike ridică dintr-o sprânceană. S-a întâmplat ceva?

Kane îi povesti lui Mike versiunea lui în legătură cu ultimele zile, spunându-i cât era de drăgălaşă Ruth şi de scorţoase erau cele două care o însoţeau.

— Dar scriitoarea de romane poliţiste? Sam îi îndrăgeşte cărţile şi ar vrea s-o cunoască.

După o clipă de tăcere, Kane aproape că explodă într-un tir de invective la adresa ei, povestindu-i cum era să-l împuşte în picior, cum a alergat pe sub burta unui cal înfuriat şi cum îi stă, în general, ca un os în gât.

— Oriunde mă uit, dau de ea. Mă spionează când sunt cu Ruth, îmi spune „cowboy Taggert” şi mă întreabă dacă socotesc zgâriind pământul cu băţul…

Mike îşi strânse buzele, ca să nu izbucnească în râs.

— Nu e de râs. Femeia nu e sănătoasă, spuse el, apoi îi povesti lui Mike despre ieşirea lui Cale după ce a omorât şarpele.

— Acum s-au vindecat, dar aveam trei zgârieturi pe faţă, unde şi-a înfipt ghearele.

— Nu erau prea adânci, dacă s-au vindecat atât de repede.

Mike şi Kane se contraziceau rar. Mama lor spunea că ar fi ca şi când te-ai bate cu propria umbră. Aşa că acum, privindu-l pe Kane, Mike acceptă. În definitiv, douăzeci şi patru de ore Sam nici n-ar observa că nu e acolo. Poate nici n-ar fi o idee atât de rea să plece o zi întreagă.

— S-a făcut, spuse Mike. Ne vedem în Eternity, mâine seară.

CAPITOLUL 8

Când s-a făcut dimineaţă, am simţit o bucurie şi o uşurare, căci avea să fie ultima mea zi de vacanţă aici. Uram eşecurile, dar şi mai mult uram să fiu prost văzută. Am mai rămas câteva minute în sacul meu de dormit, gândindu-mă la istorioarele amuzante pe care i le voi spune editorului, la întoarcerea la New York. Mă voi răzbuna, stârnind hohotele de râs ale întregii edituri, când le voi povesti escapada mea în Vestul sălbatic. Chiar mai, mult, am să scriu o carte care va stârni râsul întregii omeniri despre marele cowboy şi despre pasiunea lui pentru femeia cu două feţe.

Simţindu-mă acum mult mai bine, am ieşit din acel nesuferit sac de dormit. Mi-am întins bine blugii, oare ce poate fi mai rău, decât să dormi îmbrăcat? Mi-am luat trusa de farduri şi m-am îndreptat către râu, să văd dacă mai pot curăţa ceva de pe faţa mea. Aşa norocoasă cum eram, mă şi vedeam luând o ciupercă oribilă, din apa clară de munte, care mi-ar fi putut provoca o moarte teribilă.

Tocmai îmi terminasem toaleta, când am auzit în spatele meu nişte paşi grei. Semănau cu cei ai drăgălaşului nostru ghid, sau erau ai ultimului dinozaur.

S-a oprit, ca de obicei, lângă mine, holbându-se şi vânând momentul să-mi spună că iar făceam ceva rău.

L-am ignorat cât am putut, apoi m-am întors spre el. Dar surpriză: lângă mine era un bărbat pe care nu-l mai văzusem până atunci.

— Oh, am exclamat eu uimită. Credeam că e altcineva.

Remarca mea păru că-l surprinde. Precis, în Colorado se nasc numai tâmpiţi, mi-am zis. Mari, frumoşi, bine clădiţi, dar complet tâmpiţi.

— Cine credeai că sunt? m-a întrebat el. M-am ridicat în picioare privindu-i.

— Nu ştiu dacă ţi-a mai spus cineva, dar semeni puţin cu… cu ghidul nostru.

Tipul îmi zâmbi, de parcă toată viaţa aşteptase să audă ce i-am spus şi atunci m-am gândit: E grozav. N-am putut să spun sau să fac niciodată ceva care să placă unui bărbat, dar acesta pare încântat chiar şi de o remarcă banală. Probabil că l-a flatat comparaţia cu conducătorul nostru cowboy.

El îmi întinse mâna.

— Trebuie că eşti Ruth. Eu sunt fratele lui Kane, Mike.

I-am strâns mâna, apoi l-am corectat.

— Nu sunt Ruth. Sunt Cale Anderson, iar fratele tău mă urăşte.

Nu ştiu dacă era de vină acel „mă urăşte”, sau faptul că nu eram prea-frumoasa Ruth, despre care sigur auzise atâtea, dar ceva se pare că i-a deranjat. Stătea acolo, deschizând şi închizând gura, ca o inimă pulsând, dintr-unul din programele şcolare de ştiinţă popularizată.

— Dar Ruth este… Ruth şi Kane, credeam…

Ooo, iată un adevărat intelectual, mi-am zis.

Parcă mi-ar fi citit gândul. Îşi opri mişcarea fălcilor şi îmi zâmbi, continuând să-mi reţină mâna, chiar şi când am încercat să mi-o retrag.

— Ştii ce, spuse el, îmi pare rău pentru confuzie.

Kane mi-a spus că el şi Ruth sunt în vorbă, aşa că, atunci când nu ştiai cine sunt, am presupus că eşti Ruth.

Totul era clar acum. Avea acum un sens. Deci, dacă întâlnesc un bărbat, pe care nu i-am mai văzut niciodată, atunci, nu pot fi altcineva decât Ruth Edwards. Evident. E de la sine înţeles.

Mike izbucni în râs, îmi dădu drumul mâinii şi ne-am aşezat jos. Apoi începu să-mi povestească o istorie lungă şi încâlcită despre faptul că el şi fratele lui geamăn erau aproape identici. Ei, sigur, şi eu sunt soră geamănă cu Tina Turner. Bănuiesc că mi-a ghicit scepticismul. Am început să râd, când mi-a spus că pentru următoarele douăzeci şi patru de ore se va da drept Kane. Era ca şi când eu aş fi avut de gând să-l întruchipez pe O.J. Simpson.

I-am ascultat întreaga poveste, l-am felicitat pentru bebeluşi şi chiar l-am întrebat despre copiii lui Kane. Continuam însă să-l consider nebun, dacă avea impresia că există cineva care să-l confunde cu fratele său.

Când a înţeles, s-a amuzat şi din nou m-a asigurat că s-ar putea să câştige.

— Apropo, spuse el foarte serios, care din noi e mai frumos, eu sau fratele meu?

Nu voiam să-l jignesc, dar adevărul era că fratele lui, Kane, îi era net superior ca aspect. Am apelat la tot tactul de care eram în stare şi i-am spus:

— Ştii Mike, şi tu eşti un bărbat bine, dar Kane… Nu mi-am terminat fraza căci Mike râzând tare mă sărută zgomotos pe amândoi obrajii. Nu ştiu ce i-a plăcut, dar a fost sigur ceva.

Din momentul când mi-a spus că ar putea fi sigur luat drept fratele lui, am avut aproape o jumătate de oră discuţii furtunoase despre cum crede el că ar trebui tratată fiecare persoană din excursie.

I-am povestit despre Winnie-Maggie şi, când l-am văzut că se amuză de ironiile mele, mi-am dat seama că am un auditor, aşa că am început să le presar din belşug.

La început am fost precaută în legătură cu Ruth, dar râsul lui Mike şi grimasele lui, cu cât râdea mai mult de ironiile mele, cu

atât arăta mai bine, m-au încurajat. Mike m-a încurajat atât de mult, încât am sfârşit prin a-i prezenta o mică parodie ad-hoc a lui Kane şi Ruth, care l-a făcut să se tăvălească de râs.

— Apropo, i-am zis, să ştii că a fost adevărat când ţi-am spus că fratele tău îmi detestă caracterul.

El încercă să pară şocat, dar o licărire din privirea lui mi-a dat de înţeles că fratele lui geamăn îl prevenise în privinţa mea.

Mike crezuse că eram cea „bună”, prin urmare nu puteam fi decât Ruth.

— De ce te urăşte?

Tonul lui îmi spunea că nu poate crede că e posibil să mă poată cineva urî. Era foarte măgulitor, foarte, foarte măgulitor şi i-am zâmbit cu o umbră de iubire.

— Chiar dacă nu eşti la fel de frumos şi de sexy ca fratele tău, cred să-mi placi mai mult. De ce nu rămâi aici pentru toată perioada excursiei? Se pare că i-am făcut din nou plăcere. Se ridică în picioare şi-mi oferi mâna să mă ajute.

Vedeţi, aş vrea să-mi poată explica cineva despre atracţia sexuală. De ce când pui alături doi bărbaţi, la fel de frumoşi, unul te atrage, iar celălalt, nu? Iată-mă singură în pădure cu un bărbat de vis, care se amuză de glumele mele şi evident mă place foarte mult. Dar faţă de el mă simt ca o soră. Sigur, are soţie şi doi bebeluşi, dar de când căsătoria împiedică atracţia? Pe de altă parte, Kane Taggert nu făcuse decât să se încrunte mânios, în e, mai bun caz, şi să urle la mine, în cazul cel mai rău. Mă ura, îl uram. Şi totuşi, prea des mă întrebam dacă pielea lui avea peste tot, aceeaşi culoare arămie, sau pe burtă avea culoarea pântecului de broască?

M-am întors în tabără, braţ la braţ cu Mike, în timp ce-mi povestea cât de mult îi plac soţiei lui cărţile mele. Când a apărut

focul de tabără făcut de Sandy, ne-am despărţit. Am rămas în spatele lui, urmărindu-l cum îşi pune în practică nebunia de a se da drept Kane.

E greu de spus ce simţeam, auzindu-i pe toţi că îl iau pe Mike drept Kane. Chiar Sandy a bombănit că, Kane a stat prea mult în pădure, în loc să-l ajute. Începusem să chicotesc, când Mike mi-a făcut cu ochiul, conspirativ. Felul lui de a îi era dumnezeiesc!

Totul a decurs perfect, cât cei doi bărbaţi au înşeuat caii şi ne-am pregătit cu toţii să ieşim. Mike s-a aplecat să-mi verifice scara, care era în ordine şi m-a întrebat cum a luat foc coama calului lui Ruth. Am vrut să-i spun, dar n-am putut. Anii îndelungaţi de şcoală, când copiii scandau „Pârâcioasa, pârâcioasa”, m-au făcut să-mi ţin gura. I-am spus că nu ştiam, dar m-am înroşit, iar Mike a mârâit:

— Ar trebui să iei lecţii de spus minciuni.

Această afirmaţie îmi făcea bine.

Am călărit câteva ore, iar Mike a fost foarte grijuliu cu Ruth. Am ajuns pe o porţiune mai veche de drum, aşa că acum putea călări alături de ea. În urma lor, erau domnişoarele ei de onoare, care stăteau gata să se prăvălească din şa. Sandy şi cu mine încheiam plutonul. Nu eram niciunul prea vorbăreţ şi amândoi îi urmăream pe Ruth şi pe Mike.

Seara târziu, mi s-a spulberat acea senzaţie de bine, de peste zi. N-am ştiut că sunt geloasă, dar eram. Se pare că Ruth mai făcuse o cucerire. Mike îi zâmbea, râdea uşor de tot ce spunea şi, în general, o adora.

Am ajuns în valea unde era Eternity, pe la apusul soarelui. Mai rămăseseră în picioare câteva clădiri cu zidurile înnegrite de vreme şi doar cu urme vagi, că odată ar fi fost locuite. Unele îşi mai păstrau firmele vechi, cum ar fi Parisul deşertului, care îmi

stârni un zâmbet. Am călătorit în tăcere pe strada principală. În jurul nostru, totul era năpădit de buruieni. Sandy ne-a condus către o clădire mare, la marginea oraşului, unde ne-a spus că vom face popas.

Obosită, cu dureri în tot corpul, am descălecat, văzându-l pe Mike care venea spre mine, cu şaua lui Ruth pe braţ.

— Ruth este exact aşa cum mi-ai descris-o, îmi spunea el, trecând pe lângă mine.

Mi-am revenit brusc. M-am înveselit şi am căpătat un suflu nou de energie.

O oră mai târziu, îi ajutam pe Sandy şi pe Mike să pregătească hamburgerii. La cină însă, am zbârcit-o!

— Mike, eşti atât de amabil, să-mi dai muştarul? l-am rugat.

Evident, că toţi s-au oprit, privindu-mă miraţi. Am încercat s-o scald, spunând că Kane îmi amintea de cineva cunoscut, pe nume Mike, aşa că am încurcat numele. Femeile nu mi-au dat nicio atenţie, dar eram sigură că Sandy pricepuse ce s-a petrecut. Îmi părea rău că am divulgat secretul lui Mike şi voiam foarte tare să-mi cer scuze.

După cină, am dat o mână de ajutor la strânsul mesei, dar nu l-am putut prinde pe Mike singur. Ruth părea agăţată permanent de el, aşa că am plecat să mă plimb.

Îmi place să merg pe jos şi merg mult. După părerea mea, mersul te ajută să gândeşti. Mi-am dat seama că plimbându-mă câţiva kilometri prin oraş, pe şoseaua inundată de buruieni, voi întâlni vreo casă demnă de interes şi aşa a şi fost. Era acolo, înconjurată de ceea ce fusese odată o grădină încântătoare. Rămăseseră câteva tufe de trandafiri, care încă mai înfloreau.

— Aici a locuit un străbunic al meu. Mike vorbise încet, dar eu totuşi am tresărit.

— Îmi pare rău, spuse el. Ştiam că vrei să fii singură, dar n-am vrut să te las să te rătăceşti.

I-am zâmbit. Sub razele lunii, era aproape la fel de frumos ca şi fratele lui.

— În legătură cu seara asta… am început eu, dar Mike izbucni în râs, spunându-mi că Sandy era obişnuit cu farsele celor doi gemeni şi nu se supărase când Mike i-a explicat despre ce era vorba.

— Am adus o lanternă. Vrei să priveşti în jur?

Mike era o companie minunată. Mi-a povestit despre strămoşii care locuiseră în casă, inclusiv despre unul care fusese un actor, atât de cunoscut încât a fost poreclit marele Templeton. Fiind o iubitoare de poveşti, am fost tare emoţionată de casa cu tapet cu trandafiri mari, acum scorojit de vreme.

— Cale, spuse Mike, după ce mi-am încheiat vizita prin căsuţă, orice s-ar întâmpla, să nu-i spui lui Kane că ştii de faptul că ne-am schimbat rolurile.

Nu-mi dădeam seama ce importanţă ar fi avut şi m-am amuzat.

— Vorbesc foarte serios, continuă el. Să nu mai faci greşeala şi să spui: „Mike spunea” sau „Mike făcea”. Este foarte important, Cale.

— E-n ordine. Pe cuvânt de onoare. Tot acest văl de mister şi primejdie era ca în cărţile mele.

— Acum trebuie să plec şi să mă întâlnesc cu Kane. Data viitoare când ai să mă vezi, voi fi cu totul altul.

Am presupus că era genul de umor specific al celor doi gemeni, i-am întins mâna, dar el m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe obraji, frăţeşte. Mi-a cerut să-i promit că am să-i fac o vizită, lui şi familiei. Apoi a plecat, iar eu m-am simţit, ca şi când mi-am pierdut

un prieten vechi.

N-aş fi vrut să părăsesc casa. Mă simţeam bine acolo, ca şi când cei care o locuiseră, cu mulţi ani în urmă, avuseseră în ei mult haz şi multă dragoste.

Servindu-se de lanternă, Mike a plecat, în timp ce eu rătăceam prin încăperile de la parter, apoi în pod şi din nou jos. Ştiam că e târziu şi că ar fi trebuit să fac o plimbare lungă pe jos, înapoi, la acel grup încântător de femei, dar nu mă înduram să plec.

Încă mai trăgeam de timp, amânând momentul plecării, când în uşă apăru Kane Taggert, purtând pe fiecare braţ câte un băieţaş, cam de cinci ani. Dormeau lipiţi de tatăl lor, într-un abandon total, de încredere şi de mulţumire. Era cea mai frumoasă scenă pe care am văzut-o vreodată. Mi-aş fi dorit să fiu în locul tatălui lor.

Odată, am văzut o măsuţă de treizeci de mii de dolari, care mi-a plăcut. O visam, aşa cum visează bărbaţii să aibă cele mâi rapide maşini, sau cum visează o femeie un bărbat. Dar niciodată n-am râvnit atât de mult ceva, aşa cum râvneam la cei doi puşti adormiţi.

Ştiam că eram duşman de moarte cu cowboy-ul Taggert; ştiam că ne urâm reciproc, cu toate astea, simţeam că nu pot să nu ating aceste creaturi delicioase. Ridicându-mă pe vârfuri, am mângâiat o buclă neagră, care era mătăsoasă, ca părul unui înger.

— Oare sunt adevăraţi? am şoptit.

Amuzat, Taggert răspunse:

— Cât se poate de adevăraţi.

Mi-am plimbat degetele pe obrazul delicat.

— Dar sunt nefiresc de perfecţi.

El dădu din cap.

— Nu ştiu cât sunt de perfecţi, dar acum sunt măcar curaţi. În

mai puţin de două ore, se fac iar ca nişte purcei.

— Cum îi cheamă?

— Jamie şi Todd.

Simţeam că mă priveşte ciudat, dar îl ignoram, în timp ce mângâiam celălalt copil adormit.

— Care e unul şi care e celălalt?

— Nu contează, ăsta e Jamie şi ăsta e Todd.

Nu contează, mă gândeam. Ce ciudat spus, apoi mi-am dat seama: sunt gemeni. Mike şi Kane – erau gemeni, bebeluşii lui Mike erau gemeni, aşa că, fără îndoială şi aceşti copii, erau gemeni. Pentru mine, nu conta, dacă întreaga familie Taggert era ca nucile. Dacă Taggert Kane pretindea că băieţii lui seamănă, n-aveam de gând să-l contrazic. În timp ce-i priveam, cei doi copii s-au trezit. Eram de-a dreptul uluită, că pleoapele lor aveau atâta putere să ridice stufoşenia de spice a genelor.

— Unde suntem? întrebă Jamie, frecându-şi ochii cu pumnişorul.

— Suntem într-o casă, care a aparţinut de mult de tot cuiva, i-am spus. În dormitor era o uriaşă pânză de păianjen. Vrei s-o vezi?

— Sunt şi păianjeni în ea? întrebă Todd, care îşi mai ţinea minunatul căpşor, pe umărul tatălui.

— Un păianjen mare şi câteva muşte moarte.

Am întins intenţionat mâna, iar Jamie a luat-o. Apoi şi-a întins şi Todd mâna. Imediat, băieţii erau lângă mine, unul în stânga, altul în dreapta şi, împreună am plecat în dormitor.

Erau nişte copii încântători: isteţi, curioşi, puşi pe râs, plini de energie. Am vorbit despre păianjeni, despre pânzele lor, şi le-am descris în amănunţime, cum prinde păianjenul, muştele şi cum le înfăşoară cu pânza. Apoi ne-am aşezat pe podea. Aveam cuibărit în fiecare braţ câte un băieţaş, încă fierbinte de somn. Am tot vorbit.

În tot acest timp, uitasem complet de cowboy-ul tată. Cred că rămăsese în uşă, urmărindu-ne, dar nu sunt sigură. Eram prea preocupată de băieţi, ca să mă mai intereseze unde era el.

După un timp, Kane le spuse copiilor că trebuie să se întoarcă în tabără şi să se culce. Ei au sărit în sus şi au început să alerge prin cameră, făcând un zgomot infernal. După câteva minute, Kane îl apucă pe unul de gulerul cămăşii, încercând să-l înhaţe şi pe celălalt. Dar Jamie alergă în spatele meu, căutând apărare, apoi şi Todd încercă acelaşi lucru.

— Todd, i-am spus, du-te cu tatăl tău, iar tu Jamie, vino cu mine.

Mi-am dat seama că am greşit, imediat ce am spus aceste cuvinte. Cred că nimeni nu se aştepta, că sunt în stare să le spun acestor gemeni, să ne despartă. Dar sunt încântată să spun că mi-am luat singură apărarea, remarcând că Todd avea o pată de grăsime pe guler şi de aceea i-am putut deosebi pe unul, de celălalt. Kane. M-a privit din nou, ciudat, apoi s-a încruntat şi şi-a ridicat în braţe băieţii, unul câte unul.

— Tu cine eşti? întrebă Todd. Eram sigură că Todd va deveni om de afaceri, în timp ce Jamie avea să frângă inimi:

Mi-am cântărit răspunsul, înainte de a-i replica.

— Eu sunt scriitoare.

Amândoi băieţii au dat afirmativ din cap.

Ca de obicei, Kane m-a crezut o proastă, care nu pricepe o întrebare atât de simplă.

— Eu cred că a vrut să ştie cum te cheamă.

— Ia spune, Jamie, cum mă cheamă?

— Cale, răspunse sclipind de isteţime puştiul, iar eu i-am zâmbit lui Kane, în cel mai enigmatic mod, înainte de a pleca rapid din casă. Eram sigură că băiatul ştia cum mă cheamă, dar nu

înţelegea cum am pătruns în lumea lui. Când ai un tată ca al meu, un bărbat care nu permitea niciun fel de independenţă, aruncând totuşi responsabilităţi enorme pe umerii fragezi de copil, o parte din tine n-a fost copil niciodată, iar cealaltă parte nu se va maturiza, niciodată. Eu mă înţeleg cu copiii căci două treimi din mine au rămas încă la vârstă de opt ani.

CAPITOLUL 9

A doua zi Kane n-ar fi vrut să mă lase în apropierea băieţilor. Era clar că voia să-i împrietenească cu Ruth, dar nu trebuia să fii geniu ca să observi că lui Ruth nu-i plăceau copiii. Slăbănoaga din tandemul Winnie-Maggie voia să ştie ce mănâncă băieţii, chiar în momentul când Jamie îşi băgă în gură o libelulă. M-a distrat copios când a scuipat-o drept pe bluza de mătase a lui Ruth. M-am grăbit să plec, după ce Ruth zvârli cât colo mâna lui Kane de pe nasturii bluzei ei, strigându-i:

— Ia-ţi labele murdare de pe mine!

Trebuia să plec, astfel plesneam dacă îmi mai ţineam râsul. Am avut satisfacţia de a-i întâlni ochii lui Kane, chiar când le întorceam spatele, aşa că mi-am ridicat semnificativ o sprânceană. Privirea mea părea să-i întrebe: „Deci aceasta este femeia cu care vrei să te căsătoreşti?” Am luat în grabă un măr şi m-am îndreptat spre casa lui Templeton.

Odată ajunsă acolo, m-am simţit mai bine şi am început să mă întreb când aş putea ajunge la Chandler, să prind primul avion. Voiam să fiu cât mai departe de tot clanul Taggert. Erau cu toţii nebuni, începând cu gemenii care nu semănau şi sfârşind cu înclinaţiile lor rapide de a urî sau a iubi. Ar fi fost nemaipomenit să mă pot întoarce la New York, unde oamenii se comportau normal.

Am urcat încet scările şi m-am aşezat la fereastră, privind şoseaua, în timp ce îmi mâncam mărul. Îi voi pierde pe copii. Gândul era absurd, având în vedere că-i cunoşteam de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Noaptea trecută, Jamie se înghesuise în sacul meu de dormit; iar azi dimineaţă, Todd începuse să plângă pentru că Jamie îşi petrecuse cu mine mai mult timp decât el. În clipa aceea Kane îşi luă băieţii de lângă mine, conducându-i către

Ruth.

Stăteam acolo şi-mi mâncam mărul, când l-am văzut pe Kane, singur, fără copii, îndreptându-se spre casă. El îşi ridică privirea, – mă văzu şi o clipă am avut impresia că vede figura fantomatică a actorului. Am văzut cum se albeşte la faţă şi începe să alerge spre casă. Alerga într-un fel care aproape te înspăimânta, ca şi când văzuse ceva teribil, terifiant.

Iar eu de-a dreptul paralizată, nu mă puteam clinti, deşi îi auzeam paşii apăsaţi prin casă, apoi urcând scările către podul de fân.

Mă smuci de la fereastră şi am venit grămadă pe podea, unde m-am izbit cu spatele de lemnul dur, sub povara celor o sută de kilograme care au aterizat peste mine. La început m-am zbătut să ies de sub el, dar m-am oprit când am realizat că el nu se mişca. Se întinsese peste mine şi mă privea ca pe un exponat de muzeu. M-am uitat la el, dându-i de înţeles că vreau să se ridice.

Dumnezeule, cât era de frumos! Avea gene scurte şi dese, întoarse, ca ale mele după ce mă chinui zece minute cu aparatul. Buzele erau pline şi moi, larg deschise şi îi puteam simţi respiraţia pe faţă. Ne considerăm cu toţii nişte fiinţe raţionale şi ne place să credem că, în faţa unei situaţii neobişnuite, o clădire în flăcări, de exemplu, acţionăm, cu calm şi inteligenţă. Dar uneori se întâmplă ceva îngrozitor şi ne surprindem acţionând exact cum n-am fi vrut.

Îmi imaginam că mă rostogolesc de sub el, mă ridic în picioare şi cu mâinile în şolduri, rece şi triumfătoare, netulburată de frumuseţea lui, îi spun ceva, în genul: „Să nu mă atingi, vreodată”.

Asta, aş fi vrut să fac. Ce am făcut a fost să-mi plimb vârful limbii pe buzele lui.

Gestul m-a uluit şi l-a uluit şi pe el. Bănuiesc că pe el l-a uluit

mai mult. Şi l-a pornit.

Îmi place să fiu femeie dintr-un singur motiv: urmarea excitaţiei sexuale nu este evidentă pentru cei din jur. Sigur, chipul femeii poate roşi, iar respiraţia poate fi mai şuierată, dar ea poate spune oricând că are un bufeu. Dar bărbaţii nu pot ascunde ce simt, ce „doresc” (este termenul corect).

Aşa că mi-am dat seama precis că acel cowboy mă dorea, pentru că evidenţa dorinţei lui aproape că mi-a perforat şoldul stâng.

Ei, acum, mă gândeam eu, ar fi momentul potrivit să mă răsucesc de sub el şi să-i râd în nas. Ha-ha-ha, aş face. Mă vrei, dar mie nici nu-mi pasă de pasiunea ta.

Dar viaţa nu decurge niciodată cum am plănuit noi, pentru că îl doream pe acest bărbat mai mult decât orice pe lume, cu excepţia primei mele cărţi publicate, şi n-aveam nicio şansă să mă ridic de sub el.

Îmi imaginam că prima experienţă sexuală va decurge sub lumina sfeşnicelor, cu câteva sărutări mărunte, între sprâncene şi tot aşa, dar, între mine şi acest bărbat, nu putea exista şansa unui asemenea act. Nici măcar nu ne-am sărutat şi am început să ne sfâşiem unul pe celălalt, ca şi cum am fi vrut să ne ucidem reciproc. Era ca în acele filme străine, alb-negru, sexy, unde cei doi vorbesc şi vorbesc şi vorbesc şi singurul tău gând este că ţi s-a umplut vezica; apoi brusc el o împinge pe ea pe uşa unui hambar şi uiţi de vezică.

Ne-am repezit unul la altul, cu toată furia şi mânia cu care ne vorbisem până atunci. Şi-a descheiat dintr-o mişcare cămaşa, şi atunci am înţeles eu de ce cămăşile de cowboy au capse, în loc de nasturi. Sunt făcute pentru rendez-vous-urile grăbite, din podul cu fân.

Nu ştiu cum mi-a scos hainele. Purtam blugi cu acel soi de fermoar scurt, enervant, în care îţi rupeai degetele, trăgând de el să-l desfaci. Dar de data asta, n-a fost nicio problemă, să-l desfac. El a tras blugii uşor şi ca un magician şi-a trecut palmele peste şireturile înnodate ale ghetelor, iar ele s-au desfăcut, chiar au căzut fără niciun efort. Când şi-a mişcat palmele în sus, eram amândoi cum ne lăsase mama natură. Doamne, ce trup avea! N-am putut să-l văd prea mult, dar îl puteam simţi. Cred că era o minune de atlet. Pielea îi era netedă şi fierbinte. Când m-a atins, mi s-a tăiat respiraţia, ca şi când cineva m-ar fi stropit cu apă rece, numai că senzaţia pe care mi-o transmitea nu era de frig.

Muşchii nu sunt singurul lucru interesant, la un bărbat. Auzisem că pielea este cel mai mare organ al corpului uman, dar la acest bărbat, trebuiau făcute neapărat nişte măsurători, ca să poţi fi absolut sigură că e aşa!

M-a pătruns cu toată uşurinţa şi experienţa unui motan pungaş, care se strecura în dormitor, ca în poveste.

Acum venea partea de sex pe care o detestam, nu pentru că aş fi avut prea multă experienţă în domeniu, dar se părea că limita masculină era de trei minute. Am citit câteva istorii cu bărbaţi care au încercat să spargă recordul de patru minute şi mă întrebam de ce oare bărbaţii nu încearcă ceva mai important, decât patru minute de înşurubare.

La început am stat nemişcată, aşteptând clipa dezamăgirii, când el îşi va da sufletul gâfâind, deasupra mea, spunând: „A fost bine, baby”, apoi va începe să sforăie. Dar individul ăsta nu s-a oprit după trei minute, în asemenea împrejurări, s-ar putea să nu cronometrez prea bine, dar cred că trecuseră şase minute şi el încă se mişca înainte şi înapoi în trupul meu, încet, lin, de parcă n-avea de gând să se oprească până sâmbăta următoare.

N-aş putea să explic prea bine ce s-a petrecut cu mine, tot ce pot spune este că am început să mă trezesc. Ca şi când femeia din mine, nu, mai bine spus, această zeiţă minunată, înaltă, blondă, din interiorul meu, care fusese adormită toată viaţa, începuse acum să se desfăşoare. Se descolăcea languros, se ridica în picioare, îşi freca ochii şi privea în jur. Iar când s-a trezit de-a binelea, a început să crească. A crescut tot mai mare şi mai mare, până a început să mă ocupe în întregime, de la vârful degetelor, până la tălpi. Mi-a ocupat mintea atât de bine, încât a fost pentru prima dată, de când îmi pot aminti, când nu mai aveam în cap nicio poveste. În locul poveştilor, îl aveam pe acest bărbat în trupul meu şi eram trează cu adevărat, complet trează, pentru prima dată, în viaţa mea. Fiecare terminaţie nervoasă, fiecare por, fiecare celulă din trupul meu era alertată şi sensibilă şi vie.

Nu mai ştiu ce am făcut. Adică nu-mi amintesc unde-mi alergau mâinile, gura. Îmi amintesc, că la un moment dat, m-a întors şi cele o sută de kilograme masculine m-au propulsat înainte, încât am început să alunec pe podea. A trebuit să mă agăţ de un balot de fân, ca să mă opresc din mişcare. Îmi amintesc că îmi pierise ruşinea. Nu mai aveam nici demnitate, nici gânduri. Eram mai aproape de animal, decât de o fiinţă umană, raţională. Îmi amintesc că am înţeles atunci, în sfârşit ce voiau să zică oamenii când spuneau că sexul este o necesitate de bază, ca hrana şi apa. Până în acea zi, în acel pod, cu acel bărbat, n-am crezut vechea zicală. Am crezut că oamenii au nevoie de hrană şi de apă, dar n-au nevoie de sex. Am greşit…

M-a întors din nou şi mi-a pus gleznele după umeri. Mi s-a părut partea cea mai încântătoare. Nu cred că eram sexy, cu acele mici gemete feminine şi pot garanta că nu spuneam nimic raţional. Pe scara evoluţiei, mă simţeam sub nivelul uman, atâta doar că mai

aveam abilitatea de a vorbi.

După un timp, am început să simt că sunt gata să explodez. E-n ordine, mi-am zis, aşa trebuie să fie. Ştiam că fusese spus de un milion de ori, dar când ţi se întâmplă prima dată e aproape înfiorător. Cred că ar fi de groază, dacă ai vrea să opreşti explozia. Este ca acel somon, care se luptă să înoate împotriva curentului. Era ceva, către care mă îndreptam, galopând.

I-am înconjurat mijlocul cu picioarele, în timp ce el stătea în genunchi şi am început să mă mişc cu mai multă putere decât am în realitate. În acel moment, aş fi putut mişca un tren cu pelvisul, dar nu-l puteam mişca pe acest bărbat, care părea că are forţa câtorva nave oceanice de mare tonaj.

Am citit despre orgasm şi credeam că l-am şi realizat, de câteva ori. Dar nu e aşa. Nu era un orgasm adevărat. Acesta nu se petrece într-o fracţiune de secundă. Cel puţin, nu pentru o femeie.

Sunt atât de fericită că sunt femeie. Oare cum poate fi sexul la fel de plăcut pentru un bărbat, când el se petrece în afara trupului său? Pentru o femeie, totul are loc înăuntru, în profunzime.

Cred că se poate cel mai bine compara orgasmul cu valurile oceanului, care se sparg de ţărm. Val după val, veneau din interiorul meu şi se mişcau spre exterior, spre limitele trupului. Păreau că merg mai departe şi mai departe, pulsând, extinzându-se şi retrăgându-se, la început, în grabă, apoi din ce în ce mai încet, scăzând din intensitate, de la lumina de un alb strălucitor, la jarul care abia mai pâlpâie.

Degetele de la mâini şi de la picioare mă dureau, ca şi când valurile din interiorul meu le-ar fi strâns până la limita lor.

După un timp, am început din nou să respir, iar femeia din interiorul meu, zeiţa de a cărei existenţă nu ştiam, a realizat că era

obosită şi a început să se retragă. Şi mi-a luat cu ea şi energia. Mi-a luat supărarea şi mânia. Nu m-am simţit niciodată atât de calmă, atât de liniştită.

Când bărbatul mi-a sărutat urechea, am zâmbit adormită, ghemuindu-mă lângă el, apoi am urmat-o pe zeiţa din interiorul meu şi am adormit.

Mai târziu, când m-am trezit, eram încă în braţele lui Kane, lipită de ei. Mi-am dat atunci seama că am mult mai multe de împărţit cu el, nu numai acea extraordinară experienţă sexuală.

Odată, pe când eram în juriul pentru Miss America, una din multele instrucţiuni era să nu acordăm nici unei fete un punctaj mai mic de cinci. Spuneau, şi eu am fost de acord, că fetele munciseră mult şi meritau, cel puţin un cinci la fiecare probă.

Oficialii concursului au solicitat voluntari locali, care să fie alături de concurente în timpul repetiţiilor, pentru ca noi să putem folosi calculatoarele. Lângă mine, era celebrul actor Richard Woodward. Când prima concurentă a apărut în faţa noastră, el i-a acordat nota 2,2. Eu nu-l cunoşteam, dar ştiam că acest punctaj va apărea pe monitoare şi m-am gândit că nu era prea frumos din partea lui să acorde un punctaj atât de mic acestei drăguţe şi temperamentale fete. Aşa că i-am spus-o.

Richard m-a privit şi mi-a replicat:

— Eşti o adevărată scriitoare, nu?

Am fost foarte flatată, căci pentru mine această remarcă „adevărată scriitoare”, însemna Premiul Pulitzer. În timp ce roşisem de plăcere, Richard a adăugat:

— Adevăraţii scriitori sunt nişte băgăcioşi incurabili, care nu se pot abţine de la comentarii.

Am râs atât de tare, încât preşedintele juriului mi-a făcut semn să tac. După povestea asta, Richard şi cu mine am rămas

prieteni foarte buni.

Ei, da, sunt în toate sensurile o scriitoare adevărată. Sunt curioasă, nu-mi ţin gura. Dacă vreo doamnă îmi spune, că tocmai a obţinut divorţul, nu mă pot abţine s-o întreb: „Dar de ce ai divorţat?”

Kane şi cu mine ne cunoşteam destul de bine şi m-am gândit că putem discuta deschis, aşa că l-am întrebat:

— Cum se face că nu te-ai recăsătorit? Ţi-ai urât soţia, sau ce s-a întâmplat? Subtilitatea nu face parte din personalitatea mea, mai ales că observasem că abordarea directă mă poate conduce fie la o tăcere, fie la o poveste.

Simţeam ezitarea lui Kane şi am înţeles că nu povestise absolut nimănui până atunci adevărul despre soţia lui. În timp ce se tot gândea şi se răzgândea dacă să-mi spună sau nu, am păstrat o tăcere adâncă, îmi ţineam până şi respiraţia. Îl simţeam că încearcă să-şi explice, chiar lui însuşi, ce are în suflet. În acel moment, el a început să reprezinte, şi ca om, ceva pentru mine. Poate că determinant fusese şi felul în care făcusem dragoste, poate privirile lui, poate parfumul respiraţiei sau poate înclinaţia mea spre poveşti, din orice sursă (deşi, asta n-o prea cred). Cred că era acea senzaţie că era vorba de el, de ceva mai mult decât muşchi şi sex-appeal. Cred că înţelegeam că un bărbat care mă poate face să simt astfel nu era un bolovan Insensibil, că, dincolo de aparenţe, în el era un om adevărat.

— Eu am un frate geamăn absolut identic, îmi spuse.

Mi s-a tăiat respiraţia. Mă întrebasem de multe ori de ce m-a rugat Mike să nu-i spun fratelui său, că-l cunosc.

El continuă:

— În familia mea, există o superstiţie prostească. Te căsătoreşti cu cel care poate deosebi doi gemeni.

Oh, cerule, mi-am zis. Nu-i de mirare rugămintea lui Mike. Am amuţit. Să mă căsătoresc? Eu? Cu un văcar uriaş, sexy, pe care, până acum câteva ore, îl uram din răsputeri?

— Soţia ta a putut deosebi gemenii? l-am întrebat cu vocea pierită.

Kane, nu părea să observe acest lucru şi începu să-mi povestească cum a cunoscut-o la Paris.

Paris? m-am gândit eu. Ce să facă un văcar la Paris? Poate să-şi coafeze taurul cel mai bun?

Oricum, fusese la Paris, a întâlnit-o, s-a îndrăgostit nebuneşte şi s-a căsătorit cu ea, şase zile mai târziu. În cele şase zile, a sunat-o pe maică-sa, iar ea l-a trimis pe Mike să aplice miresei testul. Ajuns aici, trupul lui Kane începu să se tensioneze, în timp ce povestea cum l-a trimis familia pe Mike să vadă dacă ea poate deosebi gemenii.

— Iar ea n-a putut. Asta a fost. La nuntă, n-a asistat nimeni din familie, în afară de Mike. Pur şi simplu, n-au acceptat-o, din cauza unei legende stupide.

— Totuşi, ai iubit-o? Mă rugam în gând să nu-mi spună că acea prejudecată era reală şi că, după două săptămâni de la nuntă, n-a mai iubit-o.

— Oh, am iubit-o. Am iubit-o nebuneşte. Ne potriveam perfect. Eram ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg. Ne gândeam concomitent la acelaşi lucru. Ne plăceau aceleaşi mâncăruri, aceiaşi oameni, voiam să facem acelaşi lucruri, în acelaşi timp.

Dacă aş fi coabitat cu un asemenea om, cred că într-o săptămână aş fi înnebunit. De fapt, am avut o dată un astfel de prieten. Toate fetele din cămin îmi spuneau să sunt o norocoasă, dar eu credeam că-mi ies din minţi. Într-o seară i-am spus că vreau să mergem la restaurantul italienesc şi când mi-a spus că şi el vrea

la fel, l-am atacat: „Şi dacă voiam la cel chinezesc? Dacă aş fi vrut o pisică siameză?” am ţipat la bietul băiat. „Tu, n-ai nicio părere personală? Chiar nu vrei o ceartă zdravănă, de modă veche, în legătură cu locul unde vom cina?” Mai e nevoie să spun că acest tânăr, singular de altfel, nu m-a mai sunat niciodată?

Ştiam de mult că majoritatea oamenilor nu sunt ca mine şi că probabil, cei mai mulţi ar prefera să trăiască într-o pace şi armonie desăvârşite. Personal, nu m-am drogat niciodată, dar intuiţia îmi spune că nu este ceva pentru care aş avea vreo înclinaţie.

Kane continuă povestea, vorbindu-mi despre soţia fratelui său şi un moment am crezut, după tonul vocii, că era îndrăgostit de ea. Mi-a explicat cum familia a acceptat-o pe soţia lui Mike, Samantha, iar pe soţia lui, nu.

În voce avea mânie, dar, spre bucuria mea, nu era gelozie.

Ei, şi acum ce trebuia să fac? mă gândeam. Să spun: Hei, eu pot să-i recunosc pe cei doi gemeni? Nu prea cred în farmece şi demonstraţiile de magie mă adorm, aşa că sunt sigură că în America sunt sute de femei, care ar putea să-l recunoască pe Kane, de fratele lui, foarte diferit. Când se va căsători, data viitoare, Kane va lua una dintre ele şi-şi va întemeia o familie fericită.

A continuat să-mi vorbească în detaliu despre fosta soţie, care era un model de frumuseţe şi de virtute. M-am abţinut să fac remarci răutăcioase, despre cât de „perfect” se armonizau cei doi, poate cât de perfect se plictiseau, mai degrabă. Conversaţii perfecte, dragoste perfectă, copii perfecţi. Oare, dacă ar fi trăit, ar fi avut şi un divorţ perfect? Poate sunt cinică, iar ei doi n-ar fi divorţat, dar toate căsniciile în care soţia spune: „Soţul meu, este un scump. Noi nu ne certăm niciodată” sfârşesc cu un divorţ. Căsniciile care durează au o soţie care spune: „Bărbatul meu era un junghi în gât“, apoi se apucă să se îngrijească de subiect.

Probabil, ce ar trebui făcut este să-ţi spui, că tot ceea ce speri este adevărat şi să ai îndrăzneala să înfrunţi realitatea evidentă.

Kane a continuat să-mi povestească, cât a fost de singur după moartea ei. Nu avea voie să sufere după ea. Se pare că toţi din familie aveau aceeaşi atitudine. Fii bărbat şi gândeşte-te la copii! Ar fi vrut să se ascundă într-o cameră întunecoasă şi să plângă zile întregi, dar asta trebuia s-o facă mama fostei soţii, în timp ce el trebuia să fie cel puternic şi să asculte necazurile altora. Oare cum puteau să-i jelească moartea, când niciodată n-au sărbătorit-o, cât a fost în viaţă? În final, a încetat s-o plângă. Toţi credeau că e datorită băieţilor, care erau cei mai importanţi acum şi care simţeau lipsa mamei. Kane nu era genul care să strige, deşi şi lui îi lipsea, aşa că şi-a înghiţit lacrimile şi şi-a continuat viaţa de până atunci. Atâta doar că numai era nimeni care să-l aştepte la sfârşitul zilei. Nimeni care să râdă de glumele lui, să-i mângâie umerii obosiţi, nimeni care să-i alunge gândurile negre, nimeni cu care să facă dragoste.

Nu ştiu de ce oamenii au tendinţa de a-mi povesti cele mai intime taine ale lor. Poate, pentru că îi ascult cu interes sau poate pentru că trăiesc alături de ei, ceea ce îmi spun.

Am văzut un episod din Star Trek, unde o femeie era *empathă*; ea *simţea*. Cred că dacă m-aş concentra cu, toată puterea fiinţei mele, când îi ascult, aş putea să le rezolv problemele, dacă vreau ceva îmi urmăresc scopul. Nimic nu mă împiedică, nimic nu mă descurajează.

Am cunoscut o secretară amărâtă cu adevărat, care-mi spunea că nu e nimeni ca mine. Tot ce-şi dorea Hildy era să scrie cărţi pentru copii. De fapt scrisese una singură, iar acum avea nevoie de un editor.

Nu ştiu ce se întâmplă cu mine: eu cred ce-mi spun oamenii.

Hildy spunea că vrea un editor; am apelat la nişte cunoştinţe şi am aranjat ca povestea ei să fie citită de cel mai bun editor de cărţi de copii din New York. Mi-am pierdut trei zile la telefon, încercând s-o găsesc pe Hildy. Când, în sfârşit, am găsit-o, târziu, într-o duminică seara, ea mi-a spus furioasă că deoarece n-am sunat-o, aşa cum i-am promis, ea a trimis manuscrisul prin poştă la o altă editură de mâna a doua. Bineînţeles că a fost refuzată şi mă considera vinovată de eşecul ei.

Mi-a trebuit mult timp să înţeleg că de fapt Hildy voia doar să spună tuturor că într-o zi va scrie cărţi pentru copii.

Deoarece îi ascult pe oameni cu interes, urmărindu-le suspinele, în intenţia de a-i ajuta, cu tot ce pot, am înţeles că acesta e motivul, pentru care îmi povestesc despre problemele lor.

Dar, pe Kane nu ştiam cum să-l ajut. Să-i adun toată familia şi să urlu la ei. Să-i iau băieţii, un an sau mai mult, şi să-l las să se jelească. Într-un fel, nu cred că mi i-ar fi dat. Sau să-i spun: „Kane, eu pot să vă deosebesc, pe tine şi pe Mike. Prin urmare, sunt mult mai potrivită pentru tine, decât a fost soţia ta perfectă”.

Ei, da. Un văcar mare şi frumos, a cărui Idee de petrecere era să scarpine calul pe burtă şi o orăşeancă cu limba ascuţită. Oare, dacă mă măritam cu el, mă mutam la o fermă şi mergeam cu oile la târg? Sau poate s-ar fi mutat Kane la New York, devenind domnul Cale Anderson, preparându-mi băuturi reci, la întâlnirile cu publicul.

Dar, pe de altă parte, şi e un adevăr dramatic, nu-mi pot imagina pe cineva care să vrea să trăiască cu mine. Fără să fac o melodramă, când propriii părinţi nu te iubesc, nu poţi crede că te poate iubi cineva, vreodată.

CAPITOLUL 10

Ar fi minciuna secolului, dacă aş afirma că, după ce am făcut dragoste şi am stat de vorbă, între mine şi Kane a intervenit jena. Am fi stat acolo la nesfârşit, în siguranţă, îmbrăţişându-ne, dacă n-ar fi sosit Sandy, cu băieţii. În clipa când am auzit vocile, vraja s-a spart şi ne-am privit cu groază unul pe celălalt, apoi cu disperare. Mi-am tras hainele pe mine, cât am putut de repede, tresărind de spaimă, căci aveam genunchii înţepeniţi. Când am încercat să-mi pun ghetele, am descoperit că aveam şireturile tăiate. Deci aşa mi le scosese, m-am gândit. A trebui să tropăi pe scara de la pod, cu ghetele desfăcute.

Sandy stătea în spatele băieţilor, ne-a aruncat o privire la amândoi şi am înţeles că ştie ce se întâmplase. N-am putut să-i privesc în ochi, nici pe el, nici pe Kane, aşa că, m-am îndreptat către băieţi.

Sandy adusese caii. Ne-am întors călare, ceea ce a fost bine, având în vedere starea ghetelor mele. Când am ajuns în tabără, nu l-am putut privi pe Kane. Luase un ghem de sfoară groasă de bumbac, spunându-mi că vrea să-mi lege ghetele, i-am smuls ghemul şi i-am spus că mă pot descurca şi singură. Ştiam că rămăsese acolo, privindu-mă, dar eu nu m-aş fi uitat la el.

Cu o noapte înainte, am dormit afară. Alături de bărbaţi şi de copii, în timp ce restul femeilor dormeau înăuntru, în casă. În seara asta, m-am dus înăuntru, împreună cu doamnele. Ce se petrecuse între mine şi cowboy-ul cel tăcut, a fost un accident şi n-aveam de gând să mai fac şi alte greşeli.

Mâine mă voi întoarce la Chandler, chiar de-ar fi să merg pe jos.

Gândul la accident, m-a făcut să mă întreb, dacă nu cumva am

rămas însărcinată. Nu-mi amintesc să fi luat nicio măsură de precauţie.

„Aş putea avorta”, mi-am spus, în întuneric.

Ca-n iad, mi-aş ucide propriul copil. Nu m-am gândit niciodată prea mult la copii, dar acum mă şi imaginam într-un balansoar, la trei dimineaţa, la sân cu un bebeluş cu părul negru, scriindu-mi notiţele pentru viitoarea carte. Îmi imaginam, cum aş bandaja un genunchi de trei ani, ştergând cu un sărut lacrimile copilului. Îmi imaginam o bonă spălând scutecele murdare şi curăţând pereţii bucătăriei de morcov pasat. (Sunt realistă, nu?).

N-am dormit, ore întregi, iar când m-am sculat, nu mai era nimeni în cameră.

CAPITOLUL 11

În ziua următoare, nu l-am prea văzut pe Kane. De fapt, practic nu l-am văzut deloc, ceea ce îmi convenea, căci nu eram sigură de sentimentele mele în legătură cu el. S-a dus cu Ruth în pădure şi m-a lăsat să am grijă de scumpii lui băieţi. De fapt, i-a lăsat cu Sandy, dar eu am hotărât să-i iau şi să ne petrecem timpul uitându-ne în şi la fiecare casă veche din Eternity. Inventam poveşti, despre cei care au locuit în ele şi despre felul cum au murit. După-amiază şi-au pus căpşoarele în poala mea, de o parte şi de alta şi i-am spus poveşti, până când au adormit. Era aproape trei, când ne-am întors în tabără. L-am găsit numai pe Sandy, moţăind la umbră. Băieţii au sărit imediat pe el şi pot spune că îi era dor să-i vadă, aşa că, fără prea multă tragere de inimă, i-am lăsat şi am coborât pe şoseaua care ducea spre oraş. Acolo am zărit un microbuz. Fără îndoială era microbuzul care trebuia să mă ducă înapoi, la Chandler. Mi-am făcut curaj, dar, spre mirarea mea, l-am văzut pe Mike stând lângă maşină şi încă o dată m-am mirat, cât de puţin semăna cu Kane. Mike avea genele scurte şi rare, buze subţiri şi un trup predispus la îngrăşare. Timbrul vocii era mai ridicat decât bubuitul adânc, de bas, al lui Kane.

— Bună, Mike, i-am spus, ce-ţi fac bebeluşii?

Când Mike s-a întors spre mine mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva rău.

N-a fost nevoie să-mi pun în funcţiune toate celulele creierului ca să-mi dau seama ce se petrecea. Am văzut, prea târziu, de altfel, două picioare încălţate în cizme, ieşind de sub maşină.

De ce le-o fi plăcând bărbaţilor să stea cu capul băgat, pe sub scaunele maşinii şi să privească sârmele de dedesubt? Asta probabil după ce mamele lor i-au făcut să priceapă că este

inacceptabil să zaci pe podea şi să priveşti pe sub fustele fetiţelor?

— Îţi trebuie cheia asta? îl întrebă Mike pe fratele său. O clipă, n-am scos niciunul niciun cuvânt. Poate Kane nu m-a auzit. Poate a avut urechile pline de sârmele maşinii şi n-a realizat ce spusesem.

N-am fost niciodată norocoasă. Kane nici n-a intenţionat să-şi ascundă furia. Era turbat. Fără să se uite la mine sau la fratele lui, se răsuci, ieşi de sub maşină şi porni să escaladeze muntele de lângă el; drept în sus, printre tufe şi bolovani, alerga mâncând pământul, cu toată energia pe care i-o dădea furia.

L-am urmat pentru că mă gândeam că merită o explicaţie.

* * *

— Ei, şi acum? o întrebă pe Cale, de îndată ce-l ajunse. Ar trebui să te cer în căsătorie?

Ea îi ignoră sarcasmul şi nu pretinse că nu ştie despre ce era vorba.

— Dar sunt destul oameni care te pot deosebi de fratele tău.

— Mama, uneori tata, fratele, sora cea mică. Scăzu vocea. Şi soţia fratelui meu.

— Zău? Tonul ei suna plin de neîncredere.

Când se întoarse spre ea s-o privească nu mai era acelaşi cowboy cu chip blând, din podul cu fân. Avea o sprânceană ridicată, iar nările îi fremătau.

— Fără îndoială, pentru tine noi doi nu semănăm deloc. Avem genele diferite şi unul este mai gras, da?

Ea nu intenţiona să răspundă, văzându-l atât de furios.

— Cred că îţi dai seama că toată legenda asta e o bazaconie.

El continuă s-o privească, cu expresia feţei neschimbată.

— De ce spui asta?

— Soţia ta, n-a putut să vă deosebească, totuşi voi doi aţi fost iubirea secolului. Eu te pot deosebi de fratele tău, dar noi doi nu ne putem suferi. Făcu o pauză. Cu excepţia sexului, adăugă ea încet.

El privea într-o parte.

— Mda, cu excepţia sexului.

— Tu ar trebui să te căsătoreşti cu cineva normal, care vrea să fie soţie şi mamă şi să trăiască într-o fermă, să călărească, să mulgă vacile şi aşa mai departe. Şi pe deasupra, n-ar trebui să te gândeşti, n-ar trebui să ţii cont de… să te căsătoreşti cu cineva din cauza… vreau să spun din cauza unui raport sexual obişnuit. Se poate întâmpla. Pariez că se poate întâmpla oricui… chiar şi unei femei din New York. Cale se înfierbântase. La New York bântuie o boală ruşinoasă, aşa că femeile nu se simt în siguranţă – nu că aş aproba întâlnirile de o noapte – dar se simt în siguranţă alături de un cowboy mare, curat, care a trăit toată viaţa în purul, inocentul Colorado. Adică, vreau să spun, ce boală ai putea lua de la un cowboy? Anthrax? Boală de copite? Şi care ar mai fi? Pariez că dacă Ruth ar fi fost la acea fereastră de la pod, ar fi fost… Ruth pe care tu… Încet-încet Cale cobora tonul. Recunoscu cu groază că era geloasă. Dacă, se gândi ea. Dacă Ruth ar fi fost acolo, Kane ar fi tras-o pe ea de la fereastră. Şi atunci, Ruth şi Kane ar fi…

Se ridică, îşi scutură praful de pe blugi. În lumea asta există milioane de femei. Du-te, fă cunoştinţă cu ele şi găseşte una, care să-ţi realizeze prezicerea. Nu sunt eu aceea. Eu nu sunt pentru nimeni, prinţesa din turn.

* * *

Tot timpul cât am coborât muntele, cu fiecare pas făcut, am

sperat că va veni după mine. Deoarece gândurile îmi aparţin, am socotit că pot fi indulgentă cu ele, nu era nimeni căruia să i le spun şi nimeni care să râdă de mine.

Ştiam că ideea că el ar putea veni după mine era stupidă. Ştiam că suntem complet incompatibili, pentru că ne-am spus deschis vorbe „politicoase” unul celuilalt. Cu excepţia unei după-amieze de minunată, divină, dumnezeiască dragoste, urmată de îmbrăţişarea unui bărbat frumos care şi-a deschis sufletul în faţa mea, noi am fost într-un permanent conflict. Nu ne-am agreat deloc. Nu am avut nimic în comun. Poate, cu excepţia celor doi copii, pe care îi doream. Îi voiam, într-un fel general. Cum aş fi putut să mă gândesc să mut aceşti doi copilaşi scumpi din sălbăticia din Colorado, din aerul curat al acestui stat muntos şi să-i duc într-o casă din New York, care nu are pentru joacă decât o terasă? Sigur, s-ar putea, chiar dacă s-au născut în Colorado să nu fie fericiţi, mai târziu, trăind tot acolo. S-ar putea, chiar să le placă acel uriaş, murdar New York. Sau poate m-aş muta eu în Colorado.

Niciunul din aceste gânduri nu-mi făceau plăcere, pentru că Kane nu venea cu mine, nu-mi cădea în genunchi, spunându-mi că nu poate trăi fără mine. El rămăsese de fapt în vârful muntelui, în timp ce eu îl coboram.

Mike aştepta. Simulă bine grija pentru mine. Eram atât de deprimată, încât nici măcar nu i-am sugerat că ar trebui din când în când să viziteze o sală de gimnastică. După Kane, Mike era o copie, palidă.

— Vreau să plec acasă, i-am spus.

— Acasă? Părea atât de prostănac, încât am crezut o clipă, că era Kane. Dar Kane nu era prostănac. Era deştept, glumeţ şi bun şi… şi speram să creadă în acea stupidă profeţie. Fantezia mi-a luat-o înainte şi mi-am imaginat un tată cu o puşcă, forţându-ne să

ne căsătorim, pentru că am îndeplinit profeţia. Unde sunt taţii cu puşti, când ai nevoie de ei, cu adevărat?

— Da, acasă, i-am răspuns eu insistent. Acasă, la New York.

Mike privi în sus, spre munte. Ştiam că nu-l va vedea pe fratele său.

— Ne-am spus la revedere, acolo, sus.

— Dar…

— Era evident că Mike nu mai ştia ce să spună. Fără îndoială că făcea întotdeauna numai ce trebuie, ducând-o pe soţia sa în faţa tribunalului familiei, înainte de a se hotărî să se căsătorească cu ea. Oh, ce bine, că între mine şi Kane nu se va petrece nimic, pentru că eu nu mă am bine cu neamurile şi cred că pe ale lui le-aş putea urî.

— Mike, i-am spus încet, ca şi cum atunci îmi venise ideea. Aş vrea să mă conduci la Chandler, ca să pot părăsi acest stat. Aş vrea să merg undeva unde să-mi pot înlocui inima. (Nu s-o distrug, cum mi s-a întâmplat în Colorado.).

Am fost nevoită să privesc în altă parte, fiindcă începusem să dramatizez prea mult. Voiam să ies din scenă cât mai neobservată, fără atacuri, fără furii. Voiam să plec cu fruntea sus.

Mike m-a ajutat să-mi strâng harnaşamentul, dar i-a trebuit o veşnicie, până să termine. Ştiam că-i dădea timp fratelui său să se răzgândească. Dar Kane se răzgândise şi, avea dreptate să aibă atât bun-simţ. Aş fi un dezastru de nevastă. M-aş cufunda într-o carte şi aş uita de mâncare, ore în şir. Dacă n-aş avea o bonă la copii, probabil că aş uita şi de ei. Şi vai de bărbatul care m-ar deranja! Mi-aş scoate pintenii şi aş face exact contrariul celor spuse de el. Aşa că pentru cineva ca mine era mai bine să trăiască singur. Să fie liber. Da asta e. Libertate. Libertatea de a veni şi a pleca, după chef. Libertatea de a nu avea… pe nimeni care să râdă

de glumele mele, pe nimeni care să-mi frece umerii adunaţi pe tastatură, pe nimeni care să-mi asculte ultimul subiect de roman. Nimeni cu care să fac dragoste.

Mike şi-a pierdut timpul cu tot felul de fleacuri până la apusul soarelui, apoi a început să caute motive ca să plecăm a doua zi, de dimineaţă.

— Colorado este chiar atât de înapoiat, încât nu şi-au pus nici faruri la maşini? l-am întrebat cu cea mai sfidătoare atitudine new-yorkeză. Mike nu mi-a răspuns şi m-a condus înapoi, în Chandler. Voia să mă ducă la casa părinţilor lui. Şi ce dacă? Mă cuibăresc în patul lui Kane şi sper ca fratele său să vină noaptea acasă şi să se împiedice de mine, în pat.

L-am convins să mă ducă la un motel, iar la ora zece, a doua zi dimineaţă, m-a condus la aeroport, unde m-am urcat într-un aeroplan micuţ, spre Denver. De acolo, am zburat la New York.

Editoarea mea nu era foarte mulţumită de mine. În cele şase săptămâni de când mă întorsesem din Colorado, n-am omorât pe nimeni. Pe hârtie, bineînţeles. Deoarece editura îmi trimisese o sumă frumuşică de bani, ca să omor oameni, orice altceva aş fi făcut nu erau prea încântaţi.

Povestea e că nu mai aveam chef de scris. Scriam, ce-i drept, zece până la patrusprezece ore pe zi, dar despre mirese prin mica publicitate, scriam doar propuneri de subiecte şi le trimiteam editoarei.

La începutul celei de-a şaptea săptămâni, editoarea a venit la mine să stăm de vorbă.

— Nu este treaba noastră, că ţi-ai schimbat genul de subiecte, spuse calm. (Toţi editorii îşi încep veştile proaste date autorilor de best-seller-uri, cu un calm şi un tact exagerat, de parcă s-ar adresa unui nebun înarmat cu o macetă: „Nu ne priveşte că eşti, nedrept

în dorinţa de a desfigura şi mutila…”) La urma urmei, continuă, şi romanele de dragoste aduc venituri bune. (Mulţumesc Cerului, că nu încercasem să scriu, ceva care să nu aducă bani, s-ar fi creat o isterie generală, pe culoarele editurii mele.).

Ea îşi scăzu vocea şi zâmbi dulce.

— Problema e că romanele tale de dragoste nu sunt bune. Sunt atât de triste.

Viaţa e ciudată, nu credeţi? Omori oameni în zece cărţi şi nu pare nimănui ceva trist, dar dacă eroina suferă după un tip oarecare, care o părăseşte, dispărând la apusul soarelui, toţi consideră că e prea trist. Dacă aş fi ucis eroina, povestea ar fi devenit tragedie. Tragedia este bună, crima este extraordinară, dar tristeţea e proastă. Şi, mai rău decât atât, tristeţea nu se caută.

Am ascultat tot ce mi-a spus şi am remarcat că pentru prima dată, ea nu mi-a adus flori sau mâncare, dovada concretă că editorii erau cu adevărat supăraţi. Pariez că ar fi dorit să mă poată scutura zdravăn, să-mi vin în fire, ca să-mi dau seama că era de datoria mea să ucid oamenii pe hârtie şi să suport familiarismele tuturor celor din editură.

Partea comică era că eu am vrut să scriu romane poliţiste. Eram fericită când eram mânioasă. Eram fericită şi sigură pe mine când aveam conflicte cu poliţiştii de la circulaţie şi îmi imaginam personajul pe care urma să-l ucid în cartea următoare. Ieri, am fost nevoită să merg la Saks, pentru a returna un costum care nu mi se potrivea şi i-am spus taximetristului să mă ducă pe strada patruzeci şi cinci. După zece minute, eram pe First Avenue, în direcţia opusă magazinului. Calmă am spus doar atât:

— Ai greşit drumul. Când şoferul mi-a răspuns stâlcit, cu doar cele şapte cuvinte englezeşti pe care le ştia, că era prima lui zi în această muncă, i-am zâmbit şi i-am explicat cum să ajungă la Saks;

apoi i-am plătit costul întregii excursii şi i-am dat bacşiş, un dolar şi jumătate. Credeţi-mă, că nici eu nu mă recunosc.

CAPITOLUL 12

Cale era în apartamentul ei, cu uşile de la terasă larg deschise. Scria o poveste imposibilă despre o dragoste neîmpărtăşită, când auzi zgomotul unui elicopter. La început nu i-a dat atenţie, dar devenea din ce în ce mai puternic. Apoi aparatul se opri, undeva chiar în faţa ferestrelor. Enervată, încurcată, ea se ridică să închidă uşile. Atunci văzu că elicopterul se află chiar deasupra terasei sale. „Dar e ceva ilegal”, se gândi ea. Sigur, New York-ul trebuia să aibă nişte legi şi împotriva elicopterelor, care se apropiau atât de mult de clădirile de locuit.

Cu mâna pe clanţă intenţiona să închidă uşile de la terasă, când auzi un zgomot ciudat. Îşi ridică privirea curioasă către acel obiect care genera vânt şi zgomot şi căscă gura uluită.

Din elicopter cobora un bărbat. Se ţinea cu mâna de frânghia subţire, coborând scara. Primul impuls al lui Cale a fost să trântească uşa şi să fugă în apartament. Apoi, mai privi o dată. Bărbatul purta în picioare ceea ce păreau a fi nişte cizme de cowboy, de culoare vişinie. Întâlnise o singură persoană cu cizme de cowboy: Kane Taggert.

Cale a vrut să închidă uşa şi să intre în apartament, dar n-a fost în stare. S-a apropiat de terasă, urmărind coborârea lentă a bărbatului. Culmea absurdului, la ora patru a după-amiezei, era îmbrăcat în smoking şi, dacă vederea n-o înşela, avea sub braţ o sticlă mare verde, iar în mână, două cupe de şampanie. Se dădu un pas înapoi, când el sări de pe scară. Bărbatul făcu semn celui din elicopter că a ajuns cu bine jos. Cale îl privea mută de uimire. Apoi elicopterul plecă şi se făcu din nou linişte. Cale continua să stea acolo nemişcată şi să-l privească pe bărbatul uriaş, care aterizase pe terasa ei, aşteptând ca el să spună ceva.

Cu un zâmbet reţinut, el aşează jos sticla, o desfăcu, turnă şi îi întinse un pahar de şampanie. Ea îl refuză.

— Ce doreşti? îl întrebă, cu toată ostilitatea de care era în stare.

Kane luă întâi o înghiţitură zdravănă de băutură, înainte de a-i răspunde.

— Am venit să te cer în căsătorie.

Ezitând, Cale îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşile apartamentului. Kane o prinse de braţ, dar ea se smuci furioasă.

— Pleacă de aici, spuse ea. Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Cale… începu el.

Ea se răsuci spre el.

— Nu-mi vine să cred că ştii cum mă cheamă, izbucni ea. Ştiam că sunt „scriitoarea”. Oftând, îşi domoli puţin furia. Ei, bine, ţi-ai făcut apariţia triumfal, m-ai impresionat, iar acum, poţi să pleci. Poţi coborî cu liftul, doar dacă nu vrei cumva să te foloseşti de o paraşută.

Kane se aşează în faţa uşilor de la terasă.

— Sunt sigur că-mi merit soarta. Ştiu că am fost ca o cizmă. Mi-aţi spus-o şi tu, şi Mike, şi Sandy, şi băieţii mei. Chiar şi cumnata mea, şi mama, care nici nu te-au cunoscut încă, mi-au spus-o clar, că sunt un idiot, un tâmpit şi, în general, un nebun.

Cale nu părea impresionată de vorbele lui.

— Sunt sigură că şi alte femei, care te pot deosebi de fratele tău, spuse ea. Du-te şi găseşte-ţi una din ele. Cu mine ai terminat.

Kane o prinse din nou de braţ. Nu e vorba de problema aceea cu gemenii. Vreau să-ţi spun că tu m-ai făcut s-o uit pe soţia mea.

Ea se întoarse încruntată spre el.

— Ruth te-a făcut s-o uiţi pe soţia ta. Kane îi lăsă braţul şi, depărtându-se de ea, rămase la capătul terasei, privind partea din

spate a clădirii General Motors. Înainte de a fi ridicată, de acolo aveai o vedere superbă spre hotelul Plaza şi Central Park.

— Nu ştiu dacă ţi-a spus cineva că Ruth semăna cu fosta mea soţie. Când i-am văzut fotografia, am avut impresia că-mi recapăt ce am pierdut. Am avut impresia că Janine a înviat, mi-am amintit atunci de picnicurile noastre, de plimbările sub clar de lună şi de faptul că eram toţi patru, nedespărţiţi. Nu m-am întrebat niciodată cum era Ruth, pentru că aveam impresia că o cunosc. Îşi pierduse soţul şi copilul într-un accident ca şi mine. Şi credeam că eram făcuţi să fim împreună.

Se întoarse spre Cale şi îi văzu chipul neînduplecat.

— Cred că m-ai atras din prima clipă, când te-am văzut. Stăteai acolo pe geamantan, privind înciudată lumea. Apoi ai început să strănuţi, iar când m-ai privit… El zâmbi. Ei, da, m-ai făcut să mă simt ca o stea de cinema. Atlet şi astronaut, toate într-un singur bărbat. Mi s-a părut că eşti cea mai drăguţă fiinţă pe care am văzut-o vreodată şi asta a nemulţumit diavolul din mine. Mai luă o înghiţitură de şampanie, apoi o privi. Am fost teribil de îngrozit de şarpe. Ar fi trebuit să-ţi mulţumesc, dar faptul că te-ai descurcat, că nu ţi-a fost teamă şi pe deasupra erai minunat de frumoasă mi-a dat planurile peste cap. Era de faţă Ruth, idealul meu de femeie, iar eu râvneam la o puştoaică blondă. Mă simţeam de parcă aş fi săvârşit… un adulter…

Îşi goli paharul, îl umplu din nou şi iar îl dădu peste cap. Ultimele luni mi le-am petrecut cu Ruth Edwards. Mi-a trebuit mult, dar am realizat în final că ea nu era Janine, că era cu totul altcineva. De fapt, era cineva care nu-mi plăcea foarte mult. El chicoti. Cât despre băieţii mei, ei o urau.

Se întoarse şi o privi pe Cale care rămăsese nemişcată lângă uşile terasei, cu o figură de nepătruns.

— Deci, sunt aleasa numărul doi, spuse ea. Ei, hai, cowboy, sunt sigură că dacă ai întâlni o a treia femeie, pe ea ai alege-o. Dar de ce vânezi femei, la New York? Găseşte-ţi o fată drăguţă, de la ţară şi…

— Locuiesc la New York, spuse el, fără a avea intenţia să discute prea mult despre acest subiect.

— Ei, ai spus ce aveai de spus, aşa că acum poţi pleca, zise ea, întorcându-se spre uşi, dar Kane o prinse în braţe, o răsuci spre el şi începu s-o sărute. Îi săruta urechile, gâtul, faţa.

— Te iubesc, Cale, rosti, cu buzele apropiate de ale ei. Iubesc felul în care mă faci să mă simt cu ţine, ca şi cum n-aş mai putea vedea o altă femeie. Îţi iubesc cinismul şi simţul umorului. Iubesc felul în care te porţi cu copiii mei, felul cum te porţi cu mine. Iubesc felul în care facem dragoste împreună. Îţi iubesc competenţa, vulnerabilitatea, sărăcia…

— Nu sunt săracă! Nu era deloc uşor să poată gândi răspunsuri tăioase, când el era atât de aproape.

Kane dădu din cap.

— N-am întâlnit niciodată o fiinţă cu mai multe nevoi decât tine. Ai nevoie de… o sărută pe vârful nasului, dragoste. Îi sărută obrajii, cu blândeţe. După fiecare cuvânt, o sărută dulce. De atenţie, de o familie, de siguranţă.

Cale se smuci din braţele lui.

Iar tu ai nevoie de un căţeluş.

El nu-i dădu drumul din braţe.

— Eu am nevoie de cineva care să poată vedea realitatea. De cineva care să nu mă lase să mă bălăcesc în autocompătimire, orb la viaţa din jur. Îmi imaginez că dacă m-ar cuprinde melancolia, mi-ai da un şut să-mi treacă cheful de dezgropat amintiri şi m-ai trimite la treabă. Nu te pot vedea permiţând cuiva luxul de a se

scălda în propria durere.

— Mă faci să mă simt ca un supraveghetor de plantaţie.

El o strânse şi mai aproape, chicotind, frecându-şi trupul de al ei…

— Ce să-ţi mai spun, ca să te conving că te iubesc şi că vreau să mă căsătoresc cu tine?

Cale îl împinse, ţinându-l la distanţa braţului întins.

— Uite ce e, ştiu că toate astea sunt foarte romantice. Am avut o întâlnire rapidă… ei, da, nu chiar rapidă, într-un pod de fân şi ai început să crezi că este fundamentală, pentru convieţuirea noastră împreună. Dar nu te poţi căsători cu mine. Eu nu sunt… o soţie în adevăratul sens al cuvântului.

— Ţi s-a întâmplat ceva? o întrebă şi, din tonul lui, răzbătea o notă de ironie.

— Eu sunt un om de afaceri, asta mi s-a întâmplat. Sunt un mare afacerist. Cale respiră adânc şi îi dădu lovitura de graţie care, credea ea, l-ar putea îndepărta la sigur. Anul trecut, am câştigat 1,4 milioane dolari, iar anul acesta, voi câştiga probabil şi mai mult.

Kane nu-şi pierdu zâmbetul, frecându-şi nasul de urechea ei.

— E-n ordine, iubito. Se poate trăi şi cu atât.

Ea îl împinse cât colo.

— Ascultă-mă, cowboy. Eu nu sunt banala ta soţioară casnică. Nu sunt mica ta soţie care stă şi te aşteaptă să vii noaptea, – târziu. Sunt atât de absorbită de cărţile mele, încât uit să mănânc şi, cu atât mai puţin, cred să-mi voi aminti, să-ţi prepar un Martini. Sau bei numai bere? Şi, ce ziceai, locuieşti la New York?

— Voiam să-ţi spun că nu sunt ce crezi tu. Sunt tot atât de cowboy, cum eşti tu, actriţă de circ. Am o bursă de mărfuri. Eu am bani, nu mărunţişul pe care-l câştigi tu.

Ea îl privi uluită, cu gura căscată.

— Continuă, zise el. Spune-mi care e cel mai rău lucru pe care trebuie să-l ştiu, în legătură cu tine. Nu contează ce ai să-mi spui, nu contează ce faci. Te iubesc. Vreau să te măriţi cu mine. Îţi voi cumpăra un etaj în clădirea asta. Copiii şi cu mine vom locui împreună cu bona, aşa că tu vei rămâne aici, cu cărţile tale, departe de noi. Poţi avea orice doreşti.

Îi trecură prin minte o mulţime de motive pentru care nu se putea căsători cu el, cum ar fi faptul că-l ura. Mda, aşa cum îşi ura cărţile! De când se despărţiseră, nu mai fusese capabilă să se gândească la altceva decât la el. De câte ori se trezea, în fiecare vis, se gândea numai la el şi la copiii lui.

— Te urăsc, i-a şoptit, simţind că se sfârşeşte în braţele lui puternice. Te urăsc de nu mai pot.

— Da, ştiu, a murmurat el. Şi nu te condamn. Dar, dacă-mi dai tot restul vieţii tale, poate aş putea să-ţi schimb părerea despre mine.

Ea nu mai putea vorbi, căci avea un nod mare în gât. În clipa aceea, auzi soneria. Îl împinse de lângă ea, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Trebuie să… să…

— Cred că sunt băieţii. Vor să-ţi arate nişte cărţi noi.

— Jamie şi Todd sunt aici? în secunda următoare, Cale alergă în apartament şi aproape smulse uşa de la intrare.

După o clipă de ezitare, băieţii tăbărâră pe ea şi toţi trei se rostogoliră în hol. Kane sosi şi li se alătură. Cei trei bărbaţi au început s-o gâdile, râzând zgomotos.

— Răspunde-mi, spuse Kane. Răspunde-mi acum!

— Da, zise Cale râzând. Da, mă mărit cu tine.

Cu un gest, Kane îi dădu la o parte pe băieţi şi o luă în braţe…

— Nu ştiu de ce nu te-am recunoscut, în clipa când te-am văzut.

— Nici eu, şopti ea. Nici eu.

CARTEA A TREIA
CEL MAI BUN ARANJAMENT

CAPITOLUL 1

— Domnule Hunter, aş vrea să te rog, să te căsătoreşti cu mine.

Cole amuţise. Era unul din puţinele momente în viaţă, când rămăsese realmente fără grai. De multe ori, el hotărâse să nu vorbească de această dată, însă, o mie de cuvinte i se învălmăşeau în minte, iar el pur şi simplu, refuza să le dea drumul. Nu era încă momentul.

Nu-l şocase faptul că o femeie îl ceruse în căsătorie. Fără să se laude, avusese de-a lungul timpului câteva cereri în căsătorie. Sigur, unele erau propuneri formale şi proveneau de la nişte femei mai puţin respectabile, dar, în mod cert, mai fuseseră femei care îi pomeniseră cuvântul „căsătorie”.

Ceea ce l-a şocat însă a fost că tocmai această femeie l-a cerut în căsătorie. Creatura aceasta micuţă era genul de femeie care pretindea că bărbaţi ca el nici nu există. Era una din acele femei care-şi fereau până şi poalele fustei de apropierea lui. E drept că, după predică, poate s-ar fi întâlnit cu el, în hambarul din spatele bisericii, dar nu ca să discute de căsătorie şi nici să-l invite la masa de duminică.

I se părea normal ca o astfel de micuţă să aibă probleme în găsirea unui soţ. Nu prea avea nimic atrăgător, cu excepţia rotunjimilor de sub bluză, pe care el le şi văzuse; era tipul de femeie pe care n-ai fi băgat-o în seamă nici dacă ţi s-ar fi aşezat pe pulpana hainei. Nici drăguţă, nici urâtă. Nici măcar modestă, doar o fată plată. Avea părul lipsit de strălucire. O duzină de droturi

înroşite în foc n-ar fi ajuns să-i facă o buclă. Ochii negri obişnuiţi, năsuc obişnuit, chiar şi gura era cât se poate de banală. N-avea nimic care să atragă atenţia, în afară de rotunjimile de sub bluză. Fără şolduri, fără niciun fel de alte forme.

Cât despre temperament, ce să mai vorbim! Lui Cole îi plăceau femeile care promiteau să fie zglobii şi în pat şi în afara lui. Îi plăcea ca femeia să fie veselă, să râdă şi să-l facă şi pe el să râdă. Dar pe această mică creatură înţepată cu greu ai fi putut să o crezi capabilă de drăgălăşenii şi, cu atât mai puţin, de umor. Arăta ca o profesoară care n-ar fi acceptat nicio scuză pentru că nu ţi-ai făcut tema. Semăna cu femeia care aranja florile în biserică, în fiecare duminică, femeia pe care ai văzut-o în fiecare zi, de când te ştii pe lume, dar pe care nu te-ai gândit niciodată s-o întrebi cum o cheamă.

Nu părea căsătorită. Nu avusese probabil niciun bărbat în patul ei, un bărbat care să i se cuibărească la piept căutând căldură. Dacă ar fi avut un bărbat, probabil că noaptea ar fi purtat o cămaşă lungă şi albă, bonetă pe cap şi ceea ce ar fi făcut cu el ar fi fost doar pentru procrearea rasei umane.

Cole îşi aprinse o ţigară, pentru a mai câştiga timp şi pentru a-şi reveni din uimire. Călătorise mult şi cunoscuse atâţia oameni, încât se obişnuise să fie un judecător rapid şi pătrunzător, atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei. Dar nu mergea prea departe cu această analiză. Când era mai tânăr decât acum, avea în prezent treizeci şi opt de ani, obişnuia să spună despre aceste femei că erau înnebunite după un bărbat care să le încălzească. Învăţase că femeile care păreau reci erau în cea mai mare parte frigide. Odată şi-a pierdut câteva luni, încercând să seducă o banală femeiuşcă, înţepată, ca şi aceasta, sperând că sub rochia ermetic închisă, zace un vulcan în stare latentă. Dar când, în sfârşit a reuşit să-i dea jos

chiloţii, ea zăcu nemişcată, cu pumnii strânşi şi dinţii încleştaţi. A fost singura dată în viaţa lui când a avut un eşec. După toată povestea asta, a hotărât că era mult mai uşor să cucerească femeile care îi primeau bucuroase avansurile.

Iar acum, iată, avea din nou în faţa lui o maimuţică frigidă. Speriată ca un şoricel, cu rochia încheiată bine până sub bărbie, cu coatele ţinute strâns pe lângă trup şi, deşi nu putea vedea, era sigur că genunchii îi erau lipiţi unul de celălalt.

El stătea pe un scaun masiv, tapiţat, unul din acelea pe care proprietăreasa îl considera elegant, străduindu-se să-şi aprindă ţigara şi, în acest timp urmărind-o, aşteptând-o, aşteptându-i următoarea mişcare. Şi mai avea, desigur, destule mişcări de făcut, li scrisese că vrea să-l angajeze pentru o problemă foarte personală şi că doreşte să-l întâlnească în oraşul Abilene.

După scrisoare, care era redactată pe o hârtie fină, scumpă de prima mână, el ghici că era bogată şi că dorea să-i ceară să-l ucidă pe bărbatul care îşi bătuse joc de sentimentele ei. Cam aceasta era de obicei ceea ce îi cereau femeile în scrisori. Când îl angaja un bărbat o făcea în general în dorinţa de a scăpa de cineva, din cauza unei proprietăţi, a unor vite sau din răzbunare. Femeile însă aveau întotdeauna doar probleme de amor. Cu ani în urmă, Cole renunţase să mai încerce să-i facă, atât pe bărbaţi, cât şi pe femei, să înţeleagă că el nu era un ucigaş plătit. El îşi oferea, contra cost, serviciile de împăciuitor. Se considera un adevărat diplomat. Avea talentul de a rezolva disputele şi îşi folosea acest talent, aşa cum putea. E adevărat, că în timpul discuţiilor, unii mai erau şi omorâţi, dar Cole nu făcea decât să se apere. Niciodată nu trăgea primul.

— Continuă, te rog, spuse el, văzând că şoricelul a amuţit. Îi oferise un scaun, dar ea preferase să rămână în picioare. Probabil

că nu-ţi putea îndoi spinarea ţeapănă. La insistenţa ei, uşa camerei fusese lăsată deschisă, vreo cincisprezece centimetri, astfel ca nici unuia să nu-i treacă prin minte vreo idee nesăbuită.

Ea îşi drese glasul.

— Îmi dau seama cum trebuie să-ţi sune spusele mele şi cum apar în ochii tăi. Sunt sigură că mă crezi o fată bătrână, în căutarea unui bărbat.

Cole se strădui cu greu să nu zâmbească, deoarece era exact ce gândea. Oare acum urma să-i spună că ea nu are nevoie de un bărbat? Că tot ce voia de la el era să-l găsească pe fiul vecinului care o părăsise şi să-i mături de pe suprafaţa pământului.

— Încerc să fiu sinceră cu mine însămi, spuse ea. Nu-mi fac iluzii despre cum arăt şi cât de atrăgătoare sunt pentru bărbaţi. Sigur că mi-aş fi dorit un soţ şi o duzină de copii.

El zâmbi. În sfârşit fusese cinstită şi recunoscuse că îi trebuie un bărbat zdravăn la pat.

— Dacă însă aş fi fost cu adevărat în căutarea unui soţ, a unui bărbat care să fie tatăl copiilor mei, nu m-aş fi oprit în niciun caz la un pistolar bătrân, fără avere şi care a început să facă burtă”.

Auzind astea, Cole se îndreptă în scaun, sugându-şi stomacul. Aproape că-i venea să şi-l acopere cu mâinile. Poate ar fi mai bine să se mai abţină câteva zile de la plăcintele cu mere, făcute de hangiţă.

— Eşti amabilă, să-mi spui, ce vrei de fapt? „Nu pentru că aş dori să-mi asum vreodată acest angajament” îşi zise el. Oare ce a vrut să spună cu acel „pistolar bătrân”? Doar trăgea la fel de bine ca şi acum douăzeci de ani! Niciunul din tinerii de azi… îşi curmă şirul gândurilor căci ea reîncepuse să-i vorbească.

— Încă nu ştiu cu ce să încep. Îl privi lung, scormonitor. Mi s-a spus că eşti cel mai prezentabil bărbat din Texas.

Cole zâmbi din nou…

— Oamenii vorbesc multe, zise el cu modestie.

— Personal nu prea văd să fie aşa!

La această remarcă, el rămase cu ţigara în aer.

— Poate ai fost prezentabil, cu ani în urmă, acum însă… Ai stat prea mult la soare şi ţi s-a tăbăcit pielea, iar în ochi ai o privire răutăcioasă. După părerea mea, – domnule Hunter, eşti un tip foarte egoist.

— Pentru a doua oară pe ziua de azi, Cole rămase fără grai. Îşi dădu apoi capul de spate şi izbucni în râs. Când se întoarse din nou spre interlocutoare, ea de-abia schiţă un zâmbet.

— E-n ordine, domnişoară…

— Latham. Domnişoara Latham.

— Aşa, domnişoară Latham, spuse el dispreţuitor, apoi îi fu jenă de el însuşi. În dispute, avusese de-a face cu tot soiul de oameni care-i spuneau o mulţime de drăgălăşenii manierate despre el şi despre strămoşi, fără să reuşească însă să-l afecteze prea mult. Dar această femeiuşcă anostă îl supărase cu comentariile despre presupusa burtă şi cu părerea că este egoist. Cine era ea ca să-i vorbească astfel? Era atât banală, încât dacă ai fi aşezat-o în faţa unei dune de nisip, n-ai fi putut spune cu precizie unde începe ea şi unde se termină nisipul.

— Vrei să-mi spui, ce doreşti de la mine? o întrebă, îşi dăduse seama că ar trebui să o poftească afară, dar nu-şi putea stăpâni curiozitatea de a afla ce vrea. „Grozav” îşi spuse el, „un diplomat curios” ar putea fi ucis din cauza acestei metehne.

— Am o soră care este mai mare cu un an decât mine.

Se răsuci şi începu să meargă agale spre fereastră, în mersul ei, nici măcar nu se insinua vreo umbră slabă de unduire graţioasă a şoldurilor, atât de apreciată de bărbaţi. Ciudata femeie mergea

de parcă ar fi fost făcută din lemn şi tocmai acest lucru îl atrăgea la ea.

— Sora mea este exact ceea ce eu nu sunt. Sora mea este, foarte frumoasă.

Cole nu scoase o vorbă. Era exact ce credea. Nici nu trebuia să fie prea grozavă, ca să pară drăguţă, faţă de această mică creatură. Bineînţeles că, după toate răutăţile pe care le spusese la adresa lui, îi devenise şi mai puţin atrăgătoare. Se întreba, cam ce vârstă ar putea avea. După părerea lui, nu putea avea mai puţin de treizeci de ani. Mult prea în vârstă, pentru a mai atrage acum vreun bărbat. Era cu neputinţă să mai facă duzina de copii, pe care şi-i dorea.

— Rowena este cea mai frumoasă dintre femeile care au existat vreodată. Are cam un metru şaptezeci înălţime, păr des de culoarea inului şi buclat, ochi verzi, gene dese, un nas perfect şi buze plinuţe. Chipul ei îi face pe bărbaţi să tremure. Ştiu acest lucru căci s-a întâmplat să-i văd şi, nu numai o dată.

Respiră adânc.

— Dar mult mai important decât frumuseţea, cel puţin pentru femei, este faptul că Rowena este o fiinţă plăcută. Este plină de afecţiune pentru alţii. Face totul pentru ei, îi face să fie atenţi cu ei şi cu alţii. Este o conducătoare înnăscută. Ea oftă. Sora mea are alura şi personalitatea mamei. Cu alte cuvinte, are totul.

— Şi vrei s-o împuşc, pentru tine? Cole încercase să glumească, dar femeia nici nu zâmbi, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva e lipsită şi de simţul umorului.

— Ai păgubi o lume întreagă, dacă i-ai lua viaţa surorii mele…

Cole tuşi, aproape sufocat de fumul ţigării. Nu mai auzise niciodată pe nimeni până atunci vorbind aşa, iar ea o spusese că şi când era purul adevăr.

— Sora mea e o eroină, în cel mai bun sens al cuvântului. Că toate eroinele, nu s-a gândit niciodată la eroismul său. Când avea doisprezece ani, a văzut arzând clădirea unui orfelinat. Fără să-i pese de viaţa ei, a alergat în casa cuprinsă de flăcări şi a salvat o cameră întreagă de copii. Este iubită de toată lumea.

— Cu excepţia ta.

Domnişoara Latham respiră adânc din nou, apoi se aşează pe scaun.

— Nu, n-ai dreptate. Eu o iubesc cel mai mult.

Când dădu afară aerul din piept, el o văzu că tremură, dar ascundea foarte bine acest lucru. El chiar o suspectă că-şi tăinuieşte adesea emoţiile.

— E foarte greu de explicat, ce simt eu pentru Rowena. O iubesc dar uneori o… aproape o urăsc. Îşi săltă capul, într-un gest de mândrie. Probabil că la mine e vorba de gelozie.

O urmări, cum rămăsese câteva momente complet nemişcată pe scaun. Era uluit să vadă că nimic nu-i trăda emoţia pe faţă, sau în corp. Nicio licărire în privire, nicio mişcare a mâinilor. Stătea complet nemişcată. Ar fi fost un strălucit jucător de pocher.

Brusc, Cole înţelese că era în pericol, căci începuse să devină mai îngăduitor cu ea.

— Şi ce doreşti, să fac eu? întrebă el, mult mai supărat decât era în realitate.

— Acum şase ani, sora mea s-a măritat cu un bărbat formidabil. Înalt, prezentabil, bogat, inteligent. Jonathan este bărbatul cu care orice femeie visează să se căsătorească. Locuiesc în Anglia, pe un domeniu splendid şi au doi copii, încântători. Rowena este tipul de femeie pentru care servitorii ar munci, chiar dacă ea n-ar putea să-l plătească.

— Iar tu, tu cum eşti?

Pentru prima dată, el îi zări o foarte uşoară umbră de zâmbet.

— Eu le dau servitorilor şi în plus, fără să le cer nimic şi, tot mă fură.

El începu din nou să râdă. Poate că totuşi, ea avea puţin simţ al umorului.

— Problema mea pleacă de la faptul că sora mea mă iubeşte foarte mult. Întotdeauna m-a iubit. De Crăciun, obişnuia să se furişeze pe scări, în toiul nopţii, şi să schimbe etichetele de pe pachete, căci lumea se învăţase ca mie să-mi ofere cadouri banale, utile, în timp ce ei îi luau lucruri pentru cochetărie. Şi atunci, evident că mă pomeneam cu douăzeci şi trei de metri de mătase galbenă; brodată cu fluturi, iar ea primea zece volume despre viaţa lui Byron, aşa că puteam fi amândouă nefericite. Dar ea o făcea din dragoste pentru mine.

— Îţi place Byron?

— Îmi plac cărţile. Şi studiul. Eu sunt cea sensibilă, în timp ce Rowena este cea atrăgătoare. Dacă văd flăcări ieşind dintr-o casă, eu chem pompierii. Nu alerg spre flăcări; eu fug de ele.

Cole zâmbi.

— Cred că semăn mai mult cu tine.

— Oh, nu, deloc, spuse ea cu destulă putere. Tu, domnule Hunter, semeni cu Rowena.

Felul în care îi spusese aceste cuvinte i s-au părut cele mai rele lucruri pe care i le adresase vreodată cineva. Prima reacţie a fost de autoapărare. Să se apere, dar de ce? Ea nu spusese despre sora ei nimic, care să nu fie un compliment din cele mai puternice.

— Te-am studiat destul de amănunţit, domnule Hunter. Ai acelaşi eroism nesăbuit, ca şi ea. Mai întâi acţionezi şi abia după aceea gândeşti la ceea ce faci. Potrivit unor surse, pe care le-am consultat, ai pus capăt în final la două războaie la rând, între

triburi, cu mai puţini morţi, decât ar fi crezut cineva că e posibil.

Cole îşi dădu seama că n-ar fi trebuit s-o facă, dar trebuia să-i plătească, pentru remarca răutăcioasă de mai înainte.

— Nu, sunt exact ceea ce vezi, un pistolar bătrân.

— Asta pari a fi şi e adevărat că nu ai niciun viitor. Utilitatea ta va dispărea când te va lăsa vederea. Nu te-ai îngrijit să-ţi pui deoparte ceva bani din cei câştigaţi, în primul rând, pentru că ai avut tendinţa să ceri prea puţin sau chiar nimic. Pe de o parte eşti erou, pe de alta, nebun.

— Chiar că ştii cum să flatezi un bărbat, domnişoară Latham. Nu-mi pot imagina cum de nu ai un soţ şi o droaie de copii!

— Sunt imună la insultele bărbaţilor, aşa că mai bine nu te mai strădui. Vreau să te angajez pentru un serviciu şi nimic altceva. După două săptămâni, eşti liber să pleci din viaţa mea şi să nu mă mai vezi niciodată.

— Şi ceea ce vrei să fac, este să mă căsătoresc cu tine?

— De fapt, nu să te căsătoreşti cu mine, ci doar să pretinzi că-mi eşti soţ, pentru două săptămâni, cât va fi sora mea aici în vizită, în Texas.

— Sunt curios domnişoară, de ce tocmai eu? Nu te-ai gândit că un pistolar bătrân este cea mai proastă alegere pentru a-ţi fi soţ? Fără îndoială că ea îi spusese lucruri drăguţe, dar mai ales acea remarcă referitoare la vârstă îi rămăsese în gât. Apoi cea legată de vedere. El putea să vadă azi la fel de bine ca la optsprezece ani. Ei, sigur, s-ar putea ca literele din ziare să fie ceva mai mici decât altă dată, dar… El nu-şi mai continuă cugetarea. Dacă mai făcea unul din comentariile ei umilitoare, avea de gând s-o strângă de gât.

— Pentru că tu eşti, aşa cum vreau eu. Vreau s-o… s-o impresionez pe sora mea. În prima emoţie adevărată, ea se dăduse

de gol, ridicându-şi palmele, exasperată. Cine poate să înţeleagă dragostea? Cu siguranţă, eu nu. După mine, când intenţionezi să te căsătoreşti cu un bărbat, ar trebui să-l cauţi pe acela care ar putea fi demn de încredere şi un tată iubitor. Dar femeile nu prea se uită după astfel de bărbaţi. Femeile îşi doresc bărbaţi periculoşi, care fac adevărate copilării, lucruri stupide, cum ar fi, de exemplu, să împuşti pe cineva, înainte de a fi tu însuţi împuşcat. Pe scurt, domnule Hunter, femeile preferă bărbaţi ca tine.

Cole uitase că a avut intenţia să fumeze. Era atât de fascinat de ea, încât n-ar fi putut să-l clintească, nici chiar un butoiaş cu dinamită.

— Eu, să o impresionez pe sora ta? întrebă el încet.

— Ei bine, da. Eşti exact bărbatul care ar impresiona-o. Pe Rowena. Semeni destul de mult cu Jonathan al ei, cu deosebirea că el îşi foloseşte abilitatea pentru a speria oamenii, ca să realizeze enorme sume de bani.

— Vorbeşti de parcă ar fi un adevărat demon.

— Chiar şi aşa este. Dar se pare că ăsta le place femeilor. Să nu înţelegi că Jonathan e un om rău. Cred că este considerat, în general, un foarte bun afacerist. Este un om nemilos, în felul lui, ca şi tine, de altfel. Dar consideră că orice mijloc este justificat, atâta timp, cât poate conduce la finalizarea scopurilor sale.

— Şi eu fac la fel? Mai bine şi-ar fi muşcat limba, în loc să pună o astfel de întrebare. Dar i-a fost imposibil să se abţină.

— Da. Nu era deloc treaba ta să intervii în războiul dintre triburi şi sunt uluită cât de tare ţi-a luat minţile vanitatea, făcându-te să crezi că-i poţi împăca.

— Dar chiar i-am împăcat, nu se putu el abţine să remarce.

— Da, aşa este. Vezi tu, Jonathan ca să scoată bani, e la fel ca şi tine, se amestecă în viaţa oamenilor şi, dacă aceştia fac altfel

decât vreţi voi, sunt ucişi.

Cole simţea că-i vine să-şi ceară iertare pentru că se născuse.

— Îmi pare rău că te-am supărat, îmi pare rău că femei ca sora ta consideră că sunt cel mai rău lucru, spuse el sarcastic.

— O, nu-i nimic, îi răspunsese ea, luându-i vorbele în serios. Toţi avem vanităţile noastre. Eu, de pildă, sunt extrem de mândră de ceea ce fac acum. Ştii, sora mea, are cele mai bune intenţii, în privinţa mea. De aceea a hotărât să vină în Texas, să-mi caute un soţ. Ea spune că m-am ofilit, că m-am acrit… îşi mişcă mâna a lehamite. N-are importanţă ce spune Rowena. Spune şi ea tot ce-i vine în minte.

— În timp ce tu eşti culmea tactului şi a graţiei.

Ea îl privi lung, să vadă dacă nu glumeşte. Dar nu observă nicio undă de umor în ochii lui.

— Rowena s-a hotărât să-mi facă ordine în viaţă şi o va face, dacă nu mă grăbesc.

— Tot nu pricep ceva. Spui că vrei un soţ şi copii. E clar însă, cu farmecul tău, nu vei reuşi să-ţi găseşti un soţ. Atunci de ce nu-i dai voie surorii tale să-ţi găsească unul?

— Pentru că va îmbrobodi un bărbat ca tine ca să mă ia în căsătorie.

Cole rămase holbându-se la ea. Îi era greu să accepte că el era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla unei femei. Pentru că fuseseră destule care considerau că el este cel mai bun lucru care li s-ar fi putut întâmpla.

Ea oftă.

— Cred că nici mie nu mi-am explicat clar acest lucru.

— Probabil că e greşeala mea, spuse Cole dulceag. Tot acel praf de puşcă, ce mi-a trecut foarte aproape de cap, m-a făcut destul de încet la minte, pentru mulţi, mulţi ani. Te rog, fii mai

explicită.

— Îmi doresc mult un soţ şi m-am hotărât să-l caut... Dar bărbatul pe care l-aş vrea eu nu ar fi ceea ce ar vrea Rowena pentru mine. Eu vreau un bărbat plăcut, obişnuit. Nu vreau unul ca Jonathan sau ca tine. Nu vreau un bărbat care să fie atât de frumos, încât să-mi fie frică în fiecare noapte că e cu alte femei.

Cole simţi că pe undeva, era un compliment, dar nu era sigur unde.

— Vreau un bărbat pe care să mă pot baza, care să-mi fie alături când merg la culcare şi când mă trezesc. Un bărbat care-şi va legăna bebeluşul când îi dau dinţii, care mă va îngriji, când voi fi bolnavă. Cu alte cuvinte, un bărbat maturizat, un adult, un bărbat care este destul de bărbat, ca să înţeleagă că sunt destule căi de a rezolva lucrurile, fără ca aceasta să presupună împuşcarea cuiva.

Cole începu să se foiască pe scaun. Îşi descoperi o adevărată antipatie pentru această femeie.

— Atunci, de ce nu-ţi iei un fermier, dacă asta este ce-ţi doreşti? Vocea lui, chiar dacă i se părea ciudată, era a unui om iritat, poate chiar gelos.

— Imaginează-ţi care ar fi reacţia surorii mele, dacă ar veni în vizită şi m-ar găsi măritată cu un bărbat scund, chel, care ştie mai multe despre cărţi, decât despre pistoale! S-ar simţi mai mâhnită atunci pentru mine, decât este acum.

Brusc se ridică în picioare, cu pumnii strânşi.

— Domnule Hunter, nu-ţi poţi imagina cum a fost pentru mine să cresc alături de o soră ca Rowena! Toată viaţa am fost comparată cu ea. Dacă i-a fost dat să fie frumoasă, atunci nu cred că e cinstit, să mai fie şi talentată. Rowena poate să facă orice. Călăreşte, de parcă e una cu calul. Se pricepe să gătească, să danseze, vorbeşte patru limbi. Rowena e absolut divină. Îl înfrunta

pe tata, sfidătoare, iar el o iubea şi mai mult, pentru asta. Când am încercat şi eu să-l înfrunt, m-a trimis în camera mea, fără să mai mănânc.

Ea respiră adânc, să se calmeze.

— Ei şi acum, părinţii mei sunt morţi, eu locuiesc singură într-o casă enormă, veche şi deprimantă, iar splendida mea soră vine în Texas să-mi găsească un bărbat cu care să mă mărit. Ea spune că o face din dragoste pentru mine, dar de fapt o face din milă. Îi pare rău pentru mine şi se gândeşte că niciodată n-aş putea să-mi găsesc singură un soţ. Este însă convinsă că are destul farmec, încât să convingă un bărbat, să mă ia de nevastă.

Ea îl privi.

— A trecut mai mult de un an, de când a murit tata. Cât timp a fost în viaţă, nu am avut şansa să-mi caut un soţ. El spunea că şi-a pierdut o fiică căsătorind-o şi şi-ar fi blestemat zilele, dacă ar pierde-o şi pe cealaltă. Am acum toată încrederea că, liberă fiind, pot să-mi găsesc un soţ. Dar nu până săptămâna viitoare, când vine Rowena. Atât de repede nu pot găsi un soţ bun. Pentru a găsi acel bărbat pe care-l doresc, îmi trebuie timp şi multă grijă. Căsătoria e un pas foarte serios. Şi pe lângă toate astea, chiar dacă o întâmpin pe Rowena cu acel tip de bărbat pe care-l doresc, ei îi va părea în continuare rău, pentru mine, din cauză că nu am un fanfaron, un saşiu, unul cu fălci puternice şi un ucigaş neîndurător, ca soţul ei.

Cole se abţinu să nu-şi pipăie falca. Era puternică? El era neîndurător? îşi dădea ifose? Cerule, dar această femeie îl făcea să înnebunească! Dacă era într-adevăr un ucigaş neîndurător, ea va fi prima pe listă, de care se va descotorosi.

— Deci vrei să pretind timp de două săptămâni că sunt căsătorit cu tine, în efortul de a o impresiona pe minunata ta soră?

— Da, chiar aşa! Am să-ţi plătesc cinci mii de dolari pentru

cele două săptămâni, iar în acest timp, vei locui bineînţeles, într-o casă confortabilă şi vei fi bine hrănit.

Ea îi vorbea ca şi când până atunci el ar fi locuit într-o cavernă şi ar fi mâncat murdărie şi viermi, la prânz.

Sigur camera închiriată în care locuia ar mai fi trebuit curăţată şi poate că mâncarea lăsa de dorit. Dar el a locuit odată, la Saint Louis, într-un hotel splendid şi a mâncat... E, dar asta fusese după un angajament gras, iar el a rămas acolo, până şi-a cheltuit toţi banii. Poate că fermierul ei cel chel ar fi făcut ceva mai inteligent, cu banii.

— Ei bine? întrebă ea, frământându-se foarte impacientată.

— Domnişoară Latham, cred că dacă ar fi să-mi petrec două săptămâni alături de tine, voi fi spânzurat pentru crimă, iar victima, vei fi tu...

O urmărea cu interes, dar ea nu trăda nicio emoţie, dacă avea aşa ceva!

— Atunci, consider povestea încheiată. Îţi doresc succes în strădaniile tale viitoare şi sper că vei continua să te fereşti de gloanţe, mulţi ani de aici înainte. Bună ziua, domnule!

Astea fiind spuse, ea părăsi camera, închizând uşa în urma sa.

Cole se îndreptă spre dulapul de lângă perete, scoase o sticlă cu whisky şi „dădu pe gât o duşcă zdravănă.

Oare ce-ar zice Domnişoara Cea-Bine-Crescută, dacă l-ar vedea cu băutura, la ora asta a dimineţii? Probabil că şi-ar întoarce plictisită năsucul.

Dădu la o parte draperia şi privi pe fereastră; o văzu, când traversă strada. Niciun bărbat nu întorcea capul după ea. Nici măcar n-o privea. Era cea mai puţin agreabilă femeie, din câte văzuse. Şi, totuşi, ceva îi plăcuse la ea.

— La naiba! spuse el cu voce tare. În câteva minute doar, îl

făcuse să creadă că toată viaţa nu fusese decât o epavă. El! Coleman Hunter, bărbatul cunoscut şi apreciat în tot sud-vestul, bărbatul care-şi putea alege orice femeie dorea!

Plecă de la fereastră. În trecere, îşi aruncă o privire în oglinda de pe birou. Întorcându-se într-o parte, îşi îndreptă ţinuta şi îşi privi stomacul. Nici urmă de burtă! Stomacul lui era la fel ca în ziua primului duci. Înfuriat, îşi înhaţă grăbit pălăria şi părăsi camera.

Două ore mai târziu, Cole stătea jos, în faţa biroului şerifului, cioplind un băţ. Începuse să creadă că femeia fusese o piază rea. La zece minute după ce plecase, venise în fugă la el un băiat cu o telegramă. Aranjamentul pe care-l făcuse cu un fermier din Plano, fusese anulat. Fermierul căuta pe cineva care să prindă şi să omoare o bandă de hoţi de vite, dar i-a telegrafiat că un tânăr, care cerea mai puţin decât el, preluase deja acţiunea.

Aceste veşti l-au mâniat atât de tare, încât alergă la Nina, spunându-i că o vrea, chiar acum. Nina îi zisese să mai aştepte, să-i vină rândul. Şi îi aminti, că nu i-a plătit pentru data trecută. De când trebuia să plătească pentru o femeie? Doar femeile erau înnebunite să se culce cu el.

— Nina, spusese el, înciudat pe sine că o face, crezi că sunt… ei bine, înţelegi tu… atrăgător?

Fata izbucni în râs.

— Ce-i cu tine Cole, iubitule? Ai picat în nas după o fată, care te consideră destul de bătrân, ca să-i fii tată?

Asta era probabil singura insultă pe care nu i-o adresase domnişoara Latham. Dar o făcuse Nina. Întâi o fată bătrână ofilită, iar acum o prostituată. Se gândi că ar fi mai bine să plece din Abilene cât mai repede, mai înainte ca părul să-i albească şi să-i cadă dinţii.

— Ce te roade? în întrebă şeriful, care era lângă el pe verandă.

— Nimic, răspunse cu arţag. Ce te face să crezi că mi s-a întâmplat ceva?

— Rar te-am văzut treaz, aşa devreme. Iar când te scoli ziua o faci ca să cureţi pe cineva. Cum de nu eşti încă la cârciumă, ca de obicei?

— Asta crezi tu, despre mine? Asta crezi tu, că fac toată ziua? Împuşc oameni, beau şi joc pocher? Dacă crezi că sunt haimana, de ce nu m-ai arestat până acum? Fiindcă veni vorba, de ce nu m-ai spânzurat, dacă mă consideri un ucigaş?

Şeriful îl privi amuzat. Se cunoşteau de mulţi ani, călătoriseră împreună, de multe ori. Până când şeriful a decis că s-a săturat de chiftele uscate şi de fasole. S-a căsătorit cu o văduvioară durdulie şi a făcut doi băieţi, care erau toată viaţa lui.

— Te-a părăsit Nina?

— Nu, nu m-a părăsit Nina, minţi Cole. Nu înţeleg ce-i deranjează pe oamenii din oraş dacă, din când în când, un bărbat e puţin altfel decât de obicei.

— A fost cineva azi, la tine. Cine era? Vreunul din băieţii lui Dalton, pe care eu nu-l cunosc?

Cole nu-i răspunse pentru că în clipa aceea scânteietoarea domnişoară Latham tocmai ieşea din hotel şi se îndrepta spre bancă.

Şeriful îl urmărea pe vechiul său prieten, încercând să ghicească ce i se întâmplase, când deodată ochii lui Cole s-au schimbat brusc. Avea acum privirea aceea pe care o rezerva de obicei trişorilor cu un as în mânecă şi trădătorilor renumiţi, care ar fi tras în orice secundă, numai ca să se poată făli că l-au ucis pe Cole Hunter. Spre dezamăgirea sa, şeriful văzu că Hunter îşi fixase

rapid privirea pe o femeie mică, fără forme, îmbrăcată cu o rochie neagră, modestă. De obicei, Cole era atras de femei strălucitoare, îmbrăcate în satin roşu, cu dantele de culoare neagră. El obişnuia să spună, că se luptă de o viaţă cu bărbaţii. Aşa că nu mai voia să se lupte şi cu femeile; el le voia uşoare.

— Cine e? întrebă Cole, cu un ton războinic. Şeriful se fălea că ştie în orice moment cine vine şi cine pleacă.

— E plină de bani. Scuipă tutunul pe care-l mestecase până atunci. Tatăl ei, era din est. A venit aici şi a cumpărat câteva sute de acri de pământ foarte bun, apoi a aşteptat. Cei mai mulţi l-au crezut nebun. După patru ani, au venit de la o companie de căi ferate şi i-au cumpărat terenul la un preţ de cinci ori mai mare decât îl plătise el. „Cu banii, a construit un oraş, pe care l-a numai Latham, după numele lui. A închiriat clădirile celor care veneau să lucreze. Teribil om! Se spune că îi arunca în drum pe cei care întârziau cu chiria douăzeci şi patru de ore.

— Aşa făcea, spuse Cole. A murit cam de un an.

— Da? N-am auzit, spuse şeriful, dându-i de înţeles lui Cole că ar vrea să audă mai multe. Dar Cole, care era mereu acuzat că este un flecar bătrân, n-avea chef dă-i mai dea nicio informaţie.

— Ce ştii despre soţia lui? întrebă Cole.

— Am auzit că a adus-o şi pe ea. A plecat în est, pentru câteva luni, iar la întoarcere a venit cu ea. Şeriful se opri zâmbind. Am auzit că era cea mai frumoasă femeie, din câte au fost. Vorbeam cu un cowboy care lucra pentru ei. El îmi spunea că în preajma ei bărbaţii nu mai puteau scoate o vorbă. Toţi stăteau şi o priveau uimiţi.

— Are o fată care-i seamănă leit, spuse încet Cole.

Şeriful ridică din umeri.

— Mda, o frumuseţe; şi mai are una, care-i seamănă lui.

Trebuie să fi fost grozav de decepţionaţi.

Cole nu era sigur dacă ar fi trebuit să apere sau nu, acel prunc. Se gândea pe de o parte că ar trebui, dar îşi aminti de cuvintele „pistolar bătrân” şi renunţă. Data viitoare, când vreun obraznic îl va provoca la duel o să i-o trimită pe cap pe domnişoara Latham. În mod sigur vorbele ei îl vor răni mai mult decât gloanţele lui Cole!...

Scrijelea cel de-al patrulea băţ, când începu atacul. Chiar sub privirea adormită a şerifului şi sub ochii neatenţi ai lui Cole, patru bărbaţi, purtând măşti pe faţă, intraseră în clădirea băncii, cu intenţia de jaf. Şeriful auzi mai întâi o împuşcătură, apoi zări un bărbat care ieşi clătinându-se, care-şi apăsa stomacul cu o mână plină de sânge.

Cole nu se amestecase niciodată în problemele şerifului, considerând că nu e treaba lui să intervină, în cazul unei spargeri la bancă. Mai întâi, pentru că s-ar fi putut întâmpla să tragă asupra unor oameni pe care-i considera prieteni, oameni cu care participase poate la focuri de tabără. Aşa că lăsă bravada pe seama proştilor, dornici să se mai învârtă de o decoraţie. Cu o zi în urmă, ar fi rămas nepăsător, acolo unde era, pe verandă şi ar fi aşteptat ca şeriful să se ridice şi s-o ia la fugă, cu ajutorul de şerif, ţâşnind din birou şi alergând în urma lui.

Dar azi, se schimbase ceva. Azi, cuvintele „ea este înăuntru”, îi sunau în urechi. N-aveau desigur nicio semnificaţie, căci ea nu-l interesa. Dacă ar fi fost Nina, sau vreo altă cunoştinţă, poate că ar fi avut rost; dar aşa, nu-l interesa.

Nu mai stătu pe gânduri. În ciuda burţii imaginare, a vârstei înaintate şi a vederii slăbite, sări peste balustradă şi o rupse la fugă, depăşindu-l pe şerif cu câţiva metri. Era ca un şarpe lenevind la soare, care după o secundă, începe să se mişte atât de iute, încât

e greu de zărit.

Hoţii nu s-au aşteptat, ca tocmai unul ca Hunter, cu binecunoscuta lui reputaţie, să intervină, pentru a-i împiedica să jefuiască banca din Abilene. Se gândiseră că vor avea de a face doar cu un şerif gras, un ajutor de şerif necopt şi câţiva trecători nepăsători. La urma urmei era o bandă mică, ce nu interesa decât pe câţiva oameni. Au socotit că această pradă va fi uşor de înhăţat. Dar lucrurile au mers prost, de la început. Unul din fermieri se hotărâse să facă pe eroul, – iar cel mai tânăr şi mai nervos dintre hoţi se speriase şi trăsese în el.

— Să ieşim de aici! ţipă unul dintre bandiţi, înşfăcând sacul plin de bani şi alergă spre uşă. L-a fost ultimul drum. Cole Hunter izbi puternic cu piciorul în uşa deschisă, apoi se ascunse în spatele ei, pentru a se feri de barajul de foc, al gloanţelor. Când împuşcăturile încetară, el intră înăuntru, ţinând în mâini câte un pistol, cu care trăgea, acoperindu-şi intrarea. Când fumul lăsat de împuşcături se împrăştie, pe podea puteau văzute trei cadavre.

Cel de-al patrulea hoţ înşfăcă cea mai apropiată persoană, pe care o transformă în scut. Din întâmplare, era chiar domnişoara Latham.

— Aruncă pistoalele, sau îi zbor creierii! strigă individul din spatele paravanului viu, punându-şi pistolul în tâmpla femeii.

Cole constată cu mulţumire că ea nu părea îngrozită. N-ar fi vrut să-i spună nimic, pentru a nu lăsa să se înţeleagă că o cunoaşte; nu trebuia să-i ofere tâlharului nicio şansă.

Când au sosit şeriful şi ajutorul său, el le comandă să stea deoparte.

— L-am dat gata, şopti Cole, aplecându-se să-şi arunce pistoalele. Îl fixa permanent pe tipul care o luase ostatică, în timp ce se îndrepta spre uşă. Mai avea un pistol la brâu, în centură, un

revolver cu ţeavă scurtă şi tragere rapidă. Ar fi putut să-l scoată şi să tragă, dar era necesar s-o înlăture din calea sa pe domnişoara Latham. Căută febril un mod de a-i spune domnişoarei să se îndepărteze de tâlhar.

— De ce ai făcut asta, Hunter? spuse spărgătorul. De obicei, erai de partea noastră.

Ieri, Cole ar fi fost încântat de această remarcă, chiar ar fi fost de acord cu ea, dar azi se schimbase ceva. Poate că de vină erau ochii domnişoarei Latham care-l priveau cu o încredere absolută. Parcă-i spuneau că e un erou.

— Se mai întâmplă, spuse el, să mai am şi eu nevoie de câte o distracţie. Un bărbat care a făcut burtă, trebuie să se ferească de plictiseală.

— Înţeleg, spuse hoţul, iar ochii îi sclipiră şiret sub mască. Înainta încet spre uşă, împingând-o pe domnişoara Latham în faţa lui.

Când credea că aluzia sa n-a fost înţeleasă de domnişoara Latham, ea îl muşcă de braţ pe tâlhar, iar acesta, surprins, îi dădu drumul. Ea se aruncă la podea, apoi se rostogoli într-o parte.

Cu o mişcare rapidă, Cole scoase revolverul şi trase, dar nu înainte ca hoţul să facă acelaşi gest. Glonţul său îl lovi de Cole în braţul drept. Arma lui Hunter sări cât colo, dar şi spărgătorul rămăsese fără suflare.

CAPITOLUL 2

Cole stătea întins pe spate în pat, cu ochii închişi, căci îl deranja până şi lumina slabă din încăperea care era de fapt cufundată în întuneric. Era greu de crezut, dar dispoziţia sa era mai rea decât durerea pe care o simţea la cap şi în stomac, ca să nu mai vorbim de faptul că braţul drept îi pulsa cu putere. Cu o zi în urmă, băuse o cantitate apreciabilă de whisky, în timp ce doctorul se străduise un timp ce i se păruse nesfârşit să extragă glonţul tras de acea bestie. Când a încheiat operaţia, l-a informat pe Cole că glonţul îi atinsese osul, fisurându-l în atâtea locuri, încât braţul era pentru câteva luni, de nefolosit; trebuia ţinut mai întâi în ghips şi apoi era necesar să treacă alt timp, până să-şi recapete uşurinţa de a mânui arma.

Cole a avut nevoie de întreaga sa putere de stăpânire, ca să nu urle în faţa doctorului şi a şerifului. Ţinând cont de gradul avansat de ebrietate în care eră, când a auzit diagnosticul, ar fi trebuit să fie decorat pentru modul eroic în care s-a abţinut. Mai era capabil să se gândească doar la faptul că nu-şi putea onora cele două angajamente. Unul din ele era simplu; un bogătaş voia să-şi sporească numărul terenurilor aflate în posesie şi-l plătise pe Cole să-l convingă pe un amărât de fermier că ar fi mult mai bine pentru el şi familia lui dacă i-ar vinde bogătaşului cei câţiva acri de pământ pe care-i avea. Era genul de afacere potrivit pentru Cole. Tot ce avea de făcut era să-i vorbească şi să-i înfăţişeze fermierului o descriere idilică a unui teren aflat oriunde, în altă parte. De obicei, îi păcălea, spunându-le celor mai puţin avizaţi că terenul cutare sau cutare conţinea aur, iar amatorii de înavuţire rapidă îşi lăsau plugul şi dădeau năvală spre pământul făgăduinţei.

Cel de-al doilea angajament era mai dificil. Un fermier

scăpase vitele pe pământurile unuia dintre duşmanii săi. Îşi plătise câţiva pistolari, care să-i apere vacile şi pe sine, de urmări.

Acum însă, cum îşi mai putea onora Cole angajamentele, cu mâna în ghips, tocmai mâna cu care trăgea? Nu se putea duce la primul fermier să-i spună adevărul, anume că afacerea se putea încheia şi fără armă. Dacă se răspândea vestea, cât de curând oamenii l-ar fi plătit pe predicatorul local să le rezolve problemele. Dacă voia să-şi păstreze clienţii, el trebuia să-i lase să creadă că fiecare contract era primejdios şi era nevoie de un bărbat expert în mânuirea rapidă a armei.

Iar el era acum inapt, pentru cine ştie cât timp. Şi pentru ce? Pentru o coţofană de femeie, care spusese o mulţime de lucruri jignitoare. Se simţea ca în primele clase de şcoală, când obţinuse prima notă proastă, la testul de aritmetică. Iar această micuţă domnişoară Latham îi amintea de primul său dascăl, o bătrână cu vocea de trompetă răguşită, care obişnuia să-i spună lui şi celorlalţi elevi că nu e nimic de capul lor şi că nu vor realiza nimic în viaţă. Domnişoara Latham îl făcuse să creadă că trebuie să-şi demonstreze atât lui însuşi, cât şi ei, calităţile. Îl făcuse să creadă că trebuie să-i demonstreze că nu era un criminal.

În clipa asta, cel mai mult îl frământa însă întrebarea: fusese împuşcat din cauză că-i scăzuse vederea, sau pentru că viteza sa de reacţie fusese prea lentă, ambele datorându-se vârstei avansate?

Îşi schimbă poziţia în pat. Măcar trupul să se simtă confortabil, dacă mintea nu reuşea!… îşi întredeschise ochii şi în momentul acela scăpă un strigăt de uimire. Lângă patul lui, stând tăcută în picioare, se profila ca o fantomă în întunericul camerei, domnişoara Latham.

— Ce cauţi aici? o întrebă, iar din vocea lui rezulta clar

convingerea că totul fusese din vina ei. El n-ar fi ajuns în halul în care era acum, dacă n-ar fi fost ea.

— Am venit să-mi cer scuze, spuse ea calmă, fără să lase să i se citească vreun gând. Cole era obişnuit cu femei care plângeau şi i se aruncau în braţe speriate, cerându-i ajutor. Dar acest peştişor era la fel de rece, ca o bucată de gheaţă.

— Şi să-ţi aduc mulţumirile mele, continuă ea. Dacă n-ai fi intervenit tu, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine.

Cuvintele ei aproape că-l înmuiaseră şi era pe punctul de a mormăi ceva amabil, când ea urmă:

— E adevărat că dacă n-ai fi dat buzna în clădirea băncii, agitând pistoalele, tâlharul nu m-ar fi înhăţat. Dar asta-i altă socoteală.

Cole îşi puse din nou capul pe pernă şi îşi pironi ochii în tavan.

— Mă simt ca în iad, fără să fi ajuns încă acolo! Se întoarse spre ea. Domnişoară Latham, dacă chiar vrei să-mi fii de folos, arată-mi mai bine biletul de tren, cu care vei părăsi acest oraş! Nădăjduiesc că vei pleca de aici cât mai repede şi, cât mai departe de mine, căci astfel, cum mi-a mai rămas o mână sănătoasă şi două picioare zdravene, tare mi-e teamă că ai fi în stare să mi le betegeşti şi pe astea!

Ea nu păru afectată de tonul lui sarcastic.

— Scuză-mă puţin, îi spuse şi se întoarse cu spatele la el şi îşi ridică fusta. Scoase un portofel de piele dintr-un buzunar secret, se întoarse şi i-l întinse.

În primul moment Cole nu înţelese despre ce e vorba. Se uita cu atenţie în lumina chioară. Ea se îndreptă spre fereastră şi ridică jaluzeaua. Lui Cole îi veni să-i spună că vede foarte bine şi aşa, dar renunţă, căci ea nu-i pomenise niciodată că ar fi incapabil să

citească pe întuneric.

— Ce-i asta? întrebă el tăios.

— Biletul de tren.

— Asta văd şi singur, dar este pentru Waco, Texas şi ce naiba mai e şi lista asta? Spre neplăcerea lui, vocea i se ascuţi la ultimele cuvinte. Lipită de bilet era o listă cu toţi lunatecii, criminalii periculoşi, spintecătorii, demenţii, pe care avusese vreodată ghinionul să-i întâlnească. Pe unul din ei, chiar îl împuşcase.

— Ce ai de gând să faci cu ăştia? Şi de ce ai luat bilet spre Waco? De ce nu te întorci acasă, să-ţi vezi de viaţa ta?

— Mă duc la Waco, pentru că sper să-l găsesc acolo pe Waco Kid.

Cole încercă să vorbească, dar cuvintele îi îngheţaseră în gâtlej, iar capul îi căzu înapoi, pe pernă.

— Îmi spui şi mie ce treabă ai tu, cu acel ucigaş sângeros, care e Waco Kid? Dar mai înainte ca ea să-i răspundă, el îşi întoarse ochii scânteind. Nu cumva ai de gând să-i propui să te măriţi cu el? vorbi el repede, împroşcând cuvintele.

— Ba da, răspunse ea, calmă.

— Cred că ar trebui să consulţi un doctor. Ar trebui să te supravegheze cineva, căci eşti iresponsabilă. Cunoşti ceva despre vreunul din indivizii de pe lista asta?

— De când am primit scrisoarea surorii mele, care-mi vorbeşte de vizita apropiată, am avut timp să te studiez doar pe tine, domnule Hunter. În ciuda faptului că ai băgat spaima în unii oameni, cei pe care i-ai ajutat au avut doar păreri de bine la adresa ta. Şi atunci m-am gândit că. Or mai fi şi alţii, ca tine.

— Cu alte cuvinte, ai impresia că toţi pistolarii au o inimă de aur. De fapt, el nu intenţionase să spună chiar aşa, ar fi vrut să lase să se înţeleagă cu numai el a avut o inimă de aur, dar să fie al

naibii că a ieşit altceva, iar el nu-şi mai retrăgea vorbele, odată spuse.

— Nu sunt foarte sigură dacă un bărbat care-şi duce traiul folosind arma are vreo inimă, indiferent de care. Dar asta e treaba ta şi a Creatorului. Lui va trebui să-i dai socoteală, nu mie.

— Doamnă, spuse Cole, cu dinţii strânşi, cum poţi insulta un bărbat, care nu ştie ce-i rezervă viitorul? Mai bine că nu te-ai născut bărbat, cred că n-ai fi trecut de douăzeci de ani. Spune-mi odată, ce ai de gând să faci cu această listă cu nume?

— Dacă mă gândesc mai bine, nu e treaba ta, domnule Hunter. Îţi datorez doar scuze şi… şi asta. Ea scoase o punguliţă de piele şi, după greutate şi zornăit, el îşi dădu seama că e plină de monezi de aur. Şi pentru că el nu întinse mâna să ia punguţa, ea o aşează pe noptieră.

— Sunt vinovată pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, iar eu sunt obişnuită să-mi plătesc datoriile. Mă îndoiesc că un om ca tine ar face ceva aşa, de florile mărului. Deci, cu aceşti bani, vei putea să trăieşti, până vei fi din nou capabil să împuşti oameni. N-aş suporta să aud că ai fost aruncat pe stradă, sau în pădure din cauza mea.

Îl lăsă din nou pe Cole, fără grai. E foarte adevărat că el n-ar fi economisit niciun bănuţ. Şi de ce ar fi făcut-o când, cu modul lui de a-şi câştiga existenţa, nu putea fi sigur de la o zi la alta dacă va mai fi în viaţă, sau nu. Şi e tot atât de adevărat că, de vreun an încoace, se săturase să tot doarmă pe unde apuca.

Începuse să ofteze după un pat al său, de fapt, mai nou, îşi dorea să aibă lucrurile proprii, cum ar fi, un scaun pe măsura lui. Poate chiar i-ar fi plăcut să aibă un loc, în care să-şi pună ceva mai mult decât cele două cămăşi, care erau singura lui avere, în prezent. Dar, chiar dacă ea nu spusese decât adevărul, el nu voia s-o audă.

— Pot să te asigur, domnişoară, că-mi pot purta singur de grijă. El ştia că apărarea cea mai bună era atacul, aşa că îi smulse lista proscrişilor. O alta mai oribilă, nici că putea fi întocmită!

Îi indică primul nume. În timp ce vorbea, tonul lui era plin de dezgust.

— Acest individ împuşcă oamenii pe la spate, în cap. Dacă îl primeşti în casă, îţi fură tot şi te ucide. Următorul este în puşcărie; al treilea e mort. Continuă să urmărească cu degetul, lista numelor. Acesta, mort. Mort. Puşcărie. Spânzurat. Pe acesta l-am ucis ieri, la bancă, îşi ridică sprâncenele în semn de: „Ţi-am spus ce aveam de spus”. Acesta e perfid, ca un şarpe. Acesta a fost împuşcat acum şase luni, pentru că a trişat la cărţi. Nu. Nu. Cum ai întocmit această listă? Ai copiat numele de pe afişele: „Căutat pentru…”?

— În legătură cu o parte din ei, le-am întrebat pe nişte doamne din oraş, care erau cei mai teribili bărbaţi, pe care ele i-au întâlnit?

— Doamne? întrebă el. Întâmplător aceste „doamne” locuiesc în casa de lângă cârciuma *La jartiera de aur*?

— Da, chiar acolo, răspunsese serios.

— E clar, cineva trebuie să te protejeze de propriile tale prostii. De ce nu te întorci acasă? E mai bine ca sora ta să-ţi aleagă un soţ. Ea nu poate găsi unul mai rău, decât aceşti bărbaţi, afară doar în cazul când l-ar ierta de spânzurătoare, căsătorindu-l cu tine. Pe niciunul din aceşti indivizi nu-i poţi lăsa să intre în casa ta bogată.

Încet, fără nicio expresie pe figură, ea îşi luă înapoi biletul şi lista.

— Desigur ai dreptate. Mai ales că sora mea n-ar crede niciodată că un bărbat s-ar putea căsători cu mine, având alt motiv

decât banii, aşa că oricum, alegerea făcută de mine ar fi greşită. Ea îşi privi mâinile, în timp ce-şi punea mănuşile, care îi acopereau şi ultimii centimetri de piele. Pe cap îi trona cea mai urâtă pălărie. El se întreba dacă nu cumva a găsit-o într-o ladă de misionară.

— Oh, Dumnezeule! mormăi el, respirând adânc. Această micuţă femeie, în aparenţă blândă şi politicoasă, avea o limbă care ar fi putut despica oţelul.

— Nu eşti chiar aşa de rea, se auzi el spunând. Pariez că dacă ai pune pe tine nişte culori mai luminoase şi o pălărie albastră, din piele, ai fi chiar drăguţă. Orice bărbat ar fi bucuros să te aibă. Am văzut femei atât de urâte, încât se speriau şi păsările şi totuşi erau măritate şi mai aveau şi câte şase copii, agăţaţi de fuste!

Ea-i zâmbi silit.

— Vai, cât eşti de amabil, domnule Hunter, dar eu nu pot chiar să-mi cumpăr un soţ. Înainte ca el să mai spună ceva, ea îşi ridică semeţ capul. Vă mulţumesc pentru tot, domnule. Apreciez ce aţi făcut pentru mine. Am înţeles acum şi mai bine de ce sora mea este atât de iubită. Este atât de… tulburător să beneficiezi de actele de eroism ale cuiva. Parcă devii mai valoros în propriii ochi, când cineva îşi asumă riscul de a-ţi salva viaţa.

În tot acest timp, ea rămăsese în picioare şi, ca de obicei, lăsase uşa deschisă, cei cincisprezece centimetri regulamentari. Acum, se îndrepta spre ieşire şi cu mâna pe clanţă, se întoarse spre el. Cole o urmărea şi, spre surprinderea lui, o observă într-un moment când nu-şi mai ţinea gesturile şi mimica sub control strict. În acel moment, era aproape drăgălaşă. Repede, sub unul din acele rare impulsuri de sentimentalism, de care asculta cel mai puţin, ea se întoarse lângă pat, se aplecă şi-l sărută pe obraz. Apoi dispăru, la fel de tăcută, cum venise.

CAPITOLUL 3

— Fir-ar al naibii, să fie! înjură Cole în barbă, sau cel puţin aşa i se păruse. De fapt, înjurase atât de tare şi cu atâta năduf, încât proprietăreasa deschise uşa şi intră în cameră. Era o văduvă care după moartea soţului îşi închiriase casa. Cu toate că avusese nenumărate oferte, nu-şi mai luase pe cap alt soţ. Îi spusese lui Cole că era bucuroasă să stea la taifas cu bărbaţii, dar să nu-i aibă în pat, s-o lovească noaptea cu picioarele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu acel ton al femeii care fusese măritată mulţi ani şi care constatase că între copii şi bărbaţi era o diferenţă foarte mică.

— Nimic, n-am nevoie de niciun ajutor, mârâi el, stând cu spatele. Era furios pentru nu-şi putea încheia nasturii de la cămaşă, cu atât mai puţin, pe cei de la pantaloni, având mâna dreaptă în ghips şi legată într-o faşă. Iar lipsa de îndemânare cu care-şi folosea mâna stângă, îl rănea mai ceva ca o armă.

Proprietăreasa înţelese imediat, care era necazul. Se apropie de el şi începu să-i încheie îmbrăcămintea, de parcă ar fi fost bărbatul ei. Ca să poată ajunge la nasturii de la gât, a fost nevoită să se ridice pe vârfuri, mai ales cu Hunter, în efortul de a-şi păstra intactă mândria, îşi umflase pieptul, şi îşi îndreptase spatele, ţeapăn ca un toc de puşcă.

Doamna Harrison îi zâmbi cu indulgentă şi blagoslovi Cerul că nu s-a mai recăsătorit.

— Îţi aminteşti de fata aceea micuţă, care a venit să te vadă, acum câteva zile? Cea pe care ai salvat-o în clădirea băncii?

— Cu greu o poţi numi „fată”.

— La vârstă mea, pot spune oricui „fată”.

Era greu de presupus că doamna Harrison împlinise patruzeci

şi cinci de ani, dar ei îi plăcea să spună că era în vârstă; asta îi dădea posibilitatea să refuze cererile multor bărbaţi, care doreau să se însoare cu ea, şi cu banii ei.

Ea îl împinse părinteşte pe un scaun şi începu să-i pună şosetele şi ghetele. Lui Cole îi era lehamite de aceste îngrijiri ale ei, ştia că le-ar putea face şi singur, dar în acelaşi timp îi cam plăcea această atenţie. Poate că deja îmbătrânise. Îşi dădu seama de unde i se trage această idee, aşa că vocea îi deveni tăioasă.

— Da, ce-i cu ea?

— Soră-sa a venit în oraş.

— Rowena? întrebă el, manifestând cam prea multă curiozitate.

— Cred că aşa o cheamă. Cunoşti toată familia?

— Nu ştiu nimic despre ele. Şi nici nu mă interesează. Nu intră în preocupările mele.

Văzându-l atât de îmbufnat, proprietăreasa cea guralivă nu mai spuse nicio vorbă. Cole fu nevoit să reia discuţia.

— Am auzit că arăta grozav.

Doamna Harrison se străduia să-şi ţină gura strânsă, să nu-i scape niciun zâmbet, căci îl ştia pe Cole dornic de a afla totul. Nu prea reuşi, dar amândoi pretindeau că ea vorbea pentru că aşa voia, iar el o asculta din politeţe.

— Este cea mai frumoasă femeie din lume. În mod sigur. Ar trebui s-o vezi. A sosit azi de pe drum, imaginează-ţi! A coborât din vagonul personal şi orice bărbat pe o rază de treizeci de metri se oprea din drum, încremenit. Când patru indivizi s-au repezit să-i ia bagajele, ea era atât de recunoscătoare, de ai fi zis că până atunci nu se mai oferise nimeni s-o ajute. Chiar surprinsă. Sunt sigură că o femeie atât de frumoasă n-ar trebui să se poarte ca răţuşca cea urâtă. L-a cam trecut vârstă pentru asemenea fandoseli. După cum

ştii, are slugi care se bat să-i îndeplinească orice poftă.

Fără să ştie prea bine de ce, Cole era nemulţumit de acest omagiu prelungit, adus frumuseţii Rowenei.

— Da, sunt convins că e frumoasă, dar ce se aude cu domnişoara Latham? Tot acest tărăboi n-a supărat-o, nu?

— Vrei să spui că a fost strivită de flăcăii care cărau bagajele? Aproape. Dar şeriful…

— Ce căuta acolo şeriful?

— A venit într-un suflet s-o întâmpine pe femeia cea frumoasă. Am să-ţi spun un gând murdar: dacă ea ar fi avut vreo înclinaţie spre necinste, ar fi putut face avere. Ea venea printr-o parte a oraşului, toată lumea năvălea s-o vadă, iar partenerii ei ar fi putut devasta cealaltă parte rămasă pustie, ştergând-o nepedepsiţi.

— Doreşti să-mi împărtăşeşti planurile tale criminale? Nu te-am întrebat despre gloata de cowboys tâmpiţi care cred că orice femeie spălată este şi frumoasă. Te-am întrebat despre domnişoara Latham şi despre spărgătorii de la bancă. Să ţii minte asta!

— Nu înţeleg de ce eşti aşa de arţăgos, spuse ea, îndreptându-şi spinarea, după ce i-a pus şi a doua gheată. Îl privea cu coada ochiului. Doar dacă nu ţi-a picat cu tronc acea mică domnişoară Latham.

— Nu mi-a picat cu tronc nicio femeie. Eram curios şi atât. Dar el ştia bine că nu era doar atât. La naiba! Nu se putuse abţine! îi era necaz pentru un fleac. Oare cum ar fi fost dacă ar fi semănat la chip cu frumoasa ei soră? Iar Rowena ce căuta aici în Abilene? Mai bine ar fi lăsat-o în pace, pe mica ei soră, modestă şi neobservată cum era ea, în loc s-o urmărească peste tot prin ţară, arătând tuturor ce mare diferenţă era între ele două!

— Te simţi bine? îl întrebă proprietăreasa.

— Bineînţeles că mă simt bine, o repezi el. Apoi, chinuindu-se

să-şi bage ceasul în buzunar, aproape că-l scăpă jos. Se luptă cu un val de durere când îl apucă cu degetul de la mâna dreaptă, rănită.

— Ar trebui să treci înapoi, în pat.

— Iar tu ar trebui să-ţi vezi de treburile tale.

Ea îi întoarse spatele ofensată. Era obişnuită cu bărbaţii care voiau să audă toate bârfele din oraş, pretinzând apoi că nu-i interesează. Dar proasta dispoziţie a lui Cole depăşea atribuţiile ei.

— Pune-ţi singur haina, spuse ea, cu nasul pe sus.

CAPITOLUL 4

În clipa când Cole se pregătea să bată la uşa camerei din hotelul numit eufemistic *Suita prezidenţială*, simţi că-i vine s-o ia la fugă. Nu era treaba lui, nu avea nimic de-a face cu domnişoara Latham, cea cu limba tăioasă, sau cu grijulia ei soră. Doar patru ore trecuseră de când proprietăreasa îi povestise despre sosirea prea frumoasei surori mai mari a domnişoarei Latham şi, în tot acest timp, Cole constatase că nimeni nu mai vorbea de altceva. Toţi remarcau cât de dulce şi de blândă era Rowena, trăsături atât de neaşteptate, pentru incredibila ei frumuseţe.

Deh, se gândi Cole, aşa cum iepurele apare fără veste în faţa vânătorului, sau un pistolar iese în calea altui pistolar, pe negândite, la intrarea în oraş.

Cei înzestraţi cu frumuseţe nu sunt conştienţi de ea. Era sigur de acest lucru. Domnişoara Latham îi spusese că era considerat cel mai chipeş bărbat din Texas, titlu pe care, de ce să n-o recunoască, nu prea îl merita, îl numise astfel o ziaristă urâţică, la fel ca şi domnişoara Latham. El ura această apreciere. Nu i-a surprins însă faptul că fusese numit astfel. Când Dumnezeu ţi-a hărăzit frumuseţea şi toate capetele se întorc după tine, oamenii au de două ori mai multă consideraţie pentru tine. Copil fiind, Cole era asaltat de fete şi chiar de femei, care doreau să-i mângâie părul negru şi buclat.

După ce s-a făcut mare, femeile erau dornice să-i atingă trupul. Nu-şi amintea să fi avut vreodată probleme să obţină orice femeie voia.

Aşa au mers lucrurile, până săptămâna asta. Domnişoara Latham a fost prima care i-a spus că este… oare cum i-a spus? Fălcos? Saşiu?

Oricum, nu mai are importanţă, îşi zise el. Ceea ce contează însă, era faptul că ea îi oferise o sumă de bani pentru o treabă – de altfel incredibil de stupidă, dar care trebuia făcută. Iar acum, cu o mână legată după gât şi cu celelalte contracte anulate, el era nevoit să treacă la acţiune. Nu intenţiona să pretindă că este căsătorit cu ea. Se părea însă că are nevoie să fie protejată de o soră atât de lacomă, încât n-ar fi fost mulţumită, până n-ar fi captat atenţia oricărui bărbat, femeie sau copil din Abilene.

În cele două zile de când era în oraş, doamna Rowena Nu-Ştiu-Cum, părea că vrea să ia legătura cu oricine. În magazine, la cârciumă şi chiar la bordel, Cole auzea vorbindu-se doar de ea.

Nina îi spusese că a auzit că el, Cole, o cunoscuse pe sora ei mai mică.

„O cunoşti, spusese ea, pe cuconiţa aceea mică şi spălăcită, cu părul negru? Poţi să-ţi imaginezi că aceeaşi femeie a dat naştere la două fete atât de diferite? Nici nu-i de mirare că s-a prăpădit, după ce a născut-o, pe a doua“. Nina ţinea morţiş să afle cum reuşea Rowena să aibă părul atât de strălucitor şi atât de mătăsos. „Dacă ar fi de meserie, ar face milioane”, spusese Nina. „Ar trebui să-i sugerezi, asta”.

În câteva ore, Cole aflase destule despre talentata doamnă Rowena. Se părea că rămăsese singurul om din oraş care nu se îndrăgostise încă, de ea. Probabil că era singura persoană care o înţelesese. Frumuseţea era un lucru ciudat. Când un om urât şi unul frumos săvârşeau aceeaşi faptă rea, cel urât era mult mai aspru judecat, decât cel frumos. Cole observase acest lucru, de nenumărate ori. Văzuse cum membrii aceleiaşi bande de tâlhari, prinşi în aceeaşi spargere, primeau sentinţe după felul cum arătau. Când auzise că a fost prins în sfârşit, Wilson Fără Nas, Cole a fost sigur că acesta nu va avea parte de clemenţă. De altfel, Wilson a şi

fost spânzurat, după douăzeci şi patru de ore de la capturare. În schimb, chipeşul Billy Whittier, de trei ori convinsese nişte fete drăguţe să-l ajute să scape de tăvălugul justiţiei.

Iar acum, această încântătoare Rowena, prin frumuseţea ei, convinsese întregul oraş. Iar ea deocamdată o ţinea sub aripă pe micuţa şi blajina ei soră. Poate „blajină” nu era cuvântul potrivit, pentru a o caracteriza pe domnişoara Latham, dar în comparaţie cu dorinţa mistuitoare a Rowenei de a fi cunoscută, ea era lipsită de caracter.

Totuşi nimic din toate acestea nu explicau prezenţa lui acum la uşa camerei de hotel a domnişoarei Latham. Nu era prea convins că va primi slujba oferită de ea. Ce fel de ofertă era aceea, care nu-l solicita cu nimic? Se mândrise întotdeauna cu cinstea care-l caracteriza. Iar acum, nici măcar nu se putea gândi să accepte un angajament care nu-i cerea altceva decât să mintă. Nici arme, nici diplomaţie, doar o minciună, de la un capăt, la altul.

În momentul în care ridică mâna să bată la uşă, avu o viziune a ceea ce urma să vadă înăuntru: micuţa domnişoară Latham care-i servea palme şi şuturi superbei, comodei, răsfăţatei sale surori.

Nu era pregătit pentru asemenea vedenii, aşa că deschise uşa. Se aştepta la extravaganţe: o femeie drapată în mătase şi dantele, cu chipul perfect alcătuit. În locul acestei imagini de vis, vederea Rowenei îl dezarmă. Chipul ei, acel chip minunat, unic, era luminos şi cald. Avea aproape, o tonă de păr, împletit într-o coadă groasă ce i se odihnea pe un umăr. Ochii mari, de culoarea lacului în lumina lunii, nici verzi, nici cenuşii, îl priveau cu o inocenţă dezarmantă.

— Bună, spuse ea, cu o voce scăzută, care trăda curiozitate şi bunăvoinţă. După o secundă, chipul i se lumină. Eşti domnul Hunter cel care i-a salvat viaţa lui Dorie. Oh, te rog să intri. E o

onoare pentru noi. Te rog să iei loc. Dorie, priveşte cine a venit!

În tot acest timp Cole n-a scos un cuvânt. Fusese poftit înăuntru şi i se oferise cel mai confortabil scaun.

Lângă el, au apărut ca din senin o măsuţă, o sticlă de whisky şi o ţigară în foi. După câteva minute se simţea ca la el acasă, ca şi când. Ar fi locuit confortabil acolo, dintotdeauna.

— Ce-ţi face mâna? întrebă Rowena, aplecându-se spre el, plină de solicitudine. Doctorul spunea că o să treacă mult timp, până îţi vei putea folosi pe deplin braţul. Încă sunt uluită cum de ţi-ai riscat viaţa pentru cineva pe care-l cunoşteai foarte puţin. Niciodată nu voi fi capabilă să-ţi mulţumesc destul, pentru ceea ce ai făcut.

Cole se surprinse adâncindu-şi zâmbitor privirea, în ochii ei uimiţi. Când începu să vorbească, vocea lui părea a unui puştan.

— Zău că n-ai pentru ce! Orice bărbat ar fi făcut la fel. Îşi sorbi paharul cu whisky, constatând că era cel mai bun pe care-l gustase vreodată. Oare îl adusese cu ea, din Anglia? Iar ţigara de foi era uşoară şi aromată. Niciodată nu se simţise atât de bine.

— Orice bărbat? întrebă Rowena zâmbind. Pe cât eşti de priceput şi curajos, pe atât eşti de modest. Spune şi tu, Dorie, nu e minunat?

Rowena se dădu un pas înapoi, pentru a-i permite lui Cole s-o vadă pe sora ei. El realiză că fusese atât de orbit de frumuseţea Rowenei, de ospitalitatea ei binevoitoare, ca să nu mai vorbim de felul măgulitor în care-l tratase, încât nici n-o observase pe domnişoara Latham. Dacă până acum o considerase o persoană plată, monotonă, pusă alături de strălucitoarea Rowena, aproape că nu se mai observa.

Domnişoara Latham stătea pe o parte, pe jumătate întinsă pe canapea, ţinându-şi în faţa ei, piciorul bandajat. Privindu-i chipul,

Cole îşi reveni, ca după un duş rece. Domnişoara Latham zâmbea insinuant, având pe faţă întipărită o expresie în genul: „Vezi, îţi spuneam eu!“, care-l făcu să se simtă atât de mic, de parcă frumoasa Rowena i-ar fi retezat picioarele.

Cole deschise gura să spună ceva în apărarea sa. Nu pentru că ar fi fost acuzat, cât pentru faptul că între el şi domnişoara Latham avusese loc o comunicare tacită, clară şi puternică.

Îşi lăsă imediat paharul şi ţigara şi sări sus de pe scaun.

— Am venit să văd cum se simte domnişoara Latham după lupta din clădirea băncii, spuse el. Sper că e bine. În timp ce vorbea, îşi reproşa în sinea lui felul cum îi vorbise Rowenei. Oare ce se întâmplase cu el? Mai văzuse până atunci destule femei frumoase, dar aceasta avea ceva aparte. Părea să aibă o influenţă neaşteptată asupra oamenilor. Era pură ca razele soarelui dimineaţa, inocentă ca roua de pe iarbă, dulce ca…

— Rowena, sunt sigură că ai mai făcut o victimă, o auzi pe domnişoara Latham spunând.

— Vai, Dorie, cât eşti de ridicolă, spuse Rowena. Domnul Hunter a venit să te vadă pe tine. Priveşte-l, nici nu-şi poate desprinde privirea de la tine.

Încet, Cole îşi recăpătă luciditatea şi, în timp ce se uita pe rând la cele două femei, când la una, când la cealaltă, constată că domnişoara Latham avusese dreptate: Rowena chiar îşi iubea sora, foarte mult. Îi trecu atunci prin minte că Rowena nu se gândise vreodată că sora ei mult iubită nu era cu nimic mai prejos, decât divinele frumuseţi. De fapt, poate că Rowena privea pe toată lumea în acest fel.

El schimbă o privire rapidă, iscoditoare cu domnişoara Latham, fiind răsplătit cu unul din rarele ei zâmbete. Era caraghios, dar acest zâmbet palid îl făcu să se simtă bine, aşa cum

nu mai reuşise nimeni până atunci. O fi fost Rowena frumoasă, dar sora ei mai mică, aşa lipsită de culoare, era cea deşteaptă!

— Doamnă… îmi cer scuze, nu-ţi cunosc numele.

— Westlake, dar te rog, spune-mi Rowena. Am auzit atât de multe despre tine, încât mi se pare că te cunosc de când lumea.

— Adevărat? întrebă el încordat. Domnişoara Latham ţi-a vorbit de mine? L-ar fi părut bine s-o prindă cu ceva pe domnişoara Latham. Era mult prea arogantă, pentru gustul lui, aşa că s-ar fi bucurat să afle că şi ea fusese la fel de impresionată de el, cum şi el fusese de ea.

— Nu prea, spuse Rowena inocent. Dorie n-a scos un cuvânt despre tine, sau despre ce s-a întâmplat la bancă. Am aflat totul de la alţii.

La auzul acestor cuvinte, domnişoara Latham îşi ridică uşor o sprânceană, dându-i de înţeles că ştia la ce se gândise.

Pe naiba, această femeie îl scotea din sărite!

— Rowena, de ce ai venit aici? o întrebă el, ca un tată care-şi controlează fiica. De fapt, nu asta ar fi vrut s-o întrebe. Nu avea nicio treabă cu domnişoara Latham şi nici nu-i păsa de ea. Îl amuză ideea de a-i accepta oferta. Îşi dădea seama însă că nu era posibil, căci micuţa domnişoară Latham îi stârnea doar dorinţa de a o extermina.

Rowena izbucni într-un râs cristalin, aşa cum de fapt Cole şi-l imaginase.

— Am venit s-o ajut pe sora mea să-şi ducă la îndeplinire dorinţă, spuse ea, cu o candoare dezarmantă. Avea darul de a-l face să simtă că are încredere în el. Dorie n-ar putea niciodată să-şi realizeze singură această dorinţă. Îi zâmbi aşa de dulce, încât el simţi că i s-au umezit şosetele. Înţelegi, domnule Hunter.

— Cole, spuse el.

— Ce drăguţ din partea ta, remarcă ea, ca şi cum i-ar fi făcut o mare favoare. Există un tip extraordinar în Latham, oraşul unde am copilărit şi unde Dorie continuă să locuiască şi acum, care s-a îndrăgostit de sora mea mai mică, încă de mult, iar eu am de gând să fac tot posibilul s-o conving să vadă realitatea şi să se căsătorească cu el.

Cole aruncă o privire rapidă spre domnişoara Latham, care îşi ţinea capul în jos, studiind ceva, pe fustă. Brusc, înţelese că între el şi domnişoara Latham exista o legătură. Poate era ceva neînsemnat, dar el era aproape sigur că tot ce-i povestise despre viaţa ei, de spre sora sa, despre ceea ce simţea pentru această frumoasă femeie care dorea să-i conducă viaţa, toate acestea nu mai fuseseră povestite nimănui. Domnişoara Latham spusese că Hunter era un erou. El ştia că nu era nici pe departe aşa. Acum însă, simţea… simţea că ar putea acţiona ca protectorul ei.

Poate aşa ar fi oprit-o pe Rowena să se mai amestece, chiar dacă intenţiile ei erau din cele mai bune.

— Dacă nu te supără întrebarea mea, spuse Cole, cine e acest bărbat cu care vrei s-o măriţi?

— Alfred? întrebă Rowena, cu ochii strălucitori. E un bărbat încântător, foarte drăguţ. Are cam un metru şaizeci şi cinci. Desigur, e scund, dar pentru Dorie e numai bine; ea e atât de micuţă, nu e cât o cămilă, cum sunt eu, care am fost nevoită să-mi caut un bărbat de peste un metru optzeci. Dorie e atât de norocoasă că-şi poate alege orice bărbat. Alfred are cam patruzeci şi trei de ani şi…

— Cincizeci şi unu, spuse domnişoara Latham şi vocea i se amplifică, de emoţie.

— Da? Ei, câţiva ani acolo, nu mai contează. Important este ce se află în spatele acestor ani, iar Alfred este o bijuterie. Şi se spune

că este şi foarte de casă. A fost căsătorit de două ori şi a rămas văduv, bietul de el. Are trei copii. Dorie iubeşte copiii. Cu certitudine că s-ar găsi o cameră pentru ei, în casa aceea mare, care i-a rămas de la tata. Dar mai important decât toate este că Alfred e nebun după ea, o urmează pretutindeni. Sunt atât de potriviţi amândoi.

— Ca două râşniţe: de sare şi de piper, spuse domnişoara Latham cu dispreţ.

— Se poate, Dorie! Pentru că Alfred nu are prea mult păr şi are câteva semne din naştere, pe pielea capului, nu înseamnă că trebuie să-l asemeni cu o râşniţă de piper!

Cole se strădui să-şi ascundă un zâmbet, dar, când îşi ridică privirea spre domnişoara Latham; îi trecu râsul. Ceea ce părea pentru el o glumă, pentru ea nu avea nimic amuzant. Exista o explicaţie pentru care el nu-şi întemeiase o familie, un motiv pentru care la treizeci şi opt de ani era necăsătorit. Părinţii săi se urâseră grozav, unul pe celălalt. Mama lui fusese îndrăgostită de un fermier veşnic plin de praf şi de noroi. Tatăl ei, însă, a silit-o să se căsătorească cu bărbatul ales de el. Nu întâlnise niciodată doi oameni care să se urască mai mult, ca părinţii săi. La doisprezece ani, Cole plecase de acasă, fără să se mai întoarcă vreodată acolo. Dacă mai erau încă în viaţă, probabil că ai lui se urau şi acum la fel de tare.

Privind-o acum pe Rowena, el era convins că tot ce-i spusese domnişoara Latham fusese adevărat. Rowena ar fi putut fermeca orice bărbat, pentru a-şi mărita surioara cea searbădă. Dacă asupra lui Cole avusese această putere, îşi putea imagina cât îi fusese de uşor să-l convingă pe tipul bondoc şi chel, care probabil nu văzuse nici măcar o femeie cât de cât arătoasă, darmite o frumuseţe ca Rowena! Şi, fără îndoială, că aceeaşi Rowena o putea

determina pe liniştita domnişoară Latham să creadă că ea însăşi este cea care-şi doreşte căsătoria cu acest bărbat, care-i amintea de o râşniţă de piper!…

Cole îşi ridică paharul cu whisky, luă o înghiţitură şi îşi întoarse din nou privirea spre cele două surori. Rowena nici nu i se mai părea chiar atât de frumoasă ca la început. O găsea puţin cam prea tiranică. Iar domnişoara Latham nu era chiar atât de anostă, cum crezuse.

Era inteligentă şi putea fi chiar nostimă, când voia. Ar fi meritat ceva mai mult decât un bărbat chel şi bondoc, care să-i atârne trei copii de gât apoi să dispară, tocându-i averea.

Cole deschise gura să vorbească. Nici el măcar nu bănuia că va spune ceea ce a urmat. Tot ce ştia, era că nu o putea lăsa pe domnişoara Latham să se mărite cu un bărbat pe care nu-l voia. Prin minte îi trecură zeci de imagini ale părinţilor lui, ţipând unul la altul. Nimeni nu merita o viaţă ca asta, în special copiii.

— Iubito, vrei să-i spui tu, sau o voi face eu?

Domnişoara Latham îl privi consternată, neînţelegând la ce se referea.

— Toată lumea va afla cât de curând. Nu mai poţi ţine secret, continuă el, cu o voce mieroasă, de îndrăgostit, îşi ridică privirea spre Rowena şi-i zâmbi dulce, cu acel zâmbet care le făcea pe femei să leşine. Sora ta şi cu mine am hotărât să ne căsătorim.

Dorie sări în sus de pe canapea.

— Nu, te rog, nu trebuie să faci asta!

Rowena se uita de la unul la altul, la expresia sfidătoare a lui Cole şi la figura lui Dorie, roşie de jenă. Camera se umplu de râsul încântător al Rowenei.

— Dorie, iubito, Îţi spuneam eu că e un erou, dar nici eu nu-mi imaginam, cât de mare! Este la fel de cavaler, ca un prinţ din

poveste. Te-a salvat, iar acum se simte răspunzător pentru tine…

Se întoarse spre Cole.

— Totuşi, domnule Hunter, grija mea pentru sora mea nu trebuie să te ducă atât de departe. Chiar dacă i-ai salvat viaţa, nu înseamnă că răspunzi de ea, pentru totdeauna. Dorie este acum în grija mea, aşa cum era în grija tatălui nostru, când trăia.

Poate că era o urmă de cavalerism în el. Altfel cum s-ar explica faptul că i se zbârli părul pe ceafă, la cuvintele Rowenei. Aceasta vorbise despre domnişoara Latham ca despre o bătrânică sensibilă, îndrăgită dar inutilă. Iar, în realitate, domnişoara Latham nu era inutilă. Era la fel de vioaie la minte, ca o liceană. O femeie dintr-o mie ar fi putut înţelege la ce făcuse aluzie, atunci, în clădirea băncii, când i-a dat de înţeles că trebuie să scape de tâlhar. Nu numai că l-a înţeles, dar şi-a păstrat cumpătul, găsind modalitatea de a-i distrage atenţia acelui individ, iar apoi s-a mişcat tot atât de repede, ca un peşte săgeată. Iar acum, iat-o pe soră-sa, care vorbea despre ea, ca şi când domnişoara Latham ar fi fost ceva nefolositor, de care trebuia să se descotorosească, cât mai iute posibil.

— Te rog, încetează, începu Dorie, dar se opri căci Cole se ridicase în picioare şi din câţiva paşi traversă încăperea, apropiindu-se de ea.

Cole îşi puse mâna sănătoasă pe umărul ei.

— Acesta este adevărul, doamnă Westlake, sora ta şi cu mine ne iubim şi am hotărât să ne căsătorim. Cu mine se va căsători şi nu cu altcineva!

Dorie ridică spre el o privire rugătoare.

— Nu, nu poţi face asta. Eu am greşit când te-am întrebat. Se întoarse către sora sa. Rowena, e un mincinos! Cum s-ar putea îndrăgosti vreodată cineva, de mine?

Se răsuci apoi spre Cole.

— Nu e cazul să faci asta. Eu n-ar fi trebuit să spun, ce am spus. Ar fi trebuit să ştiu că aşa ceva nu se poate. Rowena, am să-ţi spun ce am făcut. Eu…

Cole nu ştia cum s-o facă să tacă, dar trebuia s-o oprească. Nu mai suporta s-o vadă umilindu-se în faţa prea frumoasei sale surori, a cărei expresie trăda faptul că nu credea nicio secundă că Hunter se îndrăgostise de anosta ei surioară.

Pe Cole îl enerva această privire.

— I-am cerut domnului Hunter să… începu Dorina, cu vocea greoaie, ca a unui copil care-şi recunoaşte minciuna, ştiind că urmează pedeapsa.

Fără să stea pe gânduri, Cole lăsă mâna sănătoasă să-i alunece pe sub braţele ei şi o ridică în sus spre el. Era atât de micuţă, uşoară şi fragilă, ca un fulg. Trebuia cu orice preţ să-i oprească vorbele şi, în afară de a-i acoperi gura cu palma, nu mai ştia cum ar putea s-o facă să tacă. Aşa că o sărută. Nu era un sărut pasional, nici măcar un sărut adevărat, era doar un sărut de circumstanţă: greoi, cu gurile închise, fără afecţiune.

Brusc se desprinse, întorcându-se sfidător spre Rowena.

— Ei şi acum, nu crezi că…

Dar chipul i se acoperi de uimire, îşi înghiţi cuvintele privind la femeia pe care o ţinea strâns în braţe. Ea rămăsese lipită de el. Picioarele nu-i mai atingeau podeaua, iar trupul îi era moale ca al unei păpuşi de cârpă. Îl privea cu ochii larg deschişi şi încremeniţi de surpriză.

Preţ de un minut, timpul se opri, pentru Cole. Nu înţelegea ce se întâmplase, dar sărutul pe care-l împărţise cu această femeie, dacă putea fi numit sărut, acel gest era diferit de oricare alt sărut pe care-l experimentase. Sărutase sute de femei în viaţa lui. De

fapt, chiar îi plăcea să sărute şi n-a ratat nicio ocazie care i se oferise, fie că era cârciumă, sau în spatele bisericii. Dar acest sărut era ceva deosebit.

Ca şi când Rowena n-ar fi fost acolo, ca şi când el şi femeia pe care o ţinea în braţe ar fi fost singurii oameni pe pământ, el se întoarse din nou spre ea şi o sărută cu adevărat.

O trase mai aproape de el şi simţi imediat că nu era aşa de uscată cum crezuse. Dimpotrivă, avea rotunjimi încântătoare, iar statura ei mică îl fermeca. Era atât de micuţă, încât ar fi putut s-o acopere cu totul cu trupul său, dacă nu i-ar fi fost teamă că o pulverizează în interiorul braţelor lui.

O sărută întâi delicat, abia gustându-i prospeţimea, puritatea. În mintea lui, nu era nicio îndoială că era primul bărbat care o atinsese, care o strângea în braţe, care îşi lipise buzele de ale ei. Îşi aminti cât de ostilă şi de arţăgoasă fusese la prima lor întâlnire. Îi era cu neputinţă să recunoască în femeia blândă pe care o ţinea acum în braţe, pe cea de atunci. I se dăruia într-un fel, în care nicio altă femeie n-o mai făcuse. În sărutul ei era ceva greu de definit, ceva ce el nu simţise până atunci. Dacă n-ar fi cunoscut-o destul de bine, ar fi putut crede că e dragoste. Dar nu era posibil. Între ei, nu era nimic.

Mâna bolnavă îl durea, dar n-o mai simţea. O cuprinse cu ambele braţe, apoi folosindu-şi mâna stângă, îi întoarse capul pentru a-i simţi mai bine buzele. Îi sărută cu tandreţe buza de sus, convins fiind, că niciodată nu gustase ceva mai dulce.

Au trecut câteva minute, până când a auzit vocea Rowenei, Judecând după tonul ei, trecuse cam multişor, de când încerca să-şi facă simţită prezenţa.

Revenindu-şi cu greu, el se întoarse spre Rowena, văzând-o ca prin ceaţă, parcă era la mare distanţă. Încă o mai ţinea pe Dorie,

strâns în braţe. Nu-i venea să dea drumul acelui trup uşor, mlădios. Pa lângă asta, ea era atât de moale, încât s-ar fi prăbuşit, dacă o lăsa din braţe.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Rowena, cu vocea gâtuită de emoţie. Mă gândeam să arunc o găleată cu apă rece pe voi. Încercă să glumească, dar nu se amuza nimeni, căci avea în faţa ei doi oameni foarte tulburaţi.

— Da, eh, eu… începu Cole, bâlbâindu-se ca un şcolar. Trupul din braţele lui începu să prindă substanţă şi îşi dădu seama că domnişoara Latham îşi pusese palmele pe umerii lui şi îl împingea destul de tare.

— Domnule Hunter, îi spunea, în timp ce încerca să-l îndepărteze, te rog, dă-mi drumul.

Când mintea lui Cole începu să funcţioneze se simţi foarte jenat.

— Da, sigur… zise el, apoi îi dădu drumul domnişoarei Latham, ca şi când făcuse ceva interzis. Aceasta căzu pe spate, pe canapea, cu un zgomot surd. Nu se aplecă s-o ajute. De fapt, abia se abţinea să no ia din nou în braţe.

— Văd că vă iubiţi, spuse Rowena. N-am ştiut că asta-i situaţia. Dorie, cum ai putut să-mi ascunzi acest lucru? De ce nu mi-ai spus? Mai lăsat să cred că domnul Hunter n-a avut niciun alt motiv să te salveze din mâna tâlharilor, decât că avea conştiinţă, că era altruist, că era…

— Un nebun, spuse Cole încercând să-şi revină. Îşi trecu mâna peste ochi, aruncând pe furiş o privire spre domnişoara Latham, care era la fel de năucită, ca şi el. Dacă lui, un bărbat cu experienţă, nu i se mai întâmplase aşa ceva, ei, în mod sigur nu i se întâmplase.

— Ştiţi ce cred că ar trebui să faceţi voi doi? îi întrebă

Rowena cu vocea cuiva care n-a întâlnit niciodată vreun obstacol. Cred că ar trebui să vă căsătoriţi chiar acum. În clipa asta.

Dorie începuse să-şi revină.

— Rowena, dar este ridicol! Domnul Hunter…

— Da, se trezi Cole spunând. Ar fi grozav.

Rowena le vorbea, străbătând camera cu paşi mari.

Nici nu observă ultima remarcă a surorii sale.

— Mergem chiar acum la biserică şi…

— Nu! Dorie aproape că ţipa, iar cei doi se întoarseră brusc s-o privească. Stătea în picioare, cu pumnii strânşi.

— Dorie, glezna ta!

— Rowena, n-am nimic la gleznă, decât o vânătaie. Pentru o vânătaie nu se stă în pat. Se întoarse către Cole. Îmi cer scuze, domnule Hunter, pentru sora mea. Ei îi place să facă ordine în viaţa altora şi, cum aici n-are nici copiii, nici soţul, m-a găsit pe mine, iar acum şi pe dumneata. Ea îşi îndreptă spatele şi îl privi mândră. E drept că noi doi am vorbit despre… despre anumite lucruri, dar asta era acum câteva zile. Acum, treburile s-au schimbat.

— Ce s-a schimbat? întrebă el sec.

Bineînţeles, totul era la fel. De fapt, era foarte real şi din ce în ce mai clar. Rowena venise în Texas s-o mărite pe nesuferita ei surioară şi-şi pusese în gând să facă tot posibilul, pentru aceasta. Ori o mărita pe Dorie cu un bărbat chel şi în vârstă, ori cu un pistolar, pentru ea, era indiferent.

— Rowena, spuse Dorie încet. Poţi să ne laşi puţin singuri? Trebuie să vorbesc ceva cu domnul Hunter.

Rowena începu să râdă, într-un fel pe care Cole îl găsi vulgar.

— Nu sunt sigură că ar trebui să vă las singuri, păsărele îndrăgostite. Cel puţin până la nuntă!

Cole avea prea multă experienţă, pentru a putea fi dat gata de o femeie în acest fel, ca şi când ar fi fost olog şi ar fi avut nevoie de însoţitor. Aşa că îi aruncă o privire semnificativă, privire care pe mulţi bărbaţi îi făcea să priceapă că nu e de glumit cu el.

— Eu… ei, cred că am să aştept afară, spuse Rowena, părăsind camera în mare grabă.

Când se convinse că Rowena era dincolo de uşă, Dorie începu să vorbească.

— Domnule Hunter, acum câteva zile, am fost nebună să-ţi vorbesc în cel mod. Eram singură în Latham şi cred că mă cuprinsese panica, la primirea scrisorii de la sora mea, prin care mă anunţa că are de gând să vină în America şi, apoi în Texas, ca „să mă căpătuiască”, după cum se exprima. Când îşi pune ea ceva în gând, nu-i stă nimic în cale. Îmi mai scria că fusese sigură că, după moartea tatălui meu, mă voi îngropa în cărţile mele, fără să văd pe nimeni, cât despre căsătorie, ce să mai vorbim! Rowena a considerat întotdeauna că tot ce-i place ei trebuie să placă şi altora. Ea e fericită ca femeie măritată, aşa că şi eu ar trebui să fiu.

— Doar prin căsătorie, poţi avea cei şase copii, pe care ţi-i doreşti.

— Da, sigur, numai că la vârstă mea, aproape treizeci de ani, sunt cam bătrână să-mi mai întemeiez o familie.

— Deci avea dreptate sora ta că ţi-ai propus să-ţi îngropi viaţa. În timp ce vorbea, el o privea insistent, li era greu să recunoască în persoana din faţa lui pe cea care îi stârnise senzaţiile puternice de adineauri. Ea părea împietrită, dar sufletul îi era altul. Cole se surprinse zâmbind. Ar trebui probabil s-o viziteze mai des pe Nina. Numai că acum, în comparaţie cu puritatea domnişoarei Latham, cunoştinţa lui cu Nina, felul ei plicticos de a fi, faptul că vorbea când nu trebuie, toate astea i se

păreau mizerabile.

— Nu e treaba ta, sau a surorii mele, ce fac eu cu viaţa mea, spuse brusc Dorie.

Cole recunoscu că avea dreptate. Mai ştia că ar trebui să plece, fără să se mai uite înapoi. Dar, după tot ce a făcut, ce ar urma? N-ar fi trebuit să plece de acasă, la doisprezece ani, n-ar fi trebuit să tragă cu arma. Dacă n-ar fi încercat să salveze această femeie uscăţivă din mâinile hoţilor de la bancă, el n-ar fi fost acum aici, n-ar fi sărutat-o, nu s-ar fi simţit că acum.

Şi mai era ceva. Această femeie avea un mod de a fi care-l intriga. Probabil că-şi petrecuse prea mult viaţa, alături de femei de proastă calitate. Poate că toate femeile „bune” erau ca ea, dacă le-ar fi cunoscut. Dar se îndoia. Poate că problema era că ea îl provocase, iar el nu era capabil să întoarcă spatele unei provocări. Era suficient să-i spună cineva „Cole, nu vei fi niciodată în stare să faci asta”, şi i se zbârlea părul de pe spinare şi de pe gât. Ştia sigur că trebuia să facă exact ceea ce provocatorul îi spusese că nu e în stare.

Domnişoara Latham părea că-i citeşte gândurile. Părea să înţeleagă că el începuse să creadă că voia această căsătorie. Ea respiră adânc şi, după ce se relaxă, îl privi foarte calmă, privire care-l făcu pe Cole să realizeze că era chiar mai drăgălaşă decât crezuse la început.

— E foarte onest din partea ta, dar acum trebuie să-ţi cer să fii rezonabil. În lumina celor întâmplate, ar trebui să înţelegi că noi doi nu putem pretinde că suntem logodiţi. Nu e posibil.

Avea ceva, femeia asta, care-l făcea să ameţească.

N-avea habar despre ce vorbea ea. Tot ce ştia era că tare ar mai fi vrut s-o sărute din nou. Oare ceea ce se petrecuse între ei fusese o şansă? Ceva ce se poate întâmpla doar o singură dată?

— De ce nu e posibil? De ce?

— Atracţia unuia faţă de celălalt a schimbat tot. Nu mi-am imaginat că între noi doi ar putea exista vreun magnetism. Eu nu sunt atrasă de bărbaţii care sunt nişte criminali. Poţi să fii sigur că tot ceea ce eu… noi am simţit m-a şocat şi pe mine, la fel de mult, ca pe tine. Având în vedere această atracţie, eu consider că nu e posibil, sub niciun motiv, să mai fim împreună. Urmările probabile sunt mult prea îngrozitoare, ca să mă pot gândi la ele.

Cole privi lung la paharul de whisky de pe masă. Din păcate era gol. Simţea o nevoie disperată, în acel moment, de băutură. Oare despre ce naiba vorbea această femeie? Care urmări?

Ea îl privea foarte liniştită.

— Domnule Hunter, consider că totul a fost o greşeală. Greşeala mea. Ţi-am spus că eram panicată de vestea sosirii iminente a surorii mele. Am născocit atunci o schemă, care s-a dovedit foarte naivă. Îmi pare rău că am generat toate acestea şi aş vrea să le pun capăt.

— Care urmări? repetă el, străduindu-se să înţeleagă despre ce vorbise ea. De obicei, le înţelegea pe femei; aşa cum de obicei înţelegea limba engleză.

Ea oftă, căci era nevoită să explice un lucru atât de simplu.

— Când ne-am… oh, sărutat, între noi a existat o foarte mare atracţie. La care nu m-aş fi aşteptat. N-am simţit-o în ziua când te-am întâlnit în camera ta. Dacă te căsătoreşti fictiv cu un bărbat faţă de care nu simţi o atracţie, nu e nicio problemă. Dar o căsătorie falsă cu cineva care vrea să… să…

Citi pe chipul lui frumos că tot n-a înţeles, şi atunci continuă:

— Copiii, domnule Hunter, copiii, spuse ea brusc. Se strâmbă. Probabil pentru unul ca tine e greu de înţeles că… că drepturile maritale, ca să le spun aşa nu sunt exercitate de plăcere. Ceea ce

fac un bărbat şi o femeie conduce la procrearea copiilor. Bazată pe senzaţiile pe care le-am avut amândoi în timpul acelui unic sărut, cred că dacă ne-am petrece un timp mai îndelungat împreună, am… am, ei bine, am sfârşi-o în pat şi, mi-e teamă să am un copil cu tine. Nu-mi pot imagina un tată mai rău decât tine, asta e, dacă ai sta prin apropiere, ceea ce mă îndoiesc. În orice caz, nu vreau să cresc singură un copil, dar şi mai puţin vreau ca pruncul meu să aibă un tată care nu ştie altceva decât să pună puşca la ochi.

Cole se holba la ea, era tot ce putea face în acel moment.

— Mai există vreun strop de whisky pe aici? întrebă el răguşit. Aşteptă apoi ca ea să-i întindă sticla. Spre deosebire de sora ei, care-i turnase băutura graţios într-un pahar, ea îi întinse toată sticla, având pe chip expresia unei profesoare, care se putea traduce cam aşa: „Pricepi ce vreau să spun?”

Deşi nu-i venea uşor, Cole puse sticla jos, apoi se aşează şi el greoi, pe un scaun privind-o pe Dorie. E clar că nu era o fricoasă. Nu-i spusese că-l urăşte şi nici nu negase că vrea să se culce cu el. Dimpotrivă, îi mărturisise că nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să facă dragoste cu el, dar dacă o făceau, ar fi putut avea un copil, iar el ar deveni cel mai nefericit tată. Din câte îşi amintea, nimeni nu mai formulase până atunci posibilitatea ca el să devină tată. În cel mai rău caz, era considerat cel mai rapid trăgător, mediator şi, din timp în timp, amant. Niciodată încă nu fusese privit ca posibil tată al unui copil care nu exista încă.

Poate că îmbătrânise. Nu era un fel normal de a fi, pentru o femeie. Îşi amintea de femei care, după primii doi nasturi descheiaţi la bluză, încetau să mai gândească. După ce săruta o femeie şi-i străbătea pe amândoi un curent ca un fulger, asemănător celui simţit cu câteva minute în urmă, niciunul din ei nu mai era în stare să gândească în următoarele două ore. Era

inconfortabil. Fără gânduri. Pasiune. Pasiune de modă veche.

Nu însă cu searbăda micuţă domnişoară Latham. Cu ea nu există pericolul lipsei de control. Se dădea înapoi din faţa pasiunii şi spunea că şi-o doreşte, dar fără consecinţe.

Era desigur, foarte cerebrală. Singura femeie cerebrală pe care o cunoscuse, nu era însetată, nu curgea foc în venele ei. Dar Dorie era. El o simţise. Cu toate acestea, era capabilă să se controleze.

— Domnule Hunter, te simţi bine?

Nu, ar fi vrut el să spună. Nu se simţea bine. Se simţea bine până să o întâlnească pe această femeie. Acum însă începuse să se îndoiască de tot. Era necesar să se încurajeze singur că viaţa nu-i fusese o irosire inutilă. Se simţea aerian. Nu voise casă. Niciodată nu avusese. Nu pentru că nu şi-ar fi dorit-o, ci pentru că o casă însemna să se stabilească într-un loc. Nu se gândise niciodată că ar fi fost un tată mai rău decât oricare alt bărbat, dacă ar fi făcut un copil. De fapt, îi plăcea să creadă că are puţine lucruri de spus unui copil. Şi, în niciun caz, despre arme. Nu era prea şcolit şi îi plăcea să treacă mai repede peste acest capitol.

Imediat, deveni foarte important pentru el, să o facă să înţeleagă că era ceva mai mult decât un pistolar. Şi un erou. Se simţea măgulit, când era numit erou. Când ea îi spusese însă, „erou“, sună mai degrabă a „persoană fără judecată”, care nu se gândea la consecinţele viitoare ale acţiunilor sale.

— Oare cum am să rezist, până mi se vindecă braţul?

Ea îl privi uimită.

— N-am idee. Vrei bani? Vreau să spun că e vina mea, că tu… Ei, de fapt nu e numai vina mea, dar într-un fel, mă simt responsabilă pentru că ai fost rănit. Poţi să-ţi dau o poliţă.

— Nu vreau mila ta. Vreau o slujbă. Ea zâmbi palid, un

zâmbet şters, singurul de care era capabilă, se gândi el.

— Cu prima ocazie când voi vrea să ucid pe cineva, să fii sigur că pe tine te voi angaja.

Cole trebuia să recunoască faptul că femeia îi intrase pe sub piele, aşa cum nu reuşise nicio alta până atunci.

— Eu nu ucid oameni, spuse el brusc.

— Sigur că nu, cu un braţ în starea de acum. Gura i se strânse într-o linie subţire. Domnule Hunter, am vorbit despre viitorul tău, acum câteva zile, înainte de a se fi întâmplat toate astea şi atunci viitorul nu te îngrijora atât. Chiar încercam să te avertizez că ţi s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta.

Oare de ce se simţea ca atunci când îi vorbea maică-sa? Ea avea obiceiul să zică: „Ţi-am spus că s-ar putea întâmpla, dar n-ai vrut să mă asculţi. Trebuia să faci ca tine. Nu asculţi niciodată, pe nimeni”.

Cole îşi trecu palma peste ochi. Dacă ar fi ucis pe cineva, atunci, pe această femeie ar fi ucis-o. Dar nu. Exista ceva şi mai rău, decât s-o ucidă, iar el se hotărî să-i facă o demonstraţie.

— Domnişoară Latham, mi-ai oferit o slujbă. Ţi-o accept.

Era rândul ei să se aşeze.

— Nu, şopti ea, e o greşeală.

El simţi cum începe să-şi recapete puterile.

— Domnişoară Latham, spune-mi, cum îţi petreci timpul?

— Poftim?

— Timpul. Cum îşi petreci timpul, când eşti acasă, la Latham? Nu te văd lucrând pământul ca o ţărancă. Nu te văd organizând petreceri şi ceaiuri în grădină. Ce faci tu în acel oraş, de când te-a părăsit tatăl tău?

Era rândul ei să-l privească surprinsă…

— Văd că şi tu ai făcut ceva investigaţii.

Pe toţi zeii! La un asemenea compliment făcut de această mică uscătură, simţi că-l trec căldurile. Trebuia să-şi vină în fire, aşa că o lăsă să continue.

— Sunt latifundiar spuse ea, apoi făcu o pauză. Cole îi putea observa emoţia pe figură. Deci nu era un jucător chiar atât de bun de pocher.

— Tata mi-a lăsat mie oraşul Latham, căci Rowena are un soţ bogat. Făcu o pauză. Tata nu credea că-mi voi găsi vreodată un soţ, fie el bogat, sau sărac, aşa că mi-a lăsat un suport material destul de modest. Oricum, Latham este un oraş mic, care n-ar exista dacă n-ar fi calea ferată. Cele câteva magazine şi case, sunt ale mele.

— Eşti perceptor? îşi dădu seama că e o josnicie din partea lui, dar voia să o facă să se simtă neînsemnată, aşa cum şi el îl făcuse nedemn.

— Şi reparator de acoperişuri şi ascultător de motive, de ce au întârziat dările, şi, cam totul în acel oraş. Dacă-mi permiţi să-ţi dau un sfat, domnule Hunter, dacă îţi oferă cineva un oraş, să nu-l iei!

El izbucni în râs.

— Am să ţin minte. Nu mi-a dat nimeni până acum acest sfat. Privi o clipă spre ea, aşa cum stătea acolo, cu mâinile adunate în poală. Am impresia că ai nevoie de un bărbat din mai multe motive, decât acela de a o face pe sora ta să te lase în pace.

— Aşa este, zise ea, privindu-l ca şi când i-ar fi spus că nu e prea isteţ. Ştiu asta. Îmi doresc foarte mult un soţ. Îmi doresc să am un bărbat care să mă scutească de administrarea oraşului Latham. Tatăl meu era omul care nu permitea nimănui să stea degeaba. Era un… Părea că-şi caută cuvântul potrivit.

— Un tiran?

— Exact, spuse ea, privindu-l cu ochi scânteietori, aproape

prietenoşi. Era un tiran îngrozitor. Îl iubeam, dar eram în acelaşi timp terorizată de el, ca şi ceilalţi. Bineînţeles, cu excepţia Rowenei. Dar asta e altă poveste. Tata spunea că niciuna din fiicele lui nu are tărie de caracter, că sunt prea blânde, dar că, până la urmă, eu nu ml voi mărita, ca Rowena, ca să dau oraşul pe mâna unui ticălos, care vrea doar banii mei.

— De ce nu? întrebă Cole, ştiind că era o întrebare ridicolă.

— Tata spunea că sunt mult prea cerebrală, ca să mă mărit cu un ticălos. Spunea că ar trebui să mă mărit cu un bărbat cu mintea sănătoasă şi foarte judicios.

— Şi atunci de ce nu te măriţi cu râşniţa de piper? nu se putu el abţine.

— Alfred n-ar fi avut habar cum să fie dur cu chiriaşii. Am încercat să-i explic Rowenei că Alfred munceşte acum din greu pentru că n-are încotro. Dacă ar avea banii mei, el n-ar mai mişca un deget. Sub învelişul de om harnic, se ascunde un bărbat foarte delăsător. Vreau să găsesc un om care să muncească, unul care să se lupte cu chiriaşii tatălui meu, în timp ce eu să stau acasă.

— Ţi-ai plănuit viaţa, până în cele mai mici amănunte.

— Desigur. Dacă nu te planifici, îţi treci viaţa plutind în derivă. Asta merge la tinereţe, dar nu suntem veşnic tineri.

Cole se foi pe scaun.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să te întreb ceva personal. Nu-i aşteptă permisiunea. Ai făcut ceva care să nu fi fost cerebral?

Ea nu şovăi.

— I-am cerut unui pistolar să se căsătorească cu mine.

Cole tresări speriat. Pentru o clipă, nu mai spuse nimic. Căută în fundul buzunarului şi găsi o ţigară în foi, dar era imposibil să o ţină şi să o aprindă, cu o singură mână. Poate era vanitos, dar era obişnuit ca femeile să-i acorde atenţie. Oricare altă femeie din

lumea asta, fiind în cameră cu el, ar fi zburat să-l ajute să-şi aprindă ţigara. Domnişoara Latham însă îl urmărea nemişcată, fără să-i ofere ceva. Enervat aruncă ţigara neaprinsă, pe măsuţa de lângă scaun.

— Ai dreptate, domnişoară Latham. Ai dreptate în toate. Încep să simt cum zilele mele de ucigaş cu sânge rece se apropie de sfârşit. El ezită, dându-i timp să-l contrazică, dar ea tăcu. Oare de ce nu facem noi doi o înţelegere? Eu te ajut pe tine, tu, pe mine.

— Ce vrei să spui?

— Acum câteva zile ai venit la mine, pentru că voiai s-o faci pe sora ta să creadă că ai deja un soţ şi astfel să te lase în pace să-ţi vezi de… cercetările tale, parcă aşa le-ai spus.

Aştepta ca ea să-l aprobe.

— Voiai să-ţi termini cercetările pentru găsirea unui soţ potrivit, un bărbat care să te ajute să strângi chiriile, să ţină piept văicărelilor chiriaşilor şi să fie un tată tandru pentru copiii tăi. E corect?

— Da.

— Eu, am nevoie să locuiesc undeva, timp de câteva luni, până mi se vindecă braţul. De asemenea ar putea fi interesant să începem o afacere.

— Înţeleg. Dar având în proprietate un oraş, e greu de făcut o afacere.

— Poate aş putea încerca să deschid o cârciumă. Şi, când toate astea vor lua sfârşit, aş putea să-mi cumpăr un teren şi să mă stabilesc.

— Nu cred c-o să meargă.

— De ce nu? întrebă el.

— Pentru că… ştii tu. Nu cred că vom reuşi să stăm prea mult timp.

Cole nu-şi putea crede urechilor. Poate datorită concepţiilor sale, nu alergase niciodată până atunci după femei. Ele veneau întotdeauna la el. Desigur pretindeau că întâlnirile cu el erau întâmplătoare, deşi nu erau. El nu făcea altceva decât intra în oraş şi în câteva ore mai multe fetiţe drăgălaşe se postau acolo unde puteau fi văzute de el. Iar acum, iat-o pe această femeie pipernicită, care recunoscuse că n-o voia niciun bărbat, cu excepţia unui bondoc, chel, cu pete pe cap, şi acesta probabil, doar pentru banii ei, tocmai ea, afirma că el, el, Coleman Hunter, n-ar fi în stare să se stăpânească dacă stă prea mult timp în preajma ei.

— Crede-mă, domnişoară Latham, spuse el cu un sarcasm muşcător, reuşesc să-mi păstrez controlul „Chiar dacă ar trebui să vizitez bordelul de şapte ori pe săptămână”, se gândi el. Această femeie era prea de tot! Insinuând că şi-ar pierde stăpânirea de sine, în preajma ei, era mai mult decât putea el suporta. Voia cu orice preţ să-i demonstreze, cât îl judecase de greşit.

— Aşa cum o ştiu eu pe Rowena, ea nu va părăsi Texas-ul, până nu ne va vedea căsătoriţi, continuă ea pe neaşteptate, gândurile lui Cole. Dacă falsa noastră logodnă va dura patru ani, ea va sta aici şi va aştepta patru ani. Sora mea poate părea blândă şi dulce, dar este din oţel pe dinăuntru.

— Oare cum putea tatăl vostru să creadă că fetele lui sunt blânde? murmură Cole.

Cole ştia că în ochii domnişoarei Latham cunoştinţele şi deprinderile lui nu făceau doi bani. Viaţa îl învăţase însă să ia decizii rapide. Poate şi cuvintele ei, poate şi faptul că era ţintaş, poate amândouă îl făceau să vadă astfel lucrurile. Lăsând la o parte banii, oare cu ce se va ocupa, până i se va vindeca braţul?

Ea nu-şi îngăduia să dorească să-şi ducă până la capăt originala propunere, dar Cole observase, când ochii au trădat-o, că

se simţea vinovată, când venise vorba de braţul lui. Cole nu simţise niciodată altceva decât blândeţe faţă de femei, dar aceasta îl stârnise. Se hotărî rapid că trebuie să uzeze de tot ceea ce începuse să cunoască în legătură cu ea. Dacă o credea pe Rowena un tiran, atunci înseamnă că nu-l văzuse niciodată pe Cole Hunter, în acţiune!

— E-n ordine, domnişoară Latham, din moment ce nu ai niciun motiv să te simţi responsabilă pentru ce mi s-a întâmplat, înseamnă că, exceptând ceea ce mi-ai plătit acum câteva zile, toţi banii pe care îi am sunt doi dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi. Şi chiar acesta era adevărul, dar el fusese altă dată în situaţii şi mai proaste. Găsea, totuşi întotdeauna pe cineva care să mizeze pe el, la jocul de pocher. Şi cum era norocos, câştiga suficient cât să trăiască. Dar. Nu trebuia să ştie ea, toate astea.

— După părerea mea, îmi eşti datoare.

— M-am oferit să-ţi plătesc.

— Şi ţi-am spus că nu vreau milă. Vreau să învăţ o meserie. (Cam tot atât de mult cum dorea ciumă bubonică.) Nu-şi putea imagina cum i-ar sta ca negustor, chiar dacă în magazin s-ar fi vândut bere. Datorită ţie, am descoperit posibilitatea de a învăţa ceva care să-mi folosească peste câţiva ani. Pentru prima dată, mi-am dat seama că modul meu de viaţă mă conduce la degradare şi moarte. Am întrezărit posibilitatea de a deveni un om respectabil. Am văzut calea de a deveni mai bun, de a duce o viaţă ca lumea. E prima dată când mi s-a oferit o asemenea şansă şi, contrar părerilor tale despre mine, nu sunt nebun. Domnişoară Latham, vreau să profit de acest prilej.

Cole se gândi că şi-a ratat cariera. Poate ar fi putut fi predicator sau vânzător de piei de şarpe, sau senator. Ei, şi cum era umflat de ifose ca un balon, se gândi că ar fi putut fi chiar

preşedinte, mai înainte ca ea să poată spune o vorbă, el continuă, ducându-şi gândul până la capăt:

— Vreau să te întreb ceva. Câţi bărbaţi te-au sărutat?

Ea se holbă la el.

— D… Doar tu.

— Aşa am bănuit şi eu. Se pare că înţelegi că există ceva special între noi, ceva aparte. Te asigur că nu e aşa. Experienţa pe care am trăit-o noi e aceeaşi pentru toţi bărbaţii şi femeile care se sărută. Dacă te-ai fi sărutat cu domnul Piper al tău, ai fi simţit acelaşi lucru. Ea încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Dar se citea pe faţa ei, iar privirea pe care o avea aproape că l-a determinat să-şi retragă minciuna. Dar n-a făcut-o. Ai impresia că dacă vom sta mai mult timp împreună, nu voi mai fi în stare să mă stăpânesc şi voi muri, dacă nu fac dragoste cu tine. Nimic nu e mai departe de adevăr ca acest gând.

El continuă, nelăsând-o să scoată un cuvânt:

— Domnişoară Latham, îşi ofer o propunere de afaceri: mărită-te cu mine pentru şase luni şi lasă-mă să-ţi conduc oraşul în acest timp. La sfârşitul celor şase luni, dacă am muncit satisfăcător, vreau să-mi dai cinci mii de dolari. Va fi riscul vieţii mele.

— N-ar fi mult mai simplu, să te angajez ca responsabil la strângerea dărilor?

Al naibii să fie! Această femeie avea un fel dezarmant de a vedea adevărul gol, goluţ! El zâmbi uşor.

— În afară de cazul când, fiind mai mult decât un responsabil cu strânsul birului, sora ta, şi-ar vedea de drum. El îşi arcui o sprânceană. Poate voi fi invitat la nunta ta cu Alfred. Îl vor însoţi şi copiii? Apropo, ce vârstă au copiii lui?

— Băieţii lui au douăzeci şi cinci, douăzeci şi trei şi douăzeci

de ani, spuse ea.

Pentru un moment, Cole rămase atât de uluit de această informaţie, încât nu mai scoase un cuvânt.

— Nu sunt chiar bebeluşi, nu-i aşa? spuse el încet, gândindu-se că această femeie micuţă nu era deloc ceea ce părea la prima vedere. Când s-au întâlnit prima dată, a crezut că ea nu are nevoie de nimeni; i se părea capabilă să-şi poarte singură de grijă şi unei jumătăţi din populaţia globului, de deasupra. Acum abia, începuse el să aibă un tablou clar al motivelor care au împins-o să ceară în căsătorie un pistolar.

Pe de o parte, Cole ştia că are sânge de „erou” în el, începuse să urască acest cuvânt, aşa că se simţea oarecum protectorul ei. Soră-sa încerca s-o mărite cu un bărbat puturos, care avea trei băieţi mari. Fără îndoială că s-ar fi mutat toţi patru în casa ei, i-ar fi luat oraşul şi i-ar fi cheltuit banii.

Cole obosise să vorbească, să argumenteze. Aproape brusc, simţi un val de simpatie pentru Rowena. Nu era de mirare să-i era teamă să-şi lase sora lipsită de apărare, singură, într-o casă atât de mare, la cheremul oricărui căutător de aur din ţară. Nu era de mirare că încerca s-o forţeze să se mărite cu un bărbat, care ar fi putut s-o protejeze. Greşeala Rowenei era că socotise că un bărbat în vârstă, cu trei băieţi mari, era potrivit pentru această treabă…

— Te vei mărita cu mine, înţelegi? După aceea, poţi să mituieşti un judecător, ca să anuleze căsătoria, dacă vrei, dar acum avem nevoie unul de altul. Tu ai nevoie să fii protejată de bine intenţionată ta soră, iar eu am nevoie de un loc unde să-mi atârn pălăria, până mă însănătoşesc. În timp ce-şi încheia discursul, el îşi Încleştă mâinile pe braţele ei şi o săltă de la podea. Erau acum nas, în nas. Şi să nu mai scoţi o vorbă despre copii, sau despre faptul că aş fi un criminal, orj despre orice altceva. Voi face ordine în acel

oraş al tău. Se pare că chiriaşii au dus-o bine cu tine, la plata cu întârziere a cotelor.

— Ai de gând să-i împuşti? întrebă ea, cu sufletul la gură. Oare ţinea morţiş să-l înfrunte sau o făcea fără să se gândească?

— Poftim, spuse el, cu vocea plină de mânie, în timp ce începuse să-şi descarce pistolul prins la brâu. Îl jignise prea tare. De fapt, durerea îi săgeta braţul şi simţi cum rana începu să-i sângereze, în timp ce-şi smulgea arma. Putea să şi moară, însă, nu s-ar fi lăsat până nu-şi ducea până la capăt, gestul de bravadă. Era ameţit de durere când îi întinse centura, ca pe o ofrandă şi numai voinţa de fier, îl mai ţinea în picioare. Îţi dau arma mea, zise el. N-am s-o folosesc, ca să strâng datoriile în oraşul tău şi dacă voi încerca să te ating în vreun fel, îşi dau voie să mă împuşti. Acum facem înţelegerea?

Tăcută, foarte serioasă, ea luă de la el centura cu arma grea. Păru că-i trebuie mult timp până să se hotărască. În final, ea spuse „da“ şi asta a fost tot.

Cole nu ştia dacă trebuie să fie fericit sau speriat, dar nu dădu voie emoţiei să se manifeste.

— E-n ordine. Mergem? Ne aşteaptă sora ta.

Îi oferi braţul sănătos. După o scurtă ezitare, ea îşi strecură mâna mică pe sub braţul lui şi porniră amândoi către uşă. Dorie purtând arma lui Cole în mâna stângă. Un capăt al centurii se târa pe podea.

CAPITOLUL 5

Dorie încerca să stea cât mai la marginea locului ei, dar îi venea greu. Autocontrolul fusese principala ei preocupare în ultimele zile, dar acum îi era aproape imposibil să şi-l mai impună. În dormitorul din vagonul particular al Rowenei, vagon împrumutat de la un ardent admirator lipsit de speranţe, Dorie stătea faţă în faţă cu un străin, care-i devenise soţ. Când născocise planul de a se căsători cu un pistolar, ideea i se păruse strălucită. În sfârşit, i-ar fi şocat pe toţi. Ar fi şocat-o pe sora ei, care credea că ştie totul despre Dorie; i-ar fi şocat pe toţi locuitorii din oraşul Latham, care râdeau de ea că a rămas fată bătrână. Aproape că şi-ar fi dorit să mai trăiască şi tatăl ei, să-l poată şoca şi pe el. Deşi se îndoia că l-ar fi şocat ceva pe Charles Latham. Dorie putea să-i spună că s-ar fi măritat cu o omidă şi el nu s-ar fi sinchisit, i-ar fi spus doar „Nu”. Chiar dacă ar fi cerut-o în căsătorie preşedintele Statelor Unite, tatăl ei ar fi spus „Nu”. Zicea că-i permisese uneia din fete să-l părăsească, pe cealaltă însă n-avea de gând s-o lase să plece cât timp trăia el.

Astfel, Dorie a crescut într-o casă dominată de un totalitarism rece, cu un tată care era mai mult moşier decât părinte, care accepta doar părerile lui, atât în casă, cât şi în afara ei, în oraşul asupra căruia era stăpân. Singurul lucru care-l îmbuna era frumuseţea Rowenei.

Charles Latham se căsătorise în mod intenţionat cu o femeie obişnuită, spunând că vrea o soţie care să-i fie credincioasă. Rowena a întrebat mereu dacă el îi spusese acest lucru şi mamei lor. Dar Rowena a trăit într-o lume de vis şi dragoste. Bineînţeles că Charles Latham îi spusese micuţei şi înfricoşatei sale soţii că s-a căsătorit cu ea pentru a-i putea face copii şi pentru că nu trezea

interesul altui bărbat. Dorie se întrebase dacă mama sa îşi dorise să moară, după ce dăduse naştere celei de-a doua fiice. Fără îndoială că auzise până în cele mai mici amănunte cât de dezamăgit fusese soţul ei pentru că adusese pe lume o altă fată şi nu un băiat care să-i ducă mai departe numele, aşa că s-a hotărât să-şi încheie viaţa.

Mama ei nu era singura a cărei viaţă fusese condusă de voinţa de fier a lui Charles Latham. După moartea tatălui său, Dorie descoperi că nu prea ştia ce să facă cu libertatea. Toată viaţa îl avusese pe tatăl ei, care-i spunea când să meargă la culcare, când să se scoale, când să mănânce. Viaţa ei era planificată şi se desfăşura după un orar făcut de el, înţelesese desigur că viaţa izolată, petrecută aproape în compania tatălui ei, o făcuse puţin… altfel. Frumuseţea incredibilă a Rowenei îi dăduse acesteia posibilitatea să aibă o viaţă foarte asemănătoare cu a celorlalţi oameni. O femeie ca Rowena nu trebuia să iasă din casă pentru a întâlni pe cineva; oamenii veneau la ea. În ciuda străduaniei tatălui ei de a o izola, Rowena se afla în mijlocul oamenilor, până când în final apăru Jonathan Westlake, care o luă cu el, pentru totdeauna”.

Pe Dorie însă n-o căuta nimeni. Niciun tânăr chipeş nu riscase să înfrunte mânia tatălui ei şi să ciocănească la uşa principală, pentru a cere s-o vadă. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, iar tatăl ei l-ar fi refuzat, Dorie nu era destul de frumoasă, pentru a-l face să se răzgândească.

Rowena părăsise oraşul Latham, cu şase ani în urmă; ea plecase de lângă tatăl ei, dar Dorie trebuia să rămână. Dorie trebuia să rămână în acea casă mare şi întunecoasă, lucrând ca menajera şi secretara tatălui său. Trebuia să-şi petreacă serile în aceeaşi încăpere cu el, fără să vorbească, fără să vadă pe altcineva. Pur şi simplu, stătea. El spunea că-l părăsiseră deja

două, din cele trei femei şi, pentru nimic în lume, n-o va lăsa şi pe a treia să plece. Aşa că îi permitea foarte rar lui Dorie să se îndepărteze de privirile lui.

La moartea lui, Dorie simţi cu greu altceva decât uşurare. Poate că l-a iubit, dar el nu permitea în casa lui blândeţe sau dragoste. Charles Latham considera că în toate trebuie să existe o disciplină. Rowena spunea odată că tatăl lor o sărutase pe mama, doar de două ori în viaţă şi aceasta demult, pe vremea când ei încă mai credeau că bebeluşii se fac prin sărut.

În toţi aceşti ani trăiţi alături de tatăl său, reprimându-şi orice emoţie, trăind cu teama de el şi de furiile lui, Dorie se gândea la ce ar vrea să facă în momentul când va fi liberă, căci moartea lui semnifica eliberarea ei. Îşi imagina tot felul de grozăvii, cum ar fi o călătorie în ţări străine. Îşi imagina că ar deveni brusc la fel de frumoasă ca Rowena, provocând doar prin ridicarea sprâncenelor tulburarea bărbaţilor în toată firea.

Ceea ce nu-şi imaginase însă era că va rămâne cu povara administrării unui întreg oraş. Oamenii pe care îi întâlnea, chiar dacă nu-i cunoscuse niciodată până atunci, păreau să s-au transformat peste noapte în nişte enorme palme deschise, care cereau să le umple. Ea trebuia să găsească bani pentru repararea acoperişurilor, să fixeze porţile, să cureţe canalele. Păreau că nu se mai sfârşesc treburile care trebuiau făcute.

Şi, ca şi când n-avea destule necazuri pe cap, sosi o telegramă de la Rowena prin care aceasta îşi anunţa sosirea, în câteva zile.

Iar Rowena, dulcea, scumpa Rowena, care nu-şi putea ţine niciodată gura, o ameninţase în mesaj că intenţiona, ca în timpul şederii ei, să-i găsească surorii mai mici, un soţ.

Bineînţeles că telegrafistul răspândise ştirea în tot oraşul, astfel că ştiau acum vestea şi jumătate din călătorii care treceau cu

trenul prin oraş.

Dorie nu s-ar fi mirat ca întreaga populaţie din San Francisco să ştie că sora ei, căreia îi plăcea să se amestece în treburile altora plănuise să-i găsească un soţ.

Dorie îşi iubea sora, dar uneori Rowena era lipsită de elementarul bun simţ. S-a gândit oare că Dorie va fi îngrozită când va citi telegrama, în loc să exclame: „Oh, ce splendid! Sora mea mă va mărita cu un bărbat pe care nu-l cunosc!”

În timp ce Dorie îşi revenea după. Primul şoc, fiind nevoită să asculte zilnic chicotelile şi ironiile chiriaşilor, fie ei tineri sau bătrâni; bine intenţionată ei soră îi trimise o altă telegramă, prin care o ruga să-i facă plăcerea şi să nu se căsătorească încă cu Alfred, mai înainte ca ea să fi sosit acolo.

Poate că Dorie greşise pomenind de Alfred. Cam cu doi ani în urmă, înainte de moartea tatălui lor, Rowena trimisese, din încântătorul ei conac din Anglia, o scrisoare, prin care comunica că era îngrijorată în legătură cu sora ei mai mică. Spunea că are de gând să revină în America şi să-i găsească un soţ. Pe Dorie o îngrozise această veste pentru să ştia că, dacă tatăl lor hotărâse ca fiica mai mică să nu-l părăsească sub niciun motiv, decizia Rowenei îi va face viaţa şi mai insuportabilă, decât era. După gafa făcută de Rowena, cam aşa gândea Dorie în legătură cu mariajul ei, tatăl lor îşi ţinea fiica mai mică, aproape ca o ostatică. Abia după trecerea anilor, el îi mai slăbi puţin frâul claustrării. Treptat, Dorie primi permisiunea să se plimbe pe câmpurile din spatele casei, aşezându-se pe malul râului, în câte o după-amiază, cu o carte în mână. Tatăl ei o luă cu el în trăsură, când mergeau să strângă chiriile. De fapt, cu fiecare lună care trecuse, după plecarea Rowenei, Dorie şi tatăl ei, deveneau tot mai apropiaţi.

Nu-şi vorbeau, dar semănau din ce în ce mai puţin a prizonier

şi paznic, cum fuseseră până atunci.

Dacă Rowena îşi punea în aplicare planul şi se întorcea să-l silească pe tatăl lor să-i dea voie lui Dorie să se mărite, aceasta ştia că viaţa ei urma să se transforme într-un adevărat iad.

Se gândea că dacă Rowena ar fi ieşit învingătoare şi i-a fi găsit un bărbat minunat cu cară să se mărite, ea ar fi fost fericită. Dar gustul Rowenei în materie de bărbaţi înclina spre boemi cu cămăşi boţite, care debitau prostii în genul: „Viaţa e ca o şosea pe care puţini pot călători”. Astfel de inepţii nu aveau niciun sens pentru Dorie, dar o făceau pe Rowena să simtă că i se înmoaie genunchii. Dorie îi spusese Rowenei de o mie de ori că nu avea înţelepciunea să aleagă pe cineva la fel de puternic şi de inteligent ca Jonathan, că de fapt el o asaltase, până când Rowena, cedase din plictiseală.

Pentru a se salva de la o căsătorie cu un bărbat care bea lichior şi poartă inel cu piatră roz, Dorie începuse să-i scrie surorii sale că a hotărât să se mărite cu un bărbat din Latham. Din păcate ea nu s-a gândit suficient de departe, înainte de a numi, la întâmplare, un bărbat. Un bărbat fictiv ar fi putut muri într-o tragedie, romantică, iar Dorie ar fi putut purta doliu, jelindu-l.

În loc să facă aşa, ea i-a scris Rowenei despre unul din bărbaţii pe care amândouă îl cunoşteau foarte bine: Alfred Smythe. Când îşi începuse şirul scrisorilor, tocmai murise şi cea de-a doua soţie a lui Alfred. Ea şi tatăl ei au trecut în trăsură, pe lângă Alfred. Dorie îl considera cam de aceeaşi vârstă cu tatăl ei. Alfred îşi ridică ochii spre Dorie, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva ea urma să fie numărul trei.

De aici totul luă amploare. Spre marea ei supriză, Dorie constată că are talent de romancieră. Poate pentru că nu-şi trăia viaţa, ea descoperi că poate trăi prin poveştile aşternute pe hârtie.

Astfel începu să compună o mare poveste de dragoste cu Alfred. Şi, cu cât scria mai mult, cu atât erau răspunsurile Rowenei mai entuziaste, aşa că descrierile lui Dorie deveneau tot mai înflăcărate. Începuse să-l glorifice pe Alfred, să povestească plină de ifose despre plimbările cu el, despre cât era el de tulburător. Îi povestise Rowenei că Alfred pare a fi un simplu patron de magazin. Adevărul era însă că era implicat în nişte afaceri hazardate şi primejdioase. Deoarece, pentru cunoştinţele limitate ale lui Dorie, a fi îndrăzneţ însemna a scăpa de sub privirile tatălui o oră întreagă, ea nu reuşise niciodată să explice cu ce se ocupa de fapt Alfred. Şi de altfel, aluziile erau cu mult mai interesante, decât realitatea.

Când însă Rowena obosise să tot aştepte anunţul matrimonial al lui Dorie, ea îi trimise o scrisoare, prin care o anunţa că vine în America să aranjeze căsătoria. Atunci Dorie i se destăinui că a rupt legătura cu Alfred, aşa că nu era necesar ca Rowena să vină. La rândul ei, Rowena trimise telegrama pe care o ştia tot oraşul, prin care o anunţa că soseşte, ca să-i găsească un alt soţ surioarei decepţionate.

După cel de-al doilea mesaj al Rowenei, Dorie intră în panică. Ce putea face? În felul său, Rowena era, la fel ca şi tatăl lor, un mare tiran. După toate scrisorile pasionante pe care Dorie le trimisese surorii sale, Rowena credea cu adevărat că ea îl iubea pe acel mizerabil care era Alfred Smythe, aşa că nu vedea nimic rău în faptul că o îndemna pe Dorie să se căsătorească. Dorie consideră că singurul lucru pe care-l putea face era să se căsătorească cu altcineva. Iar acest altcineva trebuia să satisfacă spiritul romantic al Rowenei şi s-o facă să creadă că Dorie s-a îndrăgostit nebuneşte de el, fulgerător, după marea ei pasiune pentru Alfred.

— Dorie nu era deloc fiica tatălui său. Când se hotărâse să-şi

ia un soţ, primul gând a fost să-şi cumpere unul, ca pe o nouă pereche de pantofi. De fapt, şi tatăl ei îşi cumpărase soţia. El se întorsese în est, citise anunţurile din ziare, în legătură cu noile falimente şi se împrietenise cu primul bărbat întâlnit, care avea o fiică, destul de urâtă ca să nu-i dea bătaie de cap, în legătură cu posibilele avansuri ale unui alt bărbat. Plătise apoi datoriile tatălui ei şi se căsătorise cu ea…

Aşa că Dorie se gândi să angajeze contra cost un bărbat care avea nevoie de bani. Acesta însă trebuia să fie suficient de romantic pentru a o determina pe soră-sa s-o lase în pace. L-au trebuit câteva zile pentru a întocmi o listă cu bărbaţii potriviţi scopului ei. Printr-un noroc, ea află că fierarul din Latham îl cunoştea pe unul dintre ei, un tip considerat ucigaş plătit. Dar fierarul îi spusese lui Dorie că Hunter are inima cea mai blândă din lume. Cole n-avea habar de asta. Era un trăgător atât de rapid, cum nu mai era altul, iar chestia cu inima blândă era doar o glumă care circula printre adevăraţii ucigaşi plătiţi.

Are sângele fierbinte, zisese fierarul. Însă detestă cu adevărat să ucidă pe cineva. Şi, cum Dorie voia să-l ceară în căsătorie, acestea erau veşti bune.

Îl găsise în Abilene, dar nu era aşa cum se aşteptase ea. Şi ce era mai rău îi stârnise lui Cole o puternică antipatie pentru ea. Dar Dorie nu se miră. Nu avusese niciodată succes la bărbaţi. Nu numai pentru că nu avea niciun pic de experienţă. Chiar când Rowena mai locuia încă în Latham, Dorie făcuse cunoştinţă cu câţiva băieţi, aproape bărbaţi, care o vizitau pe strălucitoarea ei soră. Şi toate întâlnirile fuseseră un dezastru.

Rowena o dăscălea: „Nu trebuie să-i spui lui Charles Pembroke că e inteligent ca un morcov şi graţios ca un elefant în papuci de balet”.

Un timp, Dorie se străduise să-şi ţină gura, să privească şi să înveţe, dar Rowena începuse s-o îmbolnăvească. Scotea atâtea aah-uri şi ooh-uri în faţa oricărei şi fiecărei creaturi masculine, oricât ar fi fost acesta de stupid sau greţos. Lui Dorie nu i se părea cinstit, iar ea, mai presus de orice, iubea cinstea.

Şi cu toate acestea, Rowena se măritase, avea şi doi copii frumoşi, iar Dorie trăia singura într-o casă mare şi sumbră şi dădea bani oamenilor. Însă nu putea înţelege de ce bărbaţii iubeau mai mult minciunile decât adevărul.

Cât despre domnul Hunter, ea nu-l putea socoti printre aceştia. O făcuse să tresară, când se dusese prima dată la el şi îi spusese adevărul. Ca şi ceilalţi bărbaţi, el părea că-i detestă onestitatea. Dorie ştia că Rowena l-ar fi minţit şi l-ar fi flatat, iar el i-ar fi ciugulit din palmă. Dorie însă i-a spus adevărul, iar el, se vedea clar, n-o putea suferi.

Din păcate acest lucru o jignise pe Dorie, căci, spre marele ei ghinion, începuse să-l placă. Nu-şi dădea seama de ce, dar îl plăcea. Poate pentru alura lui de erou. Şi de ce să nu recunoască, în ziua când el o salvase în mâinile jefuitorilor de la bancă, ea se simţise ca o eroină de roman, de tipul celor pe care tatăl ei le interzisese în casa lui.

Domnul Hunter însă nu împărtăşea sentimentele ei. Când se dusese la el să-şi ceară scuze pentru că îl supărase cu ceea ce-i spusese prima dată ea nu reuşise decât să-l înfurie.

El apăruse apoi în camera ei la hotel şi îi spusese că se vor căsători. Crezuse probabil că Rowena făcea şi ea parte din mariajul cu Dorie. Altfel nu-şi putea explica gestul lui. Doar o detesta din adâncul sufletului când era doar ea implicată, dar după ce a văzut-o pe Rowena, a dorit să se căsătorească cu ea.

O, dar ce mai contează? Aranjamentul era doar temporar;

după şase luni, el oricum va pleca. Îşi va lua cele cinci mii de dolari, iar Dorie va fi iarăşi ca la început. Nu era chiar atât de proastă să creadă o iotă din ce-i spusese el în legătură cu dorinţa de a învăţa o meserie; ştia că tot ce voia erau banii şi poate o ocazie de a ajunge la Rowena şi atunci Semăna cu toţi ceilalţi bărbaţi. Era un aranjament perfect.

Iar acum, iată-i pe amândoi, faţă în faţă, la măsuţa din camera lui. Patul mare se bănuia în spatele lor. Dorie purta inelul de căsătorie, darul Rowenei, inel care-i atârna greu pe deget. Îşi împinse farfuria cu mâncare. Realiză că domnul Hunter îi spusese ceva.

— Poftim? spuse, ridicându-şi privirea spre el.

— Spuneam că, dacă vrei să-ţi găseşti un soţ, unul adevărat, ar trebui să încerci să fii mai, cum să zic, mai plăcută.

Dorie se holbă la el. Plăcută. Acest cuvânt îl auzise legat de numele Rowenei, ortografiat cu litere vrăjite, dar atât.

Încă din clipa când se derula acea farsă numită căsătorie, Cole se întrebă, ce Dumnezeu făcuse? Nu se considerase niciodată un romantic, dar ceremonia aceea rapidă, plicticoasă, oficiată de un preot grăbit să ajungă la dejun, nu semăna cu imaginea pe care şi-o formase despre căsătorie. Oare unde era mireasa cu braţele pline de flori şi cu o rochie încântătoare? Unde erau doamnele emoţionate, care însoţesc cununiile? Unde era bărbatul, în aparenţă nepăsător la toate aceste momente, dar care în secret iubea mirosul florilor şi suspinul miresei, drapată în dantele?

În timpul cununiei, Dorie nu scosese o vorbă, lăsând-o pe autoritara ei soră să conducă totul. Cole începuse să înţeleagă, în cele câteva ore petrecute în preajma Rowenei, că vorbele dulci şi învelişul mieros ascundeau un miez de oţel. Îl complimentase atât de mult pe Cole, încât chiar începuse s-o creadă: că ar fi cel mai

iscusit, cel mai curajos, cel mai chipeş bărbat de pe mapamond. Dar în timp ce-l flata, ea căuta să se convingă că micuţa ei soră se mărită cu adevărat.

Îi spusese lui Dorie unde urma să aibă loc nunta, unde-şi vor petrece luna de miere şi când se va întoarce cuplul, în Latham. Rowena aranjase masa de nuntă şi dăduse ordinul de împachetare a hainelor lui Dorie, pregătindu-le pentru călătorie. La sfârşitul ceremoniei, Rowena spuse:

— Acum, Dorie, ai voie să-l săruţi, iar Cole îşi…

— E soţia mea, din clipa asta, spuse el încet, folosind însă tonul cu care comunica coechipierilor de pocher că-i bănuia de escrocherie la cărţi. Una din calităţile pozitive ale Rowenei era că părea să ştie când să se retragă. Graţioasă, încetă să mai ordone, dându-se la o parte, cu un zâmbet fericit, încântată că aranjase totul.

Şi iată acum Cole rămăsese singur cu o străină care era şi nu era soţia lui, iar el simţea o puternică pornire de a încerca s-o cunoască mai bine. Oare era chiar aşa de ursuză cum i se păruse prima dată când a întâlnit-o, sau era blândă, aşa cum apărea uneori? Era prefăcută sau inocentă? Oare jignea în mod intenţionat, sau nu ştia să fie altfel?

— Mi-e teamă că nu ştiu cum să fiu plăcută, spuse ea, cu nasul în farfurie, i-am lăsat tot farmecul surorii mele.

După ziua de azi, Cole realizase că pentru a străbate „farmecul” Rowenei, îţi trebuiau cizme foarte înalte. Privindu-şi soţia, Cole descoperi că n-o văzuse niciodată râzând cu adevărat. Oare ştia să zâmbească? Cum arăta când zâmbea?

Se îndreptă în scaun, ca un profesor.

— Atenţie, domnişoară Latham, eh, doamnă Hunter, se corectă el şi constată că-i plăcea mai mult cum sună al doilea

nume. Vom face acum o lecţie despre farmec.

Ea îşi săltă capul privindu-l surprinsă.

— Te rog să-mi răspunzi la următoarea problemă: dacă te afli singură cu un bărbat şi vrei să-l antrenezi într-o discuţie, ce îi spui?

Privindu-i figura, el îşi dădu seama că ea a luat întrebarea foarte în serios.

— El ce face?

— El nu face nimic. În majoritatea ţărilor, este de datoria femeii să fie cea sociabilă. Bărbatul trebuie să fie cel reţinut, tăcut iar femeia încearcă să-l scoată din muţenie.

— Oh, spuse Dorie. Nu mai auzise niciodată până acum, aşa ceva. Asta îi explica unele lucruri pe care nu fusese capabilă să le înţeleagă. Mă refeream la ocupaţia bărbatului, pentru a supravieţui. Pentru a se întreţine. Poate că de aici ar putea porni o conversaţie.

— Ai un punct! Bărbatul e fermier.

— Bine, atunci aş putea să-l întreb cum se prezintă recolta?

— Mda, spuse Cole. Asta ar merge cu un bărbat destul de în vârstă ca să-ţi fie tată, dar dacă tipul e tânăr, frumos, unul cu umeri laţi?

În ochii lui Dorie, apăru o sclipire de umor.

— Mai precis, cât sunt de laţi umerii acestui bărbat?

Cole nu zâmbi. Ridicându-şi mâinile, spuse:

— E vorba despre această lăţime. Nu despre asta.

Ochii lui Dorie scăpărară mai tare.

— Domnule Hunter, niciun bărbat nu are umerii aşa de laţi.

Pentru moment, Cole bătu în retragere, în timp ce-şi plimba privirea de la mâinile întinse la proprii săi umeri şi văzu că deschiderea braţelor era exact cât lăţimea umerilor. Când se pregătea să-i spună că umerii lui erau cu siguranţă atât de laţi, o

privi în ochi şi înţelese că ea îl necăjise intenţionat. „Bine, bine, se gândi el. O să mi-o plătească pentru asta”.

— În al doilea rând, acest bărbat lângă care stai, este un mediator renumit.

— Mediator? Adică un pistolar? Un ucigaş plătit?

Figura lui Cole era foarte serioasă.

— Doamnă Hunter, eşti atât de amabilă să urmăreşti datele problemei? Lecţia este despre farmec, iar tu eşti departe de a mă convinge că ştii înţelesul acestui cuvânt.

— Ba da, îl cunosc. Înseamnă să minţi. Răspunsul îl bruscă pe Cole.

— Farmecul înseamnă minciună?

— Rowena este fermecătoare, datorită faptului că minte.

— Fă-mi, te rog o demonstraţie.

Dorie intenţionă să spună că nu-i poate arăta ce înţelegea, prin „minciunile Rowenei”, dar îşi aminti că şi-a petrecut mult timp, urmărindu-şi sora. Aşa că ar fi capabilă s-o imite.

Cu coatele pe masă, ea se aplecă peste farfurie, astfel încât faţa îi era foarte aproape de a lui, şi-şi flutură genele la el.

— Oh, domnule Hunter, am auzit atâtea despre dumneata! Am auzit despre înţelepciunea dumitale, despre felul cum rezolvi disputele şi salvezi întregul oraş, doar cu o mână. Dumnezeule! Ce bărbat important eşti! Sper că nu te deranjează privirea mea insistentă! Este ca şi când aş căuta un safir de culoarea ochilor tăi şi mi-ar fi cu neputinţă că găsesc acea nuanţă profundă de albastru. Poate mă vei însoţi când voi merge data viitoare la bijutier şi, în felul acesta, i-aş putea arăta albastrul la care mă refeream.

Dorie se reaşează la masă, cu braţele încrucişate la piept.

Cole rămase o clipă fără grai. Ea îşi bătuse joc de el şi de sora

ei, era clar, dar la naiba, îi plăcuse s-o asculte. Simţi o dorinţă aproape incontrolabilă de a lua cuţitul, pentru a-şi privi ochii în lama lui.

Îşi veni însă în fire, când privind-o îşi dădu seama că ea ştia cu precizie la ce se gândea. Doi la zero pentru ea, se gândi Cole.

— Minciuni, spuse el. Sunt groaznice. Ştii că şi bărbaţii mint, nu-i aşa?

— Nu pe Rowena. N-ar avea cum. Ce minciună ar putea scorni despre frumuseţea ei?

— Farmecul nu conţine minciuni.

— Ha! Rowena e expertă la capitolul farmec şi cu toate astea, tot ce face este minciună.

— Atunci nu e farmec adevărat. Inimile bărbaţilor sunt cucerite de frumuseţea ei. Dar ce se va întâmpla cu ea, când i se va ofili frumuseţea? Niciun bărbat nu se va arăta dornic de minciunile ei, mai ales că vor fi spuse de buze care nu mai sunt frumoase. Cole observă că subiectul o interesa. Evident că-i plăceau şi ei minciunile, dar cele care sunau ca şi când ar fi fost adevăruri.

— Ei, hai, să-ţi arăt ce înseamnă farmecul real. Dă-mi mâna.

Ea continuă să-şi ţină mâna lipită de trup.

— Să nu încerci să-mi spui minciuni despre magnifica mea frumuseţe, căci nu-mi face plăcere.

— Poţi să-mi acorzi puţină încredere? Dă-mi mâna! La naiba, această femeie îl domina. Era sigur că nu mai există o a doua, ca ea, care să-i poată refuza o lecţie de seducţie. Mai ales că bărbatul care încerca s-o seducă era propriul ei soţ.

Îi luă cu delicateţe mâna într-a lui. O altă femeie poate s-ar fi tulburat. Pe această mică creatură însă nu o tulbura nimic. Îi apropie mâna de faţa lui, fără să i-o sărute. Îi apăsă dosul palmei de obraz.

— Ştii ce-mi place la tine, doamnă Hunter? Nu-i aşteptă răspunsul. Îmi place onestitatea ta. Toată viaţa mi-am auzit complimente. Bărbaţii erau prea înfricoşaţi de mine şi-mi spuneau doar lucruri plăcute, iar femeile erau atât de încântate de prezenţa mea, încât se prelingeau, când erau lângă mine. Îl rostogoli pe „r“ din cuvântul „prelingeau” pe un ton atât de scăzut, catifelat care o făcu pe Dorie să-l privească cu ochii dilataţi.

— E reconfortant să găsesc o femeie care e cinstită cu mine, care să-mi spună că mai am multe de învăţat. Aceasta sună ca o provocare, care-mi înviorează mintea. Când sunt în preajma ta, simt nevoia să muncesc din răsputeri; tu mă determini să vreau să-ţi arăt că pot munci, chiar dacă nu mă crezi în stare.

Îi duse mâna la buze şi începu să-i sărute încheieturile, una câte una. Cât despre frumuseţe, tu ai o anumită strălucire, pe care sora ta n-o poate egala. Este ca un trandafir complet înflorit, senzual şi ţipător. Tu eşti însă o violetă, dulce şi timidă, delicată dar puternică. Frumuseţea ta nu se arată la prima vedere. Frumuseţea ta este mai gingaşă. Trebuie s-o cauţi şi, prin urmare, cu mult mai valoroasă.

Dorie rămase tăcută. Ochii i se măreau, cu fiecare cuvânt al lui. Simţea furnicături uşoare, care urcau din palmă în sus, pe braţ, apoi i se împrăştiau în tot corpul.

Brusc, el îi lăsă mâna.

— Asta e, spuse el. Aşa înţeleg eu farmecul, fără minciuni.

Dorie îşi scutură capul pentru a se limpezi.

— Minciuni fermecătoare. Eu aşa le consider, zise ea.

— Şi atunci care crezi că e adevărat?

— Mă consideri o ciumată plictisitoare. O ciumată bogată, însă, iar tu ai nevoie de bani.

Cole nu ştia când se simţise mai jignit. Ea îi spusese că a luat-

o de soţie numai pentru bani, ceea ce nu era adevărat. Se căsătorise cu ea pentru că... La naiba! Nu ştia sigur de ce se căsătorise cu ea, dar precis nu era numai pentru bani. Un bărbat care se căsătoreşte pentru bani era... era... care era cuvântul potrivit? Era un gigolo, asta era! Nu-şi amintea să fi fost considerat ucigaş plătit, dar nici să fi fost bănuit că trage foloase de pe urma femeilor.

Se ridică brusc în picioare.

— Hai să lămurim lucrurile. M-am căsătorit cu tine pentru că aveai nevoie de ocrotire, vom încheia colaborarea şi totul ca lua sfârşit. De acord?

— Desigur, spuse ea calm, cu ochii limpezi, fără nicio umbră de emoţie în ei.

— Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, eu mă duc la culcare. A fost o zi obositoare. Ochii ei se măriră din nou. El înţelesese la ce se gândea.

Nu ştia exact de ce era atât de furios. Apucă în grabă doi saci de voiaj care erau aşezaţi lângă perete şi îi propti pe mijlocul patului, obţinând un paravan despărţitor. Poate că enervarea lui era determinată de faptul că toată viaţa se luptase să scape de femei, iar acum, dintr-odată acest şoricel se purta ca şi când el s-ar fi transformat într-un satir, adică un om mârşav şi respingător. Îi era atât de antipatic încât îi fusese silă să-i întindă mâna peste masă.

— Poftim, spuse el furios, arătând cu capul spre patul împărţit în două. Îţi satisface simţul proprietăţii? Nu înţeleg de ce continui să crezi că sunt un obsedat care deflorează cu forţa virginele. Te asigur că nu e deloc aşa.

— Nu m-am gândit la asta, începu ea, dar se opri.

— Atunci, hai la culcare. N-am să te deranjez, aşa că

încetează să mă mai priveşti atât de speriată.

— Nu sunt speriată, spuse ea încet, apoi se mişcă în spatele micului paravan aflat la unul din capetele patului şi începu să se dezbrace. Rowena îi vorbise între patru ochi, după ce Cole anunţase că el şi Dorie se vor căsători. Rowena îi spusese o mulţime de prostii, cum ar fi să nu se teamă şi să facă tot posibilul ca domnul Hunter să se considere un tip priceput. „Contează foarte mult, pentru un bărbat”, spusese Rowena. „Un bărbat are nevoie să fie privit astfel”. Dorie nu avea habar la ce făcea aluzie sora ei.

— La naiba, îl auzi pe Cole înjurând. Apoi auzi zgomotul scurt al unui nasture, căzut în cada de baie.

Privind pe furiş de după paravan, ea îl văzu pe Cole încruntându-se mânios, în efortul de a se dezbrăca singur. Mâna bolnavă îi făcea sarcina foarte dificilă, „iată un erou”, se gândi ea, „un bărbat care nu va striga după ajutor”.

Purtând o enormă cămaşă de noapte albă, care o acoperea de la gât până la tălpi, ea ocoli paravanul şi se apropie de el. Observă imediat că el intenţiona să-i spună că nu se poate dezbrăca singur. La acest capitol Dorie era foarte competentă. În ultimul an de viaţă, tatăl ei fusese invalid. Doar ei îi dăduse voie să-l îngrijească. Astfel ea se obişnuise să îmbrace şi să dezbrace un bărbat în toată firea.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea cu o voce atotcunoscătoare. În câteva clipe, îi scoase hainele, până la izmenele lungi de bumbac. Nu observase că el o privea zâmbind amuzat şi uşurat.

Nu ştia nici că el îi privea lung părul des, strâns într-o coadă simplă. În timpul zilei şi-l purtase adunat strâns şi uimitor de ordonat în jurul capului. Acum însă părea lejer, chiar câteva bucle îi încadrau faţa. Şi, destul de ciudat, cămaşa de noapte apretată

era aproape provocatoare. Era obişnuit să vadă femeile îmbrăcate în dantelă roşie şi neagră, nu în albul virginal pur şi curat. Văzând-o astfel complet ascunsă, el se întrebă dacă sub această cămaşă se ascundea cu mult mai mult decât se zărea printr-o mătase…

După ce-şi trase şi el cămaşa de noapte, ea dădu la o parte cuvertura de pe pat, apoi, ca şi când făcuse acest lucru de o mie de ori până atunci, ceea ce era de fapt adevărat, aşeză pledul peste el, îl sărută formal pe frunte, se întoarse cu spatele, aprinse veioza şi se îndreptă spre uşă.

Era cu o mână pe clanţă, când realiză unde era şi ce făcea. Cu uimirea pe faţă, se întoarse şi-l privi. Cole îşi ţinea braţul sănătos sub cap, şi-i zâmbea.

Brusc, el izbucni în râs.

— Nu-mi spui şi o poveste de adormit? o întrebă, făcând-o să roşească.

— Tatăl meu… începu ea să explice, dar izbucni şi ea în râs, adăugând: Ce fel de poveste preferi? Una despre spărgătorii de bancă şi despre capturarea lor?

— Va fi vorba şi despre prietenii mei, acolo?

Ea râse şi mai tare.

— Dacă e o poveste cu criminali, atunci obligatoriu trebuie să fie despre prietenii tăi, nu-i aşa?

El o privi jumătate furios, jumătate amuzat.

— Vrei să spui, că dacă aş fi trimis în puşcărie, acolo ar fi ca o reuniune de familie?

— Am impresia că o să fii şi tu aproape de biserică, doar când vei fi dus la cimitir, spuse ea, cu intenţia de a face o glumă; dar afirmaţia suna sec, ca şi cum s-ar fi referit la o situaţie reală. Nici ea şi nici Cole, nu voiau de fapt să se gândească cât de aproape de moarte era viaţa pe care o ducea el.

Lampa de lângă pat era aprinsă, iar Dorie îşi veni în fire, realizând că nu se află în casa tatălui său, iar acest bărbat nu era tatăl bolnav. Se apropie de jumătatea de pat, unde trebuia să doarmă ea. Ferindu-se să privească măcar sacoşele mari, pe care el le pusese pe mijlocul patului, dădu la o parte cuvertura, stinse lampa şi se strecură în pat, cu spatele la el. După un timp, îl întrebă:

— Părinţii tăi au fost oameni cumsecade?

— Nu. El ezită. Dar ai tăi? L-ai iubit pe tiranul de taică-tău?

— Nu mi-am pus niciodată această întrebare. Cred că da. Era tatăl meu.

— Iar acum, din toată familia, ţi-a rămas doar sora?

— Da. Iar ea trăieşte departe, peste un continent şi un ocean. Ea făcu o pauză. Şi are un soţ şi doi copii.

— Asta înseamnă că eşti singură. Ea nu răspunse, iar Cole nici nu aştepta vreun răspuns. Trenul se puse în mişcare, iar zgomotul părea că-i învăluie pe amândoi. Cole se gândea că scena era aproape intimă, cu ei doi în acelaşi pat, separaţi însă, fără să se atingă. Până atunci, nu-şi mai petrecuse niciodată o noapte întreagă, în acelaşi pat, cu o femeie. Pentru el devenise o regulă ca, după ce şi-a terminat treaba, să plece. Observase că după ce făcea sex cu o femeie, simţurile bărbatului erau istovite, iar el era o pradă uşoară, pentru orice condamnat care voia să-şi scape pielea, ucigându-l pe Cole Hunter, Acum trăia o experienţă inedită, stând alături de o femeie, pentru altceva decât pentru sex. Se întoarse şi îndoi braţul, şi-şi puse capul pe mână.

— Îţi este somn? Adică, vreau să spun, tu, eu aş…

Ea se răsuci, ca să-l privească. Chiar dacă prin draperie străbătea cu greu lumina lunii, i se puteau desluşi ochii vii şi strălucitori.

— Nu mi-e somn deloc. Vrei să stăm de vorbă?

Era de-a dreptul caraghios. El era un om de acţiune, nu un palavragiu. O, ar fi putut vorbi, şi încă mult, dar atunci când era necesar. Folosea adesea cuvintele, pentru a rezolva o dispută, preferându-le pistolului, totuşi, nu era adeptul conversaţiilor fără rost. Acum însă era prea încordat ca să poată adormi. Poate din cauză că femeia aceasta, care-l respinsese, era întinsă lângă el. Poate pentru că azi făcuse ceva incredibil: se căsătorise. Sau poate pentru că, pur şi simplu, începuse să-l placă această femeie. Doar Dumnezeu ştia de pe Un era nici pe departe genul care-i plăcea lui şi, până acum, nu simţise dorinţa să se culce cu ea cât mai curând posibil, chiar dacă urma s-o părăsească, imediat după aceea.

— Cum te cheamă? Am auzit că sora ta îţi zice Dorie dar azi preotul ţi-a spus altfel, în biserică.

— Apollodoria. Este un nume grecesc sau cel puţin aşa mi-a spus tata. Îmi mai spunea că e un nume ridicol, dar asta a fost dorinţa mamei mele, înainte de a muri: să port acest nume.

El se întoarse pe spate, cu braţul sub cap.

— Apollodoria. Îmi place. Mă bucur că tatăl tău a acceptat să-ţi spună aşa…

— Bucătăreasa mi-a spus că mama s-a jurat că-l va blestema, dacă nu-mi va da numele pe care ea l-a dorit. Tata nu era superstiţios, dar nu risca niciodată.

Cole începu să râdă. Ea avea un fel aparte de a face ca lucrurile cele mai neplăcute să sune amuzant.

— Povesteşte-mi despre oraşul care îţi aparţine. Cel care te-a făcut să mă sfătuieşti să nu primesc niciodată în dar un oraş.

— Latham este micuţ. Are doar câteva sute de oameni, având în vedere însă că populaţia este în creştere, mă gândesc că locuitorii ştiu cum să-şi petreacă după-amiezele de duminică, pe

lângă odihnă…

Cole izbucni din nou în râs, aşteptând-o să continue.

Oare ce poate inspira mai mult, pe cineva, ca aprobarea celor ce-i ascultă? se gândea Dorie. Ultima perioadă cât locuise cu tatăl ei, fusese mai mult taciturnă. Îi detesta comentariile impertinente, cum le numea el. Voia ca ea să existe doar şi, până în ultimul lui an de viaţă, n-a aşteptat de la ea nimic altceva decât să fie lângă el, undeva unde s-o poată vedea. Pentru a scăpa de îngrozitoarea plictiseală a vieţii pe care o ducea, ea devenise un atent observator al celor din jur, urmărindu-i, încercând să şi-i imagineze, completând din imaginaţie, ceea ce nu cunoştea.

În fiecare zi, ieşea cu tatăl său în trăsură, aşteptându-l nemişcată, în timp ce el vorbea cu chiriaşii, respingându-le orice cerere. Dorie îşi păstra observaţiile pentru sine.

Dar iată că acum acest bărbat râdea amuzat de observaţiile ei.

— Latham e un oraş paşnic. Aproape fără probleme. Sunt sigură că ţi s-ar părea un loc plicticos. În fiecare an, pe 4 Iulie, organizăm o serbare câmpenească. Toţi suntem evlavioşi. Anul trecut, cel mai interesant lucru care s-a întâmplat a fost că pălăria doamnei Sheren a zburat, exact când lumea ieşea din biserică. A zburat peste râu, a nimerit în capul taurului domnului Lester şi a rămas agăţată de cornul stâng al animalului. Partea nostimă era că domnul Lester adusese taurul tocmai din Montana, unde îi fusese lăudat drept cel mai rău, mai fioros animal din Texas. Poate o fi fost, dar aşa purtând o pălărioară şic de pai, împodobită cu cireşe şi frunze de glicină, nu părea deloc furios.

Cole o asculta tăcut, zâmbind în întuneric şi bucurându-se că este distrat. Ea putea depăna tot felul de istorioare. Vorbea despre magazine, despre pensiune şi despre pasagerii din tren.

Dar, pe măsură ce o asculta, realiza că niciuna din povestiri n-o includea pe ea. Toate erau spuse din postura unui observator. Ca şi când ar fi stat în spatele unei ferestre, urmărind desfăşurarea vieţii de afară. Nu se plânsese niciodată, nici măcar nu făcuse aluzie la viaţa ei izolată, petrecută alături de un tată care nu-i oferea fiicei mai mici nici afecţiune, nici aprobare, dar Cole înţelegea mai mult decât îi spunea ea.

În clipa când se pregătea să vorbească, mecanicul puse o frână puternică, iar trenul se opri greoi, cu o smucitură. Dacă n-ar fi fost în pat, ar fi căzut jos. Destul de neplăcut, se gândi el. În cădere, ea ar fi putut ateriza în braţele lui. Astfel că pe lângă toate celelalte trăsături de caracter neplăcute, ea ar fi avut şi una pozitivă, considerându-l protectorul ei.

Frânele au scârţâit, câteva momente, iar trenul se opri. Pentru a preîntâmpina o altă posibilă smucitură, Cole o apucă de umeri, cu mâna sănătoasă, oprind-o să cadă din pat.

Una din sacoşele ei alunecă, ameninţând s-o lovească în cap. Cole o împinse jos.

Când trenul se opri, în sfârşit, Cole îşi dădu seama că stătea aplecat deasupra ei, ca şi când ar fi apărat-o de săgeţi sau de gloanţe.

— Te superi dacă te sărut de „noapte bună”? se surprinse întrebând-o. Chiar dacă împlinise, cu câteva zile în urmă, treizeci şi opt de ani, nu avea acum mai mult de doisprezece, curtând o fată sub un măr.

— Cred… Cred că nu, şopti ea.

— E-n ordine, spuse el, reproşându-şi că era ridicol de tulburat. Sărutase până atunci atâtea femei. Sigur, niciuna nu-i fusese soţie, îşi reaminti el.

Cu o lovitură de expert, împinse şi cea de-a doua sacoşă jos,

la piciorul patului. Apoi, când nu mai exista nicio barieră între ei, se aplecă încet spre ea, apăsându-şi buzele peste ale ei. Minţise cu neruşinare, când îi spusese că sărutul lor anterior nu avea nimic neobişnuit. Acel sărut îl dăduse gata. Iar acum, spera la ceva mai mult.

În clipa când buzele lui le-au atins pe ale ei, el îşi dădu seama că primul sărut nu fusese o întâmplare norocoasă. Puterea, profunzimea senzaţiei îl copleşiră. Parcă nu mai sărutase niciodată până atunci o femeie, parcă niciodată nu simţise ce înseamnă să atingi o femeie.

Se retrase puţin şi o privi în ochi. Îi văzu cuprinşi de uimire. Pentru o clipă, Cole nu înţelese ce simţea, dacă îi plăcuse sau nu sărutul lui delicat, uşor. Ea îl îmbrăţişă, atingându-i părul de la tâmple. Niciodată Cole nu luase foc de la o mângâiere, ca acum.

— Ah, Dorie, spuse el, apoi o aşează peste el, răsucindu-se înapoi, către jumătatea lui de pat. Îşi blestemă neputinţa de a o cuprinde cu amândouă braţele, apoi o îmbrăţişă cât putu de strâns, cu singurul braţ valid. Dorie însă, nu avu nevoie de multă insistenţă. Se întoarse peste el, începând să-l sărute mai apăsat. „E foarte deşteaptă, se gândi el. Învaţă repede”.

Dar când era gata să-i arate de ce era în stare limba, detunătura unei împuşcături răzbătu prin fereastră, spărgând cu zgomot mare sticla şi lovind patul, acolo unde era locul lui Dorie. Un minut mai devreme şi i-ar fi străpuns inima.

CAPITOLUL 6

— Hunter! Eşti înăuntru?

În momentul exploziei, Cole îşi trecu braţul în jurul ei şi se rostogoliră jos din pat, apărând-o cu trupul lui, în clipa când atinseră podeaua. În cădere, îşi apucă pistolul de pe masa din apropiere, o strânse pe Dorie lângă el, şoptind:

— Eşti teafără?

Ea încuviinţă cu capul. Cole era mulţumit să constate că nu era nici urmă de isterie în ochii ei şi, ceea ce era şi mai bine, nicio întrebare. Ea îl privea, aşteptându-i parcă ordinele, supusă. Se gândi în clipa aceea, că o iubeşte. Care bărbat n-ar fi iubit femeia gata să-i îndeplinească ordinele?

— Stai lungită. Încerc să văd cine e, spuse el.

Ea făcu întocmai, ghemuindu-se lângă peretele trenului.

Cu precauţie, Cole se îndreptă spre fereastra trenului, aruncându-şi o privire afară. Era lună plină, aşa că văzu cu uşurinţă siluetele a patru călăreţi. Cel din faţă, călărea un cal mare, murg, silueta lui degajând o nepăsare exagerată, ca şi când, nu-i păsa de nimic pe lume. Era un bărbat pe care cu greu l-ai fi confundat şi, odată ce l-ai întâlnit, cu greu îl mai uitai.

Sărind în picioare, Cole îşi lipi spinarea de perete şi bolborosi câteva înjurături colorate.

— N-am mai auzit aşa ceva până acum, spuse încet Dorie privindu-l atât de uimită pe Cole, încât acesta îndreptă pistolul spre ea, trăgându-i piedica, mai înainte de a realiza ce face.

Dorie se strecură din calea lui şi se ascunse sub pat. De acolo, îl privi în fugă, scoţându-şi doar faţa de sub cuvertura care atârna pe podea. Auzind din nou sunetul metalic al piedicii pistolului lui Cole, ea dispăru din nou sub pat. Când se convinse că nu era în

pericol de a fi împuşcată, Dorie îi aruncă din nou o privire rapidă.

— Cine e? şopti ea.

— Winotka Ford. Cole îşi dădu capul pe spate, lipindu-l de perete. Auzisem că a murit. Altfel, n-aş fi plecat niciodată cu trenul, îi copleşise mânia. Cât de prost am fost! Se întoarse spre ea. Pe fratele lui mai mic i-am împuşcat în timpul spargerii de la bancă. Ar fi trebuit să ştiu că Ford o să mă caute, dar, aşa cum am spus, auzisem că a murit. Probabil că am auzit că jumătate din Texas spera să fie mort.

Gloanţele sfâşiau tăcerea nopţii.

— Ieşi afară Hunter, ţi-a sosit sorocul! Am venit după tine, că te văd cum mori.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Dorie, privind în sus la Cole, ca şi când el avea rezolvare pentru orice problemă.

Cole se gândi: „Mă priveşte din nou ca pe un erou. Cel puţin am să mor, ştiind că cineva mă crede ceva mai mult decât un pistolar de doi bani”.

— Nu vom face nimic, spuse el. Tu ai să rămâi unde eşti, iar eu am să ies afară şi am să mă bat cu Ford.

— Hunter! se auzi vocea tăioasă de afară.

— Acum, strigă Cole pe fereastră. Tu ai cămaşa pe tine. Trebuie să mă îmbrac şi eu. Un bărbat are dreptul să moară cu ghetele în picioare. În timp ce se ridica, o privi pe Dorie. Ajută-mă să mă îmbrac.

Ea ieşi de sub pat, cu o mişcare rapidă şi agilă. Îi strânse hainele şi începu să-l ajute să-şi tragă pantalonii, peste izmenele lungi.

— N-aş vrea să te cicălesc, dar cum crezi că poţi folosi pistolul, din moment ce nu-şi poţi încheia nici cămaşa?

— Cu mâna stângă.

— O, da. Ambidextru.

Cole nu-şi bătu capul ca să înţeleagă ce spunea ea.

— Dă-mi cămaşa.

Dorie se îndreptă spre el, apucă la repezeală peria de cap şi, întorcându-se brusc, i-a aruncă. Cole înhăţă peria cu mâna stângă, dar o scăpă. Peria căzu cu zgomot pe podea.

— Eşti la fel de dibaci cu un pistol, după cum ai prins peria, cu mâna stângă?

— Ţine-ţi gura şi ajută-mă să-mi pun ghetele, ordonă el. Apoi, după ce-l ajută să se încalţe, el începu să-i vorbească cu o voce calmă, liniştită. Habar n-am dacă el ştie ceva despre tine. Mă îndoiesc că-l interesează. El are ce are cu mine, nu cu tine.

Ea stătea în genunchi, în faţa lui, trăgându-i ghetele. Pe Cole, îl cuprinse brusc o mare tristeţe. Fusese la un pas de ceea ce niciun bărbat de teapa lui nu visase să aibă. Niciodată nu se gândise că ar putea avea o soţie şi copii. Acum realiză că poate acesta fusese motivul pentru care el acceptase să se căsătorească cu o femeiuşcă atât de pură şi proaspătă. Era suficient de isteţ să-şi dea seama că şansa de a mai întâlni pe altcineva ca ea nu s-ar mai repeta niciodată. Niciodată, vreo altă femeie virgină nu s-ar mai apropia de el, oferindu-i o viaţă diferită de cea pe care o cunoscuse până atunci.

Acum această şansă dispăruse. Ştia sigur că-şi trăia ultimele minute. Winotka Ford, cu o mamă din indienii – Cheyenne şi un tată american, era un bastard nebun. Nu-şi iubise niciodată fratele, cel pe care Cole îl omorâse. Asta nu-l împiedica, fără nicio scuză, să scoată afară pe cineva în miez de noapte şi să-l ucidă. Răzbunarea era o scuză la fel de bună, ca oricare alta. Ford nu urmărea o luptă cinstită. El n-ar fi stat în faţa unui bărbat, în mijlocul străzii, ca să vadă care din ei era cel mai rapid trăgător. El

preferea să oprească diligenţele şi să ucidă toţi călătorii, doar aşa, de amorul artei…

Singura speranţă a lui Cole era s-o apere pe Dorie. Se întoarse către ea, îi ridică bărbia şi o privi în ochi.

— În clipa când voi ieşi afară, tu să ieşi pe uşa cealaltă şi să te amesteci cu ceilalţi pasageri. M-ai înţeles? Nu te priveşte ce se petrece afară, tu rămâi în tren şi caută să nu-i dai prilejul lui Ford să priceapă că ai vreo legătură cu mine.

Cole simţi brusc în gol în stomac. Dacă Ford îl va ucide, ce l-ar mai putea reţine pe tâlhar să captureze întregul tren şi să-l jefuiască? Chiar dacă Ford nu aflase că Dorie avea vreo legătură cu Cole, putea să vadă că era tânără şi vulnerabilă. Şi drăguţă, se gândi el, aşa cu părul împletit la spate într-o coadă groasă, cu cămaşa de noapte uşor încreţită la gât şi cu privirea candidă. Acum vedea Cole ce era gata să piardă.

Repede, o sărută cu pasiune. Când se depărtă de ea, era aproape ameţit.

— Ne vedem mai târziu, bine? spuse el, insinuând că va reuşi să se mai întoarcă. Apoi adăugă: Spune-i surorii tale să aibă grijă de tine. Transmite-i din partea mea că meriţi mai mult decât un bărbat ca domnul Piper.

Ar fi vrut s-o facă să-i zâmbească, dar nu reuşi. Îl privea cu ochii larg deschişi. Cole ştia că dacă mai rămâne un minut, va trage în Ford, iar după aceea sigur, – ar fi fost ucis. În toţi aceşti ani rămăsese viu căci îi fusese indiferent dacă trăieşte, sau nu. Acum însă nu-i mai era indiferent. Îi păsa chiar foarte mult.

— Hunter, dacă nu ieşi în zece secunde, vin eu după tine.

— Ai grijă de tine Apollodoria, şopti Cole, apoi se ridică, îndreptându-se spre uşa din spate a vagonului.

* * *

— A durat cam mult, spuse Ford, când îl văzu apărând pe platforma din spate a trenului.

Cole stătea în picioare liniştit, aşteptându-i pe celălalt să facă prima mişcare. Singura lui şansă de supravieţuire era să se arunce pe podeaua platformei, la primul gest al vreunuia din cei patru bărbaţi, şi să încerce să tragă. În felul acesta ar fi putut ochi trei din ei, înainte de a fi ucis. Măcar ar fi fost trei mai puţin, care s-o atace pe Dorie. L-ar fi înlăturat pe Ford primul şi atunci oamenii lui poate s-ar fi împrăştiat, ori poate i-ar fi sărit în ajutor toţi acei gură-cască, fricoşi, care acum îi urmăreau de la toate ferestrele trenului.

CAPITOLUL 7

Într-o clipă, Cole îşi simţi inima în gât, ştiind că-şi trăieşte ultimele clipe. Se putea întâmpla orice. Dorie se repezi jos din tren. Trupul ei mic se pierdea în fluturarea faldurilor cămăşii de noapte, prea mari. Părul lăsat liber, i se împrăştiase în jurul capului. Părea atât de primăvăratecă! El crezuse până atunci că are părul drept. Acum înţelegea de şi-l purta strâns atât de sever la spate. Aşa adunat părul ei semăna cu al unui cal sălbatic. I se vălurea în jurul capului ca un nor de culoarea mierii. Arăta ca un înger, se gândi el. Nu se simţise niciodată până atunci atât de ocrotitor faţă de o altă fiinţă umană, cum era acum, faţă de ea.

În clipa când o văzu, îşi dădu seama că se petrece ceva îngrozitor. Oare vreunul din oamenii lui Ford atacase deja trenul? Ea fusese agresată? Cole vru să se repeadă spre ea, să-i dea un ordin monosilabic, dar Dorie nu-l lăsă să scoată o vorbă, căci izbucni într-un ţipăt sfâşietor.

— Să nu-l omorâţi, înainte de a-mi da înapoi aurul pe care mi l-a furat, aurul meu şi al surorii mele. Numai el ştie unde l-a ascuns.

— Dorie! strigă tăios Cole, încercând s-o ajungă, cu ochii aţintiţi însă, spre cei patru bărbaţi călare, care-l aşteptau.

Dorie se feri din calea lui Cole, cu o scârbă exagerată, ca şi când atingerea lui îi putea provoca brusc o boală oribilă, aducătoare de moarte.

Contrariat Cole se enervă de atitudinea ei şi de oroarea ce o se citea pe faţă.

— Să nu te apropii de mine! Prefer să mor, decât să mă atingi. Privi în sus, către călăreţul calului murg. Oh, domnule Ford, nu vă puteţi imagina cât este de îngrozitor acest individ. Se foloseşte de

mine!

Dorie era în centrul atenţiei: pe de o parte era Cole şi cei patru nelegiuiţi, iar pe de alta, protejaţi de peretele metalic al trenului, erau pasagerii înfricoşaţi, care urmăreau scena de la ferestre.

Când Dorie sări de pe platformă, Cole se aruncă să-i prindă poate le cămăşii de noapte, dar ea îl evită.

— Domnule Ford, pari un bărbat care ar veni în ajutorul unei doamne, spuse ea.

Winotka Ford avea pometii obrajilor atât de ascuţiţi că putea spinteca o halcă de vită cu ei. Pe unul din obraji, avea o cicatrice lungă de doisprezece, treisprezece centimetri. Părul îi atârna pe umeri şi nu mai fusese spălat, de când traversase ultima oară un râu. Avea ochii atât de reci, că ar putea înspăimânta şi un şarpe cu clopoţei. Nu părea că ar fi putut, sau că ar fi vrut, să ajute pe cineva.

— Acest individ, acest tip îngrozitor, ţi-a ucis fratele, aşa că era în stare să mă răpească. Ştia că sunt bogată, mai bogată decât şi-ar fi putut el imagina, vreodată. Ştia că tata îşi ascunsese milioanele în casă, sub formă de lingouri de aur. Ştia toate astea şi a folosit aceste informaţii, împotriva mea. Am crezut că-mi era prieten, am crezut, după ce m-a salvat atunci, în clădirea băncii, că este un om bun. M-am… m-am căsătorit cu el.

Ford îl privi pe Cole, care rămăsese în picioare nemişcat, pe platformă, gata să tragă. Dacă ar fi făcut un gest s-o prindă pe Dorie şi-ar fi pierdut poziţia avantajoasă, iar cu mâna dreaptă rănită n-ar fi reuşit s-o dea la o parte din calea gloanţelor. Era ţintuit locului ca un prizonier.

— Zi, te-ai însurat cu o fată bogată, Hunter? întrebă Ford, cu o voce prefăcută, insinuantă. Îi plăcea să se joace cu oamenii,

înainte de a-i ucide.

Dorie răspunse în locul lui Cole.

— S-a căsătorit cu mine, apoi a silit-o pe sora mea să-i dea cincizeci de mii de dolari, în aur, pe care i-a ascuns. Nu ştiu unde. Nu ştiu nimic în plus. Nu şi-a putut ţine prea mult mâinile departe de mine, pentru a mă lăsa să cuget.

— Dorie! spuse Cole. Spre groaza lui, vocea îi trăda jignirea. El n-o atinsese, se purtase faţă de ea cu respect. Cum ar fi putut intra în mormânt, cu aceste ultime cuvinte care îl blamau? Oare cele câteva sărutări o dezgustaseră chiar atât de mult?

Dorie nu-l luă în seamă.

— Fă-l să-mi spună unde a ascuns aurul, apoi, poţi să-l omori. Sau poate că voi trage chiar eu. Mi-ar plăcea să-l văd mort, după felul cum m-a tratat.

Într-o clipă Cole îi pricepu intenţia. Îi era silă de el însuşi, că n-a înţeles mai devreme. Fusese atât de orbit de vorbele ei în legătură cu căsătoria, încât nici nu sesizase afirmaţia în legătură cu aurul.

Îl privi pe Ford.

— Nu există niciun fel de aur, spuse calm. Nu am niciun fel de aur ascuns…

— Mincinosule! ţipă la el Dorie, apoi scuipă cu emfază.

Cole o privi interzis. Acest gest îl şocase. Unde învăţase să facă un gest atât de vulgar?

Ford începu să râdă. Scotea un sunet oribil, căci râsul nu era ceva obişnuit la el. Hohotele lui sunau ca o roată de vagon ruginită de vreme, care era acum pusă în mişcare, fără a fi unsă.

— Pe cine ar trebui să cred, pe tine, sau pe această cuconiţă?

— Nu-l crede! Minte întruna! ţipă Dorie. A minţit-o pe sora mea şi pe mine. Minte pe toată lumea. A fost rănit şi n-ar mai fi

putut câştiga bani, ucigând oameni, aşa că mi-a cerut cu voce mieroasă să mă mărit cu el, apoi a silit-o pe sora mea să-i dea tot aurul pe care îl avea. Acum, tocmai mă ducea înapoi, în Latham, ca să ia restul de bani. Cred că plănuise să mă omoare şi să dea foc casei tatălui meu. Cred…

— Tacă-ţi gura, o repezi Cole, făcând-o să-şi înghită brusc vorbele. Se întoarse spre Ford. Ea încearcă acum să-mi salveze viaţa. Nu există niciun fel de aur, ea n-a avut aur. Este la fel de săracă, precum un păstor. Tu ai ce ai, cu mine, nu cu ea. Dorie, du-te la celălalt capăt al trenului şi nu te mai amesteca.

— Ei aş! mai bine mor, decât să fac ce-mi spui tu! Nu vă puteţi imagina ce lucruri oribile m-a pus să fac. Chestii dezgustătoare, cărora nicio doamnă nu le-ar fi putut supravieţui. Alergă spre Ford, îi prinse scara şeii cu amândouă mâinile, cu o privire convingătoare.

— Nu sunt săracă. Dacă aş fi fost, n-aş călători cu un vagon particular, nu-i aşa? Şi nu încerc să-i salvez viaţa. Îl urăsc. Mi-a luat prea mult şi vreau înapoi, ce e al meu. Fă-l să spună unde a ascuns aurul. După aceea, poţi să-l omori. Nu-mi pasă de el. Deloc.

Cole observă că Ford devenise atent.

Aur. Era singurul cuvânt pe care-l recepţiona unul ca Ford. Poate mai auzise şi aluzia la acel ceva murdar şi sinistru, sugerat de Dorie, pe care Cole i l-ar fi făcut.

Cât despre Cole, acesta îşi stăpânea cu greu furia, auzind-o ce spune. Oare se înşelase, de la început? Era altfel, decât părea? Oare chiar cunoştea acele „chestii dezgustătoare”, pe care nicio doamnă n-ar putea să le suporte? Unde auzise de asemenea lucruri?

— Watkins! strigă Ford. Dă-i lui Hunter şi… cuconiţei, silabisi el dispreţuitor, calul tău. Ne întoarcem în tabără şi ne vom socoti

acolo.

O clipă Cole îi trecu prin minte să împuşte câţi putea din ei. Ştia însă că în final vă fi ucis şi atunci, cine o va mai ocroti, pe Dorie? Tocmai la spusese minciuna gogonată, că era bogată şi îi determinase s-o considere femeie. Cu toţii ar fi vrut să ştie ce i-a făcut Cole, atât de înjositor; ar fi vrut detalii şi chiar să repete experienţa.

— Minte, spuse el, fără a fi luat însă în seamă. Oare ce cuvinte puteau concura cu „aur“ şi „sex”?

— Vorbim mai târziu, spuse Ford. Pe cai, acum!

— Lăsaţi-o să se îmbrace, spuse Cole, încercând să câştige timp. Poate va cădea un trăsnet asupra lor. Poate vor sosi patrulele călare şi-i vor salva. Poate că acei pasageri, galbeni de frică, vor alerga să-i ajute. Şi poate că Winotka Ford avea de gând să se căiască, în următoarele două secunde. Precis.

— Nu vreau să călăresc lângă el, spuse Dorie, ghemuindu-se în spatele calului lui Ford, acoperindu-şi pieptul cu braţele, ca şi cum încerca să se apere de loviturile lui Cole.

— Poate să încalece lângă mine, spuse unul din bărbaţi, rânjind spre ea…

— Nu, las-o pe mâna lui Hunter, doar îl iubeşte aşa de mult, spuse Ford, cu o privire uşor de citit, în lumina lunii. Aştepta să se distreze văzând-o pe Dorie în apropierea bărbatului pe care îl ura. Suferinţa cuiva îi făcea mare plăcere. Dacă era el cauza suferinţei, plăcerea îi dubla puterea, iar Ford, era de două ori mai mulţumit.

— Coboară aici, până nu-l împuşc pe unul din voi, îi spuse Ford lui Cole. Şi lasă îmbrăcatul. Plecăm chiar acum.

Cole nu fusese niciodată pus într-o asemenea încurcătură. Dar nici nu avusese vreodată până atunci responsabilitatea cuiva. Toată viaţa, şi-a purtat de grijă numai lui şi s-a supravegheat

numai pe sine. Dacă ar fi fost ucis, moartea lui n-ar fi însemnat nimic, pentru nimeni; nimeni n-ar fi observat dispariţia lui. Ei, dar lucrurile se schimbară.

Dacă ar fi ucis în noaptea asta, unei alte fiinţe i se va întâmpla ceva îngrozitor, unei fiinţe de care el era acum răspunzător. Era conştient că nu erau căsătoriţi cu adevărat, dar jurase să Rămână alături de ea, s-o ocrotească, până când moartea îi va despărţi. Iar acum moartea nu era prea departe, căci în câteva minute urma să dea ochii cu ea.

După un sfert de oră, Cole era cocoţat pe cal, iar Dorie era instalată în faţa lui. Cămaşa de noapte flutura peste picioarele lui şi peste papuceii de casă subţiri ai femeii. Se lăsase pe spate, peste el. Cole o ţinea între braţele sale, strunind calul de hamuri. Timp de zece minute, în goana calului, el îi spuse tot ce gândea, în legătură cu nebunia pe care ea o făcuse.

— Ar fi trebuit să stai acolo unde erai. Dacă ai fi făcut cum ţi-am spus…

— Probabil că acum ai fi fost mort, zise ea, căscând şi lăsându-se pe spate, peste el.

Împotriva voinţei lui – cum reuşea ea, să-i scoată la iveală ce era mai rău în el! — el îi spuse:

— Ai face mai bine să nu te apropii prea mult de mine. S-ar putea să-ţi fac ceva care să te dezguste.

— Ca de pildă? întrebă ea pe tonul unui cercetător, care intenţiona să ia notiţe despre comportamentul tipic al altor civilizaţii.

— Habar n-am! Tu ai fost cea care ai afirmat că nu mi-am putut tine mâinile departe de tine. La naiba, Dorie! Ne-ai băgat pe amândoi într-o adevărată încurcătură. Amândoi ştim că nu există niciun fel. De aur. De ce nu m-ai lăsat să mă bat cu el?

— Pentru că nu voiam să mori, spuse ea simplu.

El se îmblânzi pentru o clipă. Desigur, era bucuros, pe de o parte, că nu murise, dar dorea din toată inima ca ea să fie undeva, în siguranţă nu la cheremul unui proscris, lipsit de conştiinţă.

— De ce te-ai apucat să-i spui lui Ford şi celor din jur, care te auzeau, că cu… eu…

— Că nu-ţi puteai ţine mâinile la distanţă de mine?

Mândria îl împiedica să-i ceară un astfel de răspuns, dar în clipa asta, toate simţămintele îi erau bruscate şi confuze.

— Da, şopti el.

— Tatăl meu, nu mă lăsa niciodată să fac ce-mi place. Rowena spunea că e un om foarte sucit. După părerea mea, era însă lipsit de imaginaţie. Dacă voiam să citesc o carte, el mă lua în trăsură, cu el. Dacă îi spuneam că e o zi minunată şi aş dori să mă plimb, poţi fi sigur că rămâneam în casă, probabil amândoi în aceeaşi cameră. Atunci, m-am gândit că tâlharul tău gândea la fel ca tatăl meu. Dacă i-aş fi spus că vreau să stau cu tine, ar fi făcut tot posibilul să ne despartă, aşa că am procedat cum obişnuiam să fac cu tatăl meu; i-am spus că vreau să fac exact opusul, adică, să stau departe de tine. Dorie se ghemui uşor, la pieptul lui. Se pare că figura a mers.

Cole crezuse toată viaţa că femeile erau sexul slab. Că au nevoie de ocrotire. Dar această femeie îl făcea să-şi revizuiască tot ceea ce crezuse până atunci că e adevărat. Într-un impuls de moment, el se aplecă sărutând-o de mai multe ori, pe gât.

— Opreşte-te! ţipă ea. Ia-ţi mâinile jegoase de pe mine! Te urăsc! Să nu mă atingi!

În faţa lor, Winotka Ford chicotea. Râsese. Probabil în noaptea asta mai mult decât în ultimii zece ani, la un loc.

— Nu e cazul să exagerezi, îi spuse Cole, rănit în amorul

propriu.

— Ba da, trebuie, căci astfel, el n-o să mai găsească nimic amuzant în toate astea.

Lui Cole nu-i făcea plăcere să creadă că ea cunoscuse pe cineva chiar mai rău decât Winotka Ford. Se datora poate instinctului de apărare, necunoscut de el, până atunci, instinct, pe care ea i-l trezise. Cole ar fi preferat să creadă că Dorie avusese un tată, care o răsfăţa cu rochiţe drăgălaşe şi acadele, în după-amiezele de duminică. Începuse să înţeleagă că îmbelşugata ei copilărie fusese tot atât de stingheră ca şi cea a unui copil sărac, cum fusese el.

Se surprinse spunându-şi în sinea lui că nu trebuie să fie atât de melodramatic. În momentul ăsta, preocuparea lui majoră era modul în care el şi Dorie puteau scăpa din beleaua în care ea îi băgase pe amândoi. Dacă ar fi fost singur, ar fi încercat să iasă în felul lui, din această încurcătură, fără să ţină cont că mâna cu care trăgea, îi era legată. Dar acum, el trebuia să aibă grijă de Dorie.

Deşi nu-i făcea plăcere să-şi amintească, încercă să se gândească la ceea ce Dorie îi spusese lui Ford. Se pare că el, Cole, era bănuit că ar avea cincizeci de miare, de care ştia numai el. Asta însemna că Ford îi putea face orice, mai puţin să-l ucidă, pentru a afla unde a ascuns aurul. Îşi aminti, de asemenea, că Dorie spusese că în casa ei din Latham exista şi mai mult aur.

— Ai ceva aur dosit în casa tatălui tău?

— Nici urmă, spuse ea adormită. De ce?

El îşi strânse braţul în jurul ei, cu un gest protector.

— A, da, spuse ea, amintindu-şi cele spuse acelui bărbat înfricoşător. Am vrut să găsesc un motiv să nu mă omoare, aşa că i-am spus că ştiu unde sunt ascunşi banii, care nu există. Tata punea totul la păstrare la o bancă din Philadelphia. Mie mi se dă lunar

cea mai mică sumă posibilă.

— Ascultă-mă, spuse Cole aplecându-se în faţă, aşa încât gura îi era aproape lipită de urechea ei. Aş vrea să mă ajuţi să ieşim din dandanaua asta. Am să continui să-i spun lui Ford că tu ai bani, iar eu am plecat în căutarea lor. Am să-i spun că este singurul motiv pentru care îţi port de grijă.

— Oare? îl întrebă ea.

— Oare ce?

Ea ştia că el a înţeles despre ce era vorba, aşa că nu se obosi să-i răspundă. Era evident că el nu i-ar fi spus ceea ce voia ea să afle.

Cole se încăpăţânase să nu spună nimic care s-o facă să se gândească la dragoste. Femeile îndrăgostite fac lucruri stupide. E adevărat că sunt orbeşte devotate bărbatului, indiferent ce soi de om era, dar adesea în aceste acţiuni îşi primejduiau viaţa.

— Vreau cele cinci miare promise şi gata. După ce le obţin nu-mi mai trebuie să calc niciodată în Texas.

Nu putea minţi la fel de bine, spunându-i că nu-i pasă de ea, poate că, la momentul potrivit, ar fi fost mai ascultătoare…

— Ce trebuie să fac? îl întrebă posomorâtă.

Se stăpâni să nu reacţioneze la tonul ei.

— Mă voi strădui să-l fac pe Ford să înţeleagă că nu poate obţine niciun sfanţ, fără mine şi, la rândul meu, eu nu pot face nimic, fără tine. Îi voi spune că ai minţit, când ai spus că nu-ţi plac mângâierile mele. Zicând acestea, în vocea lui se simţea orgoliul. Am să-i spun că ţi-am înşirat vorbe dulci ca să-ţi capăt încrederea şi să-mi spui cum ajung la bani. Doar soţul poate ridica banii, de aceea m-am căsătorit cu tine. Tu trebuie să semnezi nişte acte.

Ea continuă să tacă, aşa că Hunter se aplecă spre ea, ca s-o vadă mai bine.

— Ai adormit?

— Nu. Deci, aici voiai să ajungi, când îmi făceai curte? Sărutări de mâini şi aşa mai departe. Aveai de gând să mă duci de nas ca să semnez actele, nu-i aşa?

El nu se gândise aşa de departe, dar probabil că ideea nu era rea.

— Da. Ai ceva împotrivă?

— De ce nu mi-ai pus pur şi simplu un pistol la tâmplă, ameninţându-mă că mă omori, dacă nu semnez?

Nu era uşor de păcălit această femeie.

— Probabil că tatăl tău s-a temut că erai o proastă în materie de bărbaţi, aşa încât a scris în testament o clauză conform căreia trebuie să semnezi actele de faţă cu martori.

— Puteai s-o sechestrezi pe sora mea şi să nu-i dai drumul până nu semnam actele.

El zâmbi pe întuneric. E clar că-i avea pe bărbaţi la degetul mic.

— Sora ta e în drum spre Anglia, ai uitat? Vezi, tu ai putea ameţi un bărbat. Cole trase aer în piept. Nu cred că Ford are mintea atât de isteaţă, ca a ta. O să-i spun doar, că cu, soţul tău, te voi convinge să semnezi, ca banii să-mi revină mie. Va trebui să fim acolo împreună, aşa încât oamenii lui Ford să nu mă poată lega de un stâlp şi să mă bată până-mi dau duhul. Îţi convine răspunsul?

— Le convine răspunsul, prietenilor tăi, tâlharii?

La acestea, Cole izbucni în râs, cam tare. Imediat îşi ascunse faţa în ceafa ei.

— Ai impresia să poţi pretinde că mă iubeşti?

— Nu ţi-am demonstrat deja că sunt o mare actriţă? îi răspunse, făcându-l pe Cole să se îndepărteze de ea. Nu era sigur, dar se gândi că-i spusese ceva teribil.

— Pune-ţi capul înapoi pe pieptul meu şi încearcă să dormi. Oferă-i puţină odihnă minţii tale încâlcite. Ne vom opri probabil cu câteva ore înainte de răsăritul soarelui. Până atunci încearcă să dormi.

Ea se ghemui lângă el, fără să adoarmă. Îi simţea la spate pieptul puternic. Cu un braţ îi înconjura trupul, iar cu celălalt o apăsa într-o parte, astfel încât palma îi atingea coastele. Îi simţea bărbia lângă frunte şi respiraţia, în aerul rece al nopţii. Coapsele ei mici se frecau de coapsele lui mari, întărite, după anii petrecuţi în şa, musculoase, datorită faptului că zeci de cai fuseseră comandaţi de voinţa lui, pe nesfârşite drumuri.

Dorie ştia că ar fi trebuit să fie îngrozită de ce urma să se întâmple. Ştia că ar fi trebuit să fie îngrijorată şi speriată, chiar să tremure. Adevărul era însă că puţin îi păsa de ce se va întâmpla a doua zi. Se putea gândi doar la ce era acum. Ultimele zile fuseseră cele mai grozave. Toată viaţa se condusese după o logică. Îşi plănuia totul, până în cele mai mici amănunte. Îşi studiase tatăl ca pe un manual, din care trebuia să dea examen şi învăţase cum să procedeze cu el. Îi învăţase regulile şi filosofia de viaţă, „ia tot ce poţi lua”. Folosindu-şi mintea, se adaptase toanelor lui.

Îl găsise pe Cole Hunter, printr-un exerciţiu de logică. Îl alesese, bazându-se pe ceea ce auzise şi citise, în special, pe nevoia ei de un bărbat care să îndeplinească o activitate specială.

Dorie mai avea însă de învăţat că nu toţi oamenii reacţionau la fel. În timp ce tatăl său proceda într-un mod previzibil, ceilalţi nu erau la fel. Cole Hunter nu făcuse nimic aşa cum crezuse ea că ar fi trebuit să facă. Când se prezentase la el, cu propunerea de căsătorie, el se enervase, dar Dorie se aşteptase la asta: întotdeauna îi enerva pe bărbaţi. Nu se aşteptase însă, din partea lui, la tandreţe tot mai puternică faţă de el.

Şi chiar începuse să-i placă această blândeţe. Îi plăcea felul în care o privea uneori. Şi ceea ce era mai ciudat se pare că îl încânta cel mai mult tot ce pe tatăl ei îl enerva: remarcile ei impertinente.

Tatăl ei nu putea să sufere când Dorie spunea sau făcea ceva deştept, la care el nu se gândise. El avea nevoie să creadă că toate femeile erau nişte proaste, pentru a-şi justifica unele acte lamentabile, ciudate, pe care le făcea, chiar şi cu fiicele lui.

Închizând ochii, îşi lăsă toată greutatea pe Cole. Iar el părea că se închide în jurul ei, protejând-o, Ţinând-o în siguranţă, departe de toate necazurile.

CAPITOLUL 8

— Dă-mi mie femeia, şefule.

Dorie se trezi cu greu, sesizând că se oprise calul, iar Cole o împingea să stea dreaptă. În stânga ei, aşteptând nerăbdător, cu braţele ridicate, era unul din acei tipi fioroşi bare călăreau cu tâlharul ce urma să-i ucidă soţul. Nefiind complet trezită, Dorie nu avu răgazul să-şi amintească de povestea pe care le-o înşirase acelor indivizi; uitase pe moment că spusese că-l urăşte pe Cole Hunter. La vederea acelui tip monstruos, cu mâinile întinse spre ea, Dorie acţionă din instinct: se întoarse spre Cole, înconjurându-i strâns gâtul, cu braţele.

Winotka Ford nu scăpăra de inteligenţă, dar era suficient de isteţ să înţeleagă repede sensul unor acţiuni. Nu-i plăcea să fie luat de prost. Aplecându-se în şa, îl privi mânios pe Cole.

— Care-i treaba? întrebă el cu o voce joasă, ameninţătoare.

Cole încerca să se comporte ca şi cum nu se întâmplase nimic neobişnuit.

— Am avut timp să stau de vorbă cu ea. Ford continuă să-l privească furios. Cole ridică din umeri. Poate că tu ai necazuri când e vorba să cucereşti o femeie. Pentru mine, e suficient să stau trei ore între patru ochi cu o femeie şi să pot să obţin orice de la ea. Spunând astea, Cole descălecă, întinzând mâna sănătoasă lui Dorie, pentru a o ajuta să coboare.

A trecut un minut întreg până când Ford şi oamenii lui au priceput ce-a vrut să spună Cole. Puteau să nu-i dea dreptate? Care din ei, având de gând să cucerească o femeie, admitea că nu e capabil să obţină orice de la ea? Bărbaţii pretindeau şi înfricoşau, şantajau şi dădeau ordine, dar niciunul din ei nu încercase să folosească vorbe de mângâiere. Nu foloseau niciodată acele

cuvinte care puteau determina o femeie ca, de bunăvoie, să-i ia de gât şi să-şi lipească trupul de al lor.

Cole sperase că va putea s-o protejeze pe Dorie de aceşti bărbaţi lipsiţi de caracter, dar cu o mână rănită, nu era posibil. Îi lipsea puterea pe care i-o dădea arma atârnată de şold; îi lipsea tăria pe care aceasta i-o asigura, pentru a o proteja pe Dorie. Singurele arme pe care se putea bizui acum erau statura, reputaţia şi abilitatea de a se impune celor din jur, cu o privire ce-i îngheţa.

Mai rămăseseră câteva ore până la răsăritul soarelui. Ford hotărâse că trebuie să-şi odihnească armăsarii. Aşa că îşi făcură culcuş pentru un scurt popas. Căutând pe cât putea să se izoleze de ceilalţi, Cole îşi puse şaua cât de departe îi era permis. Nu voia să le dea impresia că e atât de neghiob încât să încerce să evadeze, în timp ce ei dormeau. Evident că ar fi încercat, dacă n-ar fi avut-o pe Dorie cu el. Aşa însă nu ar fi vrut să facă niciun gest, ce i-ar fi pus ei viaţa în primejdie.

Unul din ei a făcut un foc de tabără, a pus la fiert o cană cu cafea şi a fript nişte slănină. Când Dorie se întoarse, după ce-şi rezolvase o treabă personală, după nişte copaci, el îi întinse o ceaşcă aburindă, cu o cafea atât de greţoasă, încât ea se înecă, tuşi şi o scuipă cât colo.

— Bea-o. Să te încălzeşti, spuse el încet, făcând din trupul său mare un paravan între ea şi ceilalţi, care stăteau pe vine, în jurul focului. Până atunci, Ford şi oamenii lui nu prea avuseseră timp să se gândească la cele întâmplate. Acum însă, venise momentul. Ford plănuise să-l ucidă pe Cole Hunter, un pistolar renumit, ştiind că niciodată n-ar fi fost urmărit pentru această faptă. Ar fi fost de ajuns să spună că fusese o luptă dreaptă, ar fi adus câţiva martori şi ar fi rămas în libertate. Trecutul lui Cole n-ar fi dat nimănui de bănuit că ar fi putut fi altceva decât o luptă cinstită. Dar acum, în

locul asasinării unui bărbat, Ford avea de a face cu doi ostateci. Nu conta că Hunter fusese cel dintâi care o agresase; era soţul ei. Dacă. I s-ar fi întâmplat ceva, Ford ar fi fost cel acuzat. Aşa că tot ce putea spune era că ea îi crea acum cele mai multe probleme.

— Bea cafeaua şi mănâncă asta, spuse Cole, întinzându-i o bucată tare de slănină.

Ascultătoare Dorie încercă să mestece slănina şi să bea din cafea. Îi era foame, dar parcă ar fi mâncat o bucată de piele tare, de pantofi şi ar fi băut apă dintr-o cană ţărănească, de lut. Oricum era fierbinte, iar Cole îi ceruse să mănânce, iar ea se străduia să-i facă pe plac.

Cole o privea: mânjită pe obraz, stătea în picioare, în lumina lunii, în fosta cămaşă de noapte, acum murdară şi zdrenţuită şi începu să aibă mustrări de conştiinţă. Din cauza lui ajunsese în halul ăsta. Dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată, acum ar fi fost în siguranţă, nu ameninţată de moarte, în fiecare clipă. Privind-o, îşi jură că trebuie s-o salveze, chiar dacă ar fi ca el să moară.

Ford lăsă pe unul din ei de pază, pe de o parte, să fie cu ochii pe Cole şi pe de alta, să vegheze să nu apară cumva vreunul din acei vânători de recompense, puse pe capul tâlharilor. Ceilalţi se întinseră pe pături, adormind imediat.

Cole o îndemnă pe Dorie să se aşeze în culcuşul pe care-l făcuse pentru ea, străduindu-se să-i fie cât mai confortabil, pentru acea situaţie. Ea refuză să se culce în patul improvizat din pături. Foarte aproape de ea, Cole încerca să adoarmă, culcat pe pământul goi.

— Nu vreau să mă lăfăi în singurul pat, îi şopti ea. Tipul care era de pază, îi urmărea flegmatic. Ceva în privirea lui care strălucea chiar în întuneric, făcea să-i zbârlească pielea.

— Ai nevoie de puţin somn, mai spuse Cole, exasperat.

— Îngheţi, fără nicio pătură. Eşti departe de foc.

— Sunt obişnuit să dorm sub cerui liber, îi spuse el brusc.

— Aha, deci ăsta-i motivul pentru care preferi păturile şi şaua, în locul pernei. Eu sunt obişnuită în pat cu puf şi aşternuturi albe şi curate ca hârtia. Ţi-ar trebui şi ţie un ioc mai bun, de dormit.

Începu să înţeleagă că ea se încăpăţâna să stea trează, comentând toată noaptea, în timp ce el ar fi dormit, cât de mult era posibil. Dumnezeu ştia ce le mai rezervau următoarele zile.

— Bine, atunci, spuse el, încercând să rezolve situaţia. Hai să dormim împreună. Ştiind că-l refuzase, el se întinse pe pătură, apoi îşi ridică mâna sănătoasă, invitând-o şi pe ea alături. Se gândea că Dorie îi înşirase o listă lungă de motive, pentru care nu puteau dormi împreună, dar de data asta ea nu mai ezită prea mult. Se aşeză repede în braţele lui, ceea ce dovedea cât de mult dorise acest lucru, lipindu-şi cu pricepere trupui de al lui. Îşi puse capul pe braţul lui şi îşi strecură coapsa între ale lui.

— Oh, Dumnezeule! şopti Cole într-o rugăciune tăcută. Nu i se păruse niciodată atât de plăcut un trup de femeie. Chiar dacă avusese femeia legal, sau ilicit. Dacă femeia cu care era în pat nu era o prostituată, atunci era cu siguranţă sora sau soţia cuiva, aparţinând într-un fel sau altul unui alt bărbat. Dar aceasta era a lui. Poate nu pentru totdeauna şi din motive cinstite, dar acum, în această clipă, era a lui. Poate suna caraghios, pentru că era atât de vremelnic şi ireal, dar el se gândi că are dreptul s-o îmbrăţişeze, făcând-o să-l simtă mai bine.

Crezuse că e firavă, dar nu era aşa. Era exact pe măsura lui, potrivindu-se între curbele trupului său, ca şi când ei doi erau făcuţi unul pentru altul. Ea i se cuibări la piept, făcând ca inima lui Cole să bată cu nebuneşte.

Era inocentă ca un nou-născut sau era cea mai desfrânată

târfă de pe pământ, se gândi el. Orice ar fi fost însă, dacă cineva în clipa aceea ar fi încercat să-l despartă de ea, Cole l-ar fi ucis, cu siguranţă.

Cât despre Dorie, nu se simţise niciodată în viaţa ei atât de bine, ca acum, alături de Cole. Nu numai pentru că era virgină, ci şi pentru că îi lipsiseră plăcerile senzuale. În copilărie nu avusese parte de îmbrăţişările părinteşti. Mama ei, trăise să-şi strângă în braţe şi să-şi mângâie fiica cea mare, dar murise la naşterea lui Dorie. Iar tatăl ei hotărâse că şi cel mai mic gest de afecţiune reprezenta un semn de „stricăciune”, astfel încât interzisese până şi cea mai fugară manifestare de tandreţe faţă de copiii lui. Firea caldă a Rowenei invita pe oricine la mângâieri interzise, dar micuţa Dorie, cu felul ei tăcut şi ochii reci care semănau ai tatălui ei, făcea pe oricine să se gândească de două ori, mai înainte de a risca pedeapsa pentru că a atins-o. Ca urmare, Dorie trecuse prin viaţă, fără să aibă parte de afecţiune, aşa cum în mod normal primesc copiii. Lumea spunea că mica domnişoară Dorie este plină de sine şi nu are nevoie de nimeni, în timp ce adevărul era exact la polul opus. Şi-ar fi dorit să urce pe genunchii cuiva, aşa cum făcea Rowena, dar instinctiv, nu ştia cum să scâncească, făcându-i pe adulţi s-o ia în braţe; niciodată nu ştiuse să ceară ceva.

Cole Hunter fusese, în afară de Rowena, singurul om care îndrăznise să rişte apropierea de fiinţa aceasta, aparent atât de rece. Cole înţelesese, ceea ce Rowena ştia de mult, că răceala lui Dorie era numai încercarea de a ascunde lumii ceea ce ea îşi dorea atât de mult.

Când Cole a îmbrăţişat-o, a dezlănţuit ceva adânc ascuns în fiinţa ei; nevoia de a simţi o altă inimă bătând lângă a ei, de a-şi simţi respiraţia contopindu-se cu cea a altei fiinţe umane, de a-şi simţi pielea atingând o altă piele.

Când Cole o trăsese în braţele lui, ea înţelese ce era căldura şi ocrotirea, dar mai era ceva, legat de acest trup mare, lipit de al ei, ceva ce o făcea să se simtă atât de bine, atât de împăcată. Ar fi vrut să alunece în interiorul lui, pentru a se afla chiar şi mai aproape decât era de el, în acel moment.

Inima începuse să-i bată mai puternic, mai profund, în piept. Nu numai că-şi auzea inima, dar o şi simţea în gât. Ar fi vrut să fie mai aproape de el, dar o împiedica ţesătura cămăşii lui. În clipa aceea, materialul cămăşii era la fel de gros şi impermeabil ca şi pielea cizmelor.

Îşi dădu seama de emoţia din vocea lui, când îl auzi spunând:

— Ce faci? Dar aceasta n-a împiedicat-o să-i descheie cămaşa şi să-şi lipească obrazul de pielea lui. Îi spuse că nasturii îi rănesc obrazul. Şi chiar aşa era. Acum, până şi cutele moi ale bumbacului îi răneau pielea, inima.

În timp ce Dorie îi desfăcuse cămaşa, cuibărindu-şi faţa la pieptul lui dezgolit, Cole îşi ridică ochii spre cer, murmurând câteva înjurături.

Zâmbind mai fericită decât fusese vreodată, Dorie îşi mişcă obrazul pe pieptul lui şi când buzele îi atinseră pielea, fără să se mai gândească îl sărută.

— Opreşte-te, îi spuse el apăsat. O apucă de umeri şi o îndepărtă de el. Vocea îi era dură, în timp ce îşi exprima furia, fără să ridice tonul.

Dorie îl privi năucă, neînţelegând în prima clipă ce făcuse sau ce era atât de grav că sărutase pieptul gol al acestui bărbat.

— Îmi… cer scuze, domnule Hunter, spuse ea când se dumiri ce făcuse şi cu ce îl supărase.

Evident că nu-i plăcea să-l atingă, mai mult decât era necesar. Ea înţepeni în braţele lui, schimbându-se în mai puţin de o

secundă, din moale şi flexibilă, într-un arc încordat.

— Nu ştiu ce m-a apucat. Domnule Hunter, eu…

— Lasă-i, o repezi el, căci Dorie începuse să-i strângă cămaşa şi să-i încheie nasturii.

— Dar eu…

El îi împinse capul înapoi, mai înainte ca ea să mai adauge ceva.

Dar Dorie nu se linişti. Era probabil obosită, dar în acelaşi timp, nu se simţise niciodată atât de plină de energie. Pe de o parte creierul îi dicta că trebuie să fie o doamnă, dar pe de altă parte, se întreba ce rost mai au bunele maniere, când peste douăzeci şi patru de ore, va fi moartă. Când acest om îngrozitor, care era Ford, va descoperi că nu era nici urmă de aur la ea acasă, nu-şi făcea iluzii că el va râde spunând: „Ce glumă bună mi-ai făcut”, şi îi va lăsa să plece. Probabil că-i va împuşca în cap pe amândoi, fără să stea prea mult pe gânduri. După ce va muri, pe piatra funerară va fi gravat: „A fost o doamnă, până la sfârşitul zilelor”.

— Nu-i aşa că e minunat? îl întrebă pe Cole.

— Ce e minunat? mârâi el, încercând să-i dea impresia că l-a sculat din somn.

Dacă Dorie n-ar fi stat cu urechea lipită de pieptul lui, auzind cum inima lui bătea mult prea tare pentru un om care dormea, poate că ar fi renunţat să mai vorbească. Dar ştia că era atât de adormit ca şi ea.

— E foarte plăcut, îl întrebă ea şoptit, să faci dragoste?

Şi pentru că nu primi niciun răspuns, continuă:

— Rowena nu mi-a spus nimic despre asta. Cred că ştiu câte ceva despre… mecanism, dar nu ştiu exact ce simţi. Rowena spunea că un soţ ar trebui să-şi înveţe soţia tot ce trebuie să ştie, dar cred că eu nu voi avea niciodată unul. Adică, un soţ. După o

scurtă ezitare, ea continuă: Ştiu că nu voi avea. Dar după cum se prezintă situaţia acum, nu-mi va fi îngăduit niciodată să mai am vreunul, aşa că m-am gândit, să te întreb pe tine.

Pentru un moment, ea aşteptă. Lui Cole i-a trebuit atât de mult să-i răspundă, încât ea crezuse că n-o s-o mai facă.

— Da, e plăcut, spuse el în sfârşit. Dar cred că ar putea fi şi mai bine.

Răspunsul lui o determină să-şi înalţe capul, ca să-l privească, dar se culcă înapoi, imediat. Nu părea dornic să-şi mişte niciun centimetru pătrat din el…

— N-ar trebui să mă întrebi pe mine despre cum se face amor. Mă pricep doar la adulter. Experienţa pe care o am se referă la ceva făcut rapid, pe fugă, fiind urmărit de careva înarmat cu un pistol, sau de altul, care-şi aşteaptă rândul.

— Bine, dar…

— Poate că au fost şi câteva clipe frumoase. M-am întrebat însă mereu cum ar fi, dacă aş face amor cu o femeie care să fie a mea şi numai a mea. Continuă pe un ton scăzut: Cu o femeie care n-a aparţinut niciodată altui bărbat. Cu o femeie care nu va fi niciodată a altuia, numai a mea.

— Eu n-am avut niciodată… un alt bărbat, spuse ea încet.

— Ştiu! De aceea meriţi mai mult, decât un pistolar bătrân.

— Oh, spuse ea. Vrei să spui că eşti prea bătrân, ca să…

Nu era sigură dacă spusese ceva greşit sau ceva adevărat. El o cuprinse de după ceafă, aplecându-i capul, ca s-o sărute. A fost un sărut ca-n visurile ei. În acele zile când stătea tăcută lângă tatăl ei, Dorie îşi imagina cum ar fi dacă ar fi la fel de frumoasă ca Rowena şi ar veni la ea un bărbat frumos şi ar săruta-o tandru şi pasionat.

El îi întoarse capul într-o parte şi o sărută mai apăsat. Când

palma îi alunecă în jos, cuprinzându-i sânul, Dorie nici nu se gândi să-l îndepărteze. Dacă ai fi văzut-o aşa cum fusese în urmă cu câteva săptămâni, ai fi avut impresia că i se zbârleşte părul, la orice încercare a unui bărbat de a o atinge. Când însă a mângâiat-o Cole, trupul ei părea că i se deschide. Îşi mişcă în aşa fel şoldurile peste ale lui, îşi strecură piciorul între ale lui, iar când începu să-şi frece coapsele, îl simţi cum respiră greu.

Când se îndepărtă de ea, Dorie încercă să-l tragă înapoi, dar Cole îi împinse capul, îndepărtându-şi buzele de ale ei.

— Domnule Hunter, îmi dai voie să-ţi spun Cole?

— Nu, răspunse el tăios. E mai bine aşa. Ascultă-mă, Dorie, ascultă-mă bine. Eu nu sunt ce crezi tu. Nu sunt eroul visurilor tale. Sunt doar un pistolar bătrân, aşa cum ai spus chiar tu, când m-ai întâlnit prima oară. Nu ştiu cum s-a întâmplat să trăiesc atât de mult, cred că a fost o greşeală a sorţii. Aveai dreptate: cei mai mulţi dintre noi mor la vârstă de treizeci de ani. Acum eu trăiesc o viaţă de împrumut. N-ar fi trebuit să mai fiu încă în viaţă şi sunt sigur că nu mi-a mai rămas mult de trăit.

— Dar…

— Gata, spuse el tăios. Ştiu şi simt, acest lucru. În timp ce vorbea, nu se putu stăpâni să nu-şi plimbe mâna peste rotunjimile trupului ei. Nu rezistă tentaţiei de a-i cuprinde fesele rotunde, apăsând-o spre el. Îi scăpă un geamăt. Ar fi preferat să moară, decât să-i spună că o dorea mai mult decât orice, că-şi dorea o noapte cu ea, chiar dacă pe lume existau poate femei de două ori mai frumoase chiar decât sora ei.

— Trebuie să rămânem împreună, până te pot scoate din necazul ăsta. După aceea însă tu te întorci în lumea ta, iar eu într-a mea. Nu suntem făcuţi din acelaşi aluat. Venim din două lumi diferite.

— Poate că totuşi suntem asemănători, dar, pur şi simplu, ne-am născut în lumi diferite. Poate că ar fi fost altfel dacă ai fi fost fiul tatălui meu.

— Acum spânzurat, pentru crima de a-şi fi ucis bastardul, spuse Cole, ca pentru sine.

Dorie zâmbi. Ştia că îl ura pe tatăl ei pentru că acesta nu fusese blând cu ea.

Zâmbind mulţumită ea, se ghemui lângă el.

— Îmi placi, spuse ea. Îmi placi chiar foarte mult. Eşti un om bun.

Nu se gândea că vorbele ei l-ar putea tulbura. Îi spuseseră multe femei că îl iubesc, dar niciuna nu-i spusese că-l place, sau că e un om bun. Iată de ce, când Dorie rostise aceste cuvinte, el aproape că le şi crezu.

O îmbrăţişă mai strâns, simţindu-i căldura şi puritatea. Era ciudat, dar lângă ea el chiar se simţea bun. Toate încăierările de până atunci păreau că se întâmplaseră altcuiva. Iar când Dorie îşi ridică privirea spre el, simţi că nimic nu-i poate sta în cale, pentru a o ocroti.

— Te voi salva, iubito, şopti el.

Ea nu-i mai răspunse, căci adormise. Avea atâta încredere în el, încât îi adormise în braţe. Cole înţelese că şi-ar fi dat şi viaţa pentru ca nimeni şi nimic să nu o tulbure.

CAPITOLUL 9

— Nu merg, spuse Dorie stând în picioare, lângă calul pe care călărise, împreună cu Cole. Îşi ţinea mâinile încrucişate pe piept, privind drept în faţă. Nu vreau şi gata! Poţi să mă împuşti, nu mă mişc de aici!

Cole îşi spuse că orice părere bună, pe care o avusese despre Dorie şi despre femei, în general, era lucrul dracului. Dar necuratul îl făcuse să aibă păreri bune despre o creatură, atât de îndărătnică şi de proastă, ca aceasta.

Când Ford îşi reveni din şoc – doar vreo câţiva bărbaţi, şi nicio femeie, nu îndrăznise până atunci, să-i spună „nu” – îşi trase pistolul din toc. În clipa aceea, Cole sări de pe cal şi se interpuse între Dorie şi glonţul care putea veni spre era.

„Trebuie să fiu calm, îşi spuse el. Trebuie să o aduc la realitate, s-o conving. Femeilor le plac cuvintele gingaşe”.

— Să te ia naiba! Au fost primele vorbe care i-au ieşit din gură, vorbe spuse printre dinţii încleştaţi. Nu-ţi dai seama de gravitatea situaţiei? Poţi fi ucisă. Poţi fi…

— Nu vreau să-i spun unde e aurul, chiar dacă mă omoară, zise Dorie, fără să-l privească pe Cole. Avea buzele atât de strânse, încât formau o dungă subţire, ca o pânză de fierăstrău.

— Dorie, începu el, apoi exclamă: Ce dracu’! O prinse de mijloc şi încercă să o urce cu forţa, pe cal.

Era ea mică de statură, dar era aprigă, iar el nu putea folosi decât un braţ. Când încercă să o ridice, ea începu să se zbată, lovind cu mâinile şi cu picioarele. Apoi îşi încordă trupul, împingându-l din răsputeri.

Câteva clipe, păreau că se află în luptă egală muşchii şi încăpăţânarea.

Râsul gros, mârlănesc al lui Ford îl făcu pe Cole să-i dea drumul jos, pentru a o apuca mai bine.

— Dă-i drumul! spuse Ford.

Imediat, Cole o lăsă jos, aşezându-se între ea şi Ford.

— Să n-o loveşti, spuse el cu ochii scăpătând de mânie.

Ford pufni.

— Hunter, mi se pare că aţi minţit amândoi că nu vă iubiţi.

Cole simţi un fior pe şira spinării. Dacă Ford îi prinsese cu minciuna asta, se putea gândi că au mai spus şi alte minciuni. Şi ar fi ajuns repede la concluzia că nu avea niciun motiv să-i mai lase în viaţă.

În clipa asta Cole se gândi că ar putea s-o strângă de gât pe Dorie, fără remuşcări. Dacă timp de câteva zile crezuse că a întâlnit în sfârşit o femeie cu ceva minte în cap, în dimineaţa asta, ea îi demonstrase că era… ei bine, era cea mai femelă, dintre femeie. A fost cel mai urât lucru pe care l-a putut gândi la adresa ei. N-avea creier în cap.

În dimineaţa asta, după numai două ore de somn, li se poruncise să-şi încalece caii. Călăriseră în galop, aproape trei ore, până ajunseră pe creasta unui munte, de unde se zărea priveliştea unui orăşel părăsit. Era locul potrivit pentru o crimă. Odată, demult, aici fuseseră nişte motive pentru existenţa oraşului, dar acestea se pierduseră în timpuri de care nimeni nu-şi mai amintea şi nu mai interesa pe nimeni acea localitate. Dar, printre ruinele vieţii de altă dată, rămase de la cei ce-şi câştigaseră din greu dreptul la viaţă, se cuibăriseră acum cartoforii şi criminalii. Devenise un loc unde, bărbaţi sau femei, îşi pierdeau banii sau viaţa. Era după cum aţi ghicit, locul de baştină al lui Winotka Ford, singurul unde se simţea în siguranţă.

Au zăbovit un timp la marginea oraşului părăsit, înconjurând

câteva case dărâmate, pentru a fi siguri că nu erau oamenii şerifului prin apropiere, sau soldaţii, sau altcineva care să le dea bătaie de cap.

Erau încă acolo privind spre oraş, când Dorie, care călărea pe acelaşi cal, alături de Cole, spuse:

— Acolo mergem?

— Da, răspunse Cole, încercând să găsească în gând o modalitate de a ieşi din acel loc; nu avea bani cu care să poată mitui pe cineva; nu-şi putea croi drum cu arma. Odată intraţi în oraş, oare cum ar fi reuşit să mai iasă?

— Nu pot intra în oraş, îmbrăcată în cămaşă de noapte, spuse Dorie, părând gata să izbucnească în plâns.

— Nu ne va observa nimeni, zise el, întrebându-se dacă există cineva, în oraş, care să-l cunoască. Şi dacă da, spera să nu-i fi ucis vreo rudă.

— Nu înţelegi, spuse Dorie. Nu pot merge aşa.

Oare de ce-l sâcâia cu lucruri care n-avea importanţă?

— Dorie, de două zile, călătoreşti prin Texas îmbrăcată în cămaşă de noapte. Ce mai contează încă vreo câteva ore în plus? O să-ţi găsim ceva de îmbrăcat când vom intra în oraş. Habar n-avea de unde va face rost de bani să-i cumpere o rochie, dar asta nu i-o putea spune ei.

— Nu, ripostă ea, cu o voce din care răzbătea disperarea. Până acum nu m-a văzut nimeni. Dacă voi intra în oraş, acolo vor fi şi femei.

El o privi ca pe o nebună.

— Ai purtat cămaşă de noapte în faţa bărbaţilor. Asta nu e mult mai rău, decât să fii văzută de nişte femei?

Oare de ce erau bărbaţii atât de proşti? se întrebă ea. Oare cum reuşeau mamele lor să-i înveţe să-şi lege pantofii, din moment

ce nu aveau creier? Ea îl privi foarte calmă.

— Bărbaţilor le place să vadă o femeie în cămaşă de noapte. Ştiu asta, în ciuda experienţei mele limitate. O spunea pe un ton care îl întreba cum de nu ştia acest lucru? Femeile însă îşi bat joc de cele care intră călare într-un oraş, îmbrăcate într-o cămaşă de noapte jegoasă.

Lui Cole îi căzu falca de uimire.

— Patru bărbaţi fioroşi sunt gata să te omoare, iar tu îţi faci griji de femeile care-şi bat joc de felul cum eşti îmbrăcată?

Ea îşi încrucişă braţele pe piept.

— E o chestiune de demnitate.

— Aici e vorba de viaţă şi de moarte. Îşi plimbă palma pe obraz. Oare ar putea vreun bărbat, să înţeleagă femeia? Priveşte la locul acela, spuse privind peste umărul ei, la oraşul de la picioarele lor. Rămăseseră întregi doar vreo opt clădiri. O parte din ele erau arse până la temelie, iar altele arătau de parcă acoperişul fusese smuls de explozie. Firmele atârnau în poziţii ciudate, pereţii aveau porţiuni mari, lipsă. Chiar în timp ce priveau, trei bărbaţi au început să tragă unul asupra celuilalt şi, în câteva clipe, unul a căzut, ucis. Ceilalţi oameni care se vânturau în jurul lor se opriseră o clipă din treburile lor, foarte puţin tulburaţi de atât de obişnuitul spectacol al vărsării de sânge. Un tip, care părea a fi antreprenor de pompe funebre, trase cadavrul din mijlocul străzii.

— Aproape că am intrat în acest iad, iar pe tine te preocupă făptui că vei fi văzută în cămaşă de noapte? rânji el. Te temi că nu te vor lăsa în localul rezervat doamnelor din înalta societate dacă n-ai ţinută corespunzătoare?

Era evident că Hunter n-o înţelegea. Cu o mişcare sprintenă, ea alunecă jos de pe cal, spunându-i că nu intră în oraş în cămaşă de noapte. Orice ar fi zis el, n-o convingea să renunţe.

— Dorie, spuse cu un calm exagerat, cum eşti tu acum, arăţi mult mai îmbrăcată, decât oricare femeie din oraş. Nu eşti indecent dezgolită.

Dorie nu avea de gând să-i răspundă, căci şi ei i se părea că a exagerat. Dar ştia sigur că nu poate călări în acest ciudat orăşel, purtând pe ea cam cincisprezece metri de bumbac, fost alb.

— Dorie, tu… începu Cole.

— Du-te şi-i caută o rochie, spuse Ford, privind către unul din oamenii lui. Îi indică spre oraş, cu pistolul.

Cole schimbă o privire cu Ford, care era vulpoi bătrân. Acesta părea să spună că niciun bărbat n-a înţeles şi nu va înţelege niciodată femeia, aşa că n-are rost să mai încerce.

Dorie, bucuroasă că a descălecat, se îndreptă spre singurul loc umbros din zonă sub un pin, se aşeză jos, aranjându-şi volanele cămăşii de noapte într-un mod care se potrivea cu aerele ei de doamnă.

Cole îşi ridică spre cer braţul sănătos, într-un gest care cerea ajutorul divinităţii. Luă bidonul şi îi oferi nişte apă. Nu îndrăznea să scoată o vorbă, de teamă că şi-ar putea pierde răbdarea de tot.

Dacă era atât de încăpăţânată pentru ceva banal, oare va refuza să facă ceea ce trebuie, când vor încerca să evadeze?

După puţin timp, se întinse pe iarbă, în spatele ei, îşi puse pălăria pe faţă şi adormi imediat. Se trezi doar când auzi tropotul unui cal, care se apropia de ei. Automat îşi căută pistolul, apoi tresări de durere când îşi lovi braţul rănit, fără să-şi găsească arma.

— Am luat, spuse unul din oamenii lui Ford, cu vocea nerăbdătoare, ca a unui băietan. Fără îndoială, era prima şi probabil ultima dată când cumpăra o rochie pentru o doamnă. Tipul descălecase şi vorbea cu Ford. Faţa îi exprima atâta bucurie

de parcă-şi completase primul cont la bancă.

— Greu de găsit ceva să i se potrivească. Am luat-o de la Ellie, fincă e singura din oraş care e aşa mică ca asta. Ellie n-a vrut s-o scoată, da i-am zis că e pentru tine, aşa că n-a avut încotro. A zis că totuşi n-ar vrea să i-o pătezi de sânge. Mândru, îi întinse un şomoiog de catifea de un roşu aprins şi un săculeţ de pânză tare, cu lenjeria de corp.

— E adusă tocma de la Paris, spuse el.

Cole izbucni într-un râs batjocoritor.

— Poate Paris, Tennessee? întrebă el, privind rochia pe care bărbatul o adusese.

Era o rochie de prostituată: foarte decoltată la piept, strânsă pe şolduri, cu o trenă exagerată, care amplifica rotunjimile feminine.

— Ia-o de aici, spuse el. Ea nu îmbracă aşa ceva.

— O, ba da, spuse Dorie, repezindu-se să apuce rochia din mâinile individului.

— Ba n-ai s-o îmbraci, sări Cole indignat. Are pieptul decoltat până la jumătate. Vei fi… vei fi prea dezgolită.

— Eşti mai rău decât preotul din Willoughby.

Cole tresări uimit.

— Willoughby?

— Acolo locuiesc. Acolo am aurul, spuse ea cu subînţeles.

Cole era supărat din cauza rochiei, dar acum, era de-a dreptul furios pentru această declaraţie, pe care nu ştia cum să o ia. Această fată făcea numai după capul ei.

— N-ai să te îmbraci cu rochia asta, spuse el, smulgându-i-o din mână.

— Ba da. Încercă s-o ia înapoi, dar el ţinea rochia la spate.

Ea vru s-o apuce, el n-o lăsă. Atunci Dorie se întoarse cu

spatele şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Dacă nu mă laşi să mă îmbrac cu ea, n-am să intru în oraş şi nimeni n-o să ia aurul.

Cole nu avusese niciodată de-a face cu o problemă ca asta. Fiind un tip bine, nu-i fusese greu să convingă femeile să spună „da”. Pe de altă parte, nu fusese vreodată atât de fraier, încât să interzică vreunuia să facă ceea ce ţinea morţiş.

Se întoarse instinctiv spre ceilalţi bărbaţi. Se umplu de scârbă, când îi văzu că se distrau, ca şi când el şi Dorie ar fi fost nişte actori într-un spectacol făcut pentru amuzamentul lor. Chiar şi Ford care-şi curăţa unghiile cu un cuţit cu care puteai jupui un bou, nu părea dornic să sfârşească distracţia.

— Dorie, trebuie să asculţi de raţiune, spuse Cole, făcând un pas spre ea.

Ea se întoarse către el.

— Cu ce greşesc dacă mă îmbrac cu rochia asta? Ai impresia că în acest oraş se face un concurs de rochii, cu care să te îmbraci pentru slujba de biserică? Şi de fapt, ce te priveşte pe tine?

Aceste cuvinte îl enervară şi mai mult pe Cole, care era deja furios.

— Nu vreau ca întreg oraşul să se uite după tine, scrâşni el. Eşti soţia mea.

Spre dezamăgirea lui, faţa lui Dorie se lăţi într-un zâmbet. Se pare că vorbele lui îi plăcuseră foarte mult.

— Dă-mi rochia, spuse ea încet, întinzând mâna.

Oare cum reuşea o fiinţă atât de plăpândă să manevreze un bărbat ajuns în pragul nebuniei? Sau poate nu era nebunie, ci sentimentul de frustrare, care îi inundase mintea. Cole nu era nebun; ştia când era învins. El n-ar fi determinat-o niciodată să încalece pe cal, fiind îmbrăcată în cămaşă de noapte, dar nici n-ar

fi fost capabil să-i cumpere o rochie serioasă.

Cu resemnarea întipărită pe faţă, îi întinse rochia. Dorie se duse în spatele unui bolovan să se schimbe.

Când scăpă de sub privirile lui, Dorie se înveseli simţind catifeaua. Ar fi trebuit să îmbrace ceva decent, dar această rochie era mult, mult mai bună decât sperase să găsească. Era rochia pe care orice femeie visa să o poarte, o rochie cu care n-ai fi trecut neobservată de bărbaţi. Era genul de rochie, care nu-i fusese permis s-o poarte în casa tatălui ei. El o controla întotdeauna, asigurându-se că avea părul bine strâns la spate, că fiecare centimetru de piele îi era acoperit. Se înfuria când nu purta mănuşi, care să-i ferească mâinile de privirile oricărui bărbat.

Îşi scoase verginala cămaşă de noapte şi începu un proces lung şi complicat de îmbrăcare, de la piele: cămaşă, pantalonaşi, până la genunchi cu bobocei de trandafiri, ciorapi negri cu dungă, jartiere de dantelă, un corset, pe care tatăl ei l-ar fi găsit indecent, din mătase neagră cu marginile din fundă roz, peste corset, două jupoane terminate în capse şi în sfârşit, rochia. Ţinându-şi respiraţia, îşi trecu pe cap catifeaua.

Corsajul era din catifea roşu aprins. Pe verticală, din zece în zece centimetri, era înserate benzi de mătase vişinie. După ce-şi trase rochia pe cap, Dorie se convinse că-i era pe măsură. Îi venea perfect. Era nevoită să-şi ţină respiraţia, ca s-o încapă peste talie, dar ce mai conta? Pieptul rochiei era atât de decoltat, încât aproape i se vedeau sânii. Iar roşul aprins, pe pielea ei albă, neatinsă vreodată de razele soarelui, realiza un contrast care o încântă.

Spre deliciul ei, rochia se încheia în faţă, cu ceea ce păreau a fi câteva sute de copci, moş şi babă. Se întreba, de se încheia în faţă, când de obicei rochiile se încheiau la spate, dar îi veni în

minte că aşa rochia era mult mai uşor de pus şi de scos.

După ce-şi trase pantofiorii, ieşi de după stâncă şi privi figurile celor patru bărbaţi, rămaşi fără grai.

Inima îi tresăltă. Oare de câte mii de ori o văzuse pe Rowena intrând într-o cameră, iar bărbaţii transformându-se într-o stană de piatră? Toate vocile amuţeau, iar femeile, ca şi bărbaţii, o priveau uluiţi. Văzuse chiar, şi cete de copii, care se opreau din joacă, la vederea încântătoarei ei surori.

Dar aşa ceva nu i se întâmplase niciodată lui Dorie. Putea să intre într-o cameră călare pe un elefant alb, însoţită de fanfară şi nimeni n-ar fi observat. Cel puţin aşa crezuse până atunci.

— Îmi stă bine? întrebă cu tonul acela timid, pe care-l auzise mereu la Rowena. Ea, ca şi toţi ceilalţi, credeau că Rowena era modestă. Toţi spuneau: „Nu-i aşa, că e adorabilă? E atât de frumoasă, dar nici nu se gândeşte la asta. Ca oricare altă femeie, întreabă dacă-i stă bine”. În clipa aceea, înţelese Dorie cât era de drăguţă sora ei. Rowena n-avea nevoie să întrebe, cum arată; se oglindea în privirile celor din jur, care-i spuneau cât este de încântătoare. Când Rowena îi întreba pe cei din jur dacă arată bine, ea încerca să-i atragă de partea ei, dacă cumva nu ştia nimic despre faptul că e răpitor de frumoasă.

Iar acum Dorie, pentru prima dată în viaţa ei, juca acest foarte amuzant joc.

— Nu spuse nimeni, nimic? întrebă el cu inocenţa unei fetiţe de patru ani, care purta prima ei rochie de petrecere. Diferenţa era că Dorie nu mai avea patru ani.

Cole încremenise, stătea în picioare, holbându-se la ea. Nu era frumoasă ca sora ei, dar era mult mai atrăgătoare. Părul lăsat liber, supus vântului şi soarelui atâtea ore, plutea în jurul capului, ca un nor uşor, bogat şi ademenitor. Feţişoara ei, în formă de

inimioară, era un amestec de inocenţă şi de inteligenţă profundă. Scânteierile din priviri nu se datorau soarelui, ci creierului neobosit, care lucra zi şi noapte. O gură drăgălaşă, mică dar cărnoasă, bărbia voluntară, iar mai jos…

Cole strânse pumnii. Nu era un bărbat posesiv. Nu avusese nimic al lui în viaţă şi nici nu dorea. Aşa că niciodată n-a privit o altă fiinţă umană, ca pe proprietatea lui. Dar acum, Dorie îl făcea să creadă că tot ceea ce le arăta ea acestor bărbaţi îi aparţinea lui, iar ea se expunea în public, mai înainte ca el să o vadă, în intimitate.

Când a întâlnit-o prima dată, credea că este neinteresantă. Sigur, avea sânii acceptabili. Ceea ce vedea acum, însă, nu se mai putea numi acceptabil. Avea un gât lung, graţios, făcut pentru a purta coliere cu diamante, umeri perfect croiţi. Totul curgea parcă spre sânii minunaţi, ridicaţi excitant, sub catifeaua strânsă pe talia subţire. Singurul cuvânt care i se potrivea, era „elegantă”. Purta o rochie care pe o altă femeie ar fi stat ca pe gard, dar Dorie arăta, de parcă urma să ia ceaiul cu regina. Cole nu-şi dădea seama cum reuşea; probabil că toate acele cărţi citite se reflectau acum în ochii ei. Poate aşa era felul ei de a fi. Poate pentru că ştia că nu e o stricată nu permitea nici celor din jur să o trateze ca atare.

Pe de altă parte, poate că acea piele catifelată îl orbise, aşa încât nu mai putea gândi limpede.

— Nu spune nimeni nimic? întrebă Dorie, dorind să-i lase aşa, cu gura căscată, un an sau doi. În orice caz, tânjea să audă câteva vorbe, pe care niciun bărbat nu i le mai adresase, cum ar fi: „minunată, excitantă, divină”. De fapt, „frumuşică”, era destul de bun, pentru început.

Cole ştia prea bine ce-şi dorea ea şi nici de-al naibii nu voia să-i facă pe plac. Cel puţin, nu în faţa acestor slugi ordinare. Oare

unde auzise, că sunt ţări, unde bărbaţii îşi obligă femeile să poarte văluri care le acoperă din cap, până la călcâie? Cu siguranţă că bărbaţii acelor ţări erau foarte deştepţi.

Într-o clipă, Cole smulse pătura de pe spinarea calului şi încercă să-i acopere umerii.

— Fii serios, domnule Hunter, e prea cald, pentru pelerină, spuse Dorie, unduindu-se prin faţa lui, cu ochi inocenţi, în timp ce-l privea peste umăr.

Bărbaţii din jurul lor începuseră să chicotească. Hunter simţi, că dacă până atunci n-ar fi dorit să-i omoare, acum ar fi făcut-o.

— Cine mă poate ajuta să încalec? întrebă Dorie, cu cel mai dulce accent sudist, fluturându-şi genele. Cred că această catifea este prea grea. Nu spuse „este prea grea pentru micuţa de mine”, dar asta se înţelegea.

Uluit, gândindu-se că poate folosi doar un braţ, Cole se năpusti şi o ridică, trântind-o atât de puternic în şa, încât îi clănţăniră dinţii. Dar Dorie nu-şi pierdu surâsul.

Îşi păstră zâmbetul şi în următoarele treizeci de minute, cât le-au trebuit să ajungă până la porţile oraşului, timp în care Cole o dojeni fără întrerupere. Tot ce-i spunea era „spre binele ei“, în legătură cu modul în care se expunea, dându-se în spectacol. Îi spunea chiar că soarele avea să-i ruineze înfăţişarea. Îi atrăgea atenţia despre felul în care va începe să fie privită de bărbaţi.

Când o întrebă:

— Ce crezi că ar spune tatăl tău? Dorie începu să râdă. Niciodată până atunci, nu stârnise în cineva gelozia. Trebuia să recunoască faptul că se simţea destul de plăcut, făcându-l pe unul ca Hunter, să fie gelos pentru că alţi bărbaţi se uitau la ea.

— Oare ce vor crede bărbaţii din oraş, când mă vor vedea? întrebă ea încet, lăsându-se pe spate, spre el…

— Că eşti o femeie de stradă, îi răspunse el, repede.

— Dacă tu m-ai fi văzut, ce ai fi gândit? întrebă ea, împiedicându-l s-o mai asasineze cu morala.

Cole ar fi vrut să-i răspundă că ar fi considerat-o de vânzare, dar nu izbuti. Indiferent ce ar fi îmbrăcat, Dorie continua să-şi păstreze acel aer de „priveşte, dar nu pune mâna“, care o învăluia.

— Cred că te-aş găsi frumoasă. Mi s-ar părea că eşti un înger coborât pe pământ, spuse el încet, în timp ce-i săruta umărul gol…

Era chiar mai mult decât şi-ar fi dorit.

— Te iubesc, îi şopti ea, punând tot sufletul în aceste cuvinte.

Cole încetă să-i mai sărute umărul, fără să-i răspundă. Nu-şi putea permite să spună cu voce tare, ce simte. O femeie atât de pură şi de bună, ca Dorie, merita de la viaţă ceva mai mult decât un pistolar bătrân. Merita totul. Dar în clipa aceea, el spera că este bărbatul pe care-l merita.

Gândurile lui Cole erau, toate, îndreptate spre Dorie, când Ford îi ajunse din urmă, spunându-le:

— Ascultă, Hunter, voi sunteţi doi circari daţi dracul. Dacă vă prind că m-aţi luat drept prost, vă omor p-amândoi. Nu-mi plac cărţile măsluite şi nici mincinoşii.

În timp ce se îndepărta de ei, Dorie şopti:

— Dar pariez că-i plac şopârlele, căci sunt sigură că maică-sa fusese şopârlă.

Cole nu-i răspunse.

CAPITOLUL 10

— Dorie, zise Cole cu gura lipită de urechea ei, încercând din răsputeri să ignore faptul că avea jumătatea de sus a trupului aproape goală. Vreau să mă asculţi cu atenţie. Mă înţelegi?

Ea încuviinţă, dând din cap. Pricepuse că urma să-i spună ceva neplăcut.

— Am aflat ce au plănuit să facă cu noi. Dorie ştia că trebuie să fie ceva serios, din moment ce Cole aşteptase să se apropie de oraş, înainte de a-i spune.

— Nu vom rămâne în oraş. Înseamnă că există cineva care-l urăşte pe Ford. El se opri şi scoase o exclamaţie care voia să însemne: Există şi astfel de oameni, vreun duşman vechi, pe care Ford nu vrea să-l întâlnească. Cred că avem o şansă, dacă am fi înconjuraţi de alţi oameni, dar nu se va întâmpla aşa. Ford plănuieşte să ia provizii şi băutură şi să ne îndreptăm spre colibe. Cred că vrea să ne facă să-i spunem unde e aurul, altfel nu vom părăsi colibele, în viaţă.

Îşi strânse braţul în jurul mijlocului ei.

— Am de gând să încerc să-l fac pe Ford să mă ia cu el la cârciumă, iar acolo să creez o diversiune, ca să fac rost de armă. După ce am arma, voi ieşi în stradă, am să fur un cal şi voi goni spre sud. Vreau ca tu să rămâi pe cal şi, când auzi distracţia, o iei spre nord. Dacă nu ies din cârciumă, sau auzi împuşcături, vei goni spre nord cât de repede poţi, din toate puterile. Fără să te uiţi înapoi. Ai priceput?

— Unde ne întâlnim?

El luă o gură de aer.

— Nicăieri. Cole n-o lăsă să se întoarcă spre el.

Dorie, noi doi ne-am încheiat socotelile. Am reuşit s-o fac pe

sora ta să nu te mai oblige să te măriţi cu domnul Piper. Vezi bine că între noi nu poate fi altceva. Eu am prea mulţi duşmani…

Dorie ştia că e îngrijorat pentru ea şi că alesese să renunţe la tot, pentru ca ea să fie în siguranţă. Oraşul era închis acum şi îi mai rămăseseră doar câteva minute, pentru a lua cea mai importantă hotărâre din viaţa ei.

— Mă iubeşti? îl întrebă.

— Asta n-are nicio legătură cu…

— Mă iubeşti? îl întrebă iar, insistent.

— Da, îi răspunse, dar nu are nicio importanţă, ce simt eu. Şi cu atât mai puţin, dacă tu vei muri.

Ea se răsuci în şa, ca să-l poată privi.

— Dacă ai putea, ai vrea să locuieşti cu mine, în Latham? Să mă ajuţi să administrez oraşul?

Zâmbind, o sărută pe nas.

— N-aş vrea nimic altceva, decât să am patul meu, casa mea şi… îi privi părul, buzele, gândindu-se că o vedea, poate, pentru ultima oară. Dacă nu va fi ucis în următoarea oră, va goni pe cal, departe, într-o direcţie, trimiţând-o pe ea în sens opus. Ar fi greu şi nu şi-ar permite niciodată s-o viziteze în micul şi liniştitul ei oraş. Ea merita mai mult decât să fie legată toată viaţa, de un „pistolar bătrân”.

— Dorie, spuse, prinzând-o de ceafă pentru a-i întoarce faţa, să o sărute. Un sărut de rămas bun.

Dar ea se răsuci, refuzându-l.

În ciuda bunelor lui intenţii, Cole simţi cum se înfurie. Poate nu voia să-l sărute, văzând în el, pe cel care-i dusese în acest bucluc. Poate menţionase preţiosul ei oraş, înţelegând, de fapt, cine era ea, şi cine, el.

Când intrară în oraş, Cole avea fălcile încleştate într-o linie

dură. Ar trebui să facă tot ce era cu putinţă, pentru a o scoate din acest necaz. Asta va fi tot ce fusese între ei.

* * *

Dorie refuzase să-l sărute pe Cole, pentru că semăna a rămas bun. Iar ea nu avea de gând să-şi ia rămas bun, după ce-şi cheltuise o viaţă, încercând să găsească un bărbat ca el. Îl iubea şi voia să-l păstreze. Viu.

Nu avea habar cum să procedeze, pentru a-l feri de o eventuală împuşcătură, primită pentru a-i salva viaţa, dar spera să găsească ea ceva.

Primul lucru care-i strică lui Cole planul născocit în grabă a fost faptul că Ford i-a obligat pe amândoi să intre cu el, în cârciumă. Ea ştia că Hunter ar fi vrut ca unul din oamenii lui Ford să rămână afară şi s-o păzească, dar Ford nu intenţiona să separe grupul. Fusese isteţ, dar Dorie se îndoia că putea fi vorba de inteligenţă, dacă se oprea, pentru o sticlă sau două de whisky, avându-l ca prizonier pe Cole Hunter.

Prin mintea ei, gonea ideea că Hunter plănuise să facă o diversiune. Oare ce însemna asta, pentru un om de factura lui? Poate să însceneze o încăierare şi, în învălmăşeală, Dorie trebuia să iasă în fugă pe uşă, să sară pe cal, trecând destul timp până când tâlharii îi observau lipsa. Oare asta gândea el despre ea? îi spuse că-l iubeşte. Oare el avea impresia că îl iubea doar când totul era bine, iar când ceva mergea prost, ea dădea bir cu fugiţii?

În prima clipă când a intrat în cârciumă, Dorie era prea orbită de soare, ca să distingă ceva. Pe măsură ce ochii i se limpezeau însă, vedea şi mai puţin. Încăperea era plină de fum şi, judecând după miros, se vărsase tot atâta bere, pe cât fusese băută. Era plin

de bărbaţi, dar nu erau din cei care se duceau duminica la biserică. Erau preocupaţi de cărţi sau de băutură, privind din când în când în jurul camerei, ca şi când fiecare persoană le era duşman.

Erau şi câteva femei stinghere în încăpere, cu privirea stinsă. Dorie auzise de acele femei „rele” şi crezuse întotdeauna, că erau primejdioase, cu aspect de femei fatale. Credea că astfel de femei cunosc o mulţime din secretele bărbaţilor. Dar acestea arătau murdare şi obosite. Dorie avea impresia că dorinţa lor cea mai mare era un hârdău plin cu apă fierbinte, o bucată de săpun parfumat şi o noapte de somn zdravăn.

În orice caz cârciumă a dezamăgit-o. Unde erau primejdiile şi intriga? Acest loc era plin de oameni obosiţi şi plictisiţi.

Era atât de absorbită de observaţiile ei, încât aproape nu reuşi să-l vadă pe Cole care simulase că s-a împiedicat, în timp ce căuta să apuce cu mâna pistolul unuia din jucătorii de cărţi, pistol care era scos neglijent din toc. Era suficient ca individul să-şi schimbe poziţia, iar Cole ar fi fost prins furând. Şi se pare că tipul care privea încruntat pe deasupra cărţilor n-ar fi fost prea iertător cu Cole.

Dorie nu mai stătu pe gânduri. În urechi îi sunau cuvintele „să creeze o diversiune”. Cole trebuia să fie sigur că atenţia celor din cârciumă, incluzându-l şi pe Ford cu oamenii săi, era îndreptată în altă parte, ca să poată fura arma. Era nevoie ca oamenii din cameră să fie mai puţin vigilenţi, ca de obicei.

Într-o clipă, Dorie trecu prin faţa celui mai gras dintre oamenii lui Ford, deschise gura şi începu să cânte. Până atunci cântase doar în biserică şi nu ştia prea multe cântece potrivite pentru o cârciumă. Ştia însă o mică melodie despre o pasăre cântătoare şi se gândi că poate acestor bărbaţi le-ar plăcea. Avu o secundă de ezitare, apoi se gândi că nimeni din încăpere nu era un

cunoscător de muzică, nefiind prea pretenţios cu ceea ce urma să audă.

Când toţi cei din încăperea aglomerată s-au oprit, holbându-se la ea, câteva sunete i s-au stins în gât. Spre deosebire de capelmaistrul din Latham, aici nu remarcă nimeni. Erau mai atenţi la decolteul rochiei, sau mai bine zis, la ceea ce lipsea de la partea de sus a rochiei.

Dorie îşi duse mâinile la gât, continuând să cânte.

— Dorie, şuieră Cole. Făcu un pas spre ea, dar ea nici nu-l băgă în seamă, sperând că nu-şi va pierde prea mult timp preţios, încercând s-o facă să renunţe. Se săturase să facă numai ce i se cerea. Când o femeie face numai ceea ce îi cere bărbatul, îşi transformă viaţa în ceva foarte mohorât şi plictisitor. În afară ele asta, Dorie mai învăţase ceva în ultimele săptămâni. Îşi ascultase supusă tatăl, iar, el, ca s-o impresioneze, îi cerea să facă şi mai mult. Rowena nu-l asculta şi primea de la el dragoste şi libertate.

Iar acum, de câte ori avea ocazia, făcea altfel decât îi cerea domnul Hunter şi, drept urmare, el o îndrăgise. Când va ieşi din această încurcătură, va cugeta asupra acestei filosofii ceva mai mult, chiar dacă i se părea un nonsens.

Deocamdată plănuise să fie atât de neascultătoare cu domnul Hunter, încât el probabil va sfârşi sărutându-i picioarele, sau oriunde ar fi vrut s-o sărute.

Când toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, Dorie se îndepărtă de oamenii lui Ford, fără ca vreunul să încerce s-o tragă înapoi. După trei melodii, ea începu un cântec, pe care-l auzise la nevasta băcanului.

În câteva minute, îşi dădu seama că şi-a pierdut ascultătorii, dar din păcate Cole nu făcuse nimic. Stătea pe loc, holbându-se la ea. Uitase de armă, de cai, de tot. Iar indivizii din cârciumă păreau

din nou preocupaţi mai mult de cărţile de joc, decât de o femeie oarecare, îmbrăcată doar pe jumătate, care cânta. Când bărbaţii sunt obişnuiţi să se ucidă între ei, în tâlhării zilnice, e foarte greu să le captezi atenţia.

Din nou, Dorie acţionă fără să se gândească prea mult la ceea ce făcea. Singurul ei gând era să le atragă atenţia celor din jur asupra ei şi nu asupra lui Cole. Se aflase până atunci în fundul încăperii, cântând. În clipa următoare, se urcă pe un taburet, apoi pe tejgheaua barului, plimbându-se de-a lungul mesei acaju, spartă, scrijelită, pe care se serveau băuturile, cântând tot mai tare. Privind spre capetele auditorilor, remarcă faptul că Hunter îşi venise în fire, în sfârşit, căutând cu ochii, o arma.

Deocamdată, jocul începuse s-o amuze. Poate şi din cauză că prea fusese mult timp silită să stea într-un spaţiu restrâns, ca o prizonieră. Poate-şi spuneau cuvântul acum anii de singurătate, când nu se uita nimeni la ea, în timp ce sora ei capta atenţia tuturor bărbaţilor. Sau poate pur şi simplu îi făcea plăcere să ştie privirile bărbaţilor aţintite asupra ei. Nu ştia sigur ce era, dar un lucru era sigur: începuse să o distreze.

La început, reluă cele câteva cântece, dar, de data asta, le cântă ca şi când trilurile păsărelelor aveau o semnificaţie aparte, faţă de intenţia autorului. În clipa aceea, îl observă pe Cole care luase câteva monezi, din grămada aflată pe o masă de joc. Unul din jucători îl văzu. Pentru a-i distrage atenţia, Dorie îşi ridică fusta, dezgolindu-şi gleznele. Reacţia bărbatului a fost atât de entuziastă, încât ea îşi mai ridică puţin fusta. Câtă agitaţie, se gândi ea –, pentru ceva atât de banal, ca o gleznă!

Cineva începu să cânte la pian, care în ciuda câtorva clape dezacordate, avea un sunet festiv. Dorie deveni mai interesată în ceea ce începuse să semene a dans. Se mişcă spre capătul barului,

dar nu în pas de plimbare; îşi legănă şoldurile, aşa cum văzuse de atâtea ori la Rowena. Ajunsă la capătul barului, Dorie privi peste umărul stâng, la bărbaţii din cârciumă. Apoi, încet, lăsă să-i alunece breteaua de pe umăr.

Când Cole părăsi încăperea, temându-se că Ford îi va observa lipsa, Dorie începu să-şi descheie rochia, desfăcând copcile, una câte una, încet, foarte încet, încât bărbaţii, începură să bată cu cănile de bere, de nerăbdare, în mesele jegoase. Nu era prea îngrijorată, până în momentul când ajunse la ultima copcă, iar Cole nu era nicăieri. Oare o va lăsa la cheremul acestor barbari? Nu-i aşa, că nu era atât de scârbit de ea, încât să nu dorească să o mai vadă din nou? Se va întoarce iar la ea, nu-i aşa?

Încet, rochia îi alunecă de pe şolduri, într-o băltoacă şi imediat, una din femei o înşfăcă; Dorie presupuse că era Ellie, proprietara rochiei. Aşa că Dorie rămase fără rochie, doar în desuuri.

Urmă juponul, iar Cole nu dădea niciun semn. Corsetul căzu, fiind luat în grabă de femeia care stătea la picioarele ei, ca şi când ar fi fost camerista originalei doamne.

— Îmi dai ceva de băut? murmură Dorie spre tipul din spatele barului, dar el nu acordă nicio atenţie vorbelor ei. Privirile lui, ca şi ale celorlalţi din cârciumă, aşteptau cu nerăbdare urmarea, oare ce mai aşteptau? Pancove?

Ea bâjbâia, chinuindu-se să desfacă închizătoarea din faţă a corsetului când apăru Cole pe un cal mare, cafeniu, urmat de trei bărbaţi. Trecu ca o furtună prin uşile cârciumei. Niciodată Dorie nu s-a bucurat atât de mult, la vederea cuiva.

În câteva secunde, se produse un haos general, cauzat de intrarea celor patru bărbaţi călare, în cârciumă – după părerea lui Dorie, mirosul animalelor, chiar îmbunătăţea aerul din speluncă –

şi de asemenea, cauzat de dezamăgirea celor din jur că se întrerupsese spectacolul dat de Dorie.

Dorie nu luă în seamă chipul întunecat a lui Cole. El sări pe bar, făcându-şi loc cu pumnii printre armele ridicate şi, fără s-o privească în faţă, o prinse de mijloc, aruncând-o cu faţa în jos pe cal, apoi ieşi în goană din cârciumă.

CAPITOLUL 11

— Ar fi trebuit să te las acolo, spuse Cole. Erau în pat, sau mai bine zis, într-o cuşetă a trenului, care îi ducea spre Latham. De trei zile o tot cicălea. Dorie se întreba dacă nu cumva bătuse recordul. Totuşi el îşi întrerupsese mustrările destul de frecvent pentru a face dragoste cu ea, cu orice prilej ivit, de când scăpaseră de Winotka Ford şi de oamenii lui.

O singură dată încercase Dorie să-i spună că datorită ei s-au sfârşit toate cu bine. Dar, după părerea lui Cole, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Dacă ea ar fi făcut cum îi spusese el, ar fi scăpat de tâlhari mult mai repede.

— Bine, iubitule, zise Dorie, ghemuindu-se lângă el, pentru încă un sărut.

După ce luase un pistol şi nişte bani de la unul din cartoforii din cârciumă, el alergase afară, îl găsise pe cel care voia să-i ucidă pe Ford şi se întorsese cu el, înapoi, în speluncă. Cole socotise că, împreună, ar putea să-i ţină piept.

Evident, spusese el, cea mai mare parte a necazului era spectacolul indecent, desfrânat, dat de ea. Când în timpul dansului, ea îşi aruncase hainele!

Nici măcar n-o lăsa să-şi ia apărarea. Abia atunci realiză ea cât era de gelos şi, din clipa aceea, nu mai dori să se dezvinovăţească. De cele mai multe ori, ea generase furie, enervare, dar niciodată nu inspirase vreunui bărbat gelozie. Găsi că e chiar plăcut. Mai înţelese şi altceva: lui Cole îi fusese teamă crezând că ei poate chiar îi plăcuse să-şi legene şoldurile şi să se dezbrace în faţa tuturor acelor bărbaţi. Ar fi vrut să se disculpe, spunându-i că tot ce făcuse era pentru el, că-i era scârbă de felul în care o priveau acei bărbaţi, dar Cole nu-i dăduse niciun prilej. Iar

mai târziu, când i-ar fi putut explica, Dorie se gândi că poate n-ar strica puţin mister, în locul atâtor explicaţii.

Prima dată, reuşise să-l facă să înceteze cu mustrările când i-a arătat cum ar fi încheiat ea spectacolul, din cârciumă. Chiar atunci, el îi cumpărase o rochie, de două ori mai mare decât îi era necesar şi care o acoperea din cap până la tălpi. De asemenea, îi luase o pălărie uriaşă, cu borurile rotunde care îi ascundea până şi chipul. Fără să-şi înceteze tirada, despre cât fusese ea de neascultătoare, primejduindu-şi viaţa, au ales un hotel, prezentându-se ca soţ şi soţie. Odată intraţi, Dorie îşi scoase hainele, una câte una. Cole stătea într-un fotoliu şi încetă s-o mai certe, după ce primii trei nasturi ai rochiei rămăseseră nedesfăcuţi. Aşa că acum de aflau pe drumul spre Latham, îmbrăţişaţi, în cuşeta trenului.

— Dorie, ţi-a plăcut să te dai în spectacol, în faţa acelor tipi? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse. În schimb, îl sărută. Îşi propusese să nu-i spună adevărul.

— Bine, zise el, dar se vedea că tăcerea ei îl supăra. N-ai decât să nu-mi spui. Mai bine, povesteşte-mi despre orăşelul tău. Seamănă cu locul acela al lui Ford?

Lui Dorie nu-i făcea plăcere tonul lui, superior, care lăsa să se înţeleagă că Latham se conducea singur, ceea ce nu era cazul.

— Nu e uşor să administrezi un oraş întreg, spuse ea. Cred că ţi-am mai povestit că domnul Wexler nu vrea să-şi plătească chiria.

— De ce? întrebă el căscând.

— Pentru că toate femeile din oraş sunt îndrăgostite de el. Nu mă privi aşa. Domnul Wexler e un omuleţ nesuferit, dar prepară un tonic pe care îl adoră toate femeile. Personal, nu-mi place. Mă moleşeşte. Dar bărbaţii îl oferă soţiilor pentru că, spun ei, le face

să zică „da”, ceea ce am aflat eu, este dorinţa lor arzătoare. În orice caz, domnul Wexler nu vrea să-şi achite chiria şi, dacă voi încerca să-l evacuez, întreg oraşul va dori să mă lege de un par şi să-mi dea foc. Chiar nu ştiu ce să fac. Dar de ce râzi?

Continuând să râdă, Cole îşi frecă nasul de gâtul ei.

— Vezi tu, am crezut că oamenii se împart în buni şi răi. Dar am aflat că diferă doar etichetele. O sărută de câteva ori. Apollodoria, dragostea mea, când te-am întâlnit prima dată, am crezut că tu n-ai nevoie de nimeni. Am avut impresia că eşti foarte îngâmfată. Dar cu fiecare minut care trecea, am descoperit că viaţa ta are mare nevoie de mine.

— Ei! exclamă ea. Eu te-am salvat în acel orăşel mizerabil. Dacă n-aş fi fost eu…

— Da?

Ea renunţă să mai spună ceva.

SFÂRŞIT